

Dưỡng Tru Thiên Nhất, Dụng Trư Nhất Thế

Contents

Dưỡng Tru Thiên Nhất, Dụng Trư Nhất Thế	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	32
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	39
18. Chương 18	41
19. Chương 19	43
20. Chương 20	46
21. Chương 21	48
22. Chương 22	50
23. Chương 23	53
24. Chương 24	56
25. Chương 25	56
26. Chương 26	59
27. Chương 27	62
28. Chương 28	67
29. Chương 29	72
30. Chương 30	74
31. Chương 31	76
32. Chương 32	79
33. Chương 33	82
34. Chương 34	84
35. Chương 35	87
36. Chương 36	89
37. Chương 37	91
38. Chương 38	93
39. Chương 39	95
40. Chương 40	98
41. Chương 41	101

42. Chương 42	103
43. Chương 43	106
44. Chương 44	108
45. Chương 45	111
46. Chương 46	113
47. Chương 47	116
48. Chương 48	118
49. Chương 49	121
50. Chương 50	124
51. Chương 51	127
52. Chương 52	129
53. Chương 53	132
54. Chương 54	135
55. Chương 55	137
56. Chương 56	140
57. Chương 57	143
58. Chương 58	146
59. Chương 59	148
60. Chương 60	153
61. Chương 61	155
62. Chương 62	158
63. Chương 63	161
64. Chương 64	164
65. Chương 65: Phiên Ngoại 1: Mục Kiền X Tề Thiên	168
66. Chương 66: Phiên Ngoại 2: An Táp X Tiêu Kỳ	173
67. Chương 67: Phiên Ngoại 3: Tạ Cường X Trương Khải Khải	179

Dương Tru Thiên Nhất, Dụng Trư Nhất Thế

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, 1×1, ôn nhu công x táo bạo thụ, chủ công, HEEditor: Xích Tuyết (chính văn) + Hàn Thiên (PN)Beta

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-tru-thien-nhat-dung-tru-nhat-the>

1. Chương 1

“Mập Mập, người nếu gây đi khẳng định sẽ rất suất (đẹp dzai)! ”

Mập Mập nhếch miệng cười hắc hắc. Kỳ thật chính hắn cũng nghĩ như thế, nếu gây rồi chưa nói có bao nhiêu suất khí, ít nhất cũng sẽ có người thích.

“Cười ngốc cái gì chứ, mau đẩy bàn vật liệu qua đây!”

“Nga,” Mập Mập nghiêng răng đem cái bàn kim loại nặng hơn chục kí đẩy qua.

Mập Mập tên là Trữ Hân, năm nay 28 tuổi, coi như đang bắt đầu những năm cuối thời thanh niên trai tráng. Lớn như vậy mà Mập Mập vẫn chưa hề nói qua từ yêu.

Không phải không muốn nói, mà là không có người nguyện ý cùng hắn nói cái từ ấy. Đơn giản vì Mập Mập béo. Không một cô gái nào mong muốn bạn trai mình béo như heo.

Mập Mập vẫn còn nhớ kĩ mỗi tình đầu của mình. Khi đó hắn đặc biệt thích bạn nữ lớp trưởng gây gây nho nhỏ, thậm chí tận hai học kỳ. Rót cuộc vào năm cuối cấp, Mập Mập lấy hết dũng khí viết một bức thư

tình, vụng trộm nhét vào túi xách của cô bé, kết quả là ngày hôm sau cô bé ấy đem thư tình của Mập Mập dán lên bảng tin trường. Mập Mập ngay lập tức trở thành trò cười cho toàn trường. Mọi người đều nói trong năm ba có con cóc mập đòi ăn thịt thiên nga, không đúng, là trư muốn ăn thịt thiên nga.

Từ đó về sau Mập Mập lại càng tự ti, thì ra một người béo ngay cả quyền lợi được yêu thương cũng không có...

Mập Mập có một người em trai và một cô em gái, cả hai đều cực kì xinh xắn, bởi vì mẹ Mập Mập vốn cũng rất dễ nhìn.

Có thể là Mập Mập mang gen đột biến, chẳng những không được di truyền mấy tính trạng tốt của đời bố mẹ, ngược lại còn béo ú nữa. Chuyện này đối với mẹ Mập Mập có thể xem như một vết nhơ trong lòng. Là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, đối với nàng mà nói, Mập Mập là nét cọ hồng trong bức tranh cuộc đời nàng, chỉ hận sao không thể không sinh Mập Mập ra. (Ta ghét bà này nha, mẹ gì kì vậy >"<) đối=" với=" đứa=" con=" trai=" này,=" nàng=" luôn=" luôn=" xa=" cách,=" cho=" dù=" gặp=" nhau=" trên=" đường=" cũng=" xem=" như=" người=" đứng=" nước=" lã,=" đến=" cả=" bắt=" chuyện=" cũng=" không.= nói=" không=" khổ=" sở=" là=" giả,=" mập=" mập=" luôn=" ảo=" tưởng=" chính=" mình=" nếu=" gây=" xuống=" sẽ=" trở=" thành=" cái=" dạng=" gì,=" nhất=" định=" là=" sẽ=" rất=" tuần=" tú.= một=" khi=" tưởng=" tượng=" đến=" sẽ=" không=" nén=" được=" ý=" cười,=" nếu=" gây=" đi=" thì=" có=" lẽ=" mẹ=" sẽ=" không=" như=" vậy=" chán=" ghét=" mình=" nữa.= chỉ=" có=" điều,=" muốn=" làm=" cho=" mập=" mập=" gây=" quả=" thực=" là=" còn=" khó=" hơn=" lên=" trời!= không=" phải=" mập=" mập=" không=" muốn=" gây,=" mà=" là=" mập=" mập=" gây=" không=" được.= có=" người=" béo=" là=" do=" rượu=" chè=" ăn=" uống=" quá=" độ,=" hoặc=" là=" do=" chế=" độ=" ăn=" uống=" không=" hợp=" lý...= nhưng=" cho=" dù=" không=" ăn=" không=" uống,=" mập=" mập=" vẫn=" cứ=" duy=" trì=" thể=" trọng=" như=" vậy!= đã=" có=" một=" lần,=" mập=" mập=" vì=" giảm=" cân=" mà=" nhịn=" ăn=" nhịn=" uống=" trong=" năm=" ngày,=" kết=" quả=" là=" thân=" thể=" suy=" nhược=" té=" xỉu,=" phải=" nhập=" viện=" truyền=" nước=" biển,=" cân=" nặng=" lại=" tăng=" chứ=" không=" hề=" giảm.= từ=" đó=" về=" sau=" mập=" mập=" liên=" tuyệt=" vọng,=" có=" lẽ=" do=" ông=" trời=" muốn=" hấn=" cả=" đời=" mập=" mập.= béo=" thì=" cứ=" béo,=" dù=" sao=" nhiều=" năm=" như=" vậy=" cũng=" đã=" quen=" rồi.= "buzz...= buzz...=" đi=" động=" có=" tin=" nhắn=" mới:= "ca,=" happy=" birthday!=" là=" của=" trừ=" vũ,=" thăng=" em=" trai=" lớn=" lên=" đẹp=" trai=" kinh=" khủng=" của=" mình.= năm=" nay=" nó=" thi=" vào=" một=" trường=" đại=" học=" danh=" tiếng,=" thật=" có=" chí=" phấn=" đấu=" a!= mẹ=" đang=" rất=" vui=" vẻ,=" thể=" nào=" cũng=" phải=" mời=" bằng=" hữu=" thân=" thích=" đến=" ăn=" cơm=" chúc=" mừng=" một=" bữa.= mập=" mập=" cũng=" phi=" thường=" cao=" húng=" xuất=" ra=" tiền=" lương=" của=" mình=" mua=" cho=" đứa=" em=" một=" chiếc=" laptop=" xa=" xỉ=" làm=" quà,=" có=" em=" trai=" như=" vậy=" là=" tự=" hào=" của=" hấn.= tuy=" rằng=" cũng=" sẽ=" có=" chút=" ghen=" tị,=" nhưng=" mỗi=" khi=" nghĩ=" đến=" đứa=" bé=" nhỏ=" xú=" thường=" hay=" nằm=" trên=" đùi=" hấn=" nghịch,=" tâm=" đều=" sẽ=" nhuyền.= vốn=" muốn=" tự=" tay=" đưa=" quà=" cho=" em=" trai,=" kết=" quả=" mẹ=" lại=" nhắn=" một=" cái=" tin=" đội=" cho=" hấn=" nguyên=" gạo=" nước=" lạnh:= "trừ=" hấn,=" tiệc=" chúc=" mừng=" tiểu=" vũ=" hôm=" nay=" người=" đứng=" đến,=" có=" đến=" cũng=" chỉ=" xấu=" mặt.= nếu=" có=" người=" hỏi=" ta,=" ta=" lại=" khó=" mà=" nói=" người=" không=" phải=" con=" ta,=" chờ=" ngày=" mai=" rồi=" hãy=" trở=" về.= mập=" mập=" trầm=" mặc,=" mẹ=" không=" phải=" chưa=" bao=" giờ=" mắng=" hấn,=" cũng=" không=" phải=" chưa=" bao=" giờ=" chế=" giễu=" hấn...= chỉ=" là=" lần=" này=" mẹ=" lại=" đâm=" thêm=" một=" nhát=" dao=" vào=" lòng=" hấn,=" hấn=" cũng=" chẳng=" muốn=" mình=" béo=" a,=" hấn=" cũng=" muốn=" cao=" cao=" gây=" gây=" a.= chẳng=" lẽ=" có=" đứa=" con=" béo=" rất=" đáng=" xấu=" hổ=" sao?= hôm=" nay=" là=" sinh=" nhật=" của=" mập=" mập?= chính=" mập=" mập=" cũng=" không=" biết,=" xem=" lịch=" trên=" điện=" thoại=" đi=" động,="

là=" mông=" ba=" tháng=" bảy=" âm=" lịch.= a!=" quả=" nhiên=" là=" sinh=" nhật=" mình,=" thoi=" thì=" không=" về=" nhà=" vậy,=" có=" về=" cũng=" chưa=" chắc=" có=" người=" nhớ,=" mẹ=" nhìn=" thấy=" hấn=" sẽ=" lại=" không=" vui.= trở=" lại=" cần=" phòng=" nhỏ=" đang=" thuê,=" rửa=" mặt,=" thay=" quần=" áo=" sạch=" sẽ.= dù=" sao=" hôm=" nay=" không=" phải=" đi=" làm,=" ra=" ngoài=" tản=" bộ=" một=" chút.= " tóc=" dài=" ra=" rồi,=" tí=" nữa=" đi=" cắt=" tóc,=" rồi=" mua=" hai=" cái=" áo=" lạnh=" nữa.= " trời=" đang=" lập=" thu=" (mới=" vào=" mùa=" thu)= mà=" hấn=" chỉ=" mặc=" áo=" ngắn=" tay.= " đầu=" phải=" ai=" mập=" cũng=" không=" sợ=" lạnh.= " mập=" mập=" tuy=" béo=" nhưng=" lại=" không=" giống=" những=" người=" mập=" khác.= " người=" ta=" béo=" thì=" mỡ=" nhiều=" chóng=" lạnh=" rất=" tốt,=" mập=" mập=" cũng=" béo=" nhưng=" lại=" không=" rõ=" vì=" sao=" mình=" vẫn=" sợ=" lạnh.= " mập=" mập=" năm=" 20=" tuổi=" đã=" rời=" nhà=" đi=" tự=" lập,=" bởi=" vì=" cha=" hấn=" nói:= "nam=" nhân=" lớn=" như=" vậy=" không=" lẽ=" còn=" muốn=" để=" cha=" mẹ=" nuôi?=" ra=" ngoài=" tìm=" công=" tác=" đi!=" cho=" dù=" mập=" mập=" không=" thông=" minh=" cũng=" không=" muốn=" ngậy=" ngốc=" ở=" trong=" nhà=" nghe=" mọi=" người=" chế=" giễu.= " tốt=" nghiệp=" trung=" học=" xong,=" đại=" học=" thi=" không=" đậu=" nên=" chỉ=" có=" thể=" ra=" ngoài=" làm=" thuê.= " có=" đôi=" khi=" hấn=" đã=" nghĩ=" hấn=" không=" chỉ=" béo=" như=" heo=" mà=" đầu=" óc=" cũng=" như=" một=" con=" heo=" đi.= " rõ=" ràng=" hấn=" đã=" rất=" nỗ=" lực=" nhưng=" kết=" quả=" học=" tập=" lại=" không=" được=" tốt.= " không=" có=" bằng=" cấp=" gì,=" đương=" nhiên=" cũng=" không=" thể=" kiếm=" được=" công=" tác=" tốt,=" chỉ=" có=" thể=" kiếm=" việc=" ở=" khu=" gần=" nhà.= " lương=" tháng=" một=" ngàn=" đồng=" đều=" nhanh=" tiêu=" hết,=" trừ=" bỏ=" tiền=" thuê=" nhà,=" chi=" tiêu=" ăn=" uống,=" v.v.= " mỗi=" tháng=" chỉ=" tiết=" kiệm=" được=" vài=" đồng=" ít=" ỏi.= " kì=" thật=" chính=" mập=" mập=" cũng=" biết=" cha=" hấn=" có=" thể=" tìm=" cho=" hấn=" một=" công=" việc=" tốt,=" bởi=" vì=" trước=" đây=" số=" người=" đem=" quà=" đến=" nhờ=" cha=" hấn=" tìm=" việc=" cho=" cũng=" không=" ít,=" nhưng=" ông=" lại=" không=" buồn=" bỏ=" chút=" công=" sức=" nào=" cho=" con=" mình.= " trong=" mắt=" cha=" thì=" hấn=" chỉ=" là=" một=" đứa=" nhỏ=" không=" có=" phần=" đầu,=" không=" biết=" cạnh=" tranh,=" vốn=" lớn=" lên=" đã=" không=" có=" tương=" mạo,=" ngay=" cả=" học=" tập=" cũng=" thua=" kém=" thiên=" hạ.= " những=" người=" có=" uy=" tín,=" có=" danh=" dự=" cao=" đều=" là=" những=" kẻ=" sĩ=" diện,=" cho=" nên=" thời=" điểm=" có=" người=" hỏi=" cha=" hấn=" có=" bao=" nhiêu=" đứa=" con,=" y=" chỉ=" trả=" lời=" là=" hai.= " mập=" mập=" nghe=" xong=" đã=" chết=" tâm=" rồi.= " thì=" ra=" trong=" lòng=" cha=" vốn=" không=" hề=" có=" đứa=" con=" như=" hấn.= " có=" lẽ=" mẹ=" là=" ham=" hư=" vinh,=" dù=" sao=" đối=" xử=" với=" hấn=" vẫn=" có=" chút=" cảm=" tình,=" cho=" dù=" cái=" tình=" cảm=" kia=" chỉ=" đơn=" thuần=" là=" chê=" cười,=" là=" cảm=" hận.= " nhưng=" cha=" lại=" nói=" mình=" chỉ=" có=" hai=" đứa=" con,=" cái=" loại=" cảm=" giác=" bị=" bỏ=" rơi=" này=" làm=" cho=" hấn=" thấy=" thật=" xót=" xa.= " béo...=" thì=" có=" gì=" sai=" đâu?= " mập...=" chẳng=" lẽ=" không=" phải=" là=" người=" sao?= " mập=" mập...=" cũng=" muốn=" sống=" cho=" thật=" tốt,=" mập=" mập...=" vẫn=" có=" tình=" yêu=" cuộc=" sống,=" cho=" nên=" mập=" mập=" lau=" khô=" nước=" mắt,=" cố=" gắng=" tiếp=" tục=" cuộc=" sống.= " béo=" -=" cũng=" chả=" có=" vấn=" đề=" gì=" cả!= " _____=" lời=" tác=" giả:= " ôi=" chao,=" đây=" là=" tác=" phẩm=" đầu=" tay=" của=" nhân=" gia=" a,=" lần=" đầu=" tiên=" của=" nhân=" gia=" liên=" cho=" các=" người=" a,=" quý=" trọng=" cắt=" chứa=" đi=">

2. Chương 2

Mập Mập đi lang thang trên đường, mua quần áo cũng không dễ dàng gì, bộ nào mặc trên người hấn cũng thấy không hợp, cho nên Mập Mập ghét nhất là đi mua quần áo. Kì thật việc hấn không thích mua quần áo

còn có nguyên nhân khác, chính là mỗi khi thử đồ, người bán hàng đều mang vẻ mặt như sợ hấn làm rách quần áo, quả thật là làm cho người ta vừa khó xử vừa tức giận.

Lượn qua lượn lại mấy lần mới mua được một cái áo thun XXL và hai cái quần thể thao cho người béo phì. Mang theo quần áo, Mập Mập có chút ghen tị nhìn mấy cửa hàng quần jeans. Bởi vì quá mập, nên Mập Mập cho tới bây giờ chưa hề mặc quần jeans lần nào. Đối với người khác mà nói, có lẽ quần jeans cũng chẳng là gì, không mặc thì thôi, nhưng đối với Mập Mập lại tựa như giấc mộng xa vời. Nếu có một ngày có thể mặc vừa một chiếc quần jeans, khẳng định Mập Mập nhà ta sẽ mừng đến rơi lệ.

Thật ra, Mập Mập từng mua một cái quần jeans xanh dương đáy ngắn, phía sau còn gắn một hàng đinh sáng bóng (=)). Đó là hấn lên mua khi còn học năm hai trung học, đã thử mặc vô số lần, nhưng lần nào cũng đành buông tha vì không thể kéo quần lên được. Mập Mập giấu kĩ cái quần ấy dưới lớp quần áo của mình, chỉ khi không có ai mới dám lấy ra vuốt ve như vật chí bảo. Đó là bí mật Mập Mập chưa từng chia sẻ cùng ai.

Giữa trưa, Mập Mập tìm một cửa hàng bên cạnh khu mua sắm vào ăn một tô bún. Kì thật bình thường lượng cơm hấn ăn không nhiều, một tô bún chẳng có bao nhiêu, thế mà cũng không hết. No bụng rồi, Mập Mập tùy tiện tìm một tiệm hớt tóc bình dân, chuẩn bị sửa sang lại cái đầu của mình.

Cửa hiệu cắt tóc không lớn lắm nhưng sạch sẽ, một vài thợ cắt tóc ăn mặc thời trang đang ngồi trên ghế nói chuyện phiếm, thấy có khách vội vàng đứng lên tiếp đón.

“Gội đầu, cắt tóc, hay uốn tóc?”

“Cắt ngắn là được rồi.”

“Vậy lại đây gội đầu trước đi.” Mập Mập bỏ mấy thứ linh tinh xuống rồi theo qua.

Người thợ đang gội đầu cho Mập Mập nhìn rất trẻ, kì thật bọn họ đều trẻ tuổi, chắc chỉ khoảng trên dưới 20 thôi. Ngón tay dài nhỏ ướt nước xoa bóp đầu cho Mập Mập, dùng da đầu cũng có thể cảm nhận được đầu ngón tay rất mềm mại, lại nhìn nhìn tay mình, vì mỗi ngày làm việc nặng mà đầy vết chai sần.

Thợ cắt tóc ấy thật gầy, mặc một bộ quần jeans sơ mi trắng, bên ngoài là chiếc áo gile nhỏ. Mỗi khi nâng cánh tay cắt tóc, thắt lưng tinh tế sẽ hiện ra, so với nữ nhân còn nhỏ hơn, đại khái chỉ cần hai bàn tay là có thể ôm trọn. Thật sự là rất ẻo lả đi! Mập Mập cười thầm trong lòng, mặc dù vẫn rất hâm mộ. Cho dù gầy giống nữ nhân Mập Mập cũng vẫn hâm mộ, gầy được thật là tốt.

Cắt tóc xong về nhà thì thấy ngoài cửa có người ngồi. Đi lại xem, thì ra là em trai: “Tiểu Vũ?”

Người đang ngồi ngẩng đầu lên, trông thấy thân ảnh quen thuộc liền cười tươi rạng rỡ: “Ca, anh đi đâu thế, em ngồi đây chờ muốn nửa ngày rồi!”

“Như thế nào lại đến nơi này? Cũng không gọi điện thoại trước, ở trường được nghỉ à?” Tiểu Vũ đang học đại học mà.

“Àn, được nghỉ hai ngày, vừa lúc sinh nhật anh, em đến thăm anh một chút. Đã hơn nửa năm không gặp anh, mà anh cũng chẳng về nhà thăm mọi người gì cả.”

Tiểu Vũ cao lên không ít, chắc khoảng 1m8, nhưng vẫn thấp hơn hấn đôi chút. Mập Mập cũng không phải không có ưu điểm gì, cao 1m85 cũng thuận tiện che đi cái sự mập của bản thân.

“Vào nhà đi.” Mập Mập lấy cái chìa khóa ra mở cửa. “Mẹ không thích ta trở về, người cũng không phải không biết, lần sau nhớ ta thì gọi điện thoại, có về nhà cũng chỉ nhìn nhau, ta về rồi mẹ lại càng khó chịu.”

Trữ Vũ ngừng một chút: “Ca, tính mẹ đã như vậy rồi, anh về không muốn gặp mẹ nhưng cũng còn ba chứ? Ba cũng không chê bai anh cái gì.”

Mập Mập cười khổ, ba không chê hấn vì ông căn bản không để ý đến sự tồn tại của hấn, chứ nói gì đến tình cảm quan hệ. Đường nhiên những lời như thế hấn sẽ không nói ra, may mắn còn một người em trai không khinh khi hấn. Còn cô em gái, từ khi lên 6 đã không còn gọi mình là anh, rồi thì cũng chẳng còn đoái hoài gì nữa.

“Ca, anh đoán xem em tặng anh quà gì nào?”

“Lại tiêu tiền lung tung, mẹ biết lại nghe chửi.”

“Tiền quà tặng anh em cũng không xin của ba mẹ, là em lấy tiền dạy thêm mua. Anh đoán xem là quà gì?”

“Đoán không được.” Mập Mập mỉm cười nhìn thẳng em trước mặt, lớn rồi mà tâm tư chỉ như một đứa trẻ, không lớn được.

“Đương đương đương... (kiểu như ‘tada’ hay ‘surprise’ trong tiếng anh ấy, mà ta không biết dịch làm sao) Em mua cho anh đôi găng tay giữ ấm bằng da, thực đắt tiền nga! Quần áo của anh không được tốt, mà em cũng không cần đồ mới nên mua tặng anh. Mùa đông mang rất ấm, nếu không tay anh lạnh sẽ lại đau nhức.”

Mập Mập nhận lấy đôi găng, nắm ở trong tay mà trong lòng thấy ấm áp. Nếu không có thằng em trai, có lẽ hẳn đã không có dũng khí một mình đối mặt với cuộc sống tàn khốc này. Ít nhất hẳn còn có thân tình, có quan tâm của thằng bé! Mập Mập tự mình xuống bếp làm vài món đồ ăn, cùng em trai uống một chai bia.

Buổi tối, mặc kệ hẳn nói thế nào cũng không chịu đi, vậy nên Mập Mập đành phải điện thoại về nhà. Mẹ cũng không nói gì, chỉ dặn dò Tiểu Vũ sáng mai nhớ về sớm. Mập Mập thất vọng cúp điện thoại. Kì thật hẳn hy vọng mẹ có thể nhớ đến sinh nhật hẳn, chỉ cần ân cần thăm hỏi một chút là đủ cho hẳn cao hứng rồi.

Tắm rửa xong, hẳn cùng em trai chen chúc trên giường. Em hẳn lúc nào cũng thế, thích khoác tay lên cái bụng tròn tròn của hẳn mà nghịch.

“Ca, anh chẳng gầy đi cân nào à? Ha ha ha, cái bụng vẫn mềm mềm như trước.”

Mập Mập gạt đi cái tay đang gầy rồi, “Ngủ.”

Có em trai nằm ngoan ngoãn bên cạnh, còn có cả hơi thở nhẹ nhẹ làm người khác an tâm, hẳn thiếp đi lúc nào cũng không hay.

Sáng sớm hôm sau, di động kêu chói tai gọi Tiểu Vũ về nhà. Trữ Vũ cũng bất đắc dĩ mặc quần áo, điể tâm không ăn liền chạy về nhà. Nhìn đôi găng tay trên giường, Mập Mập khẽ thở dài, đem nó cất kĩ chung một chỗ với chiếc quần jeans. Lần này không biết đến bao giờ mới gặp lại được thằng em.

Đơn giản hâm nóng lại cơm, ăn qua loa vài miếng rồi thu dọn đi làm. Một ngày mới lại bắt đầu, Mập Mập hít sâu một hơi: cuộc sống thật tốt đẹp!

Lời tác giả: Chợt kiến –ing~ Mập Mập đến đây cho mụ mụ hôn cái nào

Mới viết được 2 chương, sau này mỗi ngày một chương. Hết tiền rồi, bán thân, cầu bao dưỡng đây

3. Chương 3

Mười thằng mập thì có chín thằng thân thể không được tốt, hầu hết nguyên nhân đều do bệnh béo phì. Từ nhỏ Mập Mập đã thiếu thốn quan tâm của cha mẹ, nên lại càng thường xuyên bị cảm mạo hay phát sốt.

Buổi sáng vẫn đang hoàn hảo, quá trưa đột nhiên trời nổi mây đen, cuồng phong gào thét, hạt mưa như mấy hạt đậu cũng tí tách rơi xuống. Vừa đúng lúc Mập Mập đang cười ba gác chỗ hàng, áo mưa không mang, thế là cả người ướt đẫm. Mùa thu gió se lạnh a, mỗi lần gió thổi qua là một lần tê buốt. Mập Mập hắt xì một cái rõ to, cảm rồi. Vừa giao hàng xong Mập Mập liền cảm giác cả người khó chịu, đầu cứ ong ong trong khi thân thể lạnh run từng chập.

“Uy, Mập Mập, sao thế? Sắc mặt sao lại xấu như vậy?” Bên cạnh nhân viên tạp vụ nhìn ra Mập Mập sắc mặt không tốt.

“A? Không có việc gì, vừa rồi ta dầm mưa thôi.” Mập Mập cười cười.

“Nếu không thì xin ông chủ cho nghỉ một buổi đi, người chắc thấy khó chịu trong người lắm hả?”

“Chắc không cần đâu, người to thế kia hẳn là chỉ cần uống vài viên thuốc là hết bệnh thôi. Đúng không, Mập Mập?” Một nhân viên tạp vụ khác xen vào.

“Ân, ân, không có việc gì. Mau làm việc thôi, không khéo ông chủ lại mắng cho.” Mập Mập mang đồng vật liệu rời đi. Kì thật tuy cảm thấy rất không khoẻ nhưng hẳn không định nói ra. Vốn lão bản đã chứng mất hẳn, nay lại xin nghỉ bệnh, càng cho lão một cái cớ để đuổi việc mình. Công việc tốt không dễ tìm, mà Mập Mập cũng không muốn đổi việc.

Nhớ lại lúc mới đi tìm việc làm, Mập Mập lại cảm thấy chua xót trong lòng. Bình thường, chả có cửa hàng nào muốn thuê nhân công béo như hẳn, ngay cả hàng quán ven đường cũng trưng ra gương mặt từ chối. Nghe quen cái xem thường trong lời nói, ánh mắt bọn họ cho nên hẳn không quá để ý. Chịu nhiều đả kích thì da mặt cũng sẽ dày lên, nếu mỗi lần bị từ chối cũng đau lòng thì bây giờ Mập Mập chẳng biết đã chịu nội thương thành cái dạng gì.

Cuối cùng là nhờ bác hàng xóm giới thiệu xuống cái cơ sở nhà xưởng này. Lúc ông chủ lần đầu tiên thấy Mập Mập, biểu tình đủ khôì hài, nói một câu: “Chỗ chúng ta không bao ăn.” Mập Mập sững sốt: ai muốn các người phải bao ăn, cho dù ăn cũng không muốn ăn cùng người, nhìn mặt dữ tợn như vậy... Loại người như vậy Mập Mập rất khinh bỉ, ánh mắt thiên cận, chỉ lo lợi ích trước mắt. Nhà xưởng lớn như vậy mà chả có tiền đồ phát triển. Ai nói đã là người béo thì phải ăn nhiều?

Buồng đồng vật liệu xuống, Mập Mập lau mồ hôi. Đã lạnh muốn chết mà còn đổ mồ hôi như mưa. Hai chân run run, vừa nẩy mà không kịp thời thả xuống, chắc giờ hẳn đã lặn quay ra đất rồi. Mập Mập những lúc thế này rất hận chính mình, thịt nhiều như vậy mà không sài được, chỉ có mấy miếng đồng rách mà cũng nâng không xong! Nghỉ ngơi một lát, hít sâu, ráng sức nâng đồng kim loại ấy lên...

Chịu đựng đến khi tan tầm, Mập Mập lê cái thân mỗi mệt của mình về nhà, nằm trên giường cả quần áo cũng lười cởi, toàn thân không chỗ nào không đau, đầu nhức như muốn nổ tung. Đắp chăn bông nhưng vẫn thấy lạnh, hẳn cũng mặc kệ chả thèm uống mấy viên thuốc cảm.

Khi sinh bệnh, con người luôn mất cảm và yếu đuối. Mập Mập ôm cái chăn ướt đầm nước mắt, không biết vì cái gì mà cổ họng thật khó chịu, như có cái gì bị tắc ở đấy, nuốt xuống không được mà cũng không thể phun ra. Gương mặt Mập Mập vì thống khổ mà nhăn nhúm, cái mũi hồng hồng với đôi mắt đỏ đỏ nhìn đặc biệt buồn cười. Hẳn ngủ nhưng đầu óc hỗn loạn.

Mình gầy đi rồi! Hẳn giảm cân xong cũng thực suất nga, giống thằng em cái mũi anh tuần, đôi mắt xéch xinh đẹp, mặc cái quần jeans bảo bối, vô cùng tự tin... Đột nhiên hẳn lại bắt đầu biến béo, phì phì mỡ mỡ nứt rách cả quần jeans. Mập Mập vô lực thu quần, nhưng cái quần cứ như trước tết ra. Bị ai ngồi dưới đất, bị biến lại bộ dáng phì phì như trước, rất nhiều người vây quanh cười nhạo Mập Mập: Heo mập, còn muốn bắt chước người khác mặc quần jeans, quả là không biết xấu hổ. Người xem hẳn kia, béo như heo, quần cũng không chịu nổi, quả là một cái quần xui xẻo...

Mập Mập ôm lỗ tai, không muốn nghe đến những lời này, không muốn bị người khác cười nhạo, không muốn! Bất dậy, Mập Mập dụi dụi mắt: là mộng a, hoàn hảo là mộng. Nếu gây được, liệu mình có đẹp mắt như trong mộng không nhỉ?

Nhìn đồng hồ, Mập Mập sững sốt: 3 giờ? Ngày hôm qua tan tầm về nhà, cơm chưa ăn đã trực tiếp nằm xuống ngủ, không nghĩ đến mình cứ nhiên lại ngủ lâu như vậy. Liếm liếm đôi môi khô khốc, Mập Mập tuyệt vọng, lần này lão bản không thể không sa thải hẳn. Đêm đồ ăn hôm trước hâm nóng, tuy mùi vị không còn tươi, nhưng miễn cưỡng cũng ăn được nửa cái bánh bao, cổ họng đau giống như bị xé rách. Ăn xong thay một bộ quần áo sạch sẽ, hẳn hướng phía nhà xưởng đi tới.

Đến nhà máy thì... Sao lại thế này? Cả một người cũng không thấy???

Đến phòng bảo vệ tìm bác bảo vệ: “Ông ơi, mọi người đâu hết rồi a?”

“Hả? Ta không nhận ra giày của người nga...” Ông lão lằng tai đặc biệt nghiêm trọng buồng cái tẩu thuốc trong tay, ngẩng đầu nhìn Mập Mập nhe răng ra cười. Ông rất thích cái thằng tròn tròn này.

“Giày cái gì a, cháu hỏi mọi người đi đâu hết rồi?”

“Người hả? Mọi người đi ra ngoài hết rồi...”

Sợ ông lão nghe không rõ, hần còn cố gắng rống to: “Mọi người đi ra ngoài là đi đâu?”

“A? Hôm nay a? Hôm nay là chủ nhật ngày 4 a...”

Mập Mập bắt đầu dĩ. “Bác à, cháu không hỏi hôm nay là ngày nào trong tuần, cháu hỏi mọi người đi đâu hết rồi?” Vì rống to mà thiếu chút nữa hần đứt luôn cái cổ họng.

“Nhỏ chút, nói nhỏ nhỏ thôi, ta nghe được mà. Giữa trưa ta sẽ về nhà ăn cơm, có ông bạn già đang chờ rồi.”

“...” Vừa định hỏi lại thì thấy cổ họng đau, thế là nuốt luôn lời muốn nói xuống bụng. Bỗng thấy một người từ ngoài cửa tiến vào, Mập Mập vội vàng chạy ra hỏi.

Thì ra là ông chủ vừa kí được một hợp đồng béo bở, lần này làm xong ít nhất có thể thu về mấy chục vạn. Những nhà máy nhỏ tiểu thương như cửa bọn họ rất hiếm khi có nguồn sinh ý lớn như thế, mấy chục vạn kia tuyệt đối là nhất bút đại mai mại. (đặt bút kí xong là buôn bán phát đạt)

Lão bản một phen cao hứng, mời nhân viên một chiều karaoke, vốn không muốn mời Mập Mập, lại vừa lúc hần không có mặt, thế là cả tông ty hoan hỉ mà đi. Mập Mập lần này may mắn, hoàn hảo lão bản bọn họ đi ra ngoài, nếu không hôm nay khẳng định phải đi xin việc mới. Buổi tối chưa chắc đã có ai về nhà uống, nghĩ tới nghĩ lui Mập Mập quyết định ra ngoài đi dạo một chút, hít thở không khí trong lành. Từ lâu đã muốn đi xem cái cầu hộ thành (bảo vệ thành phố) mà vẫn chưa kiếm ra thời gian.

Mập Mập đi xe buýt đến, đứng trên cầu nhìn nước sông cuộn cuộn chảy không ngừng nghỉ, tâm tình cũng thấy tốt đẹp hơn: cái gì qua rồi thì để nó qua. Đúng vậy, hiện tại không còn thấy khó chịu nữa, mập thì sao, mập không phải cũng có thể sống tốt sao. Có lẽ vài năm sau, vài thập niên sau, chính mình vẫn thế – đứng ở chỗ này, nhìn nước sông chảy, hết thấy đều là quá khứ.

“Uy, anh mập phía trước kia, trăm ngàn lần đừng nghĩ không thông a! Trăm ngàn lần không nên nhảy cầu a...”

“...” Mập Mập nghi hoặc nhìn bốn phía, chẳng lẽ có người mập muốn nhảy sông sao? Ở đâu? Sao mình chẳng thấy ai hết a?

“Uy, ta nói người nghe, nghìn vạn lần không nên nhảy a. Mập không việc gì, người có thể giảm béo a, dù sao cũng không được nghĩ quẩn a!” Một nam nhân diện mạo thanh tú đang ôm chặt thắt lưng hần rống lớn. Tư thế kia trông rất giống đánh nhau, Mập Mập hì hì nở nụ cười.

Lời tác giả: Sáng sớm đã dậy viết văn, ta quả là một con ong mật chăm chỉ ~~

4. Chương 4

“Người nói ai muốn nhảy sông đâu?”

“Vô nghĩa, ta đương nhiên là nói người, đứng trên cầu với cái vẻ mặt thấy chết không sờn.” Nam nhân kia cho hần một cái liếc mắt xem thường. Tên mập đáng chết lại còn cười!

Thấy chết không sờn? Mập Mập cười nhạt, mình rõ ràng đang rất điềm tĩnh, như thế nào lại biến thành thấy chết không sờn? “Ta không phải muốn nhảy sông.”

“Ta nói người còn không chịu thừa nhận. Ê mập, người lại đây! Nhìn người đứng trên cầu thấy ngứa mắt quá!”

Mập Mập nghi hoặc từ từ bước lại: “Người biết ta à?”

“Thiết! Ai quen biết một thằng béo như người!” Lời nói của nam tử mang theo trào phúng. Mập Mập không thèm để ý, có nhiều người còn nói khó nghe hơn y, cho nên hần có khả năng miễn dịch rồi.

“Vừa rồi thật sự là người không muốn nhảy sông tự vẫn à?”

“Không phải!” Người này sao cứ đinh ninh là hần muốn tự sát chứ?

Nam tử đem Mập Mập nhìn từ đầu xuống chân làm cho hắn cảm thấy rất khó chịu, giống như muốn lột trần hắn ra vậy. Người béo cũng có tôn nghiêm bản thân nha, đang định phát hỏa thì...

“Chắc cỡ 200kg hả?”

“A!?”

“Ta nói người chắc nặng 200kg chứ hả? Làm sao mà nhiều thịt như vậy được? Thật sự lợi hại a!” Mập Mập Mập từ từ đỏ ửng, nhiều thịt như vậy...

“225kg.” Mập Mập nhỏ giọng nói.

“Chắc chắc... Không ngờ nha... 225kg, 450 cân. Nếu là heo thì cũng đủ làm thịt ăn được rồi.” Nam tử cười nhạo nói.

“Người...” Mập Mập tức đến không nói nên lời. Làm sao có người cay độc như vậy chứ? Người ta béo đã đủ khổ sở rồi, lại còn so sánh với cả heo! Mập Mập hận không thể một ngụm cắn chết hắn, cái gì mà làm thịt? Ta đem người giết trước!

“Đây, thẻ vip vào câu lạc bộ thể hình của chúng ta. Giảm cân đi, cứ mập như vậy thân thể người chịu không nổi đâu.”

Mập Mập ngăn người tiếp nhận tám danh thiếp ‘Phòng tập thể hình Devil’. Bên trên có mạ một lớp vàng mỏng nhìn rất sang trọng, Mập Mập cẩn thận đặt nó vào trong túi áo trước ngực.

Nam tử cười rộ lên: “Chỉ là giả thôi!”

“A?” Mập Mập nghe không hiểu.

“Ta là nói cái danh thiếp kia không phải bằng vàng, mà chỉ là mạ vàng thôi!” Nam tử nhìn Mập Mập cười cười.

“Ta biết! Ta sợ đánh mất, dù sao cũng có giá trị mà.”

Nam tử sờ sờ cái mũi: “Còn nữa, rảnh rồi thì nên đi. Ta là Tưởng Minh, người tên gì? Không phải gọi Mập Mập luôn chứ?” Cố ý đùa hắn.

“Trữ Hân.”

Về nhà, Mập Mập thay quần áo, nằm trên giường lôi tám danh thiếp ra xem: Phòng tập thể hình Devil. Ha hả, không biết có thể biến ra dáng người mê muội thật không nữa. Dem nó cất kỹ cái đã, rảnh thì đi thử xem sao.

Ngày hôm sau đi làm, ông chủ thấy Mập Mập cũng chẳng nói câu gì. Nghĩ đi nghĩ lại, hắn quyết định không báo cáo cái chuyện ngày hôm qua hắn không có mặt, cũng chẳng quan tâm việc mình không đi làm có chút bất thường.

Nhóm nhân viên tập vụ thấy hắn cũng không đề cập chuyện hôm qua. Kỳ thật Mập Mập hát cũng được, thanh âm hữu lực ngân vang, đặc biệt nam tính. Chắc là có quan hệ với việc hắn béo, dù sao thân thể to lớn vậy thì khí lực cũng lớn theo a!

Thằng em từng nói hắn hát dễ nghe, so với ngôi sao còn tốt hơn. Lúc không có việc gì Mập Mập cũng sẽ ngâm nga vài câu, nhưng cái việc đi karaoke thì hắn lại không có hứng thú. Một đám người hè nhau cướp micro mà tru mà rống, đối với lỗ tai quả thực là một loại tra tấn, cho nên Mập Mập cũng không để ý chuyện mình bị bọn họ bỏ rơi, làm bộ không biết.

.
. .
.

“Này, Mục Kiên, hôm nay ta gặp một thằng béo, béo cực kỳ luôn, người đoán xem hắn bao nhiêu cân?” Tưởng Minh buông tách cà phê, hưng phấn hướng nam nhân đang tập luyện mà rống.

“300 cân?”

“Thiệt! Sai số quá lớn.”

“Chẳng lẽ 400 cân?” Mục Kiền nghi hoặc hỏi.

“450! Là 450 đó! Người không nghĩ đến số lớn như vậy chứ gì! Ta nhìn hấn đi bộ thôi mà phát mệt.”

Mục Kiền dừng bài luyện tập của mình lại, lấy khăn mặt lau mồ hôi. “Như vậy là rất béo!”

“Đúng a, đúng a. Một người béo như vậy, đứng ở trên cầu, hại ta còn tưởng hấn muốn nhảy sông nữa chứ! Ta mà mập như vậy khẳng định sẽ sống không nổi.”

“Ha ha...”

“À đúng rồi, ta còn đưa cho hấn thẻ vàng câu lạc bộ, bảo hấn chừng nào rảnh đi giảm cân.”

“Àn.” Mục Kiền thay xong một bộ âu phục bước ra. “Tiểu Minh, vẫn chưa nhận điện thoại của hấn à?”

“Cút a! Ta đã nói bao nhiêu lần đừng gọi ta là Tiểu Minh, ta cũng không phải nhỏ nhắn gì.” Tưởng Minh bộ dạng như muốn giương nanh múa vuốt.

“Đừng có đánh trống lảng! Chuyện của người ta không muốn quản, nhưng mà nó gây phiền phức đến sinh hoạt của ta.” Mục Kiền chỉnh trang lại cà vạt.

“Ảnh hưởng đến cuộc sống của người? Đây là ý gì?”

“Người không nhận điện thoại của hấn, hấn gọi đến di động của ta a. Người không còn là tiểu hài tử nữa, hảo hảo mà cân nhắc, chuyện hai người không phải ngày một ngày hai, bá phụ bá mẫu cũng biết, đừng làm ra chuyện gì để phải hối hận.”

“Ừ, ừ, ừ, đã biết, mau về nhà cùng lão bà người đi, chuyện của ta ta sẽ xử lý.” Mục Kiền cho y hấn một cái liếc mắt rồi đi.

“AAAAA...” Tưởng Minh ngồi trên máy chạy bộ gào lên, thực con mẹ nó phiền! Đã nói chia tay xong cả rồi, còn dây dưa cái móc gì nữa a! Lại còn điện thoại cho Mục Kiền, bộ nghĩ ta không bỏ được chắc. Nực cười! Móc điện thoại di động ra, tìm nửa ngày mới thấy tên một người nằm trong sổ đen, bấm nút gọi: “Đô...Đô...Đô...”

“Uy... Ai đấy?”

“...”

“... Là Tiểu Minh sao?”

“Kháo! Đã nói bao nhiêu lần đừng gọi ta là Tiểu Minh.”

“Người... Đừng cúp máy, Tiểu... Tưởng Minh, là ta sai, người có thể tha thứ cho ta được không?”

“...Có ý gì?”

“Hả...Sao cơ?”

“Ta hỏi người nghĩ cái gì? Lúc đấy thì kêu cắt đứt, bây giờ lại đòi nối lại, chơi có vui không? Trương Khải Khải, ta không rảnh mà đùa với người, đừng không có chuyện gì cũng điện thoại cho Mục Kiền, ảnh hưởng đến cuộc sống vợ chồng người ta, biết không?”

“Không phải, Tiểu Minh, nghe ta nói đã...”

“Kháo! Lại nữa!”

“Tưởng Minh, ta biết ta sai rồi. Ta biết người vẫn còn yêu ta, dù sao chúng ta đã quen nhau lâu như vậy, không phải sao?”

“Người còn không biết xấu hổ mà nói ra? Ta chưa cho người cơ hội sao? Lần đầu tiên ta có thể cho là người nhất thời hồ đồ, lần thứ hai có thể là do uống rượu loạn tính, một lần được, hai lần cũng được nhưng ba

lần thì tuyệt không thể được. Người con mẹ nó nghĩ ta là cái gì? Người nghĩ người là ai chứ? Ta gọi điện thoại là muốn người đừng làm phiền ta nữa, mấy cái khác thì đừng nói, ta không muốn nghe.”

Phanh một tiếng cúp điện thoại, ngồi xuống sofa. Vì một thằng dê tiện như vậy mà sinh khí, thực con mẹ nó không đáng! Lúc trước thì tuyệt tình như vậy, giờ còn đòi dây dưa, thật chẳng hiểu hần đang nghĩ cái quái gì!

Lời tác giả: Bạn thụ cấu kính của chúng ta là một đóa hoa nở rộ chờ người thu hoạch

~~ chọt kiến chọt kiến

~~

5. Chương 5

Mập Mập không nghĩ đến chính mình cũng có ngày được thích. Ngẫm nghĩ cách nào cũng không thông: một không có tiền, hai không có sắc, ba không có tài, người nào thích hần được nhỉ? Quả thật là bất khả tư nghị!

Nhà xưởng có thêm một cô gái mới chuyển tới: đáng người mẫu, so với Mập Mập có lẽ là nhỏ hơn khoảng bốn tuổi, thanh tú trang nhã, khi cười còn lộ ra hai cái lúm đồng tiền nữa. Tại nơi công tác toàn đàn ông con trai, nữ nhân như vậy tuyệt đối là cực phẩm. Hơn nữa, nàng còn chưa có bạn trai, là cực phẩm trong cực phẩm!

Toàn bộ nam nhân trong nhà máy, từ trên xuống dưới, từ già đến trẻ, những ai chưa lập gia đình đều ngưỡng mộ nàng. Cái gì gọi là ‘Yếu điệu thực nữ, Quân tử hảo cầu’. Mập Mập đương nhiên cũng hảo cầu, chỉ là không thể hiện ra mà thôi.

Cách Mập Mập thích cũng không giống người khác mua cho nàng cái này, tặng cho nàng cái kia, hay chen lấn mua giúp nàng hộp cơm trưa... Chỉ là khi không có người thì vụng trộm liếc một cái, sau đó đầu lại như đây, làm bộ như không có việc gì. Tuy nhiên, những cử chỉ nhỏ nhặt ấy không qua được ánh mắt của mấy nhân viên tạp vụ.

“Mập Mập, người thấy Lý Tuyết thế nào?” Thừa dịp nghỉ ngơi, Tiểu Từ ngồi bên cạnh, dùng tay chọc chọc Mập Mập.

“A? Nga... Rất... rất đẹp...” Mặt Mập Mập chín đỏ, dù sao trong lòng cũng đã vụng trộm đem nàng thành bạn gái mình.

“Hắc hắc, ‘rất đẹp’ tức là rất vừa lòng. Mập Mập, người với nàng có tình ý đúng không?” Tiểu Từ xấu xa cười.

“A? Không, không đâu. Người ta đời nào nhìn trúng ta!” Tự ti của Mập Mập không phải chỉ bởi vì béo, mà còn vì cái sự kiện thời trung học đã gây nên một vết thương lòng quá lớn, cho nên đối với tình yêu hần luôn có cảm giác sợ hãi. Đây là một trở ngại khó khăn cho Mập Mập.

“Không việc gì, thích là thích, ta cũng rất thích nàng, vẫn thường tặng nàng mấy thứ linh tinh đó thôi. Nói nghe ta chút, người có thích nàng hay không a?”

“Không... không có! Người ta tốt như vậy, ta lại vừa béo vừa xấu...”

“Ôi trời, béo thì làm sao? Mập Mập, có khi Lý Tuyết cũng coi trọng người không chừng!”

“Không đâu, người đừng có nói giỡn...”

“Không cái gì! Nói thật cho ta người có thích nàng hay không a?”

“... Có một chút...”

“Ai...Ai... Mọi người chú ý, chú ý! Mập Mập thích Lý Tuyết nha!” Tiểu Từ gân cổ rống lên.

“Người...!” Mặt Mập Mập trắng bệch, mình làm sao lại có thể tự suy diễn rồi buột miệng nói ra, sao hẳn ta có thể làm như vậy chứ?

“Ồ...” Xung quanh ồn ào thành một mảnh, đủ mọi loại phản ứng. Người có tâm sẽ cười góp vui, cũng nói đùa kêu Mập Mập theo đuổi, thích thì phải giữ lấy. Người ác tâm sẽ lại nói xóc nói mĩa Mập Mập, buông ra những câu chế giễu chua cay. Cảnh này giống như kí ức mười năm trước, khiến Mập Mập chỉ muốn tìm một cái hố mà chui luôn vào.

“Phanh” một tiếng Mập Mập đứng bật dậy: “Thích nàng thì làm sao? Dựa vào cái gì các người được quyền thích còn ta thì không? Béo thì làm sao? Bộ người béo không được phép thích ai à? Các người dựa vào cái gì mà cười nhạo ta?” Nói xong thì thở hồng hộc.

Tiểu Từ thấy Mập Mập sinh khí vội vàng chạy lại an ủi: “Chỉ là đùa một chút thôi mà! Mọi người cũng không có ý gì khác, người đừng giận.”

Mập Mập không để ý đến hắn, xoay người chạy ra sân sau. Một đám người im re, người nhìn ta, ta nhìn người, chẳng ai nói được câu nào. Bình thường thấy Mập Mập luôn cười ha ha, ai ngờ lúc nóng giận lại dọa người đến như vậy...

Đứng ở sân sau, Mập Mập thấy mũi mình cay cay, cái tư vị khổ sở khi bị người cười nhạo, mặc kệ đã nghe bao nhiêu lần cũng không quen được, vẫn thấy lòng đau đớn.

“Uy, Trữ Hân...”

Mập Mập sững sốt, bình thường người ta quen gọi Mập Mập, hẳn nghe riết cũng quen, nay bỗng nhiên lại có người gọi hẳn tên của mình, quả là có chút lúng túng.

“Lý Tuyết... Người... Người đừng nghe bọn họ nói bậy bạ...”

“Ha ha...” Lý Tuyết cười vui vẻ, lộ ra cái lúm đồng tiền. Mập Mập không nói gì, nàng cũng đến cười nhạo mình sao?

“Người có bạn gái chưa?”

“...Chưa, không có.” Mập Mập nghi hoặc, nàng hỏi cái này làm gì?

“Chúng ta quen nhau đi!”

Dây thần kinh trong đầu Mập Mập đứt cái phụt. Nàng... Nàng vừa rồi mới nói cái gì? Quen...Quen nhau? Không phải đùa giỡn mình đó chứ?

Lý Tuyết nhìn ra nghi vấn trong đầu Mập Mập, e thẹn mà nói: “Ta không phải đang trêu đùa người, mà ta cũng không phải người hay thích đùa giỡn người khác. Thật sự là ta rất thích người...”

Tuy rằng Mập Mập rất béo, nhưng tiểu cô nương người ta lại vừa ý hắn, tình yêu quả nhiên không thể biết trước được.

Mập Mập có người yêu a! Toàn thể nhân viên cao thấp trong nhà máy, từ trong ra ngoài, ngay cả con cún nuôi sau hậu viện, không ai là không nghi ngờ tính chân thật việc này. Mập Mập có người yêu, tức là có người nguyện ý làm bạn gái của hắn... Việc này còn khó tin hơn so với việc gà trống đẻ trứng a!

Nhưng chuyện khó tin này lại xảy ra, đối tượng lại còn là đoá hoa kiều diễm của cả nhà xưởng, thế quái nào lại cắm vào bãi phân heo thế này? Thật là đả kích người khác quá mà! Mọi người đều mang tam trạng chờ xem náo nhiệt, chẳng một ai lại tin Lý Tuyết có thể coi trọng Mập Mập. Thiên hạ đại chế cười, có người con gái nào chọn bạn trai lại không xem gia thế hay tướng mạo chứ!

Sáng sớm hằng ngày, mọi người sẽ lại được chứng kiến một màn vô cùng quý dị: một nam nhân béo đến không còn hình người, nắm tay một nữ nhân rất rất xinh đẹp... Mặt Mập Mập vốn đã nhiều thịt nhiều mỡ, ép hai con mắt hắn nhỏ xíu, mỗi khi cười thì khó thấy mắt luôn, muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi, muốn bao nhiêu xấu xí thì có bấy nhiêu xấu xí. Cả đám người lại không khỏi thở dài, thật là vũ trụ to lớn, vô kì bất hữu* a.

*Vô kì bất hữu: không thiếu cái mới lạ

Chuyện tình yêu vừa mới lạ vừa kích thích. Đây là mối quan hệ đầu tiên của Mập Mập, cho nên hẳn hẳn thận từng li từng tí. Hai người quen nhau một tháng mới bắt đầu nắm tay. Lần đầu nắm tay con gái, Mập Mập kích động mặt đỏ bừng, tim đập thành thịch như muốn nhảy ra ngoài. Cầm lấy bàn tay Lý Tuyết, mềm a, nguyên lai tay con gái lại nhỏ như vậy, tay mình hoàn toàn có thể bao trọn. Lại nhìn sang Lý Tuyết, thấy nàng chẳng tỏ vẻ bất mãn gì, mà chỉ hướng hẳn cười cười như khích lệ. Thấy cái lúm đồng tiền nho nhỏ của nàng, trong lòng Mập Mập dâng lên một xúc cảm ngọt ngào.

Mập Mập có đôi khi cho rằng Lý Tuyết nhất định là thiên sứ, bởi người thường nào có ai chịu tiếp nhận hẳn. Chính mình giấu lại cũng cảm thấy khó tin, bởi vậy nên đối với tình cảm này, Mập Mập đặc biệt quý trọng, phụng trong tay sợ nát, ngậm trong miệng sợ tan, chỉ sợ rằng đây vốn chỉ là giấc mộng, khi tỉnh lại cái gì cũng không còn...

.
. .
.

“Trương Khải Khải, người con mẹ nó đừng có quá phận! Chia tay thì chia tay, đừng có như đàn bà bày đặt sống không bằng chết!”

Tưởng Minh vốn đang ngủ, lại nhận được điện thoại của Trương Khải Khải nói y lập tức đến tìm hẳn, nếu không hẳn sẽ nhảy từ tầng 17 xuống.

“Tiểu Minh... người nếu... không đến... ta... ta sẽ từ đây... nhảy xuống... Ha ha... người... cũng sẽ... không gặp ta nữa...”

Tưởng Minh nhú nhú mày, nghe thanh âm tựa hồ đã uống không ít rượu. Mặc dù đã chia tay, nhưng tình cảm vẫn còn, không thể để hẳn xảy ra chuyện gì được.

“Người ở đâu?”

“Ha ha, không nói cho người biết... Người đoán đi...”

Tưởng Minh tức giận sắp bạo phát: “Người con mẹ nó muốn chết a? Nói mau! Không nói ta cúp.”

“Tiểu Minh, Tiểu Minh... người không cần sinh khí. Ta... ta ở khách sạn T... phòng 614... Người mau đến a!”

“Ba” một tiếng, Tưởng Minh cúp điện thoại, thay quần áo chạy vội ra ngoài.

Editor: Từ giờ sẽ không edit phần tâm sự của tác giả mỗi cuối chương nữa =.=

6. Chương 6

Tưởng Minh vội vàng lái xe đến khách sạn T.

“Làm phiền anh cho tôi xem thông tin của người đang ở phòng 614, cảm ơn.” Tưởng Minh thở hổn hển bám vào cái bàn. Kiếp trước nhất định là thiếu nợ hẳn, mình tại sao lại như một thằng ngốc mà chạy tới đây?!

“Thật xin lỗi tiên sinh, nhưng chúng tôi phải giữ bí mật thông tin khách hàng.” Anh chàng tiếp tân vẫn duy trì nụ cười nghiệp vụ.

“...” Tưởng Minh đập tay lên mặt quầy, vội vàng hướng thang máy chạy đi. “Chết tiệt! Cái gì mà giữ bí mật...”

Thật vất vả tìm được phòng số 614 liền đập cửa. “Trương Khải Khải? Người có ở bên trong không? Mở cửa nhanh!”

Bên trong truyền ra thanh âm lách cách.

“Mở cửa! Người con mẹ nó không phải muốn ta đến gặp người sao? Ta đến rồi đây, mở cửa nhanh!”

“Phanh” một tiếng, cửa bật mở.

“Khụ... Tiểu Minh, người tới... ha ha... Ta biết mà... người luyến tiếc... luyến tiếc... ta chết...” Trương Khải Khải lão đảo kéo y vào trong phòng.

Tướng Minh nhú nhú mày, trong phòng toàn mùi rượu, còn thấy một chai rượu đã uống cạn, ra giường bị vứt dưới đất còn chần mền lại treo lủng lẳng trên đèn ngủ... Chết tiệt! Uống bao nhiêu rượu mà phòng loạn thành cái dạng này?

Cửa sổ cũng không đóng... Cả kinh! Cửa sổ ra ban công lại mở rộng! Nhìn lại thì đây vừa đúng tầng 17... Nếu như, vừa nãy hắn gọi điện mà mình lại cúp máy... Vậy có thể nào hắn sẽ từ đây nhảy xuống hay không a? Vừa nghĩ đến khả năng hắn nhảy xuống, tâm lại một trận nhói đau.

“Hỗn đản!” Tướng Minh nhắm ngay mặt Trương Khải Khải tung quyền. “Muốn chết có phải không? Vậy người trực tiếp nhảy xuống là được rồi!”

Kéo Trương Khải Khải đến trước cửa sổ, gió đêm se se lạnh làm hắn cũng tỉnh rượu được một chút.

“Tiểu Minh, Tiểu Minh... không cần đánh a... Đau a... Ai u!”

“Con mẹ người còn biết đau? Không phải có gan đi tự sát sao? Đi a! Ta không cần người, hiện tại nhảy xuống đi!” Tướng Minh giống như phát điên.

“Tiểu Minh, ta sai rồi, ta sai rồi, người đừng nóng a!” Trương Khải Khải ôm lấy y.

“Một lần cuối cùng không được sao?” Hắn nghẹn ngào, “Ta yêu người a, Minh. Người rời đi rồi... ta mới phát hiện, không có người ta sống không được... Người không biết, người rời đi làm ta khổ sở muốn chết... Ta nghĩ nếu người không tha thứ cho ta, chắc ta chết mất...”

Tướng Minh cảm nhận được bờ vai của mình ẩm ướt, ánh mắt hồng hồng cố nén không cho nước mắt tuôn rơi.

“Một lần cuối cùng...” Tướng Minh nắm chặt tay, nghiêng rằng không cho giọng mình run run.

Hôn lên vành tai y, hắn nhẹ nhàng nói: “Ân, ta đã biết. Cảm ơn người, Minh. Ta yêu người.”

Tướng Minh biết rõ, đoạn tình cảm này đã xuất hiện vết thương, cho dù hiện tại có yêu nhau như thế nào, chia tay cũng chỉ là vấn đề thời gian. Y yêu Trương Khải Khải, yêu thật lòng, nhưng bởi vì có nhiều vết thương, khi yêu cũng sẽ đau.

.
. .
.

Hôm nay Mập Mập đánh nhau. Trong 28 năm tuổi đời của mình, đây là lần đầu tiên Mập Mập đánh nhau. Đương nhiên đánh trận này không phải vì cá nhân, mà đánh là vì nữ thần. Người khác có thể đánh hắn, có thể vũ nhục hắn, nhưng bất luận kẻ nào cũng không được vũ nhục nữ thần của hắn.

Lý Tuyết dùng bông vải tẩm thuốc sát trùng nhẹ nhàng lau vết thương trên mặt Mập Mập. Hành động hôm nay của hắn đã làm nàng sợ hãi.

Buổi sáng, nàng cùng Mập Mập tản bộ, sau đó ghé vào cái quán nhỏ nơi góc đường dùng bữa sáng. Lúc ấy, mấy tên tiểu lưu manh trong phố cũng đang ăn sáng ở đây, thấy nàng và Mập Mập ngồi cùng nhau liền thì thầm to nhỏ. Lúc đầu là cười nhạo Mập Mập, lúc thì bánh bao thịt, lúc thì bánh thịt heo,... Mập Mập cũng mặc kệ không để ý. Nhưng khi bọn chúng bắt đầu khinh miệt Lý Tuyết thì Mập Mập kiên quyết không thể tha thứ.

Mập Mập đứng lên định đi qua nói phải trái, nhưng bọn lưu manh nào biết phải trái trắng đen, Lý Tuyết sợ hãi vội vàng giữ chặt tay Mập Mập, lại không ngờ có người động thủ.

Một tên đẩy Lý Tuyết một cái, Mập Mập hoàn toàn bốc hỏa. Đây là nữ thần của hắn, đến hắn còn không dám đụng mạnh nàng một cái, sao bọn chúng lại dám đẩy nàng?

Mập Mập đưa tay dầm ngã một tên, hai tên đồng bọn thấy bạn mình bị đánh cũng huỳnh huyếch lao lên. Kết quả ba tên còn đồ bị Mập Mập hảo hảo thu thập, đương nhiên xây xát đây đó là chuyện phải có.

“Người ta ba người, người cũng muốn nhào qua, này không phải chịu thiệt sao.” Lý Tuyết có chút sinh khí. Dù sao đánh nhau cũng không tốt.

“Nhưng mà bọn họ nói người...” Mập Mập uỷ khuất nói.

“Bọn họ muốn cứ để bọn họ nói, nói hai ba câu thì đã sao?”

“Như vậy sao được? Bọn chúng có thể nói ta, nhưng là không được nói người!” Mập Mập kích động giật cái khăn trên mặt xuống.

“... Đồ ngốc!” Lý Tuyết nếu nói không cảm động thì là giả, nhưng trong lòng mơ hồ lại có chút nhoi nhói đau.

Một trận đánh này của Mập Mập triệt để đề cao danh tiếng giang hồ của hắn. Vốn mọi người chỉ biết trong phố này có một tên Mập Mập rất béo, không nghĩ tới Mập Mập nay lại đánh nhau cũng rất hăng.

Nguyên bản đám công nhân bình thường hay trêu chọc Mập Mập, hiện tại làm sao còn dám. Mập Mập vậy mà lại không nhận ra, chỉ cảm thấy có chút không được tự nhiên. Thường ngày mọi người hay trêu chọc khiêu khích, nay không có lại cảm thấy quái dị.

Mẹ Mập Mập, cái người còn ít đến nhà hắn hơn cả người ngoài, bỗng nhiên đến thăm hắn. Mập Mập tan tâm về liền thấy một nữ nhân đi tới đi lui trước cửa. Đến gần xem thử lại không nghĩ là mẹ!

Nửa năm không gặp, mẹ hắn sống càng thêm dễ chịu, không hề nhìn ra một người đã ngoài năm mươi. Bà mua hai bịch nước trái cây, cùng Mập Mập vào phòng. Thấy nơi con mình ở đơn sơ như vậy không khỏi áy náy trong lòng, dù con mình có béo, có xấu thế nào thì cũng là cục thịt trên người mình... Nhưng càng xem lại càng bức, Mập Mập lớn lên đáng lẽ phải giống mình, như thế nào lại là một thằng con xấu xí như thế?

“Trữ Hân a, hôm nay mẹ đến nói với con một việc.”

Mập Mập cầm ấm nước chuẩn bị pha trà, bỗng thấy mí mắt phải giật liên hồi. Từ khi mẹ vào cửa liền cảm thấy có chuyện không tốt.

“Chúng ta chuẩn bị chuyển nhà, đến Canada.”

“Cạch” Ấm nước rớt xuống đất...

7. Chương 7

“Chuyển nhà? Đang ở yên ổn sao lại phải chuyển nhà?” Mập Mập cẩn thận thu dọn cái ấm và số nước bị đổ, giả bộ không có việc gì.

“Dù sao sống bên đó vẫn hơn ở đây, cho em trai em gái người có điều kiện học hành tốt hơn.”

“...Tiểu Vũ cũng đi...A!” Tay bị mảnh sứ vỡ cắt phải, Mập Mập vội vàng lấy giấy ăn quấn lại. Mẹ hắn vừa thấy tay chân con mình vụng về lại sinh bức.

“Được rồi! Không cần thu dọn ngay lập tức đâu, ta không uống nước, nói chuyện xong ta về.” Mập Mập cúi đầu ngồi trên ghế, vờ vờ ngón tay bị thương, không nói tiếng nào.

“Vốn muốn mang người cùng đi, nhưng xin visa rất khó, chỉ kí cho bốn người, cho nên không thể mang người đi theo. Đây là ba vạn tệ, mật khẩu là sáu số 0, ta với ba người đã bàn bạc để người ở lại đây một thời gian, chờ gia đình thu xếp ổn thoả bên đó sẽ đón người sang.” Đưa số tiết kiệm, mẹ hắn còn dặn dò vài thứ linh tinh rồi mới đưa tay cầm túi xách, mang giày cao gót rời khỏi.

“Tách...” Một giọt nước mắt rơi xuống tay, sau đó vô lực kim nén, nước mắt rơi như mưa. Mập Mập đưa tay bụm mặt, nước mắt tràn cả ra kẽ tay mà rơi xuống. Quả nhiên là tay đứt ruột xót, chỉ một vết thương nhỏ như vậy nhưng đau quá...

Mập Mập muốn gặp thằng em mình trước khi họ chuyển đi, dù sao hắn và em trai có tình cảm rất tốt, vậy nên mua rất nhiều đồ ăn vặt. Có khả năng sẽ chẳng còn được nhìn thấy thằng em nữa, dù mẹ hắn đã nói sẽ thu xếp, nhưng...

Buổi sáng ngồi xe buýt đến trường học của em trai ở thành phố T. Lớn bằng ngần này nhưng đây là lần đầu hắn đặt chân đến một nơi như vậy: cả trường đại học nhìn như một thành phố thu nhỏ. Trong lòng Mập Mập là hâm mộ em trai có thể đến học ở ngôi trường tốt như thế.

“Đồng học (xưng hô với học sinh sinh viên), xin hỏi sinh viên năm nhất khoa kỹ thuật điện tử học ở đâu?” Một anh chàng sinh viên đang nhàn nhã đứng một mình thì bị một tên vừa cao vừa mập vỗ vai.

“Nga, nga. Ta học khoa kỹ thuật điện tử. Người tìm ai ta giúp người kêu. Bình thường buổi sáng không có tiết nên chúng ta toàn ngồi gốc trong kí túc xá.”

“Ta tìm Trữ Vũ.”

“Nga, là Trữ Vũ à? Hắn là hot boy của trường chúng ta đó nga, ha ha. Nghe nói hắn muốn ra nước ngoài du học, người là thân thích gì của hắn?”

“Ta là anh trai hắn.”

“A?” Đồng học sững sốt.

“Làm sao vậy?” Mập Mập nghi hoặc.

“À... Không việc gì, chỉ là không nghe Trữ Vũ nói qua hắn có anh trai.” Mập Mập không lên tiếng, trong lòng có chút khổ sở.

“Người vào phòng bảo vệ chờ, ta lên lầu gọi hắn. Trường chúng ta không cho người ngoài vào kí túc xá.”

“Ân, đi đi.” Mập Mập ngồi ở cửa phòng bảo vệ làm kéo theo không ít ánh mắt tò mò vụng trộm liếc xem, nhưng hắn không để ý.

“Ai... Vừa rồi có một người rất béo tự nhận mình là anh trai của Trữ Vũ.” Một sinh viên trên hành lang thảo luận.

“Anh trai? Không phải nó có một đứa em gái à, làm sao lại lôi ra một ông anh trai? Ta dám cá không phải anh ruột, hắn béo như thế làm gì có chỗ giống Trữ Vũ? Chắc là họ hàng thôi!”

“Ân, ta cũng nghĩ vậy...” Hai người đi lên lầu.

Đột nhiên một thanh âm quen thuộc truyền đến. “Nga? Cái người béo béo ấy hả? Hắn là anh họ của ta, chắc biết ta sắp đi nên đến thăm.”

Mập Mập đột nhiên phát hiện bản thân không biết trốn đi đâu, vội vàng đặt túi thức ăn lên bàn rồi quay đầu chạy đi. Tâm như có chỗ nào đang tan nát, phần thân tình đã từng giúp đỡ hắn nhiều năm như vậy nháy mắt đổ sụp, tan biến như bong bóng xà phòng.

“Vừa rồi vẫn còn ở đây mà! Người xem, cái này là hắn mang đến đó!” Đồng học chỉ chỉ vào cái túi nằm trong phòng bảo vệ. “Đi đâu vậy nhỉ?”

Trữ Vũ cầm lấy cái túi to trên bàn, trong đó có kiwi mà hắn thích ăn và vài loại trái cây khác, còn có một chiếc áo khoác hàng hiệu làm từ da dê. Cầm lấy cái túi to mà chạy ra ngoài, hắn chắc chắn chính là anh trai mình, nhưng tại sao chưa gặp đã đi rồi? (hừ, còn tư cách mở miệng ra than à)

Mập Mập đón taxi về nhà, người như không còn chút khí lực nào. Chưa bao giờ hắn cảm thấy khổ sở như ngày hôm nay. Hắn lúc đầu còn tưởng em trai hắn là khác biệt, còn tưởng chỉ có em trai mới xem mình là anh trai ruột thịt, không nghĩ tới... Tất cả mọi người đều vứt bỏ hắn! Mập Mập cảm giác như mình là một đồng phé thải không thể sử dụng, không còn giá trị.

Ngày hôm sau, hắn kéo lê cái thân mệt mỏi đi làm.

“Mập Mập, đem khối vật liệu này đến máy số 3.”

“Nga.” Cố gắng nâng đồng vật liệu bằng đồng nặng trĩu này lên máy cơ khí, Mập Mập cảm thấy cả người căng cứng muốn ngất đi.

“Uy! Ai đem khối đồng đặt vào máy số 2 vậy?” Mọi người đình chỉ công việc dở dang, ánh mắt đồng loạt hướng về phía ông chủ.

“Ông chủ... Vừa rồi, ta kêu Mập Mập đem đến máy số 3...” Mập Mập ngẩn ra, mình đặt sai rồi sao? Đi qua nhìn nhìn, quả thật là sai rồi! Một khối đồng này tới mấy ngàn tệ, chỉ vì mình nhất thời sai sót mà lãng phí vô ích rồi.

“Mập Mập, người nhanh chóng thu dọn đồ đạc ra chỗ mát mẻ mà ngồi nghỉ!” Ông chủ tức giận rõ ràng không nhẹ liền sa thải Mập Mập. Mập Mập không thấy quá buồn, việc ông chủ muốn sa thải hẳn cũng chẳng phải ngày một ngày hai. Thôi vậy, tuy việc làm không dễ tìm nhưng cũng không đến nỗi tìm không ra.

Mập Mập dọn dẹp đồ đạc rồi muốn chạy đi nói với Lý Tuyết mấy câu, bản thân mặc dù không có công việc, không có thân nhân, nhưng vẫn còn người yêu a. Đoạn tình cảm đến không mấy dễ dàng này đã thành trụ cột tinh thần cho hắn. Đến phòng làm việc lại không thấy nàng đâu, đành phải đi hỏi mọi người.

“Cái gì? Lý Tuyết từ chức đã hai ngày nay rồi?” Mập Mập kêu lên sợ hãi, tại sao nàng không nói với mình? Mấy ngày nay bận rộn chuyện trong nhà không liên hệ được với Lý Tuyết, làm sao lại từ chức nhanh như vậy? Móc điện thoại ra gọi thì “Số máy quý khách vừa gọi không có thật, xin vui lòng kiểm tra lại...”

“Ba” một tiếng, di động rơi trên mặt đất. Số không có thật? Làm sao lại là số không có thật? Vội nhấc điện thoại lên liếc mạng bấm số, nhưng lần nào cũng vẫn là giọng nói quen thuộc từ nhân viên tổng đài.

Người bên cạnh sợ đến mức không dám nói tiếng nào, bởi vì biểu tình của Mập Mập quả thật rất dữ tợn. Mọi người thầm thấy không đáng thay cho Mập Mập: nữ nhân kia mười phần đã bỏ rơi hắn. Chuyện này ai cũng đoán trước được, có nữ nhân nào nguyện ý thích một thằng béo cơ chứ? Nhưng Mập Mập thật đúng là đáng thương, bị người yêu đá, rồi còn mất việc, quả thật là hảo sự bất thành song, phôi sự bất thành song* a.

* Hảo sự bất thành song, phôi sự bất thành song: việc tốt không theo đôi, việc xui không duy nhất. Tức là may mắn thì ít mà xui xẻo thì nhiều.

Trên đường về nhà, Mập Mập có thể xem như một du hồn. Đến nhà thì lập tức ngã lên giường, đôi mắt cay xè nhưng chẳng ra được một giọt lệ nào, thống khổ đến ngay cả hô hấp cũng khó khăn. Nghĩ đến việc cuối cùng cũng có được chân ái, Thượng đế rút cuộc cũng chiếu cố đến hắn mà cho hắn một tình yêu đẹp, hắn nghĩ đến... Nguyên lai tất cả cũng chỉ là hắn nghĩ đến. Đây chẳng qua là lại là một trò chơi tình cảm, mà hắn lại lần nữa đóng vai anh hề trên sân khấu.

“AAA!!!” Mập Mập gào thật to, như một con thú đang nghẹt thở. Nước mắt rút cuộc không chỉ từng giọt chảy, mà tràn lan trên gương mặt.

“Giả! Giả! Hết thấy đều là giả!” Mập Mập lôi ra đôi găng tay của em trai, chiếc sơ mi Lý Tuyết tặng liềm mạng mà đâm đập dưới chân, rồi lại lấy kéo ra cắt cho hả giận, giống một kẻ điên. Kéo sượt qua tay, máu đỏ tươi làm đau mắt Mập Mập. Lúc này thì hắn mất hoàn toàn hy vọng. Nếu không thể cho hắn hạnh phúc, vậy tại sao lại cho hắn nếm thử ngọt ngào giả dối? Nếu như cái gì cũng không có, nếu như từ đầu cái gì cũng không xảy ra, có lẽ sẽ không đau như vậy a! Cái gì cũng không có sẽ không hy vọng xa vời! Cái tư vị từ trên mây ngã xuống mới bi ai làm sao!

Đột nhiên từ đồng vải rách lộ ra tấm danh thiếp của “Phòng tập thể hình Devil”...

8. Chương 8

“Nghe nói người và Trương Khải Khải hoà hợp rồi?” Tiểu Tập vừa nâng tạ tay, vừa nhìn sang người bên cạnh đang uống cà phê.

“Àn.” Tiếp tục uống không để ý đến hắn.

“Người a, chính là nhanh mềm lòng. Hắn phản bội người nhiều lần như vậy còn đi tha thứ cho hắn. Ta có chết cũng không quay lại với hắn.”

Buông tạy tay, lau mồ hôi: “Ta nói người a, mở câu lạc bộ tập thể hình cũng chẳng tập phát nào, gầy như que củi. Ai, ta hỏi người, người với Trương Khải Khải xxoo thì ai ở mặt trên?” Tiểu Tạt không chút hảo ý mà đâm chọc Tưởng Minh.

“Người nghĩ sao?” Buông cà phê, Tưởng Minh quét mắt liếc hắn một cái.

“Thật đúng là khó nói...” Tiểu Tạt nhe răng cười.

“Ta kháo! Cút! Rõ ràng như vậy còn bày đặt hỏi ta, người không bị ai đánh chịu không nổi hả?” Tưởng Minh chạy qua túm lấy cổ Tiểu Tạt lắc lắc lắc để.

“Chắc chắn, thẹn quá hoá giận a. Có phải người không uy người ta ăn no, người ta mới ra ngoài ăn vụng? Hắc hắc...” Tiểu Tạt thoát khỏi móng vuốt của Tưởng Minh, nhảy qua một bên.

“Người là không muốn sống nữa phải không? Đừng chạy, đứng lại! Hôm nay lão tử cào chết người!” Tưởng Minh giống một con mèo xù lông, giương nanh múa vuốt đuổi theo con mồi.

.

.

.

“Ông chủ, có người mang thẻ vip hội viên tới, nhưng lại không phải người đã từng tập ở đây. Ngài xem...có nên thu hồi thẻ thành viên của anh ta không?”

“Không tập ở đây?” Thẻ hội viên vip ở đây từ khi khai trương chưa phát ra quá ba mươi chiếc, hơn nữa người có thẻ vip cũng toàn dân máu mặt lắm tiền nhiều của, người thường xuyên tiếp xúc với khách hàng chắc chắn nhận ra được. Chẳng lẽ là người khác cho mượn, hay là, nhặt được?

“Hắn còn nói muốn gặp ngài...”

“Gặp ta? Vậy thì đi gặp hắn, xem thử ai là người có bản lĩnh lớn đến mức có được thẻ vip.” Tưởng Minh thay quần áo đi vào đại sảnh, nhìn phía xa xa, ở cửa...từ khi nào có một khối lớn như vậy?

“Mập Mập?” Tưởng Minh ngạc nhiên kêu to. Đúng rồi, chính mình đã đưa cho hắn thẻ vip, nhưng một thời gian lâu không thấy hắn đến nên cũng đã vứt chuyện này ra sau đầu.

“Tưởng...ông chủ Tưởng, ta là muốn nhờ ngài một việc.”

“Đừng gọi ta ông chủ Tưởng, nghe kì lắm, không được tự nhiên, cứ gọi Tưởng Minh đi. Sao nào? Không phải người muốn giảm béo chứ?” Tưởng Minh trêu chọc, dù sao người béo như hắn muốn giảm cân cũng không phải chuyện dễ dàng.

“Ân! Ta nghĩ muốn giảm béo, ta nghĩ muốn gầy xuống! Ta không muốn bị người khác xem thường! Không muốn bị người khác cười nhạo! Không muốn...”

Mập Mập càng nói càng kích động, đau thương bấy lâu nay giờ có cơ hội bộc phát ra, mà hết thấy những uỷ khuất ấy đều do hắn quá béo. Nếu hắn không béo, có lẽ cha mẹ sẽ không để hắn một mình trong nước, em trai cũng sẽ không ghét bỏ hắn, ông chủ lại càng không phải tìm mọi thời cơ mà sa thải hắn, Lí Tuyết cũng sẽ không bắt cáo nhi biệt (rời đi không lời từ biệt). Cho nên hắn phải gầy! Nhất định phải gầy! Mặc kệ cái giá phải trả là bao nhiêu, chỉ cần có thể gầy xuống!

“Stop, Mập Mập, trước tiên đừng kích động. Người muốn giảm béo ta có thể giúp người, nhưng ta là thương nhân, việc không mang lại lợi ích ta không làm.” Tưởng Minh chẳng qua chỉ là trêu đùa hắn. Việc giảm béo cho Mập Mập có thể nói là gian khổ bậc nhất, nhưng trùng hợp Tưởng Minh lại rất thích thách thức, đang không có chuyện gì để làm, giúp Mập Mập giảm cân tựa hồ không tệ lắm.

“Ta...ta...ta có thể cho người tiền. Trong đây có sáu vạn tệ, chỉ cần có thể làm cho ta gầy, ta đưa cho người hết.” Sáu vạn tệ này có thể nói là toàn bộ gia sản của Mập Mập: ba vạn là lúc mẹ sắp ra nước ngoài đưa cho, còn có ba vạn là tiền dành dụm cả năm nay. Chỉ cần gầy được, tiền cũng có thể không cần!

“Xi!” Cô tiếp tân bên cạnh bật cười. Sáu vạn tệ, ngay cả tiền làm thẻ hội viên bạc cũng không đủ, mà ông chủ lại không thiếu tiền.

“Được, đưa tiền cho ta, ta giúp người giảm béo.” Tưởng Minh nhận quyển sổ tiết kiệm, nhét vào túi quần.

“Chúng ta khi nào thì bắt đầu giảm béo?” Mập Mập vì xúc động mà thanh âm phát run. Hắn biết, mình chỉ có một cơ hội cuối cùng này, tuy không biết vì sao lại tin tưởng, nhưng hắn biết y có thể giúp hắn giảm béo thành công.

“Trước không nên gấp gáp, người đi về cùng người nhà thương lượng một chút, dù sao giảm béo luôn luôn có tính mạo hiểm, còn cần cha mẹ người đồng ý cái đã.”

“Không cần, bọn họ không quản chuyện của ta, ta tự mình quyết định là đủ.”

Tưởng Minh vội vàng ho một cái, chắc người nhà hắn đã mất hết niềm tin...

“Ách! Không sao, vậy người về nhà thu dọn vái thứ linh tinh, đồ dùng cá nhân này nọ. Nếu người thật tình muốn giảm béo thì ít nhất phải ở lại đây một năm. Chúng ta không đi theo hướng giảm béo cấp tốc, mà là giảm béo lành mạnh, hiệu quả lâu dài, nếu không cũng chẳng có ý nghĩa, hiểu chưa?”

Mập Mập gật gật đầu.

“Nếu không có việc gì thì người về trước dọn dẹp đi, ngày mai tới đây. Đây là số điện thoại của ta, có chuyện gì thắc mắc thì gọi cho ta.”

“Àn.” Mập Mập vội lưu số của y vào điện thoại, cánh tay vì kích động mà run run.

Sau khi về đến nhà, Mập Mập đem toàn bộ quần áo của mình cùng một vài đồ cá nhân cho vào một cái túi lớn rồi đi vài vòng căn phòng nhỏ của mình, dù sao ở nhiều năm như vậy, cảm tình cũng sâu nặng. Cái giường xếp này, hắn phải ra chợ second-hand đi lùng mấy bữa mới mua được, đủ chắc chắn cũng đủ dài so với thể trọng của hắn, rồi cái bàn bát tiên nho nhỏ do người thuê phòng trước đây lưu lại, Mập Mập lấy về tiếp tục sai, còn có mấy thứ nồi niêu xoong chảo hắn tự đi mua... Ngày mai rồi đi, tuy không phải vĩnh viễn nhưng cũng tận một năm, không khỏi có chút nhớ nhà.

Sáng sớm hôm sau, Mập Mập vác cái túi trên lưng đi vào phòng tập Devil. Hôm nay là chủ nhật, có rất nhiều người đến đây tập thể hình, khi thấy Mập Mập đến thì tất cả đều kinh hoàng mà ngơ ngẩn. Mập Mập có chút khó chịu, dù sao thì bị đám nam nhân nhìn...nam nhân...Nam nhân!?

Phải mất một lúc Mập Mập mới nhận ra, ngoại trừ nhân viên tiếp tân mặc kimono thì trong câu lạc bộ chỉ toàn nam nhân, hơn nữa dáng người đều rất đẹp: trên bụng từng múi từng múi cơ. Mập Mập nhìn mà hâm mộ không thôi, rót cả nước miếng, nhưng tuyệt đối là nước miếng vì hâm mộ! (thì có ai bắt bẻ là nước miếng biến thái đâu mà cứ phải thanh minh =.=)

Nếu như mình cũng có dáng người như bọn họ... Hắc hắc hắc! Mập Mập cao hứng ngẩn người ra mà tưởng tượng.

Tưởng Minh vừa vào cửa đã thấy một cảnh tượng quỷ dị: người nào người nấy nhìn không chớp mắt về phía cửa, mà nơi ấy lại đang đứng một tên béo ú ngắn ngắn ngơ ngơ.

“Khụ! Người, lại đây.” Tưởng Minh hướng Mập Mập ngoắc ngoắc ngón tay.

“Àn.” Trên lưng Mập Mập vác theo một cái túi, nhìn qua chẳng khác gì một trái cầu đang nảy tung tung đến.

“Đầu tiên đi xem nơi ở của người cái đã, thiếu cái gì thì kêu Tiểu Triệu đi lấy là được. Buổi chiều sẽ đi kiểm tra sức khỏe.” Mập Mập cùng cô nhân viên gọi Tiểu Triệu chào hỏi nhau.

Đến gian phòng cuối cùng của lầu ba, Mập Mập sợ hãi than một tiếng khi vừa mở cửa: căn phòng màu trắng, trong phòng có một chiếc giường siêu siêu bự, khi nằm lên khẳng định sẽ rất thoải mái! Cửa sổ sát đất to thật to, còn có rèm che cũng màu trắng, sâu trong phòng có một phòng ăn nhỏ, cạnh đó là nhà vệ sinh. Căn phòng nhìn qua vừa ấm áp lại rất thoải mái, không khí thoáng thoang mùi hương khí nhẹ nhẹ. Mập Mập thật cảm động! Hắn không nghĩ Tưởng Minh sẽ giúp hắn, lại càng không ngờ y đối với hắn tốt như vậy.

“Cám ơn người!” Mập Mập vâng vâng vâng, không biết nói cái gì cho phải.

“A, không có gì, ha ha...” Tưởng Minh ngưỡng ngửng trước sự kích động của Mập Mập. “Vậy người nghỉ ngơi một lát đi, chiều sẽ đưa người đi kiểm tra sức khỏe.”

Bàn bát tiên là cái bàn vuông, xung quanh có 4 cái ghế. Bàn lớn có thể ngồi 8 người, bàn nhỏ thì 4 người.

9. Chương 9

Sau khi bọn Tưởng Minh rời đi, Mập Mập mới bắt đầu thu dọn hành lý, đem quần áo đã gấp gọn cho vào tủ, còn quần jean...cái quần jean mơ ước kia cũng được Mập Mập đem đến. Ôm nó vào lòng, Mập Mập thấy tim mình kích động đập thành thịch, lần đầu tiên hắn cảm giác được giấc mộng của mình rất gần. Có lẽ sau này sẽ thật sự mặc được nó! Hắn đem cái quần cẩn thận xếp xuống ngăn dưới cùng của tủ quần áo.

Sắp xếp đồ đạc đâu vào đấy, Mập Mập vọt vào phòng vệ sinh tắm rửa, thay bộ quần áo mới, vui vẻ mở tivi lên. Kì thật, Mập Mập còn có một bí mật cá biệt không ai biết, đó chính là xem phim hoạt hình. Đương nhiên cái bí mật này của hắn chẳng thể nói với ai, một cái đại lão gia còn xem phim hoạt hình, bị người khác biết được còn không cười chết hắn.

Mập Mập đã từng xem không bỏ sót một tập nào của loạt phim “Na Tra truyền kì”. Hắn thực thích nhân vật tiểu Na Tra thông minh, dũng cảm. Còn đối với loạt phim mới ra, cái gì mà “Hỉ Dương Dương” (chú Cừu Vui Vẻ), hắn không có hứng thú xem: quá ngây thơ!

Buổi chiều, Mập Mập và Tiểu Triệu đến bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe thông thường. Bệnh viện mang đến một chút e ngại cho Mập Mập, mùi formalin khử trùng gay mũi khiến hắn cảm thấy như hương vị của tử vong.

.

.

.

“Nghe nói người có một tên mập làm đồ chơi?” Mục Kiên cau mày xem văn kiện. Mấy tên làm thuê này càng ngày càng không thể tin tưởng được, chưa thông qua hội đồng quản trị đã dám tự tiện ồ ạt thu mua cổ phần xí nghiệp Bình Minh. Hiện tại nội bộ Bình Minh đang hỗn loạn, tranh chấp kinh tế cũng rất nghiêm trọng, tuy nó là một xí nghiệp lâu năm, nguồn vốn từ các cổ đông khá hùng hậu, nhưng nếu Bình Minh phá sản, đồng cổ phần bọn họ thu mua chẳng đáng một đồng. Chỉ ham cái lợi trước mắt mà không biết tính dài tính lâu, một ngày nào đó chắc chắn sẽ thua thiệt!

“A, chính là cái tên béo lùn trước ta nói với người a. Ta đang giúp hắn giảm cân.” Tưởng Minh ngồi trên sofa gặm táo.

“Nga? Việc đó không dễ dàng đâu a!” Buông văn kiện, Mục Kiên nhắc chân nhìn nhìn Tưởng Minh.

“Hắc hắc, ta là người thích thử thách.”

“Àn, vậy chúc người thành công. Đúng rồi, người với Trương Khải Khải sao rồi?”

“...Hoà thuận rồi.”

“Àn... Chuyện của người, ta có nói nhiều cũng không giải quyết được gì, tự người nhìn bạn. Giữa trưa đến nhà ta ăn đi, hôm nay Tiểu Hàn được nghỉ, ta để hắn làm chút đồ ăn ngon.”

“Àn, tốt. Lâu rồi chưa được ăn thức ăn tầu tử làm, nhớ quá!”

Mục Kiên cười cười, hắn và Tiểu Minh là bạn bè từ thuở ấu thơ, cũng là huynh trưởng của y, có thể nói là nhìn y lớn lên. Nhiều năm như thế, tình cảm hai người vẫn sâu đậm, Tưởng Minh đem hắn làm thân ca ca (anh ruột) mà đối đãi, hắn cũng xem Tưởng Minh như thân đệ đệ.

Hắn và Tưởng Minh là cùng một loại người, cả hai bao che cho nhau. Cũng may gia phong hai nhà tương đối tân thời, qua một thời gian đã tiếp nhận được loại tình yêu đặc thù của bọn họ.

Nhưng còn Tưởng Minh... vẫn làm cho hắn lo lắng. Y và Trương Khải Khải phân phân hợp hợp vài lần, lần nào cũng là thỏa hiệp. Hắn biết Tưởng Minh bề ngoài điên điên khùng khùng, tính tình hấp tấp như một đứa trẻ to xác, kì thật lại rất nặng cảm tình. Y có thể tha thứ cho Trương Khải Khải nhiều lần như vậy, đương nhiên là thật tâm thương hắn, nhưng mà... Trương Khải Khải cũng thật lòng yêu y sao?

Tưởng Minh cầm trong tay bản báo cáo kiểm tra sức khỏe của Mập Mập, có thể nói là trọn mắt há hốc mồm. Cân nặng 217 kg, là chứng béo phì nghiêm trọng, bị viêm khớp xương (trọng lượng quá lớn gây ra viêm khớp, biến dạng xương), khi giảm cân cần phải chú ý không được vận động mạnh, nếu không cơ thể béo phì sẽ không chịu được sức nặng. Ngoài ra còn có bệnh khó thở, như vậy Mập Mập không thể bơi để giảm béo, vạ nhất khi ở trong nước mà hít thở không thông... nâng tạ cũng chưa chắc hắn nâng được.

Nhu cầu huyết thái dương, Tưởng Minh thầm than chính mình là nhất thời kích động, cư nhiên đi nhận cái việc khổ sai này. Muốn giảm béo cho Mập Mập còn cần phải bàn bạc kĩ lưỡng lại, tự mình vận động là không thể, phải tìm một ông thầy giảm cân chuyên nghiệp, còn phải có một nhà dinh dưỡng học xứng tầm, cân đối lại thực đơn của Mập Mập, bằng không giảm được bao nhiêu hắn lại ăn bấy nhiêu thì còn ý nghĩa cái quái gì?

“Uy, Tiểu Táp, giúp ta liên hệ một huấn luyện viên giảm béo chuyên nghiệp, với một chuyên gia dinh dưỡng nữa.”

“Giảm béo? Thiên! Người mà giảm nữa là thành que sậy luôn a, tại sao... Người là muốn chuyển vị trí (lúc ấy ấy) hả? Kì thật không cần giảm béo vẫn có thể toại nguyện.”

“Cút! Người có gan thì nói thêm câu nữa.”

“Ngạch, hắc hắc. Minh Minh à, giận quá hại thân đó, dễ bị liệt dương với hói đầu. Ta nói thật, không lừa người... Tút...Tút...Tút...Uy? Uy? Ha ha ha...”

Tưởng Minh bên này thiếu chút nữa đem điện thoại đập bể. Chết thiệt, An Táp, lần sau gặp xem ta bóp chết người!!!

Quậy thì có quậy, nhưng An Táp làm việc rất hiệu quả, chẳng bao lâu sau, một vị chuyên gia dinh dưỡng và một huấn luyện viên giảm béo đã được mời đến, căn cứ vào tình trạng của Mập Mập mà lập ra một kế hoạch giảm béo cùng với một thực đơn dinh dưỡng hợp lý.

Kế hoạch giảm béo cho Mập Mập gồm có ba giai đoạn:

Giai đoạn thứ nhất: chủ yếu là bài trừ lượng nước dư thừa. Mập Mập tuy rằng béo, nhưng trong cơ thể không phải chỉ có mỡ, đại bộ phận là nước, lượng nước dư thừa này làm cho thân thể Mập Mập phù thũng, thoát nhìn càng thêm mập. Muốn tiêu trừ lượng nước này, cần phải hoạt động cho ra mồ hôi, hơn nữa uống ít nước, trừ bỏ lượng nước cần cho nhu cầu sinh lý bình thường, còn không phải hạn chế uống nước. Chỉ có bài trừ hết lượng nước thừa trong cơ thể mới có thể tính tiếp sang loại trừ chất béo.

Giai đoạn thứ hai: chủ yếu là loại trừ mỡ hoặc chất béo trong cơ thể. Giai đoạn này là vất vả nhất, vì mỡ không giống như nước dễ dàng bài tiết qua tuyến mồ hôi. Mỡ hay chất béo cần có thời gian để thực hiện quá trình phân huỷ ra chất khác, mà quá trình này lại kéo dài và gian nan, đòi hỏi người giảm cân phải kiên trì nhẫn nại. Nếu buông thả ở giai đoạn này thì toàn bộ quá trình giảm béo xem như game over. (bản gốc để tiếng Anh chứ không phải ta ham hồ khoe mẽ a)

Giai đoạn thứ ba: chủ yếu là định hình lại cơ thể. Làn da ban đầu của Mập Mập bởi vì phải chứa một lượng lớn chất béo và nước dư thừa mà giãn ra, một khi người đã gầy xuống thì lớp da đó cũng sẽ không có mỡ làm căng, dẫn đến tình trạng chảy xệ và có nếp nhăn, khiến cho cơ thể giống như một ông lão....

Mập Mập cầm bản kế hoạch giảm béo Tưởng Minh đưa cho, phấn chấn đến run cả tay.

“Ta thực sự có thể gầy đi sao?”

“Ân, nếu như người kiên trì như đã nói, có khả năng gầy được.”

“Có thể! Ta có thể kiên trì bền bỉ! Mặc kệ khó khăn gì ta cũng chịu đựng được, chỉ cần ta có thể gầy được.”
Mập Mập kích động siết chặt tay.

“Đừng nói trước mà bước không qua. Kế hoạch nay nhìn qua thì tưởng là đơn giản, nhưng khi bắt tay vào thực hiện mới thấy nó phi thường gian nan. Rất nhiều người đã từng giảm béo qua, nhưng chỉ có số ít là thành công được, vì giảm béo... thật sự rất khó khăn, người biết không? Có người vì giảm béo mà sinh ra bóng ma tâm lý, cuối cùng phát điên luôn. Phải biết rằng đây là chuyện nguy hiểm bậc nhất, hiện tại nếu người buông tha, ta sẽ đem tiền trả lại cho người.”

“Không, không cần, ông chủ Tưởng, ta sẽ không buông tha, bất luận có hậu quả gì ta cũng sẽ tự mình gánh chịu. Ta muốn phát điên rồi, ta mặc kệ tất cả. Đây là cơ hội duy nhất cho ta giảm béo, ta...ta sẽ không buông tha!”

Tưởng Minh đưa mắt nhìn Mập Mập thật kĩ. Y chưa từng béo phì, nên y không hiểu rõ tâm tình của Mập Mập, nhưng ánh hy vọng trong đôi mắt tưởng chừng đã tuyệt vọng kia làm cho y động tâm. Vậy thì cùng hấn điên, đánh cược một lần thử xem có thể làm hấn gầy hay không, xem mình có nhìn lầm người hay không.

“Người đã quyết định, tốt. Như vậy từ giờ trở đi, những thứ có liên quan đến chuyện giảm béo người phải nghe lời ta. Cho dù giữa chừng người muốn buông tay, ta cũng sẽ không cho phép!”

Ta ham hố vài cái phim hoạt hình mà bạn Mập Mập đã đề cập

The Legend of Ne Zha – Na Tra truyền kì

The Legend of Ne Zha – Na Tra truyền kì

“Hi Dương Dương” hay “Chú Cừu Vui Vẻ”

10. Chương 10

Mập Mập xấu hổ đứng bên cạnh cái máy tập chạy bộ, Tưởng Minh ở bên cạnh thở dài. Mập Mập quá nặng, vừa bước lên máy tập, cái máy đã trực trặc...

“Xin...xin lỗi. Ta không phải cố ý...Ai ngờ ta vừa lên, nó đã...đã...”

“Không sao cả, đi ra ngoài.”

“A?” Đi ra ngoài? Không giảm béo nữa sao? Bàn tay Mập Mập đỏ mồ hôi ướt đẫm. Nếu y không giúp mình nữa, phải làm sao bây giờ?

“Đi ra ngoài, chạy bộ.”

Trên con đường quanh co nổi bật hai hình dáng: một chiếc xe hơi cao cấp nhàn nhã lăn bánh trên quốc lộ, theo sau là một tên siêu mập đang ung dung tản bộ...hình như là chạy bộ!?

“Nhanh lên! Chỉ còn 500m thôi.” Tưởng Minh ngồi trên xe, miệng ngâm điệu thuốc, trông rất giống một tay đại lão gia. “Buzz...buzzzz...buzzzz...” Cầm điện thoại lên, là Trương Khải Khải, có phần hơi do dự.

“Uy...Khải Khải, có chuyện gì?”

“Không có gì không thể gọi điện cho người sao?”

“Không phải...” Tưởng Minh cảm giác cả người không được tự nhiên. Hai người đã từng dán dính lấy nhau như thế nào, đã từng chán ngán nhau như thế nào, thậm chí cả khi người khác nhìn vào phải thấy buồn nôn, y cũng không cảm thấy khó chịu. Nhưng mà hiện tại...

“Đêm nay ngủ lại đi... người cả một thời gian dài chưa từng ghé qua... Ta có mua mấy món người thích ăn...”

“Ân.”

Hai người trầm mặc. Cái yên tĩnh qua điện thoại lại càng thấy dài hơn.

“VẬY... ta cúp máy đây. Ta yêu người, Minh.” Trương Khải Khải gắt gao nắm điện thoại, vành mắt phấp hờng. Có một vài thứ đã đánh mất rồi, khi tìm lại được cũng chưa chắc sẽ trở về.

“Àn” Tưởng Minh cúp điện thoại, thở phào một cái, bất giác nhận ra...nói chuyện điện thoại với Trương Khải Khải...đã trở thành một loại gánh nặng. Phát hiện ra điều này khiến y buồn rầu, tình yêu giữa bọn họ...hình như có chút thay đổi.

Di? Mập Mập đâu? Nãy lo nói chuyện mà quên mất hẳn, quay xe lại thì thấy hắn đang ngồi xổm bên đường thở hồng hộc.

“Cố lên! Còn chưa đây 200m.”

“Àn!” Mập Mập chống tay nâng cơ thể dậy, chậm rãi đứng lên, tiếp tục tiến về phía trước. Trời đã vào cuối thu, mọi người đều khoác thêm áo lông, mà Mập Mập chỉ mặc cái áo tay ngắn với một cái quần lửng thể dục. Lúc mới bước ra còn thấy lạnh, nhưng khi đã chạy rồi thì mồ hôi tuôn ra như tắm. Chạy cho xong 5000m, quần áo Mập Mập đã sớm ướt sũng, chỉ lấy tay nắm cũng có thể thấy mồ hôi chảy ra! Thì ra khi còn ở nhà xưởng, tuy rằng cũng có lao động, nhưng chỉ là ở quanh quần mang nguyên vật liệu đến mấy cái bàn, cho dù rất nặng, cũng bất quá chỉ vài bước chân, có đi ra ngoài cũng là ngồi trên xe. Hôm nay bị bắt chạy 5000m, Mập Mập mệt đến chết đi được.

Chạy xong đi bộ về, Mập Mập thấy cả người mình như hư thoát. Đối với người bình thường, chạy 5000m có lẽ sẽ chẳng là gì, nhưng đối với Mập Mập nặng hơn 400 cân, thì đây quả nhiên là muốn cái mạng già của hắn. Thịt với mỡ toàn thân cao thấp đều tới mức hắn thở không nổi, cuối cùng là cả cái chân hắn cũng nhắc không nổi.

“Tắm rửa đi!” Tưởng Minh về đến nơi đã thấy Mập Mập như ông môn thần ngồi thù lù một đống trên bậc thang trước cửa.

“Không...không cần... Ta...ta về phòng...dội nước...là được...” Mập Mập thật sự là mệt đến lười động đây.

“Ai nói cái loại tắm rửa kia a, ta là nói người vào phòng xông hơi á.”

“Không cần...Xông cái gì? Làm chi?”

“Giảm béo.”

“Nga...” Mập Mập ngoan ngoãn theo mong Tưởng Minh đi vào phòng xông hơi. Xông hơi này quả thật là một cách giảm béo, vì nhiệt độ trong phòng tương đối cao, có thể giúp bài trừ lượng nước dư thừa trong cơ thể.

Đến khu tắm hơi, Tưởng Minh mở một phòng vip. Cả khu phòng tắm hơi trong đây cũng là do câu lạc bộ quản lý, để người tập luyện xong có thể đến đây thả lỏng cơ thể. Câu lạc bộ còn cho lắp đặt mấy thiết bị phục vụ dịch vụ nhà hàng, khách sạn... có thể nói là đầy đủ mọi thứ.

Tưởng Minh lột sạch quần áo, đứng dưới vòi sen một lát cho ướt người, rồi túm một cái khăn tắm vây quanh hông, vịn tay nắm cửa. Mập Mập đã ở trong rồi, đang ngồi trên băng ghế lớn, quần mình trong cái khăn tắm cỡ cực đại được đặt riêng, vì nhiệt nóng mà gương mặt đỏ bừng. Thấy Tưởng Minh bước vào, Mập Mập vội vàng ngồi thẳng dậy, ánh mắt phóng thẳng vào người y.

“Người...nhìn cái gì?” Vốn đang bị nung nóng lại gặp phải ánh nhìn của Mập Mập, mặt Tưởng Minh đã sớm ửng đỏ.

“Dáng người của người thật tốt...” Mập Mập một chút cũng không thấy nhìn chằm chằm cơ thể người khác là khiếm nhã. Đại lão gia rồi, trên người ai có cái gì còn không biết sao, vậy nên hắn chẳng để ý, đương nhiên không đồng nghĩa người khác cũng không để ý...

Được người khen có dáng người đẹp, đã là nam nhân ai chẳng có máu kiêu ngạo, vậy nên Tưởng Minh ưỡn ngực, cố ý khoe body...nhưng rốt cuộc chỉ lộ ra được hai cái xương sườn.

Tướng Minh đến ngồi bên cạnh Mập Mập, cả hai đều có chút xấu hổ. Tướng Minh là vì nửa thân trần ngồi cạnh một nam nhân xa lạ, căng thẳng đến cả người cứng ngắc, còn Mập Mập là do chẳng biết nên nói cái gì.

“Vì cái gì người lại giúp ta? Kì thật ta biết người rất có tiền, sáu vạn tệ kia người cần bản chẳng dễ vào mất, vì sao lại giúp ta giảm béo?” Mập Mập thì thảo nói, hắn vẫn đang băn khoăn chuyện này.

“Không vì cái gì cả, người cứ xem như ta trợ nhân vi nhạc (lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui) đi. Hắc hắc, đúng rồi, người vì sao mà béo thành như vậy?” Tướng Minh vuốt mồ hôi trên mặt, tìm tư thế thoải mái dựa vào tường.

Vừa nói đến vấn đề béo phì, Mập Mập ngại ngừng cười cười. “Kì thật ta cũng không biết khi nào thì ta bắt đầu béo, giống như khi ta bắt đầu nhận biết được thế giới xung quanh thì đã béo rồi. Khi đến trường ta lại càng ngày càng béo: vào sơ trung ta đã 200 cân, đến khi tốt nghiệp thì đã hơn 300 cân rồi.”

“Vậy là từ nhỏ đến lớn người chưa từng gầy qua?” Tướng Minh ném cho Mập Mập ánh mắt đồng tình. Người này cả đời mập, không biết sau khi giảm cân xong sẽ ra cái hình dạng gì, có thể rất tuần tú hay không? Kháo! Ta nghĩ mấy thứ này làm gì?

“Àn...”

“Nhà người chỉ có mình người à? Còn có anh chị em gì không?”

“...Còn có một đứa em trai, và một đứa em gái.” Nhắc đến em trai, Mập Mập lại thấy khó chịu. Bây giờ chắc bọn họ đã đi rồi.

“Bọn họ cũng béo giống người à?”

“Không phải, bọn họ gầy, chỉ có mình ta béo.”

“Cha mẹ người thì sao?”

“Bọn họ...cũng gầy. Em trai, em gái ta đều giống ba mẹ.”

Tướng Minh trầm mặc. Tướng tượng cũng có thể thấy được, trong nhà chỉ duy có mình là khác biệt, tâm tình sẽ không tốt. Chính mình còn tưởng cả nhà hắn đều mập, ai ngờ có mình hắn là đột biến gen.

“Mập Mập, nếu người giảm béo thành công, chuyện đầu tiên người muốn làm là gì?” Tướng Minh trêu ghẹo hỏi.

“Ta...ta...muốn mặc...quần jean...”

“A? Ha ha ha, quần jean? Người có thể đặt làm một cái cỡ XXXXL a.”

“...Không...Kia...không giống với...”

“Phải không? Vậy người muốn mặc quần jean dạng nào?”

“.....”

“Mập Mập? Mập Mập?” Tướng Minh đứng dậy đẩy đẩy hắn.

“Tĩnh, tĩnh, Mập Mập? Mập Mập! Người làm sao vậy? Người đâu, mau tới hỗ trợ a!”

11. Chương 11

Khi Mập Mập tỉnh lại đã thấy mình đang nằm trong bệnh viện. Làm sao vậy? Như thế nào đột nhiên lại nhập viện?

Tiểu Triệu ở một bên thấy Mập Mập đã tỉnh, vội vàng gọi điện thoại cho Tướng Minh.

“...Ta, làm sao vậy?” Mập Mập đối với chuyện mình tự nhiên nhập viện rất phiền muộn.

“Người đang ở trong phòng xông hơi thì tự nhiên té xỉu, mấy người vệ sĩ phải mất sức chín trâu hai hổ mới khiêng được người ra. May là bác sĩ nói người không bị gì nghiêm trọng, chỉ là do nhiệt độ quá nóng khiến người hít thở không thông, nghỉ ngơi một chút sẽ không có việc gì nữa.”

Mập Mập cái hiểu cái không gật đầu, hần không nhớ rõ té xỉu như thế nào, chỉ mang máng nhớ lại lúc xông hơi rất nóng, càng ngày càng nóng, hần khó chịu chết đi được, cuối cùng thì chẳng nhớ rõ gì nữa.

“Cạch” một tiếng, cửa phòng bệnh của Mập Mập được đẩy ra. “Mập Mập chết tiệt! Người là muốn tìm chết a?” Mập Mập sững sốt: ông đại thần này vừa vào đã thấy tà phong (gió xấu) a!

“Sao...Làm sao vậy?” Mập Mập cố gắng tự thu nhỏ mình... có vẻ không thành công... từ bỏ vậy...

“Làm sao vậy? Người còn mặt mũi mà hỏi ta? Lúc trước khi người xỉu có thấy khó chịu hay không?”

“Àn... Có một chút...”

“Khó chịu sao không nói với ta? Người muốn tự sát? Hay là muốn ta đeo cái tội danh mưu sát trên lưng?”
Tướng Minh đương nhiên có chút vô lý khi gây sự như vậy, nhưng khi thấy Mập Mập té xỉu y thật sự rất hoảng sợ a... Lớn như vậy nhưng đó là lần đầu có người xỉu trước mặt của y, Mập Mập khi ấy giống như đã chết rồi, gọi thế nào cũng không tỉnh, lay thế nào cũng không động đậy... Cái loại cảm giác lúc ấy khiến y hoảng sợ!

“Xin...Thật xin lỗi, lần sau ta sẽ không như vậy nữa.” Mập Mập bị sự dồn dập của Tướng Minh dọa sợ.

“Hừ! Lần sau có gì khó chịu phải cho ta biết, đừng có mà chưa xuất sư (tốt nghiệp – ý nói đã giảm béo xong) được đã chết.” Nhìn gương mặt tái nhợt của Mập Mập, Tướng Minh cũng không đành lòng nói thêm gì nữa.

“Nga,” Tướng Minh lại dặn dò Tiểu Triệu vài câu liền rời đi.

“Cái kia... Ông chủ Tướng... thật sự...sinh khí sao?” Mập Mập run run hỏi.

“Ách... Cũng tương đối... Không cần để ý, y chính là cái loại nói năng chua ngoa nhưng tâm đầu hũ, là người rất tốt, người không cần sợ hãi như vậy.” Tiểu Triệu vừa gọt táo vừa tùm tùm cười. Mập Mập thật là đáng yêu a, tuy rằng hơi béo... ừm... là rất béo, nhưng người lại đơn thuần, trêu rất thích.

“Đây!” Tiểu Triệu đem quả táo đã gọt vỏ sạch sẽ cho Mập Mập.

“A... Cảm ơn.” Mập Mập thụ sủng nhược kinh mà nhận quả táo, tỉ mỉ thưởng thức hương vị của nó: rất ngọt a! Đây là lần đầu tiên sau trận đả kích ấy, Mập Mập cảm thấy được cuộc sống thật ra cũng rất đẹp!

.
. .
.

“Buzz, buzz, buzz...” Tướng Minh bắt điện thoại: “Khải Khải, có chuyện gì?”

“Không phải người nói hôm nay sẽ đến sao? Ta chuẩn bị hết mọi thứ rồi đấy, mấy giờ người đến?”

“Nga, thực xin lỗi, ta quên. Đợi một chút, ta lập tức đến ngay.” Cúp điện thoại, gãi gãi đầu, thật là... bị chuyện của Mập Mập làm cho lú lẫn luôn rồi, cứ nhiên quên mất cái hẹn với Trương Khải Khải. Thả cuốn sách hướng dẫn giảm béo và nguyên tắc dinh dưỡng cho Mập Mập xuống, Tướng Minh thay quần áo rời đi.

“Tiểu Minh, gần đây người làm gì?” Tướng Minh ngồi trên sofa xem TV, nhìn về hướng thân ảnh bận rộn của Trương Khải Khải trong bếp, trong lòng rất mâu thuẫn, phân không rõ là cao hứng hay là khổ sở. Loại cảm giác này... rất khó chịu!

“Chẳng làm gì cả.” Tướng Minh giấu diếm chuyện của Mập Mập, chẳng có lý do gì phải nói cho hần biết cả.

“Nga, lại đây rửa tay ăn cơm đi!” Trương Khải Khải cời tạp dề. Hần mặc một chiếc áo len cổ trễ khêu gợi màu đen, lộ ra cái cổ và xương quai xanh gợi cảm.

Ngồi trên bàn cơm, hai người vẫn duy trì không khí trầm mặc, cái không khí này làm người ta có cảm giác hít thở không thông.

“Ăn ngon không?” Trương Khải Khải gấp một miếng cá chép chua ngọt cho vào chén Tưởng Minh.

“Ăn.” Tưởng Minh dừng lại, đẩy miếng cá qua một bên tiếp tục ăn cơm. Không khí lại tiếp tục trầm mặc...

Ăn xong, Tưởng Minh đứng trên ban công nhìn màn đêm từ từ bao phủ cả thành phố: xe cộ như con thoi, ánh đèn neon hoang phí, đoàn người mệt mỏi tan tành... Đột nhiên Trương Khải Khải từ phía sau ôm chầm lấy Tưởng Minh.

“Minh, chúng ta làm sao vậy? Ta cảm giác người... Chẳng lẽ người vẫn chưa tha thứ cho ta sao?”

“... Ta... không có. Ta cũng không biết tại sao lại như vậy.” Tưởng Minh phiến toái thoát khỏi đôi tay của hắn, trở lại sofa tiếp tục xem TV.

Trương Khải Khải cũng theo qua, ngồi xuống cạnh y, ôm lấy y.

“Minh... Chúng ta đã lâu rồi không làm... Ta muốn...”

Tưởng Minh quay lại ôm lấy hắn, nhẹ nhàng hàm trụ đôi môi kia, vươn đầu lưỡi khẽ liếm. Trương Khải Khải cũng nhiệt tình đáp lại...

“Không được... Khải Khải, ta có việc đi trước, thật xin lỗi...” Tưởng Minh kích động đẩy hắn ra, cầm lấy áo khoác trốn ra bên ngoài. Không biết vì sao, nhưng Tưởng Minh bị ai hiểu được: Minh với hắn là không có khả năng... Bởi vì chính mình đối với hắn đã không còn dục vọng và ham muốn!

Trương Khải Khải vẫn ngồi trên sofa nhìn theo bóng người hốt hoảng mà chạy ra, chậm rãi nhắm mắt lại. Quả nhiên là không còn tình cảm nữa sao? Hai hàng thanh lệ chảy ra, tự làm tự chịu đi!

Tưởng Minh đứng dưới lầu nhả ra mấy vòng khói thuốc, buồn bực mở cửa xe, lấy điện thoại di động ra bấm.

“Ừ! Mục Kiên, anh rảnh không? Ra ngoài uống rượu đi!”

“Không rảnh!” Mục Kiên khàn giọng rống giận.

“Anh ăn phải thuốc nổ à?”

“Tưởng Minh, không muốn chết thì cúp điện thoại ngay! Bây giờ là 10 giờ đêm!!!” Trong điện thoại ầm ầm truyền ra tiếng rên rĩ, Tưởng Minh sửng sốt, vội vã cúp điện thoại. Hắc, trách không được vợ chồng người ta lên cơn tức lớn như vậy, hắc hắc, là đang thể hiện cuộc sống sinh hoạt vợ chồng a...

“Ừ, Tiểu Tập, rảnh không theo ta đi uống rượu a.”

“Ồ? Tưởng đại thiếu làm sao thế? Tiểu tình nhân của người đâu? Không phải là lại bị đá rồi đó chứ?”

“Cút! Ta là đang nghiêm túc, tâm tình ta thật sự không được tốt, mau theo ta đi uống rượu.”

“Ha ha, nghe người cầu xin ta đương nhiên phải gắng gượng mà đi thôi. Đến Staly đi, Tiêu Kỳ đã ở đó rồi.”

“Tới liền.”

Lái xe chạy vội đến Staly đã thấy không ít người đang ở đó, cả quen biết lẫn không quen biết biết, hầu như đều đang lưu luyến bịn rịn trong đám cây cỏ, còn có vài nam hài diện mạo thanh tú ở bên cạnh cùng uống rượu.

“Hoan nghênh Tưởng đại thiếu.” Tất cả mọi người ồn ào vỗ tay, Tưởng Minh xấu hổ ngồi vào cạnh Tiểu Tập.

“Làm sao biểu hiện rõ ràng vậy? Tâm tình không tốt à? Đến cùng ca ca nói chuyện nào!” An Tập ôm cổ Tưởng Minh, đùa giỡn mà nói.

“Đừng có bỉ ổi như vậy, ghê chết được!” Tưởng Minh đẩy An Tập ra, gọi một ly Vodka.

“Uống rượu mạnh như vậy với cơ thể không tốt đâu.” Tiêu Kỳ nói phục vụ đổi Vodka thành bia.

Tướng Minh cầm lấy ly bia, uống một hơi cạn sạch. Lại gọi thêm ly thứ hai, cũng giải quyết gọn gàng như ly thứ nhất. Mọi người sững sốt... Tướng đại thiếu hình như có tâm sự.

“Hôm nay cũng muộn rồi, mọi người tan đi, rảnh rồi lại đến chơi, đêm nay ta có khách.” Nếu ông chủ đã hạ lệnh đuổi khách, đương nhiên sẽ chẳng có ai da mặt dày ở lại, tất cả đều tự giác dẫn theo nam hài ra ngoài.

Tướng Minh lại cầm một ly rượu lên định uống, Tiêu Kỳ nhanh tay đoạt trước, “Có chuyện gì vậy Minh? Ở đây không còn người ngoài, có tâm sự gì cứ trút ra đi.”

Nhìn nhìn Tiêu Kỳ, Tướng Minh thở dài ngả người vào sô pha. Kỳ thật y cũng không muốn chảy nước mắt thế này...

An Táp giật nhẹ Tiêu Kỳ, lắc đầu.

“Được rồi, Minh Minh, tối nay chúng ta không say không về. Tiêu lão bản, rượu tốt nhất đấy nhé, nếu không ca ca uống say rồi nổi điên lên trang trí lại cái quán của ngươi thì khổ a...”

Tiêu Kỳ thở dài, gọi mấy người phục vụ lấy ra mấy bình rượu trân quý của quán. Đêm nay ca ca lại xuất huyết nhiều a! (xuất huyết = lỗ vốn)

12. Chương 12

Sáng sớm tỉnh dậy, Tướng Minh ôm đầu kêu đau. Tối hôm qua uống rất nhiều, y chỉ nhớ cả ba người uống đến độ lảo đảo xuống gầm bàn, rồi hết.

“Tỉnh a? Ha ha ha, ngươi không biết, đêm qua, ha ha ha...” An Táp tay cầm bàn chải đánh răng, vai vắt khăn mặt, vắt áo trước phanh mở, lộ ra cái quần lót có hình Spongebob, đang cười đến run rẩy.

“Ta làm sao vậy?” Tướng Minh xoa đầu, mí mắt không ngừng nhắm loạn.

“Hắc hắc, lúc về ta gửi vào máy tính cho ngươi, ha ha ha...” Cười đến lắc lư ra khỏi phòng.

“Cái gì a? Cười như tên điên! Phải rồi, tối hôm qua làm sao mình về nhà được a?”

“Ngươi, chết tiệt! Còn không biết xấu hổ mà hỏi à? Uống rượu vào y như heo chết, làm hại ta với Tiêu Kỳ mất sức chín trâu hai hổ mới tha được ngươi về...”

Tướng Minh cười trộm, hắc hắc, một chết hai người!

“Cái tên mập ngươi giúp đâu rồi? Đã giảm cân chưa?”

Tướng Minh cầm quần áo lên lau thay. “Đừng nói nữa, ta dẫn hần đi phòng xông hơi, thiếu chút nữa đã chết ngạt trong đó luôn rồi!” Nhắc tới chuyện đó, y vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

“A? Kinh khủng như vậy hả? Ngươi hay là đừng có giỡn nữa đi!”

“...ha ha, ta còn chưa thấy chán mà. Đi trước nhé, cảm ơn tối qua đã thu lưu, byebye.” Lạch cạch mở cửa ra ngoài.

“Uy! Tướng Minh... Hắc hắc, nhọc điểm của ngươi còn trong tay ta mà...”

.

.

.

Tướng Minh trở lại câu lạc bộ, thấy Mập Mập đang nhảy dây, mồ hôi đem một góc lớn cái áo thun trắng ướt đầm, dán dính vào ngực hần. Từng ngón mở dưới bụng theo đà hần nhảy lên rung rinh dữ dội.

“Chín...mười tám, chín...mười chín, một...một trăm! Tướng... ông chủ Tướng... đến đây à?”

“Ân, đừng dừng lại, tiếp tục nhảy đi! Xem ngươi nhảy được bao nhiêu cái.”

“Nga.” Mập Mập lại ra sức vung dây nhảy lên.

Tưởng Minh nhìn chăm chăm vào cái bụng mỡ của hắn, hắc hắc ngây ngô cười. Cái bụng này nảy lên nảy xuống còn dữ dội hơn bóng cao su a! Nhịn không được, Tưởng Minh đưa tay muốn sờ soạng thử một phen... “Chát!” Dây nhảy đánh trúng bàn tay gầy gầy của y.

“AAA... Mập Mập chết tiệt! Đánh chết ta à?” Tưởng Minh ôm cánh tay sưng vù bị dây nhảy quất trúng, ngao ngao kêu to.

“Người...Người không sao chứ? Ta cũng không phải cố ý, ai kêu người sờ bụng ta...” Mập Mập uỷ khuất cuộn sợi dây nhảy lại.

“Được rồi! Được rồi! Người nhảy được bao nhiêu cái?”

“153 cái.”

“Giáo luyện quy định bao nhiêu cái?”

“...100 cái.”

“Ách... Không sai, rất có tiềm năng! Ha ha ha, tiếp tục cố gắng...” Tưởng Minh lặng lẽ ôm bàn tay bị đau rời đi.

Mập Mập hít sâu một hơi, lại cầm dây nhảy lên. “Một trăm...năm tư, một...trăm...năm lăm, một trăm...năm...năm sáu...”

Trở lại văn phòng + có trò tiêu khiển + có chỗ để nghỉ ngơi, Tưởng Minh pha một ly cà phê.

“Buzz...Buzz...Buzz...” Di động thông báo nhận được một tin nhắn MMS (tin nhắn đa phương tiện ấy).

“An Táp! Con mẹ nó, ta nhất định phải làm thịt người!!!!!!” Thanh âm vĩ đại quanh quẩn trong toà nhà, vang vọng lại giữa những bức tường... khiến mọi người một phen da gà da vịt rụng rời.

Một người nào đó đang ăn sáng bỗng nhiên: “Phốc...Khụ khụ khụ... khụ... khụ khụ...”

“Làm sao vậy?” Tiêu Kỳ vẻ mặt nghi hoặc giúp hắn vỗ vỗ lưng.

“Không... Khụ khụ... Sặc... Bị sặc...”

“Người lớn như vậy, ăn cơm còn bị sặc?” Tiêu Kỳ khinh bỉ rút tay về, tiếp tục xử lý món cá muối chiên.

Giữa trưa, Mập Mập nhìn đến bàn ăn mà trợn mắt há hốc mồm.

“Cái này...chắc chắn là chỉ một mình ta ăn à?” Nuốt nuốt nước miếng.

“Đúng vậy! Sao thế? Không đủ ăn hả?” Chuyên gia dinh dưỡng kinh ngạc, nếu hắn nói là ăn không đủ no... vậy mình cũng không có biện pháp a

~Cái này không phải giảm béo a! Cái này so với thực đơn cho hắn tăng cân còn nhiều hơn a! Nhìn mà xem: một quả táo, một chùm nho đỏ, một lát bánh mì nướng, nửa quả dưa leo, một cây xúc xích nướng, nửa quả bưởi ...

“Người xác định ăn cái này có thể giảm béo?”

“Ách, người đang ở giai đoạn tiêu trừ lượng nước dư thừa, ăn mấy thứ này có thể giữ nguyên lượng mỡ trong người, không tăng lên cũng không giảm đi.”

“Nhưng là... ta ăn không hết nhiều đây a!”

“A...” Triệu Trác mồ hôi ròng ròng.

“Uy? An Táp, mẹ nó, lúc người kêu ta làm chuyên gia dinh dưỡng đã không nói rõ ràng, giờ kêu ta giúp Mập Mập giảm béo cũng không cho ta biết tình hình cụ thể. Ta kháo! Còn bắt ta phải hỏi, ta con mẹ nó có thời gian sao? ... Cái gì? Vô nghĩa! Ai cho người kêu cái tên chết tiệt ấy đến làm thầy giảm béo chứ? Hắn cả ngày đọc chiếm Mập Mập, ta hỏi cái *** a! Lại nói, ta với Tưởng Minh không thân cũng chả quen...”

Mập Mập cầm lấy một nửa quả dưa leo ăn thử. Ân, mùi vị không tệ!

“Yêu! Anh bạn nhàn nhã quá nhỉ?” Tưởng Minh cầm một quả nho nhét vào miệng. “Ta nói chứ các người đây là giảm béo hay nuôi heo a?”

Triệu Trác nghe được câu này mặt càng thêm tệ. “An Táp, người chết chắc rồi!” Nói xong liền cúp điện thoại.

“Nga, vừa rồi là người điện thoại cho An Táp?”

“Ân.” Triệu Trác hừ mũi, hắt đối với vị Tưởng đại thiếu này không có hảo cảm.

“Ha ha ha, Tiểu Táp Táp lúc này phải chịu đựng người đi! Ân, Mập Mập, ăn ít thôi nghe không?”

“Ân... Híc... Ta biết rồi... Híc... Ế, ghen rồi!” (‘Híc’ là tiếng nấc cục của Mập Mập đó a)

“=.=”

“Mập Mập, ngày mai viết bản báo cáo sức ăn lúc trước của người cho ta!”

.
. .

“Mập Mập, tập xong bài tập buổi tối người có chuyện gì làm không?” Tưởng Minh ngồi trên ghế nhìn Mập Mập tập tạ tay không ngừng nghỉ.

“Ta...thường...đi ngủ...luôn, không...làm...gì cả.” Buông tạ tay, Mập Mập lau mồ hôi trên người. Hai cánh tay đã mỏi rã rời, như thể chúng không phải của hắn. Xoa xoa vai, Mập Mập nhìn Tưởng Minh vẫn đang ngồi ngẩn người trên ghế, quay người về phòng.

“Uy, người đi đâu?” Tưởng Minh hồn về với người đã thấy Mập Mập tập xong tạ.

“Trở về phòng.”

“Sớm như vậy đã đi ngủ làm gì? Đi, ca ca mang người ra ngoài chơi!”

“...” Ca ca gì chứ! Bao nhiêu tuổi mà dám xưng mình là ca ca...

Mập Mập thay một bộ quần áo mới, theo Tưởng Minh lên xe hơi ra ngoài. Xe hạng sang đúng là rất tốt, ngồi xuống thật thoải mái! Lần đầu được ngồi trong một chiếc xe sang trọng, Mập Mập hết nhìn nhìn cái này lại sờ sờ cái kia, vẻ mặt không giấu nổi hưng phấn, làm Tưởng Minh cười trộm một bên.

Nhưng có chút chuyện không được tốt cho lắm: kẹt xe a! Hiện tại là tám giờ tối, xe cộ sắp hàng dài không thấy hết, đi một tí lại dừng một chút, đèn đỏ một phát là cả hàng xe đứng im, không “đã” chút nào!

Phía trước lại gặp đèn giao thông, Tưởng Minh nhàm chán nhìn đám xe ngoài cửa sổ, hắc hắc, thấy thế nào thì xe của mình cũng là có phong cách nhất, nhưng một chiếc có phong cách ở giữa đám không có phong cách đúng là hơi giống cái kiểu chơi nổi a!

Ế, chiếc xe phía trước kia nhìn cũng không tệ nha, Chevrolet Đà Loan, để nhìn xem người lái là ai... Tưởng Minh bỗng ngậy người, qua lớp kính cửa mờ mờ, hai người ngồi ghế lái và phó lái đang hôn nhau nồng nhiệt, mà lái xe kia không ai xa lạ, chính là tên bạn trai y chưa chính thức chia tay – Trương Khải Khải...

13. Chương 13

Mập Mập quay tới quay lui, hết nhìn đông tới nhìn tây thì bỗng nhận ra Tưởng Minh này giờ vẫn không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm một thứ ngoài cửa xe. Nướng theo ánh nhìn kia mà quay đầu, Mập Mập kinh hoàng nhận ra một màn quỷ dị: hai nam nhân hôn môi!?! Mập Mập cả kinh trợn mắt mà nhìn, này...

này... là có chuyện gì? Dụi dụi mắt, xác định mình không nhìn lầm, chẳng lẽ đây chính là đồng tính luyện ái mà người ta vẫn nói?

Mập Mập vì phát hiện to lớn của mình mà hưng phấn không thôi. Vì cái gì lại là hưng phấn nha? Bởi vì trước nay hắn chưa từng thấy qua, cái từ “đồng tính luyện ái” cũng chỉ xuất hiện với hắn từ những bài giảng về sức khoẻ giới tính thời còn đi học. Vốn nghĩ rằng chẳng bao giờ gặp phải chuyện kì quái như vậy, nhưng hắn hôm nay còn được tận mắt chiêm ngưỡng, đương nhiên phải hưng phấn a! Mập Mập không nghĩ tới hai nam nhân cũng có thể hôn môi, như vậy không khó chịu sao?

“Bim...bim...bim...” Những chiếc xe xung quanh đều đang thi nhau bấm còi, Mập Mập bất giác chột tỉnh, chột chột Tưởng Minh, chỉ ra phía đằng sau: đèn xanh rồi, mấy cái xe khác đã chạy đi gần hết.

Chiếc xe đột nhiên xoay đầu.

“Chúng ta là đang đi về à?” Mập Mập thận trọng nhìn Tưởng Minh, sắc mặt này không phải khó coi bình thường nha.

“Àn.” Sau đó hai người trở về câu lạc bộ, trên đường về một câu cũng không nói.

Mập Mập về phòng liền thay quần áo, mở TV lên vừa xem vừa tập đứng lên ngồi xuống...

Tưởng Minh trở lại phòng làm việc đa năng của mình, cởi áo khoác vắt lên ghế sofa, ngã người vào chiếc giường. Nhớ lại một màn kia...thật sinh khí! Tuyệt đối sinh khí! Nhưng là... không hiểu sao lại thấy thương tâm... Đã đến lúc phải nói lời chia tay.

“Người ta yêu, lại không phải là người yêu ta. Mỗi phân mỗi tắc trong lòng hắn đều dành cho người khác. Hắn thật hạnh phúc, nhưng hạnh phúc cũng thật tàn nhẫn, làm cho ta vừa yêu vừa hận. Tình yêu của hắn vì sao lại thâm sâu như vậy?”

“Uy? Tiểu Minh? Có chuyện gì thế?” Nghe được thanh âm của hắn, lời muốn nói bất giác nghẹn lại nơi yết hầu.

“Người ở đâu vậy?”

“Ở bên ngoài...”

“Khải Khải... Chúng ta... chúng ta chia tay đi.”

“.....”

“Nếu không yêu, cùng một chỗ chỉ là tra tấn lẫn nhau. Vậy nên, chia tay đi.”

“Hảo... Chia tay đi, tiếp tục dây dưa ta cũng thấy mệt mỏi. Về sau... về sau... người thu cái tính nóng nảy của mình lại... Trừ ta ra, chẳng có ai chịu nổi, còn có... Người không thể ăn cay, mỗi lần ăn cay sẽ bị nổi mẩn đỏ, nhắc bao nhiêu lần cũng không nhớ... Uống ít rượu thôi, dạ dày người không khoẻ...”

“Khải Khải...” Tưởng Minh cầm điện thoại, cái mũi phiem cay.

Hít sâu một hơi, “Còn có, mấy thứ gì đó còn ở nhà ta, có thời gian thì dọn dẹp một chút... Sở dĩ nguyên nhân trước là do ta, cho nên, người không cần phải nói xin lỗi...” Cúp điện thoại, Trương Khải Khải ngồi trong phòng vệ sinh âm thầm rơi lệ. Dù sao đã từng yêu, cũng yêu rất sâu đậm, bây giờ chia tay, tâm cũng đau chứ...

Nằm trên giường chôn đầu vào gối, tựa hồ như làm như thế sẽ không ai nhìn thấy nước mắt hắn.

.

Tưởng Minh thất tình biến thành một thùng thuốc nổ, ai đi chọc y đều rước lấy một đầu tro bụi. Vốn lúc trước còn ra ngoài tản bộ cả ngày, bây giờ được lắm, thành tiểu thư khuê các trong câu lạc bộ, đại môn không ra nhị môn không mại (mại = bước ra khỏi), làm cho dân tình trong câu lạc bộ đều thấp thỏm bất an. Đương nhiên, dân tình ở đây không bao gồm Mập Mập.

Mập Mập lấy tốc độ cứ mỗi hai phút lại từ nằm ngửa mà ngồi dậy, lúc đầu tối đa chỉ có thể làm năm cái, bây giờ đã được hai chục cái. Huấn luyện viên ngồi bên cạnh Mập Mập ra sức động viên, khích lệ tinh thần

hắn. Ngay khi làm đến cái thứ hai mươi mốt, Mập Mập gian nan đứng lên liền được huấn luyện viên hồng (dù dỗi, dỗi dành), nhưng hắn chỉ có thể ngã lên tấm nệm, dùng bao nhiêu sức cũng không ngồi dậy nổi lần nữa. Thở hổn hển, từng lớp thịt trên bụng theo hơi thở mà rung rinh, đập dều lên xuống. Huấn luyện viên bắt đắ dĩ lấy tay ôm đầu.

“Xin... xin lỗi, huấn luyện viên... Ta không dậy nổi... bụng muốn rút gân luôn rồi...”

“Được rồi, cứ tiếp tục cố gắng, hôm nay làm nhiều hơn hôm qua được một cái.”

“Cứ như vậy người còn muốn giảm béo?” Tưởng Minh từ văn phòng đi ra liền thấy Mập Mập đang nằm trên nệm, huấn luyện viên ngồi một bên... Lửa giận ngay lập tức xông lên não, lúc trước thì cầu xin ta giúp người giảm béo, bây giờ được rồi lại không tự mình cố gắng, thế thì ta giúp người làm cái gì?

“... Ta...” Mập Mập chống tay nâng cơ thể dậy.

“Ta cái gì mà ta? Hiện tại chạy đến toà thị chính rồi chạy về! Bằng không người thu dọn hành lý lập tức rời khỏi chỗ này.”

Mập Mập uỷ khuất đứng dậy, hắn rất rất cố gắng nha! Nhưng nghĩ đến cảnh mình bị Tưởng Minh đuổi ra ngoài, hắn liến vội vội vàng vàng chỉnh trang lại y phục chạy ra ngoài.

“Là người dạy học hay là ta?” Dương Vũ Thanh khoanh tay, vẻ mặt khó chịu.

“... Dựa theo cái phương pháp của người thì hắn cả đời cũng không gầy được!” Tưởng Minh cũng khoanh tay, đối đầu trừng mắt với huấn luyện viên.

“Được rồi, người huấn luyện, ta rời đi, OK?”

“Người... Người cái này là lâm trận bỏ chạy! Có bản lĩnh thì đem Mập Mập làm cho gầy xuống đi!”

“Hừ, ta đương nhiên có thể làm cho Mập Mập gầy xuống, chỉ cần người nào đó đừng quấy rối là được!”

“Người...!!!” Tưởng Minh bực bội chạy về văn phòng.

“Uy? An Táp! Mẹ người, tìm được cái tên huấn luyện viên tốt quá nhỉ?”

“.....” Ta con mẹ nó lại đắ tội ai? Thà đắ tội người ngoài chứ chẳng đắ tội Tưởng Minh.

Lấy lại tinh thần, Tưởng Minh phát giác được bản thân vừa nãy rất doạ người. Cái tên An Táp đó có hảo ý tùm giúp mình ông huấn luyện viên giảm béo, mình chưa cảm tạ hắn đã đem người mắ một trận rồi... Giải thích là chuyện không có khả năng, Tưởng đại thiếu có thứ duy nhất không thể nhượng bộ chính mà mặt mũi. Chờ lúc nào có thời gian mời hắn đi ăn bữa cơm vậy, ừ, ăn bữa cơm!

Đúng rồi, Mập Mập, hồi nãy nhất thời sinh khí mà bắt phạt hắn. Bây giờ đang là giữa trưa a, bắt hắn chạy từ đây đến toà thị chính rồi lại chạy về... còn không thắng thiên luôn a! Hắn trước đó đã tập mệt rồi, chạy nữa thì có chết không nhỉ? Nghĩ lại, thôi quên đi, gọi hắn trở về vậy. Tưởng Minh cầm chìa khoá xe định đi ra ngoài.

Đại sảnh câu lạc bộ thể hình, một nam nhân thân hình cao lớn, diện mạo anh tuấn, y phục sang trọng đang ngồi trên ghế ông chủ, điều này làm cho Tưởng Minh vô cùng khó chịu. Cái vị trí ấy, phàm là người trong câu lạc bộ đều biết nó thuộc chủ quyền của một mình Tưởng Minh.

Tiểu Triệu ở bên cạnh không biết ghé vào tai nam nhân nói cái gì, chỉ thấy nam nhân ngắ đầu, đón ánh mắt trực diện từ phía Tưởng Minh. Khi Tưởng Minh cảm thận được ánh mắt tên nam nhân này đắ vào người, y cảm nhận được người này không hề đơn giản.

Không đoái hoài đến hắn, Tưởng Minh cầm chìa khoá xe ngênh ngang ra cửa.

“Tưởng đại thiếu, biệt lai vô dạng (đã lâu không gặp) a!”

Tưởng Minh chấn động. Thanh âm này... mạnh mẽ quay đầu lại. “Người là Tạ Cường?”

“Ôi chào! Còn nhớ rõ ta nga~” Nam tử đứng lên đi về phía Tưởng Minh, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu nhĩn y.

“Người tới làm gì?” Tưởng Minh bây giờ quả thật đã giận đến mức muốn giết người.

“Đương nhiên là đến... thăm người!” Đến cạnh Tưởng Minh, hơi cúi đầu nhìn y.

Tưởng Minh né ra phía sau. “Người còn chưa chết a?”

“Luyến tiếc người a, cho nên không muốn chết.”

“Nếu người muốn chết, ta không ngại tiễn người một đoạn.” Tưởng Minh không thèm tốn hơi thừa lời.

“Được, xem người tiễn ta làm sao.”

“Tạ! Cường!”

14. Chương 14

Nhắc đến Tạ Cường, Tưởng Minh chỉ hận không thể nguyền rủa phan thân hắc cho hả giận. Tạ Cường có thể nói là bạn thuở nhỏ của y, chỉ là không phải bạn bình thường, mà chính là oan gia từ nhỏ. Từ hồi bé tí Tạ Cường đã luôn tranh giành với y: nhà trẻ là giành ăn, tiểu học là giành cục gôm của y, trung học là giành bóng rổ, cao trung thì giành bạn trai... =.=

Hai nhà có thể nói là mấy đời thân nhau, giống như nhà y với nhà Mục Kiên vậy, cho nên hướng cha mẹ mà cáo trạng tiểu hài tử đó không phải là chuyện sáng suốt gì. Đánh không lại người ta, mắng người, lại càng không có tinh hoa như người ta... cho nên Tưởng Minh sống tròn mười bảy năm dưới ách áp bức của hắc. Cho đến trận hoả hoạn lớn năm đó, Tạ Cường ác ma rốt cuộc thắng thiên, nhưng y trăm triệu lần không nghĩ đến khả năng hắc trở lại, lại còn thay đổi cả về ngoài... Việc này thật quý dị mà!

“Người không phải đã chết rồi sao, chạy đến đây làm gì?”

“Thiên đường vào không được, địa phủ lại không lưu, không có biện pháp a!” Hai người ngồi trong văn phòng của Tưởng Minh, mắt to trừng mắt nhỏ.

“Người tìm ta là có ý gì?” Tưởng Minh nhìn nhìn mặt Tạ Cường, nhìn như thế nào cũng thấy không được tự nhiên. Tuy rằng khuôn mặt mới nhìn vẫn có chút tương đồng, nhưng tỉ mỉ mà nhìn vẫn là hai người khác nhau, thể nhưng thanh âm lại vẫn như trước, thật... doạ người a!

“Kì thật... ta đến tìm người... là muốn một lời xin lỗi người...”

“Ta kháo! Người lại làm chuyện gì có lỗi với ta!” Cảm thấy câu nói của mình nghe như oán phụ, Tưởng Minh vội vàng sửa miệng: “Người lại làm cái chuyện thương thiên hại lý, người người oán hận gì hả?”

Tạ Cường ngượng ngùng cười cười...

Không tốt! Cái ý cười này... còn khủng bố Tưởng Minh hơn so với phóng hoả đốt nhà, vội vàng nhảy ra đằng sau, cả người nổi tầng tầng da gà.

“Trương Khải Khải... là bạn trai người đi?”

“... Người con mẹ nó! Ta biết ngay là người không có ý tốt mà!” Tưởng Minh một sải chân ba mét lao vút qua bên người Tạ Cường, huy quyền cho hắc một đấm. Tạ Cường còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra đã ăn một đấm đến váng đầu.

“Ta kháo!” Tạ Cường bị đánh, nóng nảy túm lấy Tưởng Minh quăng ra ngoài.

“Người con mẹ nó nghe ta nói cho xong được không? Cái tính nóng nảy này của người bao giờ mới sửa hả?” Xoa xoa bên mặt bị Tưởng Minh đấm cho sưng vù lên, Tạ Cường chỉ hận không thể một đòn đánh chết y!

Tưởng Minh đứng lên, sắc mặt bình tĩnh, ngồi xuống: “Người nói!” Điệu bộ kia như thể chỉ chờ Tạ Cường nói sai một chữ, y sẽ xông lên đánh người tới chết.

Tạ Cường bỗng thấy sau lưng từng trận gió lạnh...

“Ách... Kìa thật, ta vốn không biết Trương Khải Khải nguyên lai là bạn trai người...”

“.....”

“Cho nên, ta liền câu dẫn hần... Sau đó đã nghỉ cùng hần một chỗ... Sau đó thì dây dưa... rồi... hần... sau đó...”
Nhìn Tưởng Minh mặt càng ngày càng thối, vô thức cảm thanh.

“Tiếp tục!” Tưởng Minh đem rằng mình nghiêng đến kéo kẹt, áp chế cái ý tưởng chạy qua một ngục cấm chết người trước mặt.

“Sau lại... Trương Khải Khải đối với ta cũng có tình cảm... Sau đó bị người phát hiện... rồi thì... chia tay ta, nhưng ta vẫn cố dây dưa... Rốt cuộc người chia tay... Ngày hôm đó hần khóc cả đêm... ta ép hỏi mãi hần mới nói... rồi mới biết được... bạn trai của hần lại là... là người.” Nói xong, Tạ Cường một bộ lộn chết không sợ nước sôi, ngả người lên ghế sofa.

“Ai~” Tưởng Minh thở dài.

“Làm... làm sao vậy?”

“Người thật sự thương hần sao?”

“Đương nhiên!”

“... Thôi, con cháu tự có con cháu phúc...”

“=.=”

Bộ dáng Tạ Cường như đâm phải cút chó làm cho Tưởng Minh buồn cười. Tuy rằng hần lại một lần nữa giành bạn trai của y, nhưng bất quá là do mình buông tay trước, không tính là giành. Nhưng cái ổ tai hoạ này cứ nhiên chưa chết! Mà thôi, chưa chết cũng không sao...

“Đúng rồi! Mập Mập!” Tưởng Minh vội cầm chìa khoá xe chạy ra ngoài. Tạ Cường không hiểu có chuyện gì cũng xông ra theo.

Ngoài cửa, Mập Mập, Triệu Trác, Dương Vũ Thanh ba người đang đứng nói chuyện phiếm. Xác thực mà nói thì Triệu Trác và Dương Vũ Thanh đang tranh luận, còn Mập Mập ở bên cạnh nghe, lâu lâu lại ngây ngô cười vài tiếng.

Tưởng Minh nghi hoặc tiêu sái bước qua. Vừa thấy Tưởng Minh tiến lại, hai người kia sắc mặt biến đổi, ngậm miệng không nói.

Mập Mập vừa thấy Tưởng Minh bước đến đã vội vàng chào hỏi: “Ông chủ Tưởng, ta chạy được một nửa, chưa chạy hết...”

“Àn, ngày mai bổ sung.” Tưởng Minh không được tự nhiên, ở lại không tiện mà ly khai cũng kì.

“Tưởng Minh, bọn họ là ai?” Tạ Cường lé mắt nhìn Mập Mập. Thiên a! Này chắc phải mấy trăm kí... rất khủng bố a!

“Đây là Mập Mập, đây là huấn luyện viên giảm béo của hần, và chuyên gia dinh dưỡng. Tạ Cường... bằng hữu của ta.” Ba người gật đầu xã giao, nói vài câu chào hỏi khách sáo. Sau, Tạ Cường lôi kéo Tưởng Minh rời đi.

“Mập Mập kia phải 400 cân đi?”

“Àn.” Trong lòng Tưởng Minh có chút khó chịu. Nhìn quần áo trên người Mập Mập ướt sũng mồ hôi, tưởng như chỉ cần vắt nhẹ là có thể ra một đồng nước, Tưởng Minh suy nghĩ: chắc cũng nên sửa cái tính nóng nảy của mình thôi. Hễ tức giận trong lòng sẽ giận cá chém thớt, hại tên Mập Mập đơn thuần kia hứng bão...

“Làm sao vậy?” Tạ Cường nhìn ra sắc mặt y không tốt.

“Hảo hảo mà chiếu cố Khải Khải. Là ta buông tay trước nên người không cần hướng ta xin lỗi.”

“Ta khát! Người không nói sớm? Làm hại ta tốn bao công sức hồi hận vô ích!” Mở cửa xe nổ máy. Từ trong chiếc Chevrolet Volt mới tinh đặc ý hếch mũi.

“Tạ Cường! Người con mẹ nó dừng ngay xe lại! Ta hôm nay không giết người...”

Tạ Cường nghi hoặc nhìn qua kính chiếu hậu thấy được thân hình Tưởng Minh đang ra sức đuổi theo, thần tình dữ tợn... Rùng mình, vội vàng nhấn chân ga vọt đi.

.
. .

Tưởng Minh trở lại văn phòng đa năng của mình, tức giận cực độ! Hảo tiểu tử, ngày đó ở trên xe hôn đến khí thể ngất trời là người mà, thảo nào ta nhìn quen mắt thế! Lại nghĩ đến Mập Mập, nói như thế nào cũng là mình không đúng, không nên nóng tính quát mắng hắn như vậy.

“Cái kia... Thật xin lỗi!”

“Phốc... Khụ khụ khụ... Khụ khụ... Ông chủ Tưởng... Khụ khụ khụ... làm sao vậy... khụ khụ khụ khụ khụ...” Triệu Trác vừa giúp Mập Mập vỗ lưng, vừa trừng mắt nhìn Tưởng Minh. Người ta đang ăn cơm mà nói cái lời kinh khủng gì vậy?

“Cái kia... Mập Mập... buổi sáng phát hoả với người là ta không đúng, sau này... không vậy nữa...” Những lời này lại càng kinh khủng, sát thương mạnh đến độ Triệu Trác và Dương Vũ Thanh đang ăn cũng phải sặc.

“Người... Các người... Quá đáng! Lão tử ta đã phải nhún nhường xin lỗi, các người lại còn phun cơm!!! Đây là cái loại phản ứng gì a?” Tưởng Minh giống như mèo xù lông, gương nanh múa vuốt, miệng phun ***.

Ba người ta nhìn người, người xem ta, rồi lại đồng lòng đưa mắt nhìn Tưởng Minh.

Tưởng Minh bị cả ba người nhìn tiếp tục xù lông, đẩy ghế quay đầu bỏ chạy.

“Y... vừa rồi là xin lỗi?” Triệu Trác gấp một miếng tỏi vào chén Mập Mập.

“Hình... hình như là vậy.” Dương Vũ Thanh gấp thêm một miếng gừng thả vào chén Mập Mập.

“Ôi chào!” Mập Mập vô lực thở dài, cầm chén lên ăn.

Cả ba người sau cơn kinh ngạc đầy kích động vẫn chưa hồi phục tinh thần...

Trong chương này và cả mấy chương sau này nữa, cái đơn vị đo khối lượng trong truyện hơi bị rối. Thế này cho đơn giản nhé: 1kg = 2 cân (cách quy đổi theo tác giả =.=” Ta không cần biết google nó nói gì đâu a)

Trong chương 4 tác giả đã nêu Mập Mập nặng 225 kí = 450 cân, cho nên editor sẽ tuân theo thánh chỉ của tác giả, nghiêm nhiên coi cách quy đổi theo tác giả. Mà tác giả sẽ khoái xài cân hơn là kg, cho nên thỉnh độc giả muốn tưởng tượng theo đơn vị thì cứ chia cho 2, xong heng.

15. Chương 15

Tưởng Minh về lại văn phòng, vì hành vi ngu ngốc không suy nghĩ hồi nãy của mình phỉ nhổ không thôi: cứ nhiên chạy đi xin lỗi... Lôi điện thoại ra tính gọi cho Mục Kiên, lại đột nhiên nhớ đến cái tin nhắn của An Táp, thế là Tưởng Minh thở phì phì mở ra. Chính mình đang ôm cái cột điện nào đó, gào khóc?!? Ta kháo! Người chụp rõ ràng như vậy làm chi? Nước mắt nước mũi đều thấy rành mạch... Tưởng Minh đầm ngực dậm chân, này một đời anh danh con mẹ nó bị huỷ hết rồi a!

.
. .

Mập Mập gầy! Mập Mập gầy! Mập Mập thật sự gầy!!! Đường nhiên nếu Mập Mập giảm được bốn năm cân thì chẳng có gì phải kích động như vậy, nhưng là hắn giảm được 35 cân a! Tưởng tượng một chút, 35 cân này nếu đổi thành thịt heo là được bao nhiêu thịt...

Nguyên buổi chiều, toàn bộ nhân viên trong câu lạc bộ đều chúc mừng hân vì cái tin tức đáng mừng này. Mập Mập đến nơi này một tháng, cũng đã quen mặt hầu hết mọi người, đương nhiên các nhân viên cũng hiểu rõ con người Mập Mập. Đây là nơi những kẻ lăm tiền nhiều của thường hay lui tới, nhìn riết những kẻ kiêu ngạo tự đại, tự nhiên sẽ thấy Mập Mập rất tốt: thật thà, chất phác, hiền lành, nói chuyện cũng được, cho nên mọi người đối xử rất được với hân.

Tướng Minh từ bên ngoài trở về liền cảm giác được không khí có điểm bất thường, giống như trên mặt mọi người đều đeo lên nụ cười tràn đầy niềm tin lạc quan hướng về cuộc sống phía trước? Kêu Tiểu Triệu đến hỏi mới biết, nguyên lai là Mập Mập giảm cân được. Cái này quả đúng là tin tức làm người ta cao hứng, thế là vội vã gọi Mập Mập lại hỏi chuyện.

“Gầy được bao nhiêu cân?” Kì thật vừa rồi y đã hỏi Tiểu Triệu, chẳng qua là muốn nghe chính miệng Mập Mập nói ra.

“35 cân.” Mập Mập trả lời một hơi đồng dục, cười nhìn không thấy ánh mắt.

“Àn, không sai, xem ra vẫn có hi vọng.” Lời nói Tướng Minh giống như cấp thêm sức mạnh cho Mập Mập, cả người sôi trào nhiệt huyết.

Bởi vì vừa tập vận động xong, cả người Mập Mập toàn mồ hôi, chảy thành dòng xuống cổ. Tướng Minh vội rút ra khăn tay muốn lau mồ hôi dùm hân.

Mập Mập then thùng mặt đỏ bừng y như trái cà chua, lấp ba lấp bắp: “Không... không cần... Ta tự lau... là được...”

Tướng Minh đưa khăn tay cho Mập Mập, cười hắc hắc: “Mập Mập hảo hảo mà giảm béo, đừng làm ta thất vọng nga!”

Ném cho Mập Mập một ánh mắt ý vị thâm trường, Tướng Minh rời đi.

Mập Mập ngây ngốc đứng tại chỗ, cái khăn Tướng Minh đưa còn nắm trong tay, ngây người... Vừa rồi Tướng Minh... cười thật là đẹp mắt, so với ... trên TV còn đẹp hơn... =.=

Mập Mập gầy đối với Triệu Trác và Dương Vũ Thanh cũng là một cái khích lệ không nhỏ. Nói thật, khi lần đầu nói chuyện với Tướng Minh hai người đầu tiên là sững sốt, sau đó là hoài nghi, một người béo như vậy có thể gầy được sao? Không nghĩ đến, quả thật là gầy được, giảm đến 35 cân lận đó a! Một người nặng trên 400 cân, bây giờ đã giảm được 35 cân, tức là chỉ còn 395 cân.

.

Mục Kiên ngồi trên cái ghế dựa của Tướng Minh nhàn nhã uống cà phê. Mỗi lần có lịch tập thể hình chưa bao giờ thấy hân sai hẹn.

“Minh, chuyện người với Trương Khải Khải chia tay... đã đến tai bá mẫu rồi. Tính tình của bà chắc người cũng rõ.”

“Phốc~” Một ngụm cà phê mới uống chưa xuống họng đã bị phun ra.

“Người người người... Người làm sao có thể nói cho bà biết? Thiên a!” Tướng Minh khóc không ra nước mắt. Mẹ y, người phụ nữ điên cuồng kia... trước khi biết tình trạng của y thì điên cuồng giới thiệu bạn gái cho y, sau khi biết tình trạng của y lại điên cuồng giới thiệu bạn trai cho y =.= Nào có người mẹ nào lại như vậy?

“Ta cũng không phải rảnh rỗi không có việc gì làm, 25 tuổi còn để mẹ phải lo lắng!” Trong lời nói của Mục Kiên nghe rất rõ hàm ý vui sướng khi thấy người gặp hoạ.

“Ta phải nhanh chóng tìm một người bạn trai, dập tắt hết mọi hi vọng của bọn họ!”

“Ta khuyên người nên nhanh tay nhanh chân lên, nghe nói buổi chiều bọn họ bay về rồi đấy.”

Người này sao cái gì cũng là nghe nói a! Tướng Minh hận không thể một quyền đập chết hân, nếu không phải hân đến mặt báo thì chính là đang bày trò vui sau lưng.

“Làm sao bây giờ? Xong rồi, xong rồi... thế nào cũng kêu ta nói chuyện tương thân, chọn bạn trai gì gì đó, anh danh một đời của ta a...”

Mục Kiền cười cười uống một ngụm cà phê. “Có tinh thần, nên duy trì a.”

“AAA! Trời muốn ta chết!” Buzz... buzz buzz... buzz buzz???

“Uy, ai a?”

“A? Cục cưng bảo bối, đoán xem ta là ai?”

“.....” Mục Kiền trấn định nhìn Tưởng Minh, cái gì phải đến rồi cũng sẽ đến.

Cúp điện thoại, sắc mặt Tưởng Minh so với khóc còn khó coi hơn. “Bà nói... bà đang ở ngoài cửa... Tin tình báo của người không chính xác...”

Kì thật mẹ Tưởng Minh cũng không khủng bố như vậy, chẳng qua chỉ là hơi quá yêu con một chút, hơi quá mong con mình hạnh phúc một chút, hơi... Nhưng là mấy thứ này không phải thứ khiến Tưởng đại thiếu của chúng ta đau đầu, đó là mẹ y a, đánh là không được, mắng cũng không thể, nói chuyện cũng phải xem sắc mặt cha y...

Tâm không cam tình không nguyện tiếp đón mẹ vào cửa, vừa thấy Mục Kiền cũng ở đây, bác gái đã chạy qua cho hắn một cái ôm vũ bão. Bác trai khụ một tiếng, sắc mặt không tốt, Mục Kiền sờ sờ mũi gượng cười, chỉ có Tưởng Minh là hí hửng khi thấy người gặp hoạ.

Bố trí ổn thoả cho cha mẹ xong xuôi, chuyện bản khoản lập tức vào đề. Bác trai ngồi trước bàn làm việc, bác gái đứng một bên, Tưởng Minh cúi đầu đứng ở góc tường...

“Tiểu Minh, người cũng đã trưởng thành, mặc kệ người trước kia như thế nào, không quản người thích nam hay thích nữ. Nhưng mà người thật sự chỉ thích nam, không thích nữ?”

“Con thật sự chỉ thích nam nhân!” Tưởng Minh bắt đắc dĩ trả lời.

Bác trai một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Vậy người cũng phải tìm một người mà ổn định đi chứ, ba ngày lại thay mấy người, mẹ người lo lắng a!” Bác gái ở bên cạnh vội gật gật đầu, bộ dáng đau xót như sắp chết làm Tưởng Minh trong lòng lạnh run từng chập.

“Lúc này, ta với mẹ người quyết định không thể để người hồ nháo mãi được, cho dù là nam nhân cũng phải tìm cho người một người đáng tin cậy. Trước không quan trọng xấu hay đẹp, nhưng phải có khả năng trang trải cuộc sống. Một người như vậy người tìm được không, hay để ba mẹ giúp người tìm?”

“Không cần... Kì thật, con đã có... Thật sự, người đó không chỉ đặc biệt kiên định, ôn nhu khả ái, hơn nữa còn xinh đẹp phóng khoáng...” Tưởng Minh nói những lời này khiến hai vị phụ mẫu tâm hoa nộ phóng (như mở cờ trong bụng).

“Khuyết điểm duy nhất... chính là rất mập...”

“Mập hả? Mập thì có làm sao? Người thành thật chất phác thời nay biết đi đâu mà tìm, ngày mai đưa hắn đến cho ba mẹ xem một cái. Nhất định phải đưa hắn đến cho ba mẹ xem đấy!”

Đương nhiên, cái kia... bác gái không hề biết rằng “rất mập” ở đây không có nghĩa là... rất mập.

16. Chương 16

Tưởng Minh lúc này tình hình nước sôi lửa bỏng, vạn bất đắc dĩ đành phải lấy Mập Mập ra làm thế thân. Vốn lúc đầu muốn nói An Tạp, nhưng mẹ mình nếu thấy cái tên An Tạp giống yêu nghiệt kia, còn không phải là từ chối mà không cần xem xét? Mục Kiền... tên kia càng không được, “nhà hắn” mà nghe được tai tiếng còn không băm mình ra? Loại trừ một đồng người mới thấy... nguyên lai hảo hữu mình lại ít đến như vậy!

Đột nhiên nhớ đến Mập Mập, dưới tình thế cấp bách đành phải lôi hắn vào. Ân... hắn hắn là không có ý kiến gì đâu... cho dù có ý kiến thì cũng phải đổi lại thành không có ý kiến!

Mập Mập vẫn như cũ đang hăng say phần chân bưng bưng mà tập thể lực giảm cân, không ngờ đến có một cái hố rất to đang chờ hấn chui đầu vào.

“Mập Mập, đến đây!” Tưởng Minh ngoắc ngoắc ngón tay, cười tặc tặc đến không có hảo ý.

Mập Mập sững sốt, bước xuống máy tập chạy bộ mà nghi hoặc tiến đến bên Tưởng Minh.

“Đến đây, người xem nóng chưa kìa, đây, lau đi!” Cầm lấy cái khăn tay bắt đầu giúp Mập Mập lau mồ hôi.

“Ta... ta tự mình làm là được rồi.” Mập Mập bị làm cho càng khó hiểu.

“Có khát hay không? Đến, uống miếng nước...” Mập Mập tay cầm ly nước mà lòng lạnh run, Tưởng Minh... cái ánh mắt kia... thật dọa người...

“Tưởng Minh, có chuyện gì... cứ nói thẳng với ta... Người... người đừng như vậy...”

“Theo ta vào văn phòng!” Sau đó cho Mập Mập một cái liếc mắt ý vị thâm trường rồi rời đi.

“Nga,” Mập Mập buông cái khăn và ly nước, trong lòng bất an không yên. Mình lại làm cái gì sai sao? Hình như không có a! Kì quái...

Đến văn phòng thì thấy Tưởng Minh đang ngồi trên ghế dựa, tay vò vò đầu, một biểu tình thống khổ rồi rầm, khi nhận ra Mập Mập bước vào thì giật mình bưng tỉnh.

“Mập Mập, ta có một nhiệm vụ cực kì gian khổ muốn giao cho người.” Tưởng Minh nói.

“Tưởng... Tưởng Minh, có chuyện gì cứ nói, chỉ cần ta làm được ta đều sẽ giúp người.”

“Đây là chính miệng người nói a!”

Mập Mập có cảm giác mình vừa rơi xuống hố.

“Ân, chỉ cần ta có thể làm được... mà không phải chuyện thương thiên hại lý... ta đều sẽ làm.”

“Giả làm bạn trai ta!”

“A!?” Mập Mập sững sốt: Bạn trai??? Đây là “bạn trai” theo định nghĩa nào mới được chứ? Bạn bè là nam, hay là...

“Người không phải là không biết đấy chứ? Ta là GAY, cũng chính là đồng tính luyến ái, hiện tại mẹ ta đang sốt ruột muốn tìm bạn trai cho ta, nhưng là ta chưa muốn, cũng chả còn biện pháp nào, đành phải để cho người cải trang.”

“... Tưởng Minh... Ta... ta không tốt đâu...” Mập Mập hoảng sợ đưa tay ôm ngực, nếu mình bộ dạng tuấn tú thì không nói đi, đằng này một thân thịt mỡ, y coi trọng cái gì?

“Ách... Ý của ta là để người sắm vai, giả bộ, ai mà muốn người làm bạn trai thật chứ! Thường thức của ta cũng không đến nỗi tệ như vậy, người đừng có làm ra cái vẻ nhìn thấy sắc lang ấy biết không hả? Hơn nữa, đáng người của người...”

“Vậy theo ý người, ta xem như một kẻ lừa đảo, ân... không sao... được rồi.” Mập Mập lau mồ hôi. Hoàn hảo là đóng kịch, vừa nãy hù chết hấn. Đừng nói chính mình đối với nam giới không có cảm giác, cho dù có... Như thế nào lại có được! Nghĩ lại vẫn còn nổi da gà.

“Hắc hắc, ta biết người sẽ giúp ta mà!” Tưởng Minh xáp qua, chụp Mập Mập một cái, còn cười hề hề một cách dễ tiện. Mập Mập sững sốt, cũng cười khổ theo vài tiếng.

.

“Thật sự... Mặc không nổi...” Mập Mập cố hết sức lôi kéo cái quần đã chật căng hướng lên trên.

“Xoạt...” Tưởng Minh sững sốt, Mập Mập cũng sững sốt.

“Ta nói mặc không vừa mà...” Mập Mập nhỏ giọng nói.

Mới sáng sớm Tường Minh đã kéo hần đến, đưa cho hần hai bộ quần áo, bảo làm cách nào cũng phải mặc vào, cái gì mà sẽ đi gặp mặt cha mẹ... Kết quả là cái quần kia quá bé, Mập Mập cố cỡ nào cũng không thể chen vào được, dùng một chút lực thì nó tiêu mất rồi!

Tường Minh tức giận ném quần áo qua một bên, ngồi trên giường sinh khí. Đầu óc mình lúc trước chắc chắn là do động kinh, làm thế quái nào mà lại nhớ đến Mập Mập? Trước khoan nói cha mẹ có thông qua hay không, riêng cái thể trọng kia cũng đủ sàu người...

“Cái kia... Hay là ta mặc quần áo của mình đi! Cái này thật sự mặc không vừa.” Nãy giờ vật lộn với bộ quần áo, Mập Mập rốt cuộc nhịn không được.

“... Bình thường mặc cái gì thì mặc cái đó đi...”

.
. .
.

Tường Minh ho nhẹ một tiếng, Tường phụ Tường mẫu mới giật mình phản ứng lại. Hai người đã nhìn chăm chăm Mập Mập hơn một phút đồng hồ rồi...

“Hài tử, ngươi bao nhiêu rồi?” Tường mẫu từ ái nhìn Mập Mập, đứa nhỏ này lớn lên nhiều thịt như vậy... sống chắc cũng không dễ dàng gì.

“28...” Tường Minh từ lúc vào nhà đến giờ, vì để cho cha mẹ không nghi ngờ luôn luôn lôi kéo tay Mập Mập, vừa nghe đến câu trả lời kia của hần, tâm bỗng giật thót.

Tường Minh sững sốt: Mập Mập hần đã 28? Trước kia chưa từng hỏi qua, ai ngờ còn lớn hơn mình đến 3 tuổi. Cẩn thận đánh giá phản ứng của cha mẹ, hình như không có thái độ gì với cái sự béo của Mập Mập, cái này là tin tốt đi?

Lúc sau Tường phụ Tường mẫu có hỏi thêm Mập Mập mấy vấn đề nho nhỏ nữa, cuối cùng rồi cũng buông tha, bảo hần ra ngoài nghỉ ngơi trước. Nghe được lệnh đại xá, Mập Mập “vút” một tiếng chạy vội ra ngoài. Tốc độ của hần làm cả ba người cùng ghen hòng nhìn trần trời.

Vừa ra khỏi cửa, Mập Mập đã tựa vào tường thở hổn hển. Cái chuyện này là cái chuyện khỉ gì a? Đại lão gia, để cho ta giả làm bạn trai người ta... hơn nữa đối phương lại còn là nam nhân...

Mập Mập đi rồi, cái gọi là vấn đề chính cũng nổi lên...

“Tường Minh! Ngươi cho ba người là một tên gốc tử sao? Cưng nhiên gọi một tên mập đến đùa giỡn chúng ta!” Tường phụ vỗ bàn, Tường Minh cả kinh đến mức tim nhảy thùm thụp trong ***g ngực.

“Nói nhỏ một chút, tôi xem Mập Mập người ta cũng không phải quá xấu...”

“Ân, ân,” Tường Minh vội vàng phụ họa theo.

“Con hư tại mẹ, Tường Minh nó thành cái dạng bây giờ đều là do bà chiều quá!” Tường phụ tức khí đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ông... ông cưng nhiên hung ta... Người ta không cần sống nữa! Người ta... chết cho ông coi...” Tường mẫu cũng không vừa, móc ra một chiếc khăn tay ra sức khóc nức lên.

Tường phụ vội vàng ôm phụ nhân mà dỗ.

Tường Minh vô lực nhìn một đôi dờ hơi trước mặt, không làm diễn viên quả thật là nhân tài không được trọng dụng. “Ba, mẹ...”

“Được rồi, được rồi, chuyện của ngươi tự ngươi đi mà quản, cũng không phải con nít gì nữa, thành thành thật thật mà sống cho tốt với Mập Mập, có nghe thấy không?”

“Nga,” Tường Minh tâm không cam lòng không nguyện mà gật gật đầu.

“Đừng để cho ta nghe thấy bất kì phong thanh nào, bằng không lần tới sẽ không cho phép người tìm người thân cận nữa!”

“Rõ là! Không cần ghét bỏ Tiểu Mập Mập của người ta, ta xem nó rất thuận mắt. Người và hần cùng một chỗ, ta với ba người cũng an tâm.” Tưởng mẫu nói với một vẻ hi vọng.

Tưởng Minh đơ người đứng lên rời đi. Này... có thể tính là trộm gà không được còn mất nắm gạo không?

17. Chương 17

Tưởng Minh và Mập Mập bắt đầu cuộc sống ở chung. Đây là quyết định của Tưởng phụ và Tưởng mẫu trước khi rời đi, tuy rằng hai người cùng ở trong câu lạc bộ, nhưng không thể không cùng sinh hoạt dưới một mái hiên.

Đây là điều mà Mập Mập và Tưởng Minh vạn vạn lần không hề ngờ tới. Đương nhiên, hai người có thể không ở cùng phòng, nhưng kết quả sẽ là Tưởng phụ Tưởng mẫu đột kích kiểm tra, rồi Tưởng Minh sẽ bị bắt về nhà. Tưởng Minh là không có khả năng theo cha mẹ mình về nhà, nên chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu mời Mập Mập vào ngủ trong phòng mình.

Tưởng Minh hơn phân nửa thời gian không về phòng mình ngủ, y là ngại phiền toái, bởi vì phòng ngủ của y ở trên tầng cao nhất. Phần lớn thời gian là qua đêm tại ngay cái văn phòng làm việc của mình.

Gọi điện cho An Tập mấy lần, không phải là hần không nghe máy, nhưng trong lúc nói chuyện có thể nghe ra là hần đang giận y. Tưởng Minh bất đắc dĩ đành phải gọi điện cho Tiêu Kỳ.

“Tiêu Kỳ, An Tập có ở chỗ người không?”

“Không a, người tìm hần có việc à?”

“Khụ... Muốn mời hần ăn bữa cơm.”

“Nga, vậy trực tiếp điện thoại cho hần là được rồi.”

“Cái tên chết tiệt kia không nghe điện thoại của ta! Nếu không người giúp ta gọi điện cho hần... Ở Minh Châu đi nhé! Người cũng đến luôn.”

“Àn, để ta gọi cho hần bàn bạc một chút.” Tiêu Kỳ cúp điện thoại liền lập tức bấm số An Tập, báo cho hần biết Tưởng Minh muốn mời hần ăn cơm, nếu có tinh thần thì trực tiếp gọi lại cho y.

“Tiểu Minh

Nghe nói người muốn mời ca ca ăn cơm nga~ Người là biết hối hận nên muốn nhận lỗi với ca ca phải không?”

“Áy náy hối hận cái con khỉ! Đi thì đi, không đi thì dẹp!”

“Đi chứ! Rõ ràng là tiểu Minh mời khách, ta sao lại có thể không đi? Hôm nay nếu ca ca không ăn đến cạn túi người, ca ca với người cùng họ.”

“Cút! Đừng có chà đạp cái họ của ta!”

Cúp điện thoại, Tưởng Minh thay một bộ quần áo mới, chải sơ đầu tóc, đứng trước gương tự kỉ một hồi mới ra ngoài. Ra đến sảnh đã thấy Mập Mập vẫn đang bẽn lẽn “đi dạo” trên máy tập chạy bộ, Tưởng Minh thở dài, đi qua kiễng chân lên vỗ vỗ vai hần mấy cái, cho hần một cái liếc mắt lạng thanh rồi mới rời đi.

Tội nghiệp cho Mập Mập đang khó hiểu, nghi hoặc nhìn theo bóng dáng của y đến khi “Rầm!” một tiếng, cả người té từ trên cái máy tập chạy bộ xuống.

Huấn luyện viên bên cạnh “hừ” một tiếng, Mập Mập lại ngoan ngoãn leo lên máy tiếp tục “đi dạo”.

.

.

.

An Tạt chống cằm nhìn Tưởng Minh nốc một ngụm rượu, thở dài một hơi.

“Tưởng đại thiếu... có thể đừng thở dài nữa được không? Làm ta cảm thấy bản thân mình như sắp xuống mồ vậy đó. Người mời ta đi ăn cơm không phải là kêu ta đến nghe người thở dài đó chứ? Không bằng người về nhà mà thở than, nhiều đồ ăn thế này quá lãng phí a...”

Tưởng Minh bắt lấy tay An Tạt bắt đầu tố khổ: “Người nói xem, ta lúc ấy như thế nào lại ầm đầu phát sốt đến mức ấy chứ? Ta... Ôi chào! Không còn gì để nói nữa...”

“Sao? Thế nào?” An Tạt khinh bỉ liếc Tưởng Minh một cái, ngồi bên cạnh uống ly rượu nhỏ vừa được mang tới.

“Ta... nhất thời kích động... phát sốt thế nào... đem Mập Mập ra làm bạn trai tạm thời...”

“Ách... Khụ khụ khụ... Tưởng Minh! Khụ khụ khụ... người nha, ta đang uống rượu thì đừng có nói mấy lời kinh khủng như vậy chứ! Khụ khụ... Sặc rượu có thể gây chết người đó!”

Tưởng Minh ngượng ngùng, vội vàng lấy tờ khăn giấy cho hắn lau rượu. An Tạt gạt tay y ra, hung hăng trừng mắt với y một cái. Biết ngay tôn tử này không có hảo tâm mà! Không có việc gì làm sao tự nhiên mời người ta ăn cơm được.

“An Tạt... ta vừa rồi... là nói thật...”

An Tạt sững sốt: “Đại ca, nói giỡn cái này không buồn cười nha!”

“Người nghĩ ta với người hay nói giỡn lắm à?” Tưởng Minh “ba” một tiếng buông đôi đũa, sắc mặt đen còn hơn đất nồi. Đây là điềm báo tức giận của y... Xem ra không giống nói giỡn.

“Ách... Hơ hơ... Người nhất định có nỗi khổ tâm đi? Ánh mắt người làm sao có cơ hội coi trọng Mập Mập, có hết người thì cũng không đến phiên hắn.”

“Đương nhiên! Còn không phải là do ứng phó với cha mẹ ta sao?”

“Mẹ người đến đây?” An Tạt có nhận biết mẹ của Tưởng Minh, trình độ bư hãn của bà không thua gì tiểu siêu nhân... Hơn nữa còn yêu con quá mức, điển hình của thể loại bao che cho con, xem con mình như một khối trân bảo, còn mấy đứa con nhà người ta chỉ là hoa cỏ ven đường. Con mình vĩnh viễn luôn luôn đúng, đúng là đúng mà sai rồi cũng vẫn đúng; còn con nhà người ta chỉ là loại con rùa, tiểu vương bát đần, sai là sai và có đúng thì cũng vẫn sai. Chính vì thế mới dưỡng ra cái tính tình Tưởng Minh như bây giờ nè! (Ta không còn từ gì để nói (_

“Ôi chào... Cũng chả biết là nghe ai đồn thổi, biết chuyện ta cùng với Trương Khải Khải chia tay, nói cái gì mà muốn chen một chân vô chuyện của ta, bắt buộc ta kiếm một người bạn trai, rồi thì kiếm về một đồng GAY, bảo ta lựa chọn, gia thế cũng được lắm... Con mẹ nó mấu chốt lại là toàn 1, mà ta thì không thể nói chuyện đàng hoàng với mẹ ta được... Không có biện pháp, đành phải lôi đại một người ra làm thế thân.”

“A... A... Ha ha, người cũng quá tùy tiện đi! Mẹ người tin người à?”

“Không tin còn có thể thế nào? Bồng đã uyên ương?”

“Người thật mạnh mẽ, thật vĩ đại! Nhưng tại sao lại không nghĩ đến mấy người được được một chút, như ta chẳng hạn?” An Tạt ở một bên vui sướng khi thấy người gặp họa, hoàn hảo y không nhớ đến mình, bằng không Tiêu Kỳ bên kia...

“Làm sao không nghĩ đến được?”

“A???”

“Ta nghĩ rồi, bằng với cái đáng yêu nghiệt này của người, mẹ ta sẽ không tưởng người là hồ ly tinh rồi đuổi đánh đấy chứ?”

“A... hắc hắc...” An Tạt vội vã lau mồ hôi lạnh.

“Hiện tại a, ta ngay cả dũng khí đi tìm bạn trai mới cũng không có...”

“Tại sao vậy?”

“Bên người ta khẳng định có gian tế mẹ ta cài vào, ta bên này mà có động tĩnh gì thế nào cũng được bảo báo lên cấp trên đầy đủ.”

“Ha ha, người đừng có suy nghĩ nhiều quá. Nếu thực sự có gian tế thì chuyện người với Mập Mập chẳng phải đã sớm bị lộ?”

“... Cho nên ta cũng không rõ lắm, đến tột cùng là ai? Cái tên gian tế này trăm ngàn lần đừng để ta bắt được!”

An Táp rùng mình, âm thầm cầu nguyện người nào đó đừng để cho y bắt được, ngàn vạn lần đừng a, bằng không chết thật sự thảm...

Một người nào đó ở phương xa hắt xì một cái... Có người nhớ ta? Đúng vậy, là có người nhớ ta a...

An Táp sai lầm rồi! Ngay từ đầu hắn đã sai lầm rồi! Hắn không nên ham tiện nghi, nghe theo cái tên vương bát đản đi uống rượu, tên tôn tử ấy rượu phẩm (tính cách sau khi uống rượu) tồi đến không còn gì để nói... Móc điện thoại ra gọi cho Tiêu Kỳ.

Cái tên này uống rượu vô y chang con lợn chết, hận không thể một cước đá chết y! Trừ bỏ khuôn mặt dễ nhìn ra, tính tình y thối phải biết, điển hình nhị thiếu chủ, chỉ nhận ra tiền chứ không nhận người quen, khiến cho y tiêu tiền chả khác gì vắt cổ chày ra nước...

Một lúc sau, Tiêu Kỳ lái xe đến đón hai người bạn họ.

“Y làm sao vậy? Sao lại uống thành cái dạng này?” Tiêu Kỳ cùng An Táp đem Tưởng Minh ném vào băng ghế phía sau.

“Mẹ ơi, ta sau này mà còn cùng y đi uống rượu, ta liền cùng y một cái họ.”

“=.=”

“Y nha, đem Mập Mập đóng giả làm bạn trai. Muahahahaha... người không biết chứ Mập Mập là cái tên nặng ít nhất phải 400 cân.”

“Nga? Không nghĩ đến y mà cũng có cái loại ham thích này...”

“Ha ha ha ha”

Tưởng đại thiếu không hề hay biết bản thân mình đang bị hai người bạn thân khinh bỉ đến một cộng lông cũng không còn.

18. Chương 18

Làm bạn trai Tưởng Minh, cuộc sống của Mập Mập căn bản không có biến hoá gì, mỗi ngày vẫn lấy việc giảm cân là chính. Tuy nhiên, những người trong câu lạc bộ giờ đây đều biết chuyện Mập Mập là bạn trai Tưởng Minh, tất nhiên đây là nhờ công lao đóng góp to lớn vĩ đại của Tưởng mẫu, đều nhìn Mập Mập bằng con mắt kì quái. Có người là bưng tỉnh đại ngộ, tâm nói sao ta thấy rõ ràng ông chủ là điển hình của điển hình trong giai cấp địa chủ, như thế nào lại đi giúp một tên mập giảm béo? Nguyên lai... khẩu vị của ông chủ... là như vậy... Hắc hắc...

Đối với những ẩn ý trong lời nói của mọi người, Mập Mập cũng chẳng quan tâm. Tại sao? Bởi vì... cái này căn bản là điều không thể nha! Mập Mập vẫn như trước đối đãi với Tưởng Minh như hân đối đãi với ông chủ, càng không tự mình đa tình nghĩ đến chuyện Tưởng Minh có hay không thích hắn.

Tưởng Minh thì một mặt tìm kiếm tên gian tế, đồng thời cũng cố gắng tìm kiếm chút gian tình. Đường nhiên, gian tình này a, là không thể đường đường chính chính mà làm, cho nên một người nào đó mới bắt An Táp phải lén lút lút lút kiếm nam hài xinh đẹp mang đến. Trải qua tỉ mỉ sắp xếp và an bài, kế hoạch đã tiến đến giai đoạn bí mật tiến hành. Rót cuộc cũng có “thịt” để ăn, Tưởng Minh cười y chang một lão hồ ly, xắn tay áo chuẩn bị triển khai bản lĩnh... nhưng rồi kế hoạch không thể không phát sinh biến hoá.

Thời điểm Tưởng đại thiếu cùng với nam hài đang hôn nhau đến quên cả trời trăng, “Rằm!” một tiếng, cánh cửa phòng làm việc mở bung. Tưởng đại thiếu bị dọa sợ đến mức ỉn rũ, nhất thời động cũng không dám động... Đến già mà cứ bị kinh hách kiểu này, có thể sẽ bị bắt lực hay không???

“Người! Dương Vũ Thanh! Lão tử nợ người tiền sao?” Tưởng Minh chỉ hận không thể một bước lao qua đập chết hẳn.

“Không... không tốt... Mập Mập... té xỉu!” Dương Vũ Thanh vịn vào cánh cửa hít lấy hít để không khí.

“Cái gì?” Ngay cả áo còn chưa kịp mặc, Tưởng Minh trên người chỉ treo mỗi cái quần liền chạy ra ngoài. Mập Mập làm sao vậy? Như thế nào liền đột nhiên té xỉu?

“Ăn xong cơm, ta và Triệu Trác đang nói chuyện phiếm, Mập Mập còn đang tập luyện, bỗng dưng liền... ngã sấp xuống. Chúng ta gọi 120 rồi chạy đến đây tìm người.”

“Tập luyện? Như thế nào lại gia tăng tập luyện? Không phải nói sau bữa cơm chiều không cần tập sao? Các người làm ăn kiểu gì không biết!”

“.....”

Kì thật là chính Mập Mập yêu cầu, hẳn muốn giảm cân, phi thường muốn giảm cân. Mấy tháng trước còn chưa đến mức độ như thế, mấy ngày nay lại y như kẻ điên, cơ hồ trừ bỏ lúc ngủ còn lại đều không nghỉ ngơi, cả người gầy một vòng lớn. Có lẽ là do luôn luôn nhìn đến nên bọn họ cũng không nhận ra, nhưng thật ra những người khác đều nói Mập Mập gầy, gầy hơn nhiều, lúc cân cũng đã chứng minh được. Mập Mập hiện tại là 352 cân, trong hai tháng này giảm được đến 43 cân.

Hai người lái xe đến bệnh viện, Triệu Trác và Tiểu Triệu đều đang ở đó. Nhìn gương mặt tái nhợt của Mập Mập, không biết vì sao, trong lòng Tưởng Minh như bị ai nhéo một phát, đau đến lợi hại... Nhất định là cảm thông! Ân, nhất định!

“Bác sĩ, Mập Mập không có việc gì chứ?”

“Bệnh nhân bị tuột huyết áp nghiêm trọng, mấy ngày nay tuyệt đối không được để hẳn vận động mạnh, bằng không sẽ dẫn đến tình trạng bị sốc.”

“Được, ta đã biết.” Tưởng Minh ngơ ngác ngồi xuống ghế. Đáng chết! Ai kêu người ngay lập tức phải trừ hết đồng thệ mở kia chứ! Thệ dư thì đã dư nhiều năm như vậy rồi, người nghĩ muốn bỏ là bỏ được liền hay sao? Người bộ dạng này không nói, ai ngờ đầu óc cũng giống trư, có cái đạo lý ấy cũng không thông!

Tưởng Minh đem nhân viên đều đuổi đi hết, chỉ còn lại mình y ngồi bên giường chiếu cổ Mập Mập. Nói không nên lời vì cái gì, chỉ cần ở bên cạnh Mập Mập... phiền toái trong lòng cũng xem như không có. Mập Mập tựa như một cây bông vải, khiến người khác vô lực chống đối.

Tay Mập Mập rất mập mạp, cho nên truyền dịch phi thường khó khăn. Tiểu y tá đưa bàn tay run run cầm lấy tay Mập Mập, người bên cạnh ánh mắt thật... khủng bố! Không phải là đâm 3 lần kim còn không chui vào sao, tìm được mạch máu của hẳn quả thật rất khó a!

Đổi sang cánh tay bên kia, ba ba ba, dùng sức vỗ mấy cái, rốt cuộc, mạch máu cũng hiện lên rồi. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tiểu y tá lấy loại tư thế sét đánh không kịp bưng tai đâm cây kim vào cánh tay Mập Mập. Xong xuôi, tiểu y tá kéo theo cái xe đẩy thuốc hùng dũng lao ra ngoài.

Tưởng Minh cầm lấy cánh tay mà hồi nãy nữ y tá đâm kim 3 lần đều không trúng kia, đã thấy bầm đen một khối. Lấy tay sờ sờ, cảm nhận được cánh tay Mập Mập so với tay mình lớn hơn không phải ít, đã thế tay còn thật thô ráp, rất nhiều vết chai... Nhìn nhìn tay mình, trắng trắng mềm mềm, chẳng có chút tay đàn ông nào cả. Về sau cũng phải tập luyện!

Mập Mập trong lòng cảm giác được tay trái mình một trận đau đớn, lại một trận đau đớn, tái thêm một lần đau đớn... Mập Mập phát hoảng: Không cần khi dễ người đến như vậy a! Mơ mơ màng màng mở to mắt, Mập Mập thấy cái gì? Tưởng Minh đang nắm tay mình... Nổi da gà... Mạnh mẽ rút tay lại, dọa cho Tưởng Minh nhảy dựng.

“Mập Mập người tỉnh?”

“.....”

“Uống nước không?” Tưởng Minh vội vàng lấy tới một ly nước, đưa đến bên miệng hắn.

Mập Mập uống một ngụm, thanh thanh cái cổ họng: “Ta...”

“Người tụt huyết áp té xỉu, cho nên đưa người đến bệnh viện.”

“Người...”

“Triệu Trác bọn họ đều đi rồi, ta lưu lại chiếu cố người.”

“.....” Mập Mập không nói gì, nằm xuống, lấy tay trái ra xem... 3 lỗ kim bị thiết bị... Hèn gì đau đến như vậy đâu!

“Người có đói bụng không?” Tưởng Minh nhìn sắc mặt tiêu tụy của Mập Mập, trong lòng nhói lên một cái, khó chịu.

Vừa rồi, Tưởng Minh... ở bên người mình canh giữ, cứ nhiên... cứ nhiên giống một tiểu tức phụ!?! Thiên a! Mập Mập bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ. Ai dám lấy cái tiểu tức phụ như thế này chứ, còn không giống nham múa vuốt đem người xé...

Tưởng Minh thấy Mập Mập không nói tiếng nào, chính mình cũng chẳng có gì để nói, nhất thời có chút hơi xấu hổ. Đi ra ngoài gọi điện thoại đem Tiểu Triệu quay lại, còn y thì về nhà phản tỉnh lại.

Mình làm sao vậy? Chết tiệt! Sẽ không phải là thích cái tên béo kia đấy chứ? Như thế nào có khả năng? Thường thức của mình còn không có thấp như vậy... Nhất định là do lòng đồng cảm và thương tình đang tác quái! Đúng, là đồng cảm! Mập Mập thật đáng thương, béo thành như vậy nhưng còn chưa được gầy lần nào, thật đáng thương...

Lúc này trong bệnh viện, Mập Mập vẫn như trước ôm tay mà ngẩn người.

“Ông chủ nghe thấy người té xỉu, ngay cả quần áo còn chưa kịp mặc đã bỏ chạy ra ngoài, ha ha ha, người không biết a... Mập Mập? Mập Mập! Mập Mập...”

“A?”

“Nghĩ cái gì mà nhập thần như vậy?”

“A? A... Không có! Người nói ông chủ không kịp mặc quần áo, làm sao mà không kịp mặc quần áo được?”

“Ta lén nói cho người, nhưng người đừng có nói cho người khác a!” Tiểu Triệu bày ra một bộ thiên cơ không thể tiết lộ, nhưng ta muốn tiết lộ thiên cơ. (=.=)”

“Ân, người nói đi, ta sẽ không nói cho người khác.”

“Ông chủ ta là GAY.”

“... Cái này không phải ai cũng biết sao?”

“Lúc người té xỉu, ông chủ là đang làm việc... Hắc hắc...” Tiểu Triệu cười đến gió xuân phơi phới.

“... Làm việc? Làm việc gì?”

“..... Coi như ta chưa nói đi!” Cầm lấy phích nước ra ngoài lấy thêm nước ấm, lưu lại Mập Mập với những suy nghĩ rối rắm của mình.

Làm việc? Làm chuyện gì nha? Chẳng lẽ...??? Ai nha, ta đã biết rồi nha! Y nhất định là...

19. Chương 19

Đương nhiên là cái “làm việc” mà Mập Mập nghĩ cùng với cái “làm việc” ý nghĩa không thuần khiết của Tưởng đại thiếu khác xa vạn dặm. Cái “việc” mà Mập Mập nghĩ Tưởng đại thiếu “làm” đơn giản chỉ là ... tắm rửa, không hề mấy may để suy nghĩ của mình hướng về phía con đường tà ma ngoại đạo. Không thể nói Mập Mập hẳn là thuần khiết, chỉ có thể nói cuộc sống của hắn 28 năm nay quả thật rất lãng phí!

Nằm đến chán ngấy ở bệnh viện hai ngày, Mập Mập xuất viện. Xuất viện ngày đó, Tưởng Minh tự mình lái chiếc xe thể thao hot đến chảy cả mỡ đi đón, làm cho Mập Mập một trận thụ sủng nhược kinh.

Trở lại câu lạc bộ, vẫn ngày ngày luyện tập như trước, nhưng suy nghĩ trong lòng hai người cũng không còn giống như trước kia nữa. Đầu nói, tư tưởng sai lầm chính là điều kiện tiên quyết để phạm sai lầm... Tỷ như một tên mập nào đó trong lúc tập luyện bị cái tạ tay nặng 15 cân rơi trúng chân 5 lần một ngày, còn tên thiếu gia nào đó một ngày uống cả phê cũng bị bỏng vô số lần...

Giữa trưa, Tưởng Minh thấy Mập Mập khập khiễng đi về hướng nhà ăn... Chân Mập Mập làm sao vậy? Ai? Ai cư nhiên dám khi dễ hắn, không muốn sống nữa à? Sau đó lấy bộ dạng giống như một chiến sĩ đấu bò, lao vọt tới nhà ăn giữ chặt Mập Mập.

“Chân người là như thế nào?”

“A? A! Là tạ tay rơi trúng!”

“Ai? Ai làm rơi?” Tưởng Minh cắn răng, biểu tình như thể ai làm rơi liền cắn chết cả nhà hắn, làm cho Mập Mập sợ run người.

“Ta... ta tự làm rơi... thì sao?”

“... Không việc gì.” Vừa nói xong liền giống như quả bóng cao su bị xẹp hơi, vội vàng chuồn vào phòng làm việc của mình, tổng kết một chút ba cái sai lầm mới vừa mắc phải. Một, như thế nào lại giống như tên ngốc, còn chạy tới? Hai, cư nhiên lại giống như một ngốc, còn chạy tới! Ba, chạy tới với một bộ dạng ngu ngốc.

Nhận định sai lầm của chính mình, Tưởng Minh bắt đầu tỉnh lại. Sao lại như thế này? Y đối với chuyện của Mập Mập hình như quá mức miễn cảm? Hắn chẳng qua là món đồ chơi y nhất thời hứng thú, quá độ quan tâm sẽ khiến người khác hiểu lầm rằng phẩm giá và phẩm vị của bản thân đang xuống cấp...

Hôm nay, Mập Mập ăn bữa cơm mà lòng không yên. Mới vừa nãy là Tưởng Minh có cái ý tứ gì? Tự nhiên hỏi chuyện cái chân của hắn, hỏi xong thì lập tức lao vội đi... Phản ứng của y hình như có chút kì quái a!

.
. .
.

Thoáng chốc, Mập Mập đã ở trong câu lạc bộ được gần nửa năm. Nửa năm này, thân thể Mập Mập bắt đầu thay đổi từ lượng chuyển sang thay đổi về chất. 270 cân, tuyệt đối là con số làm mọi người rung động! Có lẽ đối với người bên ngoài, đây vẫn còn là một con số dọa người, nhưng mà đối Mập Mập mà nói, đây là con số mà trước kia hắn còn không dám ao ước.

Trải qua non nửa năm tiếp xúc này, Mập Mập và Tưởng Minh trên cơ bản là trở thành bạn tốt, mà Mập Mập với đám bằng hữu của Tưởng Minh quan hệ cũng không phải xấu. Những người quen cơ hồ đều biết Tưởng Minh có một người bạn trai cực kì béo, nhưng bọn họ không biết Mập Mập thật ra chỉ là một tên bạn trai giả, mà Tưởng Minh cũng lười sửa đúng.

Bất quá nói đi nói lại, Tưởng Minh cũng đích xác đã thu liễm rất nhiều. Nếu trước kia y đi club rất thường xuyên thì bây giờ đã ít hẳn, cho dù đi, Tưởng Minh cũng chưa bao giờ mang người về. Hành sự xong xuôi liền tự mình về, không thấy qua đêm bên ngoài lần nào. Điều này làm cho An Tịch chấn động: chẳng lẽ Tưởng đại thiếu thật sự đổi tính? Hay là... coi trọng tên Mập Mập kia?

Có lẽ trước kia nếu nói Tưởng Minh coi trọng Mập Mập, chẳng một ai sẽ tin, bất quá hiện tại An Tịch là muốn đem lời mình nói thu hồi. Kì thật tất cả mọi người, có ai lại không muốn yên yên ổn ổn? Ai lại thích mỗi ngày đối một người bạn trai đâu? Thời gian dài cũng sợ nhiễm bệnh... Mà Mập Mập lại là loại người tồi làm người ta có cảm giác yên ổn.

Mỗi lần đến chỗ Tưởng Minh, có thể thấy Mập Mập im lặng chạy bộ, tập luyện. Cùng hắn chào hỏi sẽ nhận lại được một cái tươi cười sáng sủa, làm cho người xem cảm thấy rất nhẹ lòng thoải mái. Hơn nữa Mập Mập cũng thật thân kì, cơ hồ mỗi lần An Tịch ghé qua đều sẽ chứng kiến được sự thay đổi của hắn, mỗi lần đều là làm cho ánh mắt mọi người ngời sáng. Không phải loại xinh đẹp nam nữ khó phân, cũng không phải

cái loại soái khí khiến người hít thở không thông, mà là nam tính. Đúng! Chính là cái loại nam nhân vị này, thật hấp dẫn người, cho dù hần bây giờ vẫn còn rất béo, nhưng trong mắt nhân viên câu lạc bộ thì... cái béo của Mập Mập lại biến thành... vững chãi!?

“Mập Mập cố lên, 287, 288, 289...” Làm xong 300 cái gập bụng, Mập Mập đứng lên, lấy khăn lau mồ hôi trên cổ. Hiện tại trừ bỏ làm bài tập rèn luyện, mỗi ngày Mập Mập còn phải bỏ chút thời gian bơi lội nữa. Nhưng mà Mập Mập ngượng ngượng ngừng ngừng nói ra... hần là không biết bơi.

Này cũng không thể trách hần được. Từ nhỏ đến lớn, Mập Mập còn chưa bao giờ tập bơi, làm sao biết bơi được? Mập Mập đứng khoanh tay trên bờ hồ bơi, mặc dù nhiệt độ trong phòng là rất ấm, nhưng nhìn nhìn làn nước xanh ngắt kia, hần vẫn là cả người run run.

Dương Vũ Thanh đứng bên cạnh hồ bơi, sắc mặt đỏ ửng một cách không tự nhiên. Kì thật, có chuyện chưa nói: hần... cũng là không biết bơi a! Nguyên bản nghĩ đến là Mập Mập ở dưới hồ tung tăng bơi lội, hần ở trên bờ tung tăng chỉ huy một chút là được, không nghĩ đến... cả hai đều là vịt lên cạn. Không còn cách nào khác, đành phải gọi điện cho Tưởng Minh nhờ hần gọi một huấn luyện viên bơi lội đến đây vậy.

Một lát sau, chỉ thấy Tưởng Minh mặc một cái quần bơi đỏ chói, trên người khoác một cái khăn tắm thật bự, đang huyết sáo đi tới. Đôi chân trắng nõn, được màu đỏ của quần bơi tôn thêm trông càng mịn màng, trên ngực là hai khoả hồng anh phấn nộn, cùng cái quần bơi phía dưới phối hợp tương xứng, trên mặt là ý cười ngượng ngùng... Mập Mập và Dương Vũ Thanh đồng thời nuốt một ngụm nước miếng, rồi cùng ăn ý đánh một cái rùng mình.

“Tưởng Minh, người... cũng đến bơi lội à? Ha ha, thật là trùng hợp a!”

“Àn, hừ! Dương Vũ Thanh, người không phải muốn tìm huấn luyện viên bơi lội sao? Thôi không cần nữa, trình độ bơi của ta là nhất lưu, mời huấn luyện viên lại tốn thêm tiền, không bằng... để ta dạy hần là được.”

“.....” Tưởng đại thiếu từ khi nào thì trở nên tiết kiệm như vậy?

“Người biết bơi lội? Vậy tốt quá, người dạy cho ta đi!” Mập Mập bị “hảo tâm” của Tưởng Minh làm cho cảm động một phen.

“Vậy làm phiền người. Người dạy Mập Mập đi, ta còn có việc phải ra ngoài trước.” Dương Vũ Thanh thúc thời chạy nhanh ra khỏi đây, đến nhà ăn tìm người đưa giỡn.

Mập Mập đứng ở khu nước cạn, mực nước chỉ đến được thấy lưng hần, loay hoay không biết làm sao.

“Mập Mập, đến đây! Người trước tiên ngồi xổm xuống, học tập nín thở. Đúng rồi, hít sâu một hơi, ở trong nước nín thở, xem có thể kiên trì trong bao lâu.”

“Àn,” Mập Mập hít một hơi rồi ngồi xổm xuống, mực nước vừa vịn quá đỉnh đầu. Bởi vì có mang theo kính bơi, cho nên dù ở dưới nước hần vẫn thấy rõ ràng.

Tưởng Minh cũng đeo kính bơi, giống như một con cá nhỏ lặn người xuống đáy, hướng Mập Mập bơi đến. Mập Mập đang gắt gao lấy tay che mũi và miệng, sợ bị nước làm sặc.

Tưởng Minh bắt chợt nổi ý xấu, bơi đến trước mặt Mập Mập, nhếch miệng cười cười. Bọt nước nho nhỏ từ khoé miệng tràn ra, hướng về phía trước mà phiêu tán. Nhìn đẹp mắt a... Mập Mập ngây người.

Tưởng Minh đột nhiên vươn tay ra, ngay trên bụng Mập Mập néo một cái. “Phốc!” một tiếng, Mập Mập từ trong nước đứng bật dậy.

“Khụ khụ khụ... Người làm cái gì... Khụ khụ khụ...” Bị uống một miệng toàn nước.

“Ha ha ha...” Tưởng Minh cũng từ trong nước trôi người lên, cười như một con thủy yêu.

Mập Mập thật vinh quang xịt máu mũi...

20. Chương 20

Tuy rằng Tưởng Minh làm việc không hề xúng với cái chức huấn luyện viên bơi lội, nhưng Mập Mập dù sao cũng đã biết bơi, và cũng yêu thích bơi lội. Ở trong nước không cảm giác được sức nặng của mình, có thể giống như một con cá tự do tự tại bơi tới bơi lui.

Tưởng Minh cũng cực thích cái loại vận động này. Mỗi ngày trên Mập Mập, nhìn đến bộ dạng mặt đỏ tai hồng của hắn, y cảm thấy chơi như vậy rất vui. (mô Phật =.=)

Thế cho nên khi có người đến tìm Tưởng Minh thì: “Thật xin lỗi, ngài ấy hiện giờ đang có công chuyện...”

“Kháo! Làm cái quái gì mà bạn công chuyện? Sẽ không phải là... Hắc hắc hắc... Người đừng cản, ta đi vào xem tình hình một chút.” Tạ Cường là đang bị Tiểu Triệu ngăn cản. Kì thật Tưởng Minh đi bơi cũng không phải công chuyện gì, chẳng qua là y đã phân phó không được để người khác quấy rầy, cho nên Tiểu Triệu không thể không chặn Tạ Cường lại.

Vừa mới bước vào, Tạ Cường chấn kinh đến độ thiếu điều té xỉu. Hai người này đây là đang làm cái chuyện gì?

Thấy Tạ Cường tiến vào, Mập Mập giống như vừa tìm được vị cứu tinh. Vừa nãy đang bơi, Tưởng Minh bỗng nhiên nói là đau bao tử, thế rồi chìm luôn xuống đáy nước. Mập Mập sợ đến mức vội vàng bơi qua, đem Tưởng Minh vác lên trên bờ, ôm y, vỗ vỗ mặt y, thế nhưng làm cách nào Tưởng Minh cũng không chịu tỉnh. Đang lúc hắn định kiếm người hỗ trợ thì thấy Tạ Cường.

Tạ Cường lúc bước vào chính là thấy Mập Mập cùng với Tưởng Minh “xích thân lơ lửng” đang gắt gao dính lấy nhau. Đi qua nhìn mới biết, ra là Tưởng Minh té xỉu, nhưng vẫn thấy hô hấp, chắc là không quá nghiêm trọng...

“Làm... Làm sao đây? Người cứu... cứu y đi a!” Mập Mập gấp đến độ muốn khóc. Tưởng Minh chính là đang vui vẻ tự nhiên ngã xuống, lay thế nào cũng không tỉnh, cái cảm giác này thật dọa người!

“Không việc gì, y hắn là viêm ruột thừa đi. Y bị cũng lâu rồi, mấy lần kêu y làm phẫu thuật nhưng chưa chịu đi.” Tạ Cường ở một bên bắt đầu xuất chiêu nói dối mặt không đỏ tim không nhanh.

“Vậy... vậy bây giờ phải làm gì?” Mập Mập nhất thời muốn ôm Tưởng Minh chạy ra bên ngoài tìm người.

“Ai, người trước tiên buông y ra, lấy quần áo mặc vào, ta đưa y đi bệnh viện.”

Mập Mập nhìn nhìn cái quần bơi của mình, lại nhìn đến Tưởng Minh đang đỏ mặt...??? Trước tiên buông Tưởng Minh ra cái đã, giao người cho Tạ Cường xong hắn chạy biến ra ngoài.

“Được rồi, người đi rồi, khỏi cần giả bộ nữa.”

“Thao người đại gia!” Mập Mập vừa đi khỏi, Tưởng Minh tựa như gà trống bị vật lông, hướng Tạ Cường đấm một phát.

“Uy! Người có lương tâm một chút a! Ta vừa rồi cũng không có lật tẩy người đi.” Tạ Cường vừa né đòn vừa cười một cách âm hiểm.

“Ai cho người đến?” Tưởng Minh tạm dừng tấn công, nhìn nhìn dáng người cường tráng của Tạ Cường, lại nhìn nhìn chính mình... là đáng gà con a, thế là y sáng suốt chấm dứt thế công.

“Không thấy người, nhớ người, đến thăm người a! Thế nào, đối Mập Mập kia động tâm?”

“Cút! Chuyện của ta không cần người quản.”

“Ha ha ha, không nghĩ đến, khẩu vị Tưởng đại thiếu cũng thật độc đáo đi!”

“Con bà người!” Ya một tiếng Tưởng Minh bay lên đá một cước vào mông Tạ Cường, thân hình Tạ Cường đúng như mong muốn bay về phía hồ bơi.

“Phanh!” một tiếng, Tạ Cường hạ cánh đúng điểm chuẩn.

Thời điểm Mập Mập đẩy cửa vào, Tưởng Minh mặc chiếc quần bơi màu đỏ đang đứng trên hồ bơi, cười tươi như hoa gặp nắng, mà Tạ Cường thì đang mãi mê ngụp lặn trong hồ.

“Người... Người tỉnh?”

“A? Ha ha ha... vừa này... đau quá nên nhất thời hôn mê... Không việc gì...”

“Mập Mập, người đừng có nghe y nói hươu nói vượn! Y vừa này là lừa người, muốn đùa người thôi!” Tạ Cường trả được mồi thù thì đắc ý hướng Tưởng Minh nhướn nhướn làn mi. Tức chết người đi!

“Tạ Cường! Hôm nay người đừng mong sống sót ra khỏi cái câu lạc bộ thể hình của ta!”

Tạ Cường tức thời ngậm miệng... Tưởng đại thiếu hình như sinh khí.

“Mập Mập, người đừng nghe hắn nói bậy... Vừa này...”

Mập Mập ném cái khăn tắm về hướng Tưởng Minh, sau đó xoay người rời đi.

Tạ Cường hoàn toàn hoá đá... Ca, người có thể nói gì đó rồi hãy đi không, này còn không phải muốn cái mạng già của hắn sao?

Tưởng Minh ngơ ngác đứng yên, nhìn theo hướng Mập Mập rời đi. Hắn tức giận sao? Hắn như thế nào một câu cũng không nói? Kháo! Tức giận còn không biết mắng một câu sao? Một câu cũng không nói cứ thế mà đi, có ý tứ gì?

Tưởng Minh còn đang lạc trong những suy nghĩ rối rắm của mình, ngay cả một tên bên cạnh tranh thủ thời cơ chuồn mất cũng không để ý.

.

Mấy ngày kế tiếp, Mập Mập không hề cùng Tưởng Minh nói chuyện, mà Tưởng Minh vốn luôn ngủ trong phòng làm việc cũng không biết tại sao lại trở về phòng mình, Mập Mập và Tưởng Minh thế là bắt đầu cuộc sống ở chung danh phù kỳ thực của mình.

Tuy rằng hai người không ngủ chung một phòng, thế nhưng mỗi ngày đều là cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, không nói một câu nào là không có khả năng, nhưng Mập Mập đối xử với y hình như có phần lãnh đạm hơn thì phải.

Mục Kiên gần đây sẽ thường xuyên thấy cảnh Tưởng Minh ngồi trong văn phòng chống cằm ngẩn ngơ, nhàu mày rất dữ dội.

“Làm sao vậy? Chuyện gì mà buồn đến như vậy?”

Tưởng Minh thành thật đem chuyện tình ngày đó kể cho Mục Kiên.

“Ha ha, người thật đúng là có thú vui tao nhã!” Mục Kiên uống một ngụm và phê, ngồi xuống sofa bắt đầu đọc thời báo tài chính của ngày hôm nay.

“Người nói xem, ta bắt quá chỉ là đùa vui hắn một chút thôi, sao lại nhỏ mọn như vậy? Bình thường hắn cũng đâu có nhỏ mọn như vậy!”

“Người là thích hắn.” Mục Kiên nói ra sự thật.

“Cái gì?” Mặt Tưởng Minh bất giác đỏ ửng.

“Người cái dạng này, tựa như bị lão công vắng vẻ, bị chồng ruồng bỏ, đang oán giận.”

“Ta kháo! Đừng tưởng người là ca ca ta thì ta không dám đánh người nha! Bị chồng ruồng bỏ!!! Ta có chỗ nào giống cái dạng bị chồng ruồng bỏ?” Bị nói trúng tim đen Tưởng Minh thẹn quá hoá giận.

“Tuỳ, có phải hay không chính người rõ.” Mục Kiên ở trong lòng thầm cười trộm. Tưởng Minh à Tưởng Minh, người mà cũng có ngày hôm nay? Quậy phá nhiều năm như vậy, rốt cuộc có người đến trấn áp người a...

“Mập Mập, người rất thích ăn gừng sống?”

“A? Ách...” Nhìn đôi đũa mình đang kẹp một khối gừng sống to bự, Mập Mập vội vàng ném xuống. Mấy ngày nay tâm tình không yên, hần hình như bị bệnh rồi?

Từ cái ngày xảy ra câu chuyện hồ bơi đó, Mập Mập vẫn suy nghĩ: nếu Tường Minh chết rồi thì làm sao bây giờ? Bị dọa cho một thân mồ hôi lạnh, kết quả thay quần áo xong xuôi, chạy về thì đúng lúc thấy Tường Minh đang vui vẻ đạp Tạ Cường vào hồ bơi...

Tuy rằng Mập Mập không chứng kiến hết thấy, nhưng Tạ Cường hần là không nên quần áo chỉnh tề mà nhảy thẳng vào hồ bơi. Lúc Tạ Cường nói Tường Minh lừa hần, đùa giỡn hần cho vui, Mập Mập nhất thời kích động, cũng thật sinh khí.

Tường Minh không phải chưa bao giờ trêu chọc Mập Mập, nhưng lần này là y lấy thân thể của mình ra mà đùa, này quá đáng! Chính hần còn tưởng Tường Minh thật sự... thật sự...

Vài ngày sau, Mập Mập đã không còn giận nữa, nhưng chính là, ngưỡng ngừng nói chuyện với Tường Minh, không biết vì lý do gì nữa. Ngưỡng ngừng? Điều này càng làm cho Mập Mập chấn động không thôi. Có cái gì ngưỡng ngừng đâu? Mập Mập cũng không rõ lắm, chỉ biết vừa nhìn thấy Tường Minh hần sẽ đỏ mặt, hô hấp dồn dập, tim đập nhanh hơn... Mập Mập càng ngày càng hoài nghi có khi nào hần bị bệnh rồi?

Buổi tối, Mập Mập vận động xong sẽ trở về phòng, ở trong phòng khách vừa xem TV vừa tập hít đất. Đây chính là thói quen mới dưỡng thành gần đây của Mập Mập.

10 giờ kém, nhưng Tường Minh vẫn chưa về. Mập Mập ngẩng đầu xem đồng hồ, rồi tắt TV, trong lòng một trận lo lắng. Trở về phòng ngủ, leo lên giường, nhưng chính là lặn qua lộn lại ngủ không được. Tự nhủ Tường Minh chắc chắn sẽ về trước 10 giờ...

12 giờ khuya, “cách” một tiếng, cửa bị đẩy ra. Mập Mập đứng lên ngay lập tức, mang dép, chạy ra cửa len lén nhìn trộm. Tường Minh bật đèn, lảo đảo cởi giày, thay dép lê, áo khoác cởi ra còn quăng lên ghế sofa. Uống rượu? Mập Mập nhíu mày: như thế nào lại uống nhiều như vậy? Qua khe cửa Mập Mập còn nghĩ được hương rượu trong phòng, nhìn lại thì Tường Minh đang hướng toilet đi đến.

“Nôn” Tường Minh nôn đến mức muốn bất tỉnh, tâm Mập Mập đau như thể chết đi sống lại. Mạnh mẽ mở cửa, Mập Mập hướng toilet mà đi...

21. Chương 21

Trong toilet, Tường Minh nôn đến dữ dội, ngồi dưới đất, một chút sức lực cũng không có.

Mập Mập chạy vào bật đèn trong toilet, Tường Minh bị ánh đèn làm cho loá mắt, neho neho mắt nửa ngày mới xem như thanh tỉnh chút ít.

“Mập Mập... người... còn chưa ngủ à?”

“Hừ!” Mập Mập kéo Tường Minh lôi ra ngoài, nhẹ nhàng như xách con gà trống. Chết tiệt! Nôn cũng không bật đèn, bồn cầu chưa mở lên đã nôn...

Tường Minh nhìn nhìn cái đồng kia, cũng biết thẹn thùng ngồi yên trên ghế không nhúc nhích, nhìn Mập Mập nhanh nhẹn xử lý. Nhìn thế nào cũng không thấy chán, cảnh nhìn càng thấy Mập Mập rất đẹp, thế là một người bỗng nhiên xích xích cười rộ lên.

Mập Mập dọn xong phòng vệ sinh thì đi ra xem Tường Minh, thấy ai kia ngồi ngoan như một cậu học trò, khuôn mặt bị rượu làm cho đỏ bừng, ánh mắt vì vừa mới nôn mà phiếm một tầng thủy quang. Mập Mập nhìn đến sững sốt, tim bất giác lại nhảy loạn cả lên.

“Người... Người đem quần áo đi thay, tiện thể tắm rửa một chút.”

“.....” Tường Minh vẫn ngồi ngơ ngác ở ghế như trước, không nhúc nhích nhìn Mập Mập, chợt cười rộ lên, lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhàn nhạt.

Mập Mập hoá đá rồi... Này không phải nam nhân a! Đây là cái yêu nghiệt biến dị! Vừa định rời đi thì “oành” một cái, Tường Minh ngã người xuống ghế. Ngủ???

Mập Mập chạy qua gọi hai tiếng, không trả lời, đẩy vài cái, vẫn là bất động, say đến bất tỉnh nhân sự. Đã bắt đầu dī dī lo thì lo cho trót, Mập Mập đem quần áo Tường Minh lột sạch. (Ấy chớ có nghĩ bậy a, Mập Mập không có đen tối đâu) Hiện tại mới chỉ qua tháng hai, khí lạnh còn chưa đi hết, vì sợ lạnh nên Tường Minh mặc khá nhiều lớp áo.

Cởi hết đến lúc chỉ còn lại mỗi cái quần lót, Mập Mập không hạ thủ, thế này còn phải cởi nữa a?

Cắn chặt răng, đều là đại nam nhân thì có cái gì? Không dám cởi chẳng lẽ hần là biến thái sao? Nghiến răng, dùng lực một chút, chiếc quần lót liền bị kéo xuống...

Tường Minh vì bị lấy hết quần áo nên cảm thấy lạnh, chủ động tìm kiếm nguồn nhiệt. Tới gần cơ thể Mập Mập, nhào người lên ôm một cái, làm cho Mập Mập thiếu chút nữa ngất xỉu luôn. Cả người Mập Mập nóng đến một thân mồ hôi, Tường Minh ôm càng chặt, Mập Mập lại càng nóng, làm thành một vòng tuần hoàn kinh khủng.

Cuối cùng, Mập Mập do quá sợ vội vàng chạy đi xả nước, quăng Tường Minh vào bồn tắm, tẩy rửa sạch sẽ, lại lao người ra ngoài lấy tấm khăn tắm bao người y lại, ôm đến trên giường. Đắp chăn cho y xong, nhìn thoáng qua một chút, thở dài, Mập Mập vọt vào phòng tắm nước lạnh.

Mập Mập đơn thuần, nhưng Mập Mập không ngốc. Phản ứng của hần đã vượt quá mức bình thường cho phép đối với một tên cùng giới tính, cái này đại biểu cho cái gì Mập Mập hiểu được, nhưng hần không muốn đối mặt.

Sáng hôm sau thức dậy, Tường Minh xoa xoa cái đầu đang đau, say rượu a, thật con mẹ nó khó chịu! Ngồi dậy, chặn từ trên người tuột xuống một nửa: y thế mà không mặc gì?!? Tường Minh khi ngủ có một thói quen phải mặc áo ngủ, cho dù không mặc áo ngủ thì ít nhất cũng phải còn cái quần lót, vì y sợ khí hậu lạnh sẽ phá hư tiểu đệ đệ (◡.◡) Thế nhưng, y cứ nhiên quang lõa... Bất khả tư nghị, chắc chắn không phải tự mình tắm rửa thay quần áo!

Mặc xong quần áo, đến phòng vệ sinh cầm bàn chải đánh răng: cái áo lông cừu một ngàn tệ của y cứ nhiên bị nhúng nước, còn bị phơi khí lạnh trên ban công nữa... Tường Minh phát điên lên, nhất định là cái tên Mập Mập chết tiệt ấy... Từ từ, quần áo y là do hần giặt, vậy người y thì sao?

Hắc hắc hắc, quăng cái bàn chải đánh răng xuống, chạy ra ban công vuốt ve cái áo lông cừu ướt sũng, Tường Minh gian trá cười hề hề. Đúng vậy, nhất định là hần tẩy! (“tẩy” ở đây có thể hiểu là giặt đồ cũng được, mà hiểu theo nghĩa tắm rửa cũng được =))

.
. .
.

Tường đại thiếu nhất định là đang phát xuân... Vài nhân viên túm tụm lại khe khẽ tán chuyện.

“Đừng có tụ tập ở đây nữa, chuyện gì nên làm thì đi làm đi!” Tiểu Triệu đem mấy tên nhân viên lấm mồm tống cổ đi, xong lại cùng Dương Vũ Thanh và Triệu Trác buồn chuyện.

“Người nói xem, Tường Minh làm sao vậy? Từ buổi trưa đến giờ cứ ngồi bên kia không nhúc nhích, lại còn nhìn chăm chăm vào Mập Mập nữa chứ. Ta xem mà tâm còn muốn hoảng.” Tiểu Triệu run rẩy một trận.

“Ân, ta cũng là không hiểu, Tường Minh đang rất nhàn nhã sao?” Triệu Trác chống cằm, cũng nhìn nhìn Mập Mập, thế nhưng có cái gì hay đâu mà xem.

“Ân, nếu ta đoán không lầm thì...” Dương Vũ Thanh bỗng cười rộ lên cực kì gian manh.

“Cái gì a? Đừng có lấp lửng lững.”

“Tường Minh là coi trọng Mập Mập!”

“Thiệt! Quỷ mới tin...”

Ba người lại trở về làm công việc của mình, trong lòng vẫn còn một đống câu hỏi chưa có lời đáp. Đến tốt cùng thì hai người bọn họ đang làm cái gì?

Tướng Minh vẫn như trước nhìn chăm chăm Mập Mập không chớp mắt, giống như muốn nhìn Mập Mập cho đến khi người hần nở hoa.

Kì thật, Mập Mập đã sớm phát hiện ánh nhìn của Tướng Minh, và hần khẩn trương chạy bộ đến mức muốn đau xót hông. Thế nhưng hần lại không dám ngừng lại, vì cái gì thì chính hần cũng không biết, dù sao thì càng sợ hãi hần lại càng không dừng được...

Cước bộ càng ngày càng chậm, Mập Mập đau bụng, lại thêm thể lực cạn kiệt, “Phanh!” một tiếng hần té từ trên máy chạy bộ xuống. Kì thật cũng không phải lần đầu tiên té xuống, ngã riết cũng thành thói quen, Mập Mập đứng lên chuẩn bị đi nghỉ.

Tướng Minh nhìn thấy Mập Mập té ngã, cười hì hì một cái, bỗng nhiên giật mình như nhớ ra cái gì, vội vàng đứng bật dậy như dưới móng có kim, véo một cái đã chạy đến trước mặt Mập Mập.

“... Mập Mập, người không sao chứ?” Hình ảnh Tướng Minh xấu hổ đỏ mặt, tay còn vịn vào vạt áo khiến cho bọn Tiểu Triệu nín cười muốn học máu.

“Ân, không việc gì... té nhiều thành quen rồi...” Mập Mập cầm cái khăn mặt lau mồ hôi, xong lấy một chai nước ngồi xuống nghỉ ngơi. Tướng Minh cũng bước những bước nhỏ qua, thẳng thắn ngồi xuống ngay bên cạnh Mập Mập.

Bùm! Mập Mập lập tức đỏ mặt đứng bật dậy. Nhớ đến đêm hôm trước... kia làn da trắng nõn... kia thân thể thon dài...

“Người... Người... Người muốn làm cái gì?” Mập Mập né qua một bên, cố gắng cách chỗ Tướng Minh ngồi càng xa càng tốt.

“Có gì đâu, ta chỉ là muốn xem người bình thường tập luyện như thế nào mà thôi.”

“.....” Hai người cùng trầm lặng.

“Đêm qua,” Cả hai trằm miệng một lời.

“Ách... Đêm qua... người uống rượu, còn nôn ra một bãi, ân, ta giúp người đem quần áo giặt sạch...”

“Nga, cảm ơn người... Ta còn có việc, đi trước...”

Mập Mập nhìn thân ảnh Tướng Minh vội vàng trở về văn phòng, mới thở ra một hơi. Hần làm sao vậy a? Tại sao đột nhiên thấy Tướng Minh ở bên, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh? Vỗ vỗ mặt cho tỉnh táo, Mập Mập buông chai nước tiếp tục rèn luyện.

.

Mấy ngày trước trời còn chuyển ấm, hôm nay đã lại có khí lạnh. Mùa đông ở phương Bắc quả thật là dài!

Đã tháng Hai rồi, còn có vài ngày là đến Tết, cái Tết thuần âm lịch của người Trung Quốc. Mập Mập là một người theo truyền thống, trước kia cho dù chỉ có một người, nhưng cũng biết trang hoàng đón Tết. Dán câu đối, ăn sủi cảo, đốt pháo... mọi thứ đều đầy đủ cả.

Còn nhớ mấy cái Tết trước, Mập Mập đều cùng cha mẹ về quê thăm ông bà. Bà nội hần thuộc lớp người đi trước, mấy phong tục truyền thống chẳng quên cái nào, còn có thể cắt giấy dán cửa sổ rất đẹp nữa. Về sau bà nội hần qua đời, Mập Mập cũng không trở về quê ăn Tết nữa, nhưng được cái thằng em mỗi dịp mừng năm mới đều gọi điện chúc mừng.

Chẳng biết đón Giao thừa năm nay hần có lại một thân một mình nữa không.

22. Chương 22

Mai là đêm Giao thừa, Mập Mập cùng một vài vị huấn luyện viên trong câu lạc bộ ra ngoài mua vài thứ. Bởi vì trong tay không còn tiền, Mập Mập liền mượn Tướng Minh \$200. Tướng Minh vừa nghe hần muốn ra ngoài mua này nọ cũng liền đòi theo. Y vừa định lấy chìa khoá chiếc xe thể thao cực hot của mình đã bị

Mập Mập thắng thường cự tuyệt. Dịp mừng năm mới chính là thời gian mọi người ra đường nhiều nhất, lái cái xe đó chẳng phải còn chậm hơn đi bộ sao.

Hai người cuối cùng lên phương tiện giao thông công cộng mà đến siêu thị. Dọc theo đường đi, Mập Mập hưng phấn là chuyện thật, dù sao thì cũng đã hơn nửa năm rồi hắn chưa đi ra ngoài, cho nên bây giờ nhìn cái gì cũng tràn đầy kỉ niệm. Tưởng Minh ở một bên nhìn nhìn Mập Mập, bỗng cảm thấy thật mới mẻ. Đúng, chính là mới mẻ! Trước kia, cái thời điểm mà y và Trương Khải Khải còn đang kết giao, hai người cư nhiên chưa từng đi dạo phố cùng nhau. Trong ấn tượng của y, bình thường đều là một nhóm con gái cùng nhau đi dạo phố, còn hai người nam nhân nắm tay nhau sánh vai, quả thật là mới mẻ a, chưa từng nghe nói qua!

Đến trạm dừng, Mập Mập cao lớn sai bước một cách tiêu sái, Tưởng Minh ở đằng sau phải chạy chậm đuổi theo, một đến mức muốn đau xót hông.

Trong siêu thị người người tấp nập, Mập Mập sợ Tưởng Minh và hắn rời nhau liền kéo tay y. Tưởng Minh sửng sốt, cũng nắm chặt bàn tay hắn, trong lòng như có địa phương nào đó đang nảy mầm. Tưởng Minh còn đang ngây ngô mừng thầm trong lòng đã bị Mập Mập kéo đi, bắt đầu chiến dịch điên cuồng tranh mua. Kì thật y không hề phát hiện, Mập Mập đi phía trước mặt đã đỏ bừng như quả cà chua.

Tay Mập Mập thô ráp nhưng ấm áp, còn tay Tưởng Minh thì có phần băng lãnh. Nghe nói người có đầu ngón tay lạnh thì thận không được tốt, Mập Mập muốn hạ tay xuống, nắm lấy phần đầu ngón tay của y. Tưởng Minh thì lại nghĩ Mập Mập muốn buông tay, vội vàng dùng sức nắm lại, những ngón tay cong lại, bao phủ bàn tay Mập Mập. Trong lòng Mập Mập bỗng run lên, cũng không nhúc nhích gì thêm, yên lặng nắm tay y tiếp tục tiến lên phía trước.

Câu đối xuân là không cần thiết, tại không có chỗ để dán. Mập Mập nhìn trúng một cái đại Trung Hoa kết, màu đỏ rực như lửa, phía dưới còn có lưu tô dài thật dài, rất được. Hỏi thăm giá một chút, cư nhiên tới 150 tệ, Mập Mập lắc lắc đầu, quá mắc, nếu ít hơn 100 tệ thì có lẽ hắn sẽ cân nhắc.

Tưởng Minh từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ biết, nguyên lai đi dạo phố cũng thú vị như vậy: có đồ Tết xinh xắn, có hoa quả đẹp mắt, có thực phẩm, có kẹo, muốn thứ gì là có thứ đó, chỉ nhìn thôi cũng đã thấy hân hoan trong lòng.

“Mập Mập, chúng ta mua chút bánh kẹo đi!”

“Àn, bánh kẹo với hạt dưa nhất định phải mua.”

“Hắc hắc...” Nhìn thấy nhiều loại bánh kẹo ngon mắt như vậy, Tưởng Minh đã sắp không tìm được nước miếng. Kì thật y vẫn luôn không thích đồ ngọt, nhưng hôm nay lại tựa như trúng tà, thấy cái gì cũng đều muốn mua.

Sau một hồi công phu, Mập Mập mua một túi trái cây to bự, hạt dưa, kẹo, còn có mấy món ăn vặt nữa.

Lên lầu hai, hai người bước vào khu đồ lót. Tưởng Minh xấu hổ nhìn Mập Mập, hắn không phải muốn mua đồ lót đấy chứ? Hàng tháng đều kêu Tiểu Triệu mua đồ cho hắn rồi mà?

“Có vớ (tất) màu đỏ không?”

“Có, cậu muốn mấy đôi?”

“Hai đôi.”

Trả tiền xong, Mập Mập lại mua thêm hai cái quần lót đỏ rực...

Mua xong mấy thứ này nọ, Mập Mập và Tưởng Minh cùng đi ra ngoài. Thoát ra khỏi đám đông nghìn nghịt ấy, cả hai người đều đồng thời hít sâu một hơi. Àn, vẫn là không khí ngoài trời tốt nhất! Người trong khu mua sắm giống như đều phát điên hết rồi, ai cũng chen chúc nhau mà mua, bộ mua không phải trả tiền sao? Hay là muốn cướp?

Tưởng Minh ngồi lên ghế nghỉ ngơi, Mập Mập thì móc túi ra xem, chỉ còn lại 17 tệ 5 đồng... Xem ra mua thêm thịt làm nhân bánh là không đủ, trở về phải kiếm Triệu Trác bên kia hỏi mượn một chút.

“Mập Mập, người ở đây chờ một lát, ta vào trong kia một chút.”

“Ân, vậy cẩn thận a, coi chừng bị trộm tiền đó.” Mỗi năm vào dịp Tết Nguyên đán, đám đạo chích sẽ lại nhan nhản khắp các cửa hàng, siêu thị. Mập Mập đã từng có kinh nghiệm đau thương bị người móc túi, mất hết mấy trăm nhân dân tệ, còn mất luôn cả di động.

Chỉ một lát sau, Tưởng Minh đã chạy trở ra, trong tay cầm một cái đại Trung Hoa kết, lưu tô thật dài bị gió thổi bay phát phới.

Mập Mập cảm nhận được viền mắt mình đang nóng lên, cầm lấy đồ đạc bước vội đi. Tưởng Minh ở đằng sau rồi rít đuổi theo.

“Uy, uy, sao vừa rồi người không mua a? Kì thật cái này ta cũng nhìn trúng, ai, người đi chậm một chút a! Người nói xem cái này treo lên có đẹp không cơ chứ?”

Ở phía trước, khoe miệng Mập Mập khê nhếch lên, hần tăng nhanh cước bộ.

Nói đến mừng Tết, Tưởng Minh ngoại trừ trước đây có đến nhà ông ngoại chơi vài lần, về sau cũng không còn như vậy nữa. Học xong tiểu học y đã xuất ngoại, bắt đầu học tập cái chủ nghĩa đế quốc đang thành công rực rỡ mà y luôn được nghe tới kia, đến năm mới cũng chỉ có thể ăn sủi cảo, còn đốt pháo thì coi như chỉ xem trên TV.

.

Trở lại câu lạc bộ, Mập Mập đem trái cây, bánh kẹo và hạt dưa sắp xếp lên mấy cái mâm ngũ quả, để các nhân viên trong câu lạc bộ có thể bưng đi. Mọi người tụ tập cùng nhau, tiếng cắn hạt dưa tanh tách, tiếng trò chuyện rôm rả... Hoàn hảo một cái câu lạc bộ thể hình cao cấp, qua bàn tay thu xếp của Mập Mập có thể nói là hạ thấp rất nhiều.

Trở lại phòng ngủ, Mập Mập lôi cái Trung Hoa kết ra, muốn đưa tay sờ sờ, nhưng lại sợ chạm vào sẽ khiến nó dơ mắt. Tưởng Minh vừa tắm xong, cầm cái khăn lau khô tóc đi ra thì bắt gặp cảnh Mập Mập nhìn cái Trung Hoa kết đến xuất thần.

“Ai, treo cái đó ở đâu thì đẹp đây?” Tưởng Minh vừa hỏi vừa chìa chìa phòng khách.

“Treo ở chỗ đèn tường đi, vừa không chiếm chỗ, lại còn bắt mắt, vừa vào phòng đã thấy.”

“Được, người chờ ta đem cái ghế đến.” Tưởng Minh lôi cái ghế dựa trong phòng ăn ra ngoài.

“Ta treo cho... Người với có tới không?”

“... Người kì thị chiều cao của ta???” Mập Mập không cẩn thận đã đụng vào chỗ đau của Tưởng Minh. Y cao 1m75, không tính là lùn, nhưng cũng không thể gọi là cao...

“Hừ! Ta còn sợ người đem cái ghế dựa phá cho hư luôn!” Tưởng Minh trèo lên ghế, tay cầm cái Trung Hoa kết, còn cố gắng cho Mập Mập một cái liếc mắt trắng dã.

“.....” Người là đang kì thị thể trọng của ta...

“Được chưa?” Tưởng Minh kiễng chân, cố gắng hết sức để treo cái kết kia lên.

“Hình như... hơi thấp... Người treo lên mặt trên của cái đèn đi!”

“.....” Trong lòng Tưởng Minh âm thầm rửa xả Mập Mập, người là cố ý!

“A!!!” Cái ghế dựa dưới lực tác dụng của Tưởng đại thiếu đã cùng sàn nhà làm một động tác ma sát kịch liệt, rồi thuận đà trượt ra xa.

“Đông!” một tiếng, Tưởng Minh quỳ rạp trên mặt đất.

Mập Mập vội vàng chạy lại: “Người, người không sao chứ?”

Cẩn cẩn dục dục nâng Tưởng Minh dậy, chỉ thấy hai dòng chất lỏng đỏ tươi từ từ uốn lượn dưới mũi y. Tưởng Minh lấy tay quẹt một chút, vừa nhìn thấy...

“Mập Mập, lão tử không để yên cho người đâu!” Sau khi rống xong một câu, y cũng hoàn toàn triệt để ngắt đi.

Mập Mập sợ tới mức cuống quýt gọi xe cứu thương đưa y đến bệnh viện kiểm tra, nguyên lai chỉ là vệt huyết (choáng dẫn đến ngất xỉu), hoàn hảo chỉ là vệt huyết... Mập Mập nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Ngồi bên giường bệnh, nhìn Tưởng Minh yên lặng nằm bên kia, giống như tiểu hài tử, Mập Mập nhìn không được vươn tay nhéo nhéo gương mặt y một chút. Đáng lắm tiểu tử quậy phá, ai kêu người kì thị thể trọng của ta!

Khi Tưởng Minh tỉnh lại, thứ đầu tiên đập vào mắt y là hình ảnh Mập Mập một tay cầm con dao, một tay cầm trái táo, biểu tình như thể có thâm cừu đại hận với nó.

“Người làm cái gì vậy?”

“Người tỉnh? Ta là muốn gọt táo cho người ăn... Nhưng mà gọt xong chỉ còn lại cái hạt...” Này cũng không thể trách Mập Mập được, trước đây hẳn chỉ rửa sạch táo rồi gặm, có đời nào thêm quan tâm phải gọt vỏ ra sao đâu.

“Đưa đây, ta tự gọt.” Tưởng Minh đưa tay nhận lấy quả táo, múa dao vài phát liền gọt xong, phần vỏ vẫn dính liền thành một dây dài, không bị đứt. Trên mặt Mập Mập hiện rõ vẻ khâm phục.

Tưởng Minh tự hào cầm một ngụm. Hứ! Mập Mập ngốc, có quả táo cũng không biết gọt vỏ!

Mập Mập ở một bên ghen cười đến mức nội thương, không mang theo nửa điểm ngậy thơ nhưng sao lại giống tiểu hài tử vậy a, có cái gì cũng lấy ra khoe khoang...

“Kháo! Có sâu a! Ném, ném!” Tưởng Minh vội vàng thả quả táo vào tay Mập Mập, miếng táo trong miệng cũng phun ra ngoài. (Anh ăn ở sao dơ vậy?)

Mập Mập nhìn nhìn quả táo, rất ngon a, chỉ có một chỗ tí xíu có sâu. Cầm lấy con dao nhẹ nhàng cắt cái khối bị sâu đi, xong rồi, lại ngon mất rồi nè.

Tưởng Minh đem mặt chôn chặt vào lớp chăn. Mập Mập chết tiệt, nhất định là cố ý!

Đây là cái “kết” loại nhỏ, cái “Đại Trung Hoa kết” mà bạn Tưởng Minh mua nó to lắm, treo trang trí trong nhà. Còn “lưu tô” chính là cái phần tua rua ở dưới đó.

23. Chương 23

Hôm nay chính thức là đêm Giao thừa, từ sáng sớm trên đường đã có người dùng đoàn đót pháo, làm cho Tưởng Minh ngủ cũng không được an ổn. Thở hổn hển mà quăng cái gối đầu cùng tấm chăn qua một bên, Tưởng Minh mơ mơ màng màng đánh dậy rửa mặt đánh răng.

Trong nhà bếp, Mập Mập đeo một cái tạp dề hình con gà, bận rộn đến bắt diệc nhạc hồ.

“Uy, Mập Mập, người đang làm gì vậy?”

“A, Tưởng Minh, không đến chỗ cha mẹ người sao?”

“Tìm bọn họ làm gì? Ta cũng không phải tiểu hài tử.” Hắt xì một cái, âm thanh nổ pháo bên ngoài vẫn liên miên không dứt làm cho Tưởng đại thiếu rời giường mà hết sức khó chịu.

“Hôm nay là đêm Giao thừa a, cả nhà phải đoàn tụ chứ?”

“Vậy người như thế nào không về nhà đoàn tụ?”

Mập Mập sững sốt: “... Bọn họ... ra nước ngoài rồi...”

“Àn, ba mẹ ta cũng ra nước ngoài, ta lười đi tìm bọn họ đoàn tụ.”

“Vậy người bình thường đón năm mới ra sao?”

“Một người thì ngồi nhà xem TV chờ năm mới qua, để ý nhiều như vậy làm gì?”

Mập Mập khẽ nở nụ cười. Năm nay cũng được, không phải đón năm mới một mình.

Bởi vì Tết âm lịch cũng sắp tới, Tướng Minh liền hào phóng cho phép nhân viên đi nghỉ, cho nên hiện tại sắp xếp dọn dẹp nhà cửa cũng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Vừa ăn sáng xong là Tướng Minh đã nhận được điện thoại của Mục Kiên gọi y đến ăn lễ mừng năm mới. Suy nghĩ một chút, Tướng Minh từ chối, y cũng không muốn làm bóng đèn đi cản trở cuộc sống vợ chồng nhà người ta.

Đến buổi chiều, Tướng Minh lái xe ra ngoài, để Mập Mập ở nhà một mình. Buồn chán không có việc gì làm, Mập Mập lấy tiền hôm trước mượn Triệu Trác đi mua thịt băm, rau xanh và bột mì, đơn giản làm sủi cảo. Bột đã trộn dẻo, nhân đã ướp gia vị đầy đủ, Mập Mập mới bắt đầu lo lắng... Không có cái chày cán bột, năm nay “tuyệt vời” a! Mấy cửa hàng trên đường giờ chắc đã đóng cửa, mà cho dù chưa đóng cửa thì rất ít nơi bán chày cán bột nha!

Tướng Minh vừa bước vào phòng đã thấy Mập Mập ngồi thù lù trên sofa, trên mặt một vẻ trầm tư.

“Mập Mập, nhìn xem ta mua cái gì nè!”

“Mua nhiều pháo thế?”

Tướng Minh xỏ ra một dây pháo, bộ dạng dương dương tự đắc. Mập Mập xấu hổ đứng lên, thì ra cái chuyện tối trọng yếu của y chính là mấy dây pháo... Nguyên lai là y đi mua pháo... (Thế nếu không phải mua pháo thì anh nghĩ là đi đâu hả Mập Mập?)

“Làm sao vậy Mập Mập? Sầu mi khổ kiếm?”

“Ô, ta vừa mới phạm phải một sai lầm không gì cứu vãn.”

“Sai lầm gì?”

“Ta không mua chày cán bột... Ô...” Mập Mập lại trầm tư, chẳng lẽ không thể ăn sủi cảo?

“... Chày cán bột a... Không phải là cái gậy tròn tròn bằng gỗ đó sao?”

“Àn?”

“Giời ạ! Cái này không phải quá đơn giản à? Ta nhớ rõ trong kho hình như còn vài cây côn nhị khúc, đập nó ra lấy một thanh làm chày cán bột.” (Mô Phạt!)

“... =.=”

Mập Mập cầm nửa thanh côn nhị khúc, lấy một cái gió-thu-cuốn-hết-lá-vàng thế, sư sư sư đem bột cán cho mỏng. Các người đừng có nói gì a, cái khúc mộc côn này làm chày cán bột đúng là rất thuận tay đó!

Bột cán xong thì bắt đầu gói nhân. Tướng Minh lẳng xăng xắn tay áo, miệng cười tủm tỉm.

“Mập Mập, ca ca giúp người gói a.”

“Đi đi đi, trên bàn trà có mút có kẹo, ra đó ngồi chơi đi!”

“... =.=”

“Kháo! Ta muốn gói thì ta sẽ gói, người không cho ta gói ta không cho người mượn cái côn làm chày cán bột nữa.”

“.....”

“Sai rồi sai rồi sai rồi! Người đây là niết thành hình cái gì vậy? Cây quạt a? Mau đứng lên!” Mập Mập vô cùng đau xót nhìn mấy miếng bột của mình đã bị Tướng Minh phá hỏng, Tướng đại thiếu y còn đang mãi mê chơi đùa đến quên cả trời trăng...

“Phải niết tay thành cái hình xếp nếp! Đó! Đó! Đừng có niết nó chụm vô một chỗ a! Cái của người gọi là cái bánh bao.” Mập Mập rút cuộc nhìn không được, đoạt lấy cái “bánh bao” trong tay Tướng Minh moi nhân ra.

Tướng đại thiếu bất mãn nhìn thành quả giờ đã phí công toi của mình, mặc kệ: “Người để ta gói thêm một cái nữa đi!”

“Không cho!”

“Chỉ một cái thôi, không được sao?” Tưởng Minh bắt đầu mềm giọng năn nỉ.

“Không được!”

“Kháo! Người nha, để cho ta gói một cái thì chết người hả? Người là cái tên vương bát đản, Mập Mập chết tiệt...” Tưởng Minh đang mắng đến sôi nổi thì Mập Mập trong bếp nghe mà không nhin được cười. Ta nói a, cái tính nóng nảy này của y làm sao có thể buông xuống mà đi năn nỉ người khác cho được.

“Năm mới nha, đừng có nói cái từ ‘chết’ nha! Người qua bên kia chơi đi!”

Rầm một tiếng, cửa nhà bếp mở tung. Tưởng Minh chạy vào nắm miếng bột trong tay không chịu buông: “Người nha, cái tên Mập Mập chết tiệt đi ra cho ta, người tưởng ta là con nít 5 tuổi hả?”

Gói cho hết đồng nhân bánh kia cũng đã hơn 7 giờ, trời bên ngoài đã một mảnh hắc ám, xa xa cũng thấy có vài tia khói lửa, còn ầm ầm truyền đến tiếng trẻ con cười đùa. Mở TV lên thì tất cả các kênh đều tiếp sóng đài truyền hình trung ương mừng mừng đêm Giao thừa Tết âm lịch.

Hai người ngồi trên sofa, miệng cắn hạt dưa, mắt nhìn màn hình, khỏi phải bàn không khí có bao nhiêu hài hoà có bao nhiêu ấm áp. Nhưng đương nhiên, cái loại không khí hài hoà này không duy trì được bao lâu.

“Ê, Mập Mập, nói chuyện trong nhà người đi. Nghe nói cha mẹ người ở nước ngoài, nhà người rất có tiền a?”

“Cái đó... có thể là vậy. Bất quá ta không đi cùng với cha mẹ.” Nhắc đến cha mẹ, sắc mặt Mập Mập không được tốt lắm. Dù sao thì cha mẹ cũng đã bỏ rơi hắn, tuy là hắn có thể tự lực cánh sinh, nhưng cái tư vị bị bỏ rơi thì chả ai muốn nếm.

Người bình thường nếu thấy sắc mặt đối phương không được tốt sẽ thức thời không hỏi han nữa, nhưng sự thật hiển nhiên là Tưởng Minh không phải người bình thường, vẫn như cũ ôn chuyện gia đình với Mập Mập.

“Vậy người như thế nào lại không đi theo?”

“Mẹ ta... nói là xin thị thực không dễ.”

“Nhà người là sang định cư luôn a?”

“... Ân.”

“Đi đâu a? Không phải đi Mỹ hay Nhật Bản đó chứ? Mấy nước đó xin visa rất khó a!”

“Không phải... Là đi Canada.”

“Đi Canada? Cái này hẳn là dễ, nhà người đã có đủ khả năng ra nước ngoài định cư, vậy đi mấy người cũng không quan trọng.”

Tưởng Minh vẫn lải nhải luôn miệng như trước, mà Mập Mập thì yên lặng ngồi cắn hạt dưa, trong lòng khó chịu giống như phiên giang đảo hải. Trước đây, hắn còn có thể dùng cái lý do này mà tự an ủi chính mình, thế nhưng hiện tại... cái lý do ấy không dùng được nữa. Hắn quả thật là bị người thân vứt bỏ.

“Mập Mập! Mập Mập! Nghĩ cái gì vậy?” Tưởng Minh đẩy đẩy hắn. Y giống như cũng phát hiện lời mình nói ra hồi nãy có chút không phải, nên không mở miệng nữa.

“Người đói không? Ta đi luộc sủi cảo.” Mập Mập thu dọn hết đồng vỏ hạt dưa rồi lau mặt bàn cho sạch, sau đó hắn lấy từ trong tủ lạnh ra mấy viên sủi cảo buổi chiều đã làm. Trong số đó có hai miếng dị dạng trông cực kì chói mắt. Mập Mập đun nước, đợi nó sôi thì thả sủi cảo vào.

“Reng reng reng...” Tưởng Minh nhận điện thoại.

“Uy? Ai a?”

“A~~ Minh Minh, cực cực bảo bối, có khoẻ không? Mẹ hôn một cái nào! Năm nay lại đón năm mới một thân một mình à? Có cần ba mẹ bay về nước với người không?”

“Không cần đâu, năm nay con đón năm mới với Mập Mập rồi.”

“Mập Mập? Nga nga nga, chính là cậu trai mập mập đáng yêu kia đó hả? Hảo hảo mà đối xử với người ta nghe chưa? Không cho con bắt nạt hần.”

Tưởng Minh lạnh lùng, quay đầu nhìn thân ảnh Mập Mập đang bận rộn nấu sủi cảo trong bếp, làm quái gì có chỗ nào có thể liên tưởng đến hai chữ ‘đáng yêu’ kia chứ?

Nói chuyện với mẹ thêm vài câu, ứng phó với ba thêm vài câu, Tưởng Minh cúp điện thoại. Vừa mới tắt cuộc gọi đã thấy có cuộc gọi mới.

“Tiểu Minh, tân niên khoái hoạt!” Tiếng cười của An Táp vọng ra từ điện thoại nghe không chút nào đứng đắn.

“Cút đi! Người ở đâu thế?” Nghe thấy giọng An Táp, Tưởng Minh không nhịn được cười.

“Ai nha! Ca ca người đang ở Mỹ Nhân Hương nha, không thể đi uống rượu giải sầu với người được.”

“Đi đi! Ai thèm người bồi a, ta còn ngại không có thời gian đây!”

“Ha ha ha, vậy người cứ việc hưởng thụ, ca ca ta cúp đây.”

Treo điện thoại, Tưởng Minh bất giác nhớ lại sự việc một năm về trước. Giao thừa năm ngoái, Trương Khải Khải bị cha mẹ gọi về nhà ăn Tết, thế là hần đi luôn, trong câu lạc bộ chỉ còn mình Tưởng Minh. Bất đắc dĩ, y chỉ có thể lôi kéo An Táp ra ngoài uống rượu cho vơi đi nỗi buồn.

“Reng reng reng... Reng reng reng...” Tưởng Minh lại một lần nữa bốc điện thoại lên nghe.

“Uy? Ai a?”

“Tiểu Minh...”

Tưởng Minh đứng bật dậy. Hần như thế nào lại đi gọi điện thoại cho mình? Đây là có ý tứ gì?

24. Chương 24

cho nhau, lừa gạt đại chúng. Thế nhưng hôm nay nhìn một chút, cảm giác bị lừa cũng không tệ lắm!

“Di? Nhiều cuộc gọi lỡ quá a! Đã trễ thế này ai còn gọi điện nữa?”

“Tiểu Minh! Tiểu Minh! Tìm không thấy Mục Kiền!” Từ điện thoại truyền ra một thanh âm run run, nghẹn ngào nói không nên lời.

“Tề Thiên? Sao lại thế này? Có gì từ từ nói.” Tưởng Minh cũng là cả kinh.

“3 tiếng trước, hần nhận được một cuộc gọi, sắc mặt thấy không được tốt lắm. Nói là đi ra ngoài một chuyến, nhưng là đến bây giờ còn chưa thấy trở lại. Ta gọi cho hần lần thứ nhất thì không thấy có người nghe máy, lần thứ hai thì tắt điện thoại luôn.”

“Gọi cảnh sát chưa?”

“Cảnh sát nói... là phải mất tích hơn 30 giờ mới có thể báo nguy, nhưng mà... nhưng mà ta... sợ...”

“Được rồi, người trước mắt đừng quá khẩn trương, ta lập tức tới liền!”

25. Chương 25

Cúp điện thoại, mặc lung tung một bộ quần áo, Tưởng Minh cầm điện thoại vọt nhanh ra ngoài.

Mập Mập mới tắm xong, trên vai còn vắt ngang cái khăn mặt, thấy Tưởng Minh hốt hải chạy ra ngoài thì sững sốt, cũng mở cửa đuổi theo.

“Uy, từ từ, hơn nửa đêm rồi người chạy đi đâu?” Tưởng Minh chờ thang máy thì thấy Mập Mập chạy ra với hai cánh tay trần, tâm một trận hoảng sợ.

“Nhanh, chạy về nhà! Người muốn bị đông chết à?”

“A?” Quả nhiên là lúc này lo chạy nên không cảm thấy lạnh, bây giờ được nhắc mới thấy cả thân mình đang run lên.

“Ta có chút việc, đêm nay sẽ không về, người về nhà ngủ trước đi.” Nhìn thang máy đã lên, Tưởng Minh vội bước vào ấn nút đi xuống.

Mập Mập sững sốt: không về? Được rồi, đêm nay là Giao thừa, hẳn lại đón năm mới một mình vậy.

Trở lại phòng khách nhàm chán chuyển kênh, tất cả các đài truyền hình đều có chung một tiết mục là tiệc mừng năm mới, ca múa biểu diễn ác tục (dung tục đến chán ghét), ngay cả Mập Mập là một người không hiểu nghệ thuật cũng thấy phản cảm: cả một đồng váy dài váy ngắn màu sắc sặc sỡ, lên sân khấu mà như thẳng hê.

“Phụt!” Tắt TV, ngồi trên sô pha mà lòng cứ nao nao. Tắt đèn về phòng ngủ.

.
. .

Tưởng Minh đã đến dưới lầu, mở cửa xe nhanh chóng hướng nhà Mục Kiên mà chạy. Mở điện thoại: “..... Thuê bao quý khách vừa gọi...” Cúp máy, Tưởng Minh hỗn hển đập vô lăng: “Mẹ nó! Mục Kiên, người tốt nhất là không nên gặp chuyện gì. Nếu mà có, ông tuyệt không tha cho người!”

Đến nhà Mục Kiên thì thấy Tề Thiên đang ngồi trên sô pha, ánh mắt hồng hồng, vừa nhìn là biết đã khóc một trận.

“Tiểu Minh, người đến rồi... Làm sao bây giờ? Ta gọi... nhưng là không đến được hẳn... Ta sợ...” Tề Thiên có chút ghen ngào.

Nếu không thấy một người mấy giờ thì cũng chỉ là chuyện bình thường, có lẽ là có việc bận đột xuất, có lẽ là di động hết pin, dù sao thì cũng có rất nhiều khả năng. Nhưng mà, cái này chỉ đúng với hầu hết những người khác... Đối với Mục Kiên cũ kĩ đến chi li tỉ mỉ, là chuyện tuyệt đối không thể phát sinh!

Cho dù có việc gấp thì hẳn cũng sẽ báo cho người nhà một tiếng, cho dù di động hết pin cũng sẽ tìm một trạm điện thoại công cộng mà gọi về. Vậy mà, hôm nay là đêm Giao thừa, lại còn vô duyên vô cớ mất tích, Tề Thiên mà không lo lắng thì y chính là một tên ngốc.

“Người đừng sốt ruột, trước tiên nói một chút về tình huống trước khi hẳn ra ngoài đi.”

“Lúc đó là khoảng 9 giờ tối, có một cuộc điện thoại gọi tới, hẳn ra ban công nghe nên ta cũng không rõ nội dung là gì. Thời điểm hẳn đi ra sắc mặt rất khó coi, sủi cảo đã luộc xong hết cũng không kịp ăn, vội vàng vàng chạy ra ngoài. Trước khi đi còn dặn ta khoảng nửa tiếng nữa hẳn sẽ về, nếu ta đói thì cứ ăn trước, không cần chờ hẳn. Nhưng là một tiếng sau hẳn vẫn chưa về, ta sốt ruột nên gọi điện thoại cho hẳn. Lần thứ nhất thì không thấy có người nghe, lần thứ hai thì trực tiếp tắt điện thoại luôn... Ta lúc đầu còn tưởng di động hẳn hết pin, nhưng rõ ràng sáng nay hẳn mới sạc, không lý nào lại hết nhanh như vậy a... Ta rất sợ, lại gọi cho hẳn mấy lần nữa, nhưng lần nào cũng là tắt máy. Sau đó ta báo với cảnh sát, nhưng bọn họ lại nói là mất tích hơn 30 giờ mới có thể lập án... Cho nên, cho nên ta gọi cho người.”

Nghe xong câu chuyện của Tề Thiên, Tưởng Minh trầm sắc mặt. Có lẽ, lần này Mục Kiên thật sự gặp phải nguy hiểm...

“Uy! An Táp, hạn cho người 5 phút, lập tức có mặt ở biệt viện Mục gia. Nhanh chóng, ngay lập tức đó.”

“Uy... Uy!” Kháo! An Táp tức mình quăng cái điện thoại đi thật xa, làm nó rơi xuống bỏ mình không toàn thấy. Mẹ nó, toàn thứ loạn thất bát tao khi gió gù, năm mới mà còn không được yên tĩnh. Chần chờ cả buổi,

rút cuộc gỡ cái sim điện thoại của mình ra đặt bên cạnh di động của Tiêu Kỳ. Xem ra là đại sự, An Tịch mở đèn, nhanh nhẹn thay quần áo.

“Uy, người đi đâu?” Tiêu Kỳ bị ngọn đèn làm cho tỉnh.

“Bảo bối ngoan, người cứ tiếp tục ngủ đi, ta có công chuyện phải ra ngoài một lát.” An Tịch đến trước giường, hôn nhẹ lên trán Tiêu Kỳ một cái, sau đó đỡ cái thắt lưng còn đang đau nhức mà lao ra ngoài.

Tiêu Kỳ liếc mắt lên cái đồng hồ báo thức mới chỉ một giờ sáng. An Tịch, người có ngon thì cứ trở về thử xem!!!

An Tịch lao đến nhà Mục Kiên thì thấy trên sofa có hai người đang cuống cuống bấm điện thoại.

“Tưởng Minh, ngày đầu năm, đêm hôm khuya khoắt, người mà không cho ta một cái lý do hảo hảo thì coi chừng ta tấn chết người!” An Tịch hầu như gần từng chữ mà nói.

“Mục Kiên... mất tích.” Thanh âm Tưởng Minh có chút khàn khàn, ánh mắt cũng đỏ bừng, thoát nhìn đặc biệt câu nhân.

“Sao lại thế này?” An Tịch cởi áo khoác, ngồi xuống, châm một điếu thuốc. Xem ra, không phải chuyện nhỏ.

Tề Thiên lại đem toàn bộ sự tình một lần nữa nói cho An Tịch, hấn đứng lên cân nhắc: “Người là nói lần thứ nhất không nghe máy, lần thứ hai thì tắt máy luôn?”

“Àn.” Cả hai cùng đồng loạt gật đầu.

“... Tít... Tít... Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

“Vô dụng, ta đã gọi không dưới trăm lần rồi.”

“Suyt! Đừng nói.”

“Sorry, you have... Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được... Rê...rê...rê... Uy?”

“Minh nhân bất thuyết ám thoại (người quang minh không chơi tiếng lóng), nói đi, điều kiện là gì?” Hai tên bên cạnh tròn mắt há hốc mồm, đang muốn hỏi một chút thì An Tịch đã phất tay áo ý bảo chớ có lên tiếng. Cả hai sững sốt, vội vàng ngồi yên.

“Ha ha ha, tiểu tử, có đầu óc! Có điều ta còn chưa nghĩ ta điều kiện, đợi nghĩ ra ta sẽ gọi cho người.”

“Điều kiện chưa có thì để ta xác nhận người vô sự đã.”

“Ha ha ha, về điểm này thì người yên tâm. Giám đốc Mục là khách quý của chúng ta, làm sao lại có thể đối xử tệ bạc được? Dẫn hấn tới.” Tiếp theo là một loạt thanh âm ồn ào, nhưng chỉ trong chớp lát, một giọng nói trầm trầm tiến vào lỗ tai An Tịch.

“Là Tiểu Thiên sao?”

“Hắc hắc, xin lỗi để người thất vọng, nhưng ta là An Tịch.”

“... Cảm ơn người.”

“Không việc gì, làm bằng hữu thì đừng nói mấy tiếng dư thừa này đó.”

“Ha hã, ta không sao, phiền người giúp đỡ chiếu cố Tiểu Thiên.”

“Chiếu cố a? Chiếu cố như thế nào? Thân thể hay là tinh thần?”

“.....”

“Ha ha ha, nói giỡn với người thôi. Bất quá, người thật sự là không có việc gì?”

Hai người đang ngồi trên sofa mắt trừng to đến muốn lọt tròng, có ai thời khắc này còn tâm tư đi nói giỡn?!?

“Uy? Tiểu tử thông minh, người đã được xác nhận, vậy chúng ta tạm biệt, hẹn gặp lại.”

Cúp điện thoại, An Tịch thở dài, cái này không đơn giản a không đơn giản.

“Thế nào rồi? Thế nào? Kiền... hẳn có việc gì hay không?”

“... Tạm thời chưa có việc gì, nhưng về sau thì khó mà nói.”

Vừa nghe không có việc gì, Tề Thiên và Tưởng Minh cùng nhẹ lòng, nhưng nghe đến về thứ hai, tâm lại một trận lo lắng.

“Vậy làm sao bây giờ? Cầu người mau nghĩ cách cứu hẩn a!” Thanh âm Tề Thiên đã mang theo vài tiếng nước nở.

“Đừng có gấp, ta với An Tịch chắc chắn sẽ đem người cứu về cho người.”

“Àn, người cứ đi nghỉ ngơi đi. Mục Kiền có nhờ ta chiếu cố đến người, người mà gầy đi, trở về hẳn còn không bầm thịt ta ra.”

“Àn... Được rồi, ta sẽ không để các người thêm phiền.” Tề Thiên cho mỗi người một ly nước ấm rồi trở về phòng. Thế nhưng, y làm sao có thể buông tâm mà nghỉ ngơi đâu? Mỗi lần nhắm mắt đều thấy Mục Kiền cả người toàn máu, nếu không thì chính là một khối thi thể lạnh lẽo. Tề Thiên nghĩ chính mình chắc cũng mau hồng mắt, ngồi ngơ ngác trên giường, trên tay cầm tấm ảnh hai người chụp chung mà vuốt ve. Nhanh nhanh quay trở về, phải lập tức quay lại a, người yêu của ta! Ta nhớ người, ta cần người...

26. Chương 26

Đợi cho Tề Thiên vào phòng rồi, hai người mới bắt đầu suy xét. Lấy ra hai điều thuốc, Tưởng Minh châm lửa, hít một ngụm rồi mới đưa điều kia cho An Tịch.

“Người làm sao phát hiện được giọng nói kia là giả?”

“Ha ha ha, người ngốc thật! Bây giờ cái loại nhạc chờ này đầy rẫy a.”

“Ta biết, nhưng mà...”

“Người không chú ý à? Đáng lý ra nên là Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được... chứ không phải Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

“... Kháo! Cái lỗ tai người có phải là của người không đấy?” Tưởng Minh cười cười vỗ vai An Tịch. Hoàn hảo là có gọi hẩn tới, bằng không cả đêm nay chả phải là hai người lo lắng đến chết? Hiện tại có thể xác nhận Mục Kiền vẫn đang khoẻ mạnh, tốt quá, ít nhất cũng có thể bớt lo.

“Ông cụ non Mục Kiền lần này thật là biết tìm phiền toái a, ngày đầu năm mà cũng không thể sống yên ổn được.” Tưởng Minh phả ra một luồng khói, cau mày.

“Ai da, không có cách nào khác, dù sao cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.” An Tịch cười khổ.

“Thôi, ta bây giờ về nhà nghỉ ngơi. Định nhân còn chưa nóng nẩy, ta sốt ruột cũng là vô dụng, một hồi nữa ta sẽ liên hệ lão Hắc, để lão hỗ trợ tìm người. Người cũng thương lượng một chút với Tiêu Kỳ, mạng lưới của y rộng, chắc là sẽ có ích.”

“Ừ, ta cũng sẽ liên hệ Triệu Thất bên kia để xem có thể hỏi ra cái gì không, còn có công ty của Mục Kiền... cũng phải lưu tâm, phỏng chừng là có người bên trong giở trò quỷ.”

“Đi, ta cũng trở về nghỉ ngơi. Ôi chào! Đáng thương cho cái đồng xương cốt già khom này của ta a, bị người dựng từ trong ổ chần lên đấy!” An Tịch xoa xoa thắt lưng, oán giận.

“Hắc hắc, bị lão Tiêu nhà người dằn vặt không nhẹ hả?”

An Tịch cho y một cái liếc mắt xem thường: “Đúng vậy, người là ghen tị hay là hâm mộ đấy?”

“.....” Tưởng Minh rút cuộc cũng tổng kết ra một cái định luật: Vĩnh viễn đừng bao giờ so da mặt dày với An Tịch, hẳn đã muốn đem cái tinh thần đến chết vẫn không biết xấu hổ phát triển đến mức độ tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả.

Khi Tưởng Minh trở lại câu lạc bộ cũng đã gần 4 giờ sáng, Mập Mập chắc còn đang say ngủ, không nên lên lầu quấy rầy hắn, đành phải trở lại phòng làm việc đa chức năng của mình cố qua đêm nay thôi. Từ khi bị bắt dọn lên lầu sống chung với Mập Mập, nơi này liền trở nên hoang vu. Ngồi vào chiếc ghế giám đốc của mình, ừm, cảm giác không tệ! Mở máy tính, nhàm chán, chơi bài vậy.

MSN có hơn chục cái thư rác, lựa chọn xóa hết... Từ từ! Để lại 2 cái, còn lại cho vào thùng rác.

Một cái là của mẹ, chỉ đơn giản nói tiết trời rét lạnh, cẩn thận bị cảm mạo, rồi chúc mừng năm mới gì gì đó, còn đính kèm một tấm thiệp chúc mừng nữa, bên trong có chèn tấm hình ba mẹ chụp chung. Tưởng Minh cười cười, cho nó vào mục lưu trữ.

Cái mail kia là của Mục Kiên, thời gian là 9:23 ngày 13 tháng 2. Là ngày hôm qua? Nếu mình nhớ không lầm thì khoảng thời gian đó là lúc hắn gọi điện thoại mời mình qua nhà đón năm mới... Hiện tại đã là 4 giờ sáng, như vậy thời gian gửi mail chính là trước khi hắn mất tích!

Tưởng Minh hai mắt phát lạnh, mở mail, đọc từng câu từng chữ một. Đột nhiên, y trừng lớn ánh mắt, tại sao lại như vậy? Một lúc lâu sau, Tưởng Minh mới tắt bức thư đó đi, cựa quậy đôi chút.

“Uy? Lão Thất hả? Giúp ta một chuyện với.”

“Minh ca, người gọi điện sớm quá a... Cáp! Tối hôm qua náo loạn nguyên đêm, mệt chết ta!”

“Hiện tại đang có chuyện gấp, ta sẽ gửi một lá thư vào máy tính cho ngươi, xem nó ngay lập tức, sau đó... điều tra rõ ràng.”

“... Kháo! Ngươi nha! Bộ ngươi cho ta là cảnh sát đặc nhiệm hả?”

“Không còn cách khác, xem như ta cầu ngươi đi, sau này sẽ cảm tạ.”

“Được rồi, được rồi, đừng có nói chuyện tiền nong với ta a! Huynh đệ với nhau còn so tính cái gì? Chờ tin tức của ta.”

“Cám ơn.”

“Mẹ nó, còn khách khí với ta!”

Cúp điện thoại, Tưởng Minh siết chặt hai tay. Lần này người chơi cú lớn lắm, Mục Kiên!

.
. .
.

An Táp về đến nhà, Tiêu Kỳ vẫn chưa tỉnh. Cởi sạch quần áo tiến vào ổ chăn, khí lạnh trên người làm cho Tiêu Kỳ run run.

“Đã về đấy à?” Tiêu Kỳ bật cái đèn ngủ cạnh giường lên.

“Àn, hắc hắc.” Nhào vào lòng Tiêu Kỳ, cố gắng hấp thu một chút hơi ấm từ người y.

“Nói nghe chút đi...” Tiêu Kỳ vuốt ve tấm lưng nhẵn bóng của An Táp, một đường xuống dưới, đến cái mông mượt mà đầy đặn thì ngừng lại, vỗ một phát.

“A! Ngươi đánh người ta, người ta không nói.” Người nào đó cố gắng chui vào lòng Tiêu Kỳ.

“Thật sự không nói?” Xúc cảm trên tay không chỉ tốt một cách bình thường, nhéo nhéo một chút, lại dùng thêm một chút lực...

“Ngao

Ta nói, ta nói! Kháo! Ngươi nha Tiêu Kỳ, lão tử không phải đã nói với ngươi là đừng có nhéo mông lão tử à?”

“Àn?” Tay Tiêu Kỳ từ cái mông chậm rãi chuyển ra phía trước, không có hảo ý mà đụng chạm.

“A a a, Tưởng Minh điện thoại muốn nhờ ta giúp, Mục Kiên mất tích rồi.”

“Nga. Mục Kiền, mắt tích? Như thế nào có khả năng?”

“Đúng vậy, lúc đầu ta cũng không tin, nhưng là sau khi gọi di động cho hắn... hắn là bị người bắt cóc.”

“Cư nhiên còn có người dám động đến Mục gia đại thiếu gia, hừ hừ, không muốn sống nữa. Cần ta hỗ trợ gì sao?”

“Ân, người có mạng lưới rộng, hỗ trợ tra dùm xem gần đây có người nào hay chuyện gì khả nghi không, bằng không thì thật là mò kim đáy bể, chưa có gì rõ ràng thì biết đi đâu mà tìm?”

“Được, này là chuyện nhỏ, không còn gì nữa à?”

“... Mai một rồi nhờ tiếp.” An Tịch lại nhích vào lòng Tiêu Kỳ, rốt cuộc cũng thấy ấm, không còn đông lạnh như này nữa.

“Người nói... bữa nào ta lại gọi điện cho Tưởng Minh đi?” Tiêu Kỳ tắt đèn ngủ, tìm một tư thế thoải mái ôm An Tịch.

“Gọi y để làm chi?” An Tịch cũng cố gắng tìm vị trí nằm thoải mái.

“Thiên y, đỡ cho y lại gọi người đêm hôm ra ngoài, ta lo lắng.”

“Hảo a, hảo a, ta đồng ý.” Tiếng cười của cả hai vừa đáng khinh lại gian trá.

Sáng sớm hôm sau Mập Mập thức dậy, nhìn nhìn trước cửa không thấy có giày của Tưởng Minh, cả đêm không về? Hít sâu một hơi, Mập Mập thay quần áo bắt đầu bài thể dục buổi sáng của mình.

Tưởng Minh như trước ở văn phòng vù vù ngủ, gần 5 giờ sáng y mới bắt đầu ngủ, đêm qua mệt đến dừ dội. Trước đó y đã gửi cái tin nhắn cho Tề Thiên và An Tịch, nội dung đại khái là điều tra đã có manh mối, 7 giờ sáng sẽ ra quán cà phê bàn kế hoạch cứu người.

Tề Thiên sau khi nhận được tin nhắn ấy thì không thể ngủ được, cứ một mực nhìn trời chờ bình minh. Mới 6 giờ sáng y đã đánh xe ra quán cà phê, thế nhưng sớm như vậy làm gì đã có ai mở cửa buôn bán, thế là y cứ đứng ở bên ngoài mà run cầm cập.

Còn An Tịch là bị Tiêu Kỳ xóc ra khỏi ổ chăn kêu dậy.

“Uy, Tưởng Minh nhắn tin cho người nói 7 giờ ra quán cà phê thương nghị chuyện cứu người. Người mau đứng lên a!”

“Ân? A... buồn ngủ muốn chết...” An Tịch trở mình tiếp tục say sưa ngủ.

“Uy! Nếu không phải chuyện trọng yếu thì người có muốn đi ta cũng không cho người đi, nhưng là chuyện này... không đi không được. Đứng lên!” Xoát một cái Tiêu Kỳ đem cả chiếc chăn nhấc lên.

An Tịch bị gió đông liếm khắp thân thể, co người thành một đoàn.

“Mẹ người! Hồn dân!”

Mặc quần áo, rửa mặt đánh răng, Tưởng Minh a, người nợ ta nhiều lắm lắm lắm đó!

7 giờ sáng, An Tịch và Tề Thiên đều đã có mặt, nhưng mà Tưởng Minh còn chưa có tới? An Tịch bấm một chuỗi số gọi qua cho y.

“Tít... Tít... Tít...”

“Như thế nào không có người nghe máy?”

“Ta cũng gọi thử xem, không lý nào lại không nghe máy chứ!” Tề Thiên vội vàng lôi di động ra, trong lòng không giấu được tia sợ hãi. Vạn nhất... vạn nhất Tưởng Minh cũng xảy ra chuyện, thế thì bọn họ phải làm sao bây giờ?

“Tít... Tít...”

Ba! Di động rơi xuống mặt đất. An Tịch hoảng sợ, cúi người nhặt lại chiếc di động đưa cho Tề Thiên.

“Sao lại thế này? Chẳng lẽ... Tưởng Minh cũng xảy ra chuyện rồi?”

27. Chương 27

Ân, cái chương này dài gấp đôi mấy chương trước a >"< ta=" làm=" muốn=" học=" máu,=" đã=" thể=" còn=" phát=" hiện=" một=" vài=" lỗi=" sai=" từ=" rất=" nhiều=" chương=" trước=" nữa,=" phải=" lọc=" cộc=" đi=" sửa=" t.t=" dưỡng=" trư=" thiên=" nhật,=" dụng=" trư=" nhất=" thể=" [nuôi=" heo=" ngàn=" ngày,=" dùng=" heo=" cả=" đời]= tác=" giả:= thời=" gian=" là=" thanh=" đao=" giết=" heo=" editor:= xích=" tuyết=" độ=" nhị=" thập=" thất=" chương:= đồ=" ăn=" rất=" nhiều=" tướng=" minh=" đương=" nhiên=" không=" có=" xảy=" ra=" chuyện...=" chỉ=" là=" điện=" thoại=" bị=" chỉnh=" đến=" chế=" độ=" yên=" lặng,=" người=" lại=" ngủ=" say=" y=" chang=" con=" lợn=" chết.= cho=" nên=" thời=" điểm=" hai=" người=" bên=" này=" nhón=" nháo=" ruột=" gan=" lo=" lảng=" y=" có=" chuyện,=" y=" chẳng=" qua=" là=" đang=" say=" giấc=" nồng=" mà=" thôi.= an=" tap=" cùng=" tề=" thiên=" một=" bụng=" căng=" thẳng=" lái=" xe=" chạy=" thẳng=" đến=" nhà=" tướng=" minh.= mập=" mập=" sáng=" sớm=" tập=" thể=" dục=" xong,=" lau=" mồ=" hôi,=" bắt=" đầu=" quét=" tước=" vệ=" sinh=" nhà=" cửa.= mặc=" dù=" có=" bác=" gái=" dọn=" vệ=" sinh=" nhưng=" đầu=" năm=" có=" ai=" muốn=" đi=" làm,=" nhà=" lại=" không=" quá=" bẩn,=" liên=" tục=" chủ=" trương=" cho=" bác=" hai=" ngày=" nghỉ=" ăn=" tết.= dọn=" xong=" đại=" sảnh,=" đang=" chuẩn=" bị=" đến=" thư=" phòng=" của=" tướng=" minh=" thì...=" đi?=" có=" kẻ=" trộm?= ngày=" hôm=" qua=" rở=" ràng=" đã=" khoá=" cửa=" cẩn=" thận,=" hôm=" nay=" lại=" mở=" ra=" là=" như=" thế=" nào?= mập=" mập=" rón=" ra=" rón=" rén=" bước=" vào...=" hô!= tên=" trộm=" này=" cũng=" đủ=" càn=" rỡ,=" cư=" nhiên=" dám=" ngủ=" ở=" trong=" phòng?= mập=" mập=" vừa=" định=" giờ=" tay=" phang=" một=" phát,=" thì=" phát=" hiện=" đôi=" giày=" của=" tướng=" minh.= đem=" chăn=" xúc=" lên,=" tướng=" minh=" cả=" thân=" quần=" áo=" chưa=" hề=" thay=" đang=" nằm=" trên=" giường=" ngủ=" khò=" khò.= mập=" mập=" phì=" cười,=" xem=" ra=" tiểu=" tử=" này=" là=" sáng=" sớm=" mới=" về.= sao=" lại=" không=" lên=" phòng=" ngủ=" chứ?= nằm=" ở=" đây=" cả=" đêm...=" "uy,=" uy,=" tướng=" minh!= đứng=" lên,=" lên=" lầu=" rồi=" ngủ=" tiếp.= "ân?...=" a!!=" hiện=" tại=" là=" mấy=" giờ?= "bảy=" giờ=" rồi,=" còn=" rất=" sớm,=" nếu=" không=" người=" lên=" lầu=" ngủ=" thêm=" một=" giấc=" nữa=" đi?=" kì=" thật=" đối=" với=" tướng=" minh,=" bảy=" rồi=" quả=" thật=" là=" rất=" sớm,=" bình=" thường=" đều=" ngủ=" một=" mạch=" đến=" khoảng=" 9=" giờ.= nhưng=" hôm=" nay=" không=" giống=" mọi=" ngày=" a!= chụp=" lấy=" di=" động,=" vội=" vàng=" mở=" lên=" kiểm=" tra...=" kháo!= hơn=" 10=" cuộc=" gọi=" nhỡ...=" lại=" vội=" vàng=" bấm=" số=" gọi=" lại,=" an=" tap=" bọn=" họ=" khẳng=" định=" là=" lo=" lảng=" diên=" rồi=" đi.= an=" tap=" đang=" lái=" xe=" thì=" nhận=" được=" cuộc=" gọi,=" từ=" máy=" của=" tướng=" minh?= "uy?= tướng=" minh,=" người=" đang=" ở=" đâu?= làm=" sao=" vậy?= an=" tap=" đã=" gấp=" đến=" độ=" không=" chịu=" được.= "ách...=" ta=" đang=" ở=" câu=" lạc=" bộ...=" không=" có=" việc=" gì=" hết...=" tướng=" minh=" càng=" nói=" càng=" nhỏ,=" cuối=" cùng=" nói=" không=" ra.= làm=" hại=" hai=" người=" bọn=" họ=" lo=" lảng=" phí=" công,=" lấy=" tính=" cách=" an=" tap=" mà=" nói,=" cái=" mạng=" nhỏ=" của=" mình=" khó=" bảo=" toàn=" a!= "ý=" của=" người=" là...=" người=" ngủ=" quên!?!=" an=" tap=" nghiêng=" răng=" một=" câu=" rồi=" cúp=" máy.= xe=" đã=" dùng=" ngay=" trước=" cửa=" câu=" lạc=" bộ.= "tiểu=" minh=" thể=" nào?= tề=" thiên=" ngồi=" bên=" cạnh=" nghe=" mà=" như=" lọt=" vào=" sương=" mù.= "không=" xảy=" ra=" chuyện=" gì=" chính=" là...=" ngủ=" quên!!=" nắm=" tay=" đã=" vang=" lên=" những=" tiếng=" răng=" rắc.= tướng=" minh=" xoa=" xoa=" cái=" cảm=" bị=" nắm=" đấm=" của=" an=" tap=" làm=" cho=" tím=" xanh=" một=" mảng,=" vẽ=" mặt=" uỳnh=" khuất,=" người=" ta=" bận=" rộn=" đến=" mức=" ngủ=" quên=" cũng=" là=" có=" nguyên=" nhân=" đó=" nha!= vậy=" mà=" không=" biết=" gì=" hết=" đã=" cho=" mình=" một=" quyền,=" làm=" tướng=" minh=" cũng=" người=" mất=" một=" lúc.= thế=" nhưng=" khi=" ánh=" mắt=" chạm=" đến=" khoé=" mắt=" phấp=" hồng=" của=" an=" tap,=" y=" mới=" biết=" mình="

có=" bao=" nhiều=" gốc.= " bọn=" họ...=" nhất=" định=" là=" lo=" muốn=" chết...=" người=" không=" đến,=" điện=" thoại=" không=" bắt.= " "thật=" xin=" lỗi,=" ta=" không=" phải=" có=" ý...=" ngày=" hôm=" qua=" điện=" thoại=" là=" để=" chế=" độ=" rung,=" cho=" nên...=" "được=" rồi,=" được=" rồi,=" nói=" chuyện=" người=" điều=" tra=" ra=" sao=" đi!=" an=" tap=" mất=" tự=" nhiên=" quay=" đầu=" ra=" chỗ=" khác.= " "nếu=" đoán=" không=" sai=" thì...=" hết=" thấy=" chuyện=" này=" là=" có=" liên=" quan=" đến=" xí=" nghiệp=" bình=" minh.= " "cái=" gì?"=" cả=" hai=" cùng=" sùng=" sốt,=" nghi=" hoặc=" khó=" hiểu.= " "tập=" đoàn=" bình=" minh=" và=" xí=" nghiệp=" mục=" thị=" không=" thân=" cũng=" chẳng=" quen,=" hân=" bắt=" cóc=" mục=" kiện=" để=" làm=" chi?"=" an=" tap=" cảm=" thấy=" bắt=" khả=" tư=" nghị.= " "hai=" công=" ty=" cũng=" không=" phải=" không=" có=" quan=" hệ...=" tề=" thiên=" cần=" thân=" nhớ=" lại=" mấy=" điểm=" khác=" thường=" của=" mục=" kiện=" gần=" đây.= " "ân,=" nếu=" không=" có=" bắt=" ngờ=" gì=" xảy=" ra,=" không=" quá=" vài=" ngày=" nữa=" bình=" minh=" sẽ=" tuyên=" bố=" phá=" sản.= " "tưởng=" minh=" nhìn=" nhìn=" hai=" người,=" tựa=" hồ=" nghe=" không=" hiểu.= " "ta=" nói=" thêm=" vài=" cho=" tiết=" là=" các=" người=" sẽ=" hiểu.= " mục=" thị=" đã=" thu=" mua=" 80%=" cổ=" phần=" công=" ty=" bình=" minh.= " "a!= " nếu=" công=" khai=" tuyên=" bố=" phá=" sản...=" tề=" thiên=" che=" miệng,=" vậy=" mục=" thị=" liền=" met=" lớn.= " ngay=" cả=" an=" tap=" không=" hiểu=" chuyện=" bán=" buôn,=" nhìn=" biểu=" tình=" hai=" người=" kia=" cũng=" hiểu=" được=" chuyện=" rất=" phức=" tạp.= " "ta=" đây=" hiện=" tại=" làm=" sao=" bây=" giờ?"=" "hiện=" tại=" mục=" kiện=" bị=" bắt=" cóc=" chẳng=" qua=" là=" để=" kiểm=" chế=" mục=" thị=" thôi,=" mục=" đích=" của=" bọn=" họ=" bắt=" quá=" là=" không=" cho=" mục=" kiện=" xả=" ra=" cái=" đồng=" cổ=" phần=" đó.= " chỉ=" cần=" đem=" mục=" kiện=" biến=" mất=" một=" thời=" gian,=" mục=" thị=" mấy=" ngày=" này=" sẽ=" như=" rắn=" mất=" đầu.= " tiện=" đà=" mục=" thị=" cũng=" không=" đơn=" giản=" chỉ=" mất=" một=" ít=" tiền=" như=" vậy,=" có=" khả=" năng=" là=" mất=" luôn=" vị=" trí=" đứng=" đầu=" thành=" phố.= " "người=" xác=" định=" là=" bình=" minh=" bên=" kia=" cho=" người=" bắt=" cóc?"=" an=" tap=" bây=" giờ=" mới=" hiểu,=" thì=" ra=" hết=" thấy=" là=" quấy=" phá=" lợi=" ích.= " "không.= " mục=" thị=" rơi=" dài=" đối=" với=" bình=" minh=" không=" tạo=" ra=" ảnh=" hưởng=" gì,=" cái=" xí=" nghiệp=" đó=" đã=" gần=" hấp=" hối=" rồi,=" chân=" chính=" hưởng=" lợi=" phải=" là=" dự=" tường=" xí=" nghiệp.= " an=" tap=" vò=" đầu=" đúng=" vậy,=" nhất=" định=" là=" dự=" tường!= " mấy=" ngày=" hôm=" trước=" còn=" thấy=" mục=" kiện=" mỗi=" ngày=" lên=" mạng=" tìm=" đọc=" tư=" liệu=" về=" nó.= " xí=" nghiệp=" dự=" tường=" mới=" phát=" triển=" gần=" đây,=" chủ=" yếu=" chế=" tác=" hàng=" hoá=" công=" nghệ=" cao,=" trong=" năm=" nay=" đặc=" biệt=" có=" thành=" tựu,=" còn=" vượt=" cả=" mục=" thị.= " nhưng=" mục=" thị=" dù=" sao=" cũng=" là=" hàng=" lão=" làng,=" muốn=" một=" sớm=" một=" chiều=" vượt=" mặt=" là=" chuyện=" không=" có=" khả=" năng,=" cho=" nên...=" bọn=" họ=" mới=" nghĩ=" ra=" chiêu=" bài=" hạ=" lưu=" lần=" này?=" "ta=" đã=" báo=" cho=" lão=" thất=" hổ=" trợ=" điều=" tra=" vụ=" này,=" mạng=" lưới=" tình=" báo=" của=" bọn=" họ=" rất=" rộng,=" hân=" là=" sẽ=" có=" tin=" tức=" nhanh=" thôi.= " mục=" kiện=" chắc=" cũng=" chưa=" có=" gì=" đáng=" lo,=" thương=" tổn=" hân=" đối=" với=" bọn=" họ=" một=" chút=" lợi=" ích=" đều=" không=" có.= " hiện=" tại,=" việc=" chúng=" ta=" phải=" làm=" là=" giúp=" mục=" kiện=" tung=" số=" cổ=" phần=" còn=" lại=" qua=" tay=" người=" khác.= " "cái=" gì=" mà=" cổ=" phần=" cổ=" phiếu?=" loạn=" thất=" bát=" tao!=" ta=" mà=" nghe=" mấy=" chuyện=" buôn=" bán=" là=" muốn=" cảm=" mạo.= " hai=" người=" các=" người=" cứ=" thoải=" mái=" bàn=" bạc,=" ta=" đi=" trước,=" có=" chuyện=" gì=" lại=" điện=" thoại=" cho=" ta.= " an=" tap=" khoác=" áo=" rồi=" đi,=" ra=" khỏi=" thư=" phòng=" đã=" thấy=" mập=" mập=" như=" trước=" đang=" tập=" luyện=" trên=" máy=" chạy=" bộ.= " "ê!= " mập=" mập,=" người=" hiện=" tại=" bao=" nhiều=" cân?"=" an=" tap=" đột=" nhiên=" xuất=" hiện=" phía=" sau=" làm=" mập=" mập=" giật=" thót=" tim,=" từ=" trên=" máy=" chạy=" bộ=" thẳng=" tấp=" ngã=" xuống=" đất.= " "ha=" ha!= " sao=" vẫn="

gốc=" như=" thế=" chứ?"=" an=" tạp=" cười=" cười=" nâng=" mập=" mập=" dậy=" "hừ..."=" mập=" mập=" vừa=" rồi=" thất=" thần,=" hồi=" nãy=" đứng=" ở=" cửa=" phòng=" một=" hồi=" nghe=" được=" chuyện=" có=" liên=" quan=" đến=" mục=" kiên,=" lại=" không=" muốn=" nghe=" lên=" nên=" đi=" ra.==" thì=" ra=" tưởng=" minh=" ra=" ngoài=" là=" vì=" chuyện=" của=" mục=" kiên.==" trong=" lòng=" bỗng=" nhiên=" thấy=" vui=" vẻ=" hơn=" hẳn.==" nhưng=" nghĩ=" lại=" thì,=" y=" có=" chuyện=" gì=" thì=" liên=" quan=" gì=" đến=" mình=" nhỉ?"=" nghĩ=" tới=" nghĩ=" lui=" liên=" hồ=" đồ,=" kết=" quả=" bị=" an=" tạp=" doạ=" sợ=" người=" đâu=" mà=" thích=" chọc=" người=" khác=" thế?"=" quả=" nhiên=" là=" ngưư=" tầm=" ngưư,=" mã=" tầm=" mã.==" "không=" biết.==" trước=" lễ=" mừng=" năm=" mới=" là=" khoảng=" 260=" cân.==" xoa=" xoa=" cái=" mông=" đau,=" thật=" là...=" cười=" gian=" như=" vậy=" làm=" chi?"=" mập=" mập=" không=" tự=" giác=" thói=" lui=" hai=" bước.==" "hắc=" hắc,=" không=" sao,=" tiếp=" tục=" kiên=" trì.==" ta=" đi=" nga,=" tiểu=" mập=" mập~=" vồ=" bụng=" mập=" mập=" một=" phát,=" an=" tạp=" cho=" mập=" mập=" một=" cái=" hôn=" gió=" mới=" chịu=" rồi=" đi.==" ".....=" mập=" mập=" sưng=" sốt,=" mặt=" đỏ=" bùng.==" người=" này=" làm=" sao=" vậy=" a?"=" tưởng=" minh=" vừa=" đi=" ra=" đã=" nhìn=" thấy=" nụ=" cười=" không=" mấy=" hảo=" ý=" của=" an=" tạp,=" thật=" hiển=" nhiên=" là=" do=" thấy=" mình=" đi=" ra.==" sau=" đó=" vồ=" bụng,=" hôn=" gió=" cái=" gì...=" đều=" là=" cổ=" ý=" chọc=" tức=" mình,=" cho=" nên=" không=" cần=" tức=" giận.==" không=" cần=" tức=" giận.==" tưởng=" minh=" vừa=" tiểu=" vừa=" mặc=" niệm=" trong=" lòng,=" nhưng=" cơn=" tức=" vẫn=" chưa=" biến=" mất.==" tiểu=" xong,=" kéo=" quần.==" con=" mẹ=" nó,=" an=" tạp,=" ngưư=" xong=" đòi=" rồi!!!=" .=" đối=" với=" việc=" kinh=" doanh=" mà=" nói,=" an=" tạp=" là=" dạng=" khái=" niệm=" cũng=" không=" thể=" hiểu,=" tè=" thiên=" là=" thuộc=" tuýp=" cười=" ngứa=" xem=" hoa.==" chỉ=" dựa=" vào=" hai=" người=" bọn=" họ=" thì=" không=" cách=" chi=" làm=" xong=" chuyện,=" cho=" nên,=" phải=" nhờ=" đến=" người=" mà=" tưởng=" minh=" ghét=" cay=" ghét=" đắng=" -=" tạ=" cường.==" tên=" kia=" từ=" nhỏ=" đã=" là=" một=" tiểu=" tử=" mãi=" cảm=" dị=" thường=" với=" chuyện=" thương=" trường,=" sau=" khi=" xuất=" ngoại=" chỉnh=" dung=" đã=" mò=" vào=" đại=" học=" princeton=" của=" mỹ=" mà=" kiếm=" một=" tấm=" bằng=" tốt=" nghiệp,=" vừa=" thấy=" đã=" biết=" không=" phải=" người=" thường...=" thế=" nên=" không=" thể=" không=" mời=" quái=" vật=" đến=" a.==" muốn=" tưởng=" minh=" đi=" nhờ=" vả=" tạ=" cường,=" y=" vừa=" nghĩ=" đến=" đã=" thấy=" đau=" đau.==" chết=" tiết!==" ngày=" hôm=" qua=" còn=" choảng=" nhau=" một=" trận,=" bây=" giờ=" lại=" nhờ=" giúp,=" làm=" sao=" có=" thể=" không=" biết=" xấu=" hổ=" như=" thế=" được!!=" tưởng=" đại=" thiếu=" trừ=" bỏ=" da=" mặt=" mỏng=" thì=" còn=" lại=" chẳng=" được=" cái=" ưu=" điểm=" gì...=" "ngưư=" nói=" a,=" nhanh=" nhanh!"=" tưởng=" minh=" ở=" một=" bên=" kích=" động.==" "ân...=" a...=" cái=" kia...=" tạ=" cường,=" ngưư=" tới=" câu=" lạc=" bộ=" một=" chút...=" muốn=" mời=" ngưư=" ăn=" bữa=" cơm.==" trán=" mập=" mập=" đỏ=" đầy=" mồ=" hôi,=" tưởng=" minh=" thật=" là,=" y=" không=" có=" mặt=" mũi=" đi=" cầu=" ngưư=" cho=" nên=" bắt=" hẳn=" lên=" thót.==" tạ=" cường=" vừa=" nhận=" được=" điện=" thoại=" thì=" ngạc=" nhiên,=" quan=" hệ=" giữa=" hẳn=" với=" mập=" mập=" còn=" chưa=" thân=" thiết=" đến=" mức=" này=" đi?"=" suy=" nghĩ=" kĩ=" lại=" đã,=" ha=" ha,=" chắc=" chắn=" là=" tưởng=" minh=" ở=" hậu=" trường=" làm=" trò=" quỷ.==" "mập=" mập=" a,=" ta=" hôm=" nay=" không=" có=" thời=" gian.==" không=" bằng=" để=" bữa=" khác=" vậy?"=" "a?"=" nga...=" mập=" mập=" hướng=" tưởng=" minh=" lắc=" đầu.==" cần=" rằng,=" tưởng=" minh=" đoạt=" lấy=" điện=" thoại:==" "uy?"=" tạ=" cường,=" lão=" tử=" có=" việc=" cần=" nhờ,=" trong=" 10=" phút=" đến=" đây.==" ".....=" ".....=" "cái=" kia...=" nửa=" tiếng=" cũng=" được...=" "muahahahaha...=" tưởng=" minh,=" ngưư=" mà=" cũng=" có=" ngày=" phải=" cầu=" ta=" giúp=" a,=" hahahah...=" "...=" ít=" nói=" nhảm=" được=" không?"=" tưởng=" minh=" bên=" này=" đã=" sát=" giới=" hạn=" bùng=" nổ.==" "được=" nga=" tiểu=" minh=" minh~=" cách!==" tưởng=" minh=" cúp=" điện=" thoại=" ngay=" lập=" tức,=" không=" lưu=" cơ=" hội=" lăm=" nhảm=" cho=" hẳn.=="

tạ=" cường=" gãi=" gãi=" cái=" mũi=" vãn=" là=" nhin=" cườ=" không=" đượ=" vừa=" nãy=" nếu=" còn=" nói=" chắc=" chẵn=" tưở=" minh=" sẽ=" nhảy=" dưng=" lên=" mà=" chửi=" má=" nó=" .=" .=" .=" tưở=" minh=" cau=" mảy=" nhin=" tạ=" cường=" tạ=" cường=" nhú=" mảy=" nhin=" mản=" hình=" vi=" tính=" "tiểu=" minh=" a=" ngư=" thật=" sự=" là=" luôn=" tìm=" phiền=" phức=" cho=" ta=" a!=" "bớt=" nói=" nhảm=" lại=" làm=" đượ=" không?=" không=" đượ=" thì=" té=" qua=" một=" bên=" "hoài=" nghi=" trình=" độ=" của=" ta?"=" ".....=" vài=" phút=" trôi=" qua=" tạ=" cường=" vãn=" như=" trước=" trườ=" cái=" máy=" tính=" không=" nói=" lời=" nào=" tưở=" minh=" và=" tề=" thiên=" gấp=" đến=" mức=" mờ=" hôi=" đầy=" đầu=" vài=" phút=" lại=" trôi=" qua=" ngay=" trước=" lúc=" tưở=" minh=" bạo=" phát=" tạ=" cường=" bắt=" đầu=" động=" thủ=" bùm=" bùm=" gõ=" bàn=" phím=" máy=" phát=" "tề=" thiên=" ngư=" hiện=" tại=" quan=" sát=" thị=" trườ=" chứng=" khoán=" thật=" kĩ=" ta=" và=" tưở=" minh=" đi=" ra=" ngoài=" một=" chút=" có=" lên=" xuống=" gì=" lớn=" nhất=" định=" phải=" báo=" cho=" ta=" biết=" tề=" thiên=" gặt=" đầu=" tạ=" cường=" và=" tưở=" minh=" đi=" ra=" ngoài=" lên=" chiếc=" xe=" chevrolet=" volt=" của=" tạ=" cường=" "nói=" đi=" kéo=" ta=" ra=" ngoài=" một=" mình=" là=" muốn=" nói=" cái=" gì?"=" "mục=" kiện=" thật=" đúng=" là=" tin=" tưở=" ngư=" cư=" nhiên=" đem=" tài=" khoán=" ngân=" hàng=" tài=" vụ=" công=" ty=" cùng=" với=" máy=" vãn=" kiện=" tới=" mặt=" của=" công=" ty=" cũng=" giao=" cho=" ngư=" bảo=" quản=" vẽ=" mặt=" tạ=" cường=" rất=" bình=" tĩnh=" nổ=" máy=" xe=" lao=" vút=" ra=" ngoài=" "ha=" ha=" tin=" tưở=" ta?"=" tạ=" cường=" ý=" ngư=" là=" gì=" cứ=" việc=" nói=" thẳng=" tưở=" minh=" lấy=" ra=" hộp=" thuốc=" lá=" châm=" một=" điếu=" cái=" mail=" mục=" kiện=" gửi=" cho=" tưở=" minh=" hôm=" đó=" quả=" nhiên=" là=" tình=" hình=" nội=" bộ=" trong=" công=" ty=" "chơi=" cái=" gì=" thì=" nên=" thu=" tay=" lại=" đi=" lần=" này=" mục=" thị=" tổn=" thất=" thật=" không=" nhỏ=" chẳng=" lẽ=" muốn=" nó=" sụp=" mới=" vui=" vẽ=" sao?"=" "bụp!"=" điếu=" thuốc=" từ=" trên=" tay=" rơi=" xuống=" nằm=" chổng=" chơ=" trên=" quần=" để=" lại=" một=" vết=" tròn=" không=" lớn=" không=" nhỏ=" chết=" tiết!=" zenonia=" 7=" vãn=" của=" ta...=" "ngư=" nói=" cái=" gì?"=" vãn=" vẽ=" điếu=" thuốc=" lá=" lại=" châm=" thêm=" điếu=" khác=" "tưở=" minh=" ta=" còn=" tưở=" là=" ngư=" đã=" thay=" đổi=" rồi=" chứ=" kì=" thật...=" vãn=" còn=" yêu=" sao?"=" đột=" nhiên=" bề=" tay=" lái=" bánh=" xe=" và=" mặt=" đường=" ma=" sát=" ra=" một=" tiếng=" rít=" chói=" tai=" "bụp!"=" điếu=" thuốc=" lại=" rơi=" xuống=" vừa=" đúng=" lần=" này=" thành=" mỗi=" bên=" một=" cái=" lỗ=" tròn=" tròn=" "a...=" ngư=" hiểu?"=" "ha=" ha=" ha=" ta=" đương=" nhiên=" không=" hiểu=" đượ=" cái=" loại=" nam=" nhân=" rần=" rết=" như=" ngư=" hoàn=" hảo=" ngư=" ngư=" thích=" không=" phải=" là=" ta=" tạ=" cường=" xả=" ra=" một=" tiếng=" cườ=" nhạo=" mục=" kiện=" thật=" đáng=" thương=" mà=" tưở=" minh...=" lại=" càng=" đáng=" thương=" tưở=" minh=" huy=" một=" quyền=" dùng=" lại=" ngay=" trên=" bụng=" tạ=" cường=" "ngao~=" rần=" rết=" nam=" nhân!=" thật=" sự=" là...=" ai=" nha!=" "tốt=" lắm=" trò=" chơi=" chầm=" dứt=" xe=" dùng=" lại=" hai=" ngư=" đang=" đứng=" ở=" đầu=" cây=" cầu=" hộ=" thành=" mới=" xây=" vì=" là=" ngày=" đầu=" năm=" nên=" xung=" quanh=" hầu=" như=" chẳng=" thấy=" chiếc=" xe=" nào=" mặt=" sông=" cũng=" đã=" tầng=" tầng=" kết=" băng=" "bao=" nhiêu=" năm=" qua=" ngư=" vãn=" như=" một=" đứa=" gốc=" a!=" đơi=" nhiều=" năm=" như=" vậy=" ngư=" có=" thấy=" mệ=" mỗi=" không?"=" đôi=" mắt=" tạ=" cường=" hơi=" đỏ=" thân=" thiết=" võ=" vai=" tưở=" minh=" như=" một=" ngư=" anh=" trai=" "mệ=" a...=" ngay=" cả=" hồ=" hấp=" còn=" thấy=" khó=" khăn=" nhưng=" còn=" có=" cách=" nào=" nữa=" đâu?"=" ta=" là=" ngư=" búng=" bình=" từ=" nhỏ=" đã=" thế=" ngư=" không=" phải=" cũng=" biết=" sao?"=" "buông=" đi=" không=" phải=" cái=" thuộc=" về=" ngư=" chiếm=" đượ=" cũng=" không=" vui=" vẽ=" tựa=" như=" trước=" đây=" ta=" cũng=" cướp=" từ=" ngư=" này=" nọ...=" nhưng=" lại=" không=" phải=" là=" thứ=" ta=" chân=" chính=" muốn=" có=" cho=" nên=" ta=" buông=" tay=" hiện=" tại=" ngư="

ngắm=" lại=" xem,=" tìm=" thứ=" người=" chân=" chính=" muốn=" có.=" "nếu=" có=" thể=" buông,=" ta=" nhất=" định=" sẽ=" thả=" tay.=" nhưng=" đây=" là=" chuyện=" nói=" có=" thể=" là=" có=" thể=" buông=" sao?=" nhiều=" năm=" như=" vậy,=" không=" ra=" nước=" ngoài=" phát=" triển,=" lại=" ở=" phía=" sau=" hần=" sấm=" vai=" đệ=" đệ,=" người=" có=" biết=" ta=" mệt=" đến=" mức=" nào=" không?=" khi=" ta=" cho=" người=" gọi=" điện=" thoại=" cho=" hần,=" hỏi=" hần=" chọn=" công=" ty=" hay=" chọn=" tè=" thiên,=" hần=" nghĩa=" vô=" phản=" cổ=" lựa=" chọn=" tè=" thiên...=" người=" biết=" không,=" mục=" thị=" so=" với=" tính=" mạng=" hần=" còn=" muốn=" trọng=" yếu=" hơn,=" nhưng=" mà,=" toàn=" bộ=" mục=" thị,=" cư=" nhiên=" lại=" không=" bằng=" một=" tên=" tè=" thiên=" nho=" nhỏ...=" thật=" là,=" nhiều=" năm=" có=" gắng=" đến=" như=" vậy,=" nháy=" mắt=" lại=" hoá=" thành=" bọt=" biển.=" tướng=" minh=" lại=" châm=" điều=" thuốc=" khác,=" tạ=" cường=" nhanh=" chóng=" chặn=" lại.= "bởi=" vì=" người=" có=" hăng=" sai=" hướng=" rồi.= vì=" cái=" gì=" cứ=" phải=" chấp=" nhất=" như=" vậy?=" buông=" tay=" thôi.=" "buông=" tay=" thì=" cái=" gì=" ta=" cũng=" không=" có.=" tướng=" minh=" đẩy=" tay=" hần=" ra,=" thông=" khổ=" đến=" cả=" thờ=" dốc=" cũng=" khó=" khăn.= trong=" tim=" cứ=" như=" bị=" cái=" gì=" đâm=" thủng,=" hết=" thầy=" sức=" lực=" đều=" từ=" đây=" xói=" mòn,=" không=" có=" biện=" pháp=" ngăn=" lại.= "buông=" tay...=" có=" đôi=" khi=" chính=" là=" có=" được=" hết=" thầy.= tạ=" cường=" võ=" vai=" y=" rời=" đi.= "buông=" tay,=" mới=" là=" có=" được=" hết=" thầy?=" "uy,=" mục=" kiên=" đâu?=" "còn=" nhốt=" tại=" chỗ=" kia,=" có=" chuyện=" gì=" cần=" làm=" sao?=" "thả=" hần=" đi.= "thả...=" hần?=" "đúng.= "nga...=" được.= tướng=" minh=" đứng=" trên=" cầu,=" suy=" nghĩ=" thông=" suốt.= có=" lẽ=" tạ=" cường=" nói=" đúng,=" buông=" tay=" mới=" có=" thể=" có=" được=" hết=" thầy.= chấp=" nhất=" nhiều=" năm=" như=" vậy=" cũng=" mệt=" mỗi=" chung=" quy=" là=" chiếm=" không=" được,=" vậy=" cần=" gì=" phải=" cưỡng=" cầu=" đâu...=" lấy=" ra=" hộp=" thuốc=" lá,=" khó,=" một=" điều=" cũng=" không=" còn.= mẹ=" nó!= tạ=" cường=" cái=" tên=" vương=" bát=" dẫn,=" người=" dám=" đem=" ta=" bỏ=" lại=" cái=" nơi=" quái=" quỷ=" này!!!=" "uy?=" thầy=" trương,=" phiền=" thầy=" lái=" xe=" đến=" đón=" ta...=" ở...=" uy?=" uy!= con=" mẹ=" nó,=" hết=" pin=" rồi!= trong=" túi=" còn=" đúng=" 5=" đồng=" xu,=" lại=" không=" mang=" theo=" ví.= đáng=" chết!= không=" lẽ=" bị=" chết=" cóng=" ở=" đây?=" cúi=" người=" xuống=" nhặt=" điều=" thuốc=" bị=" tạ=" cường=" ngăn=" lại=" ban=" nãy,=" ôi=" chao,=" nghèo=" túng=" đến=" độ=" phải=" lượm=" điều=" thuốc=" trên=" tuyết=" mà=" hút.= thông=" thả=" đi=" dạo=" trên=" cầu=" một=" lát,=" bắt=" taxi=" nhi?=" nhưng=" hiện=" tại=" đã=" sắp=" đến=" 5=" giờ,=" trời=" bắt=" đầu=" mịt=" mù,=" mà=" trên=" cầu=" cư=" nhiên=" một=" bóng=" taxi=" cũng=" không=" thấy.= thôi=" kệ,=" đành=" đi=" bộ=" về=" vậy.= chậm=" rãi=" đi=" được=" nửa=" đường,=" tướng=" minh=" đã=" mệt=" muốn=" chết,=" lần=" đầu=" tiên=" vì=" địa=" điểm=" câu=" lạc=" bộ=" thể=" hình=" của=" mình=" ở=" vùng=" ngoại=" thành=" mà=" buồn=" bực.= rớt=" cuộc=" đi=" thêm=" nửa=" tiếng=" nữa,=" về=" được=" đến=" câu=" lạc=" bộ...=" "mập=" mập~=" mập=" mập...=" tướng=" minh=" không=" thiết=" nhắc=" chân=" lên=" nữa,=" ngồi=" trên=" bậc=" tam=" cấp=" nhìn=" nhìn=" chiếc=" xe=" thể=" thao=" bảo=" bối=" của=" mình,=" có=" cảm=" giác=" lạ=" nóng=" doanh=" tròng.= lần=" sau=" tạ=" cường=" mà=" đến=" nữa,=" không=" đem=" xe=" hần=" đập=" bể=" thì=" không=" giải=" được=" mới=" hận=" trong=" lòng!= mập=" mập=" đang=" ở=" trên=" lầu=" giặt=" quần=" áo,=" chột=" nghe=" dưới=" nhà=" có=" người=" gào=" khóc=" gọi=" tên=" mình=" thì=" vội=" vàng=" rửa=" tay,=" khoác=" thêm=" chiếc=" áo=" theo=" thang=" máy=" đi=" xuống.= "người=" như=" thế=" nào=" lại=" ngồi=" đây?=" mau=" đứng=" lên,=" mặt=" đất=" rất=" lạnh!= mập=" mập=" như=" tùm=" cổ=" một=" con=" gà=" con,=" đem=" tướng=" minh=" xốc=" đứng=" lên.= "mập=" mập,=" người=" công=" ta=" lên=" đi,=" ta=" thật=" sự=" là=" đi=" không=" nổi=" nữa.= mẹ=" nó=" tên=" tạ=" cường=" vương=" bát=" dẫn,=" đem=" ta=" lên=" cầu=" hộ=" thành=" xong=" lái=" xe=" đi=" mất,=" để=" ta=" tự=" đi=" bộ=" từ=" đó=" về="

đến="" đây...="" mệ="" muón="" chết!="" hai="" tay="" tưở="" minh="" khoác="" lên="" vai="" mậ="" mậ,="" giớ="" như="" mệ="" chú="" cún="" nằm="" úp="" sắp="" trên="" lư="" hắ,="" mậ="" mậ="" lắ="" đầ="" mà="" cườ,="" dù="" sức="" mệ="" cái,="" đem="" tưở="" minh="" cồ="" lên="" lư,="" hai="" tay="" giữ="" lấy="" đui="" y,="" khoan="" thài="" trở="" về,="" tưở="" minh="" ghé="" vào="" trên="" lư="" mậ="" mậ,="" ả="" áp,="" lư="" hắ="" rấ="" rồ,="" khô="" giớ="" nhữ="" ngư="" khác,="" tìm="" mệ="" tư="" thể="" thoả="" mái,="" tưở="" minh="">

28. Chương 28

Tướng Minh bị bệnh, phát sốt rất nghiêm trọng, cấp hoả công tâm, đầu nóng đến mức hồ ngôn loạn ngữ, bát nháo một trận, còn một phen nước mắt nước mũi đầm dề. Mập Mập luôn ở cạnh chăm nom y cũng khẩn trương đến phát cẩu, trong lòng lại càng hận Tạ Cường: đang giữa mùa đông kéo người ra ngoài rồi cuộc phỉa mông chạy mát, để Tướng Minh đông lạnh trong tuyết đến mức bị cảm.

Đương nhiên Tướng Minh bị bệnh không phải chỉ bởi vì đông lạnh, một phần cũng do tâm bệnh. Đã truyền dịch liên tục ba ngày nhưng hiệu quả không thấy đâu, quá buổi trưa sẽ lại nóng lên, Mập Mập quả thật chẳng biết phải làm thế nào mới tốt. Đột nhiên hắ nhớ đến, em trai hắ trước đây cũng một lần cảm mạo phát sốt, truyền bao nhiêu túi nước biển cũng vô dụng, trong nhà đều lo lo lắng lắng. Sau đó, mẹ đưa em trai đến chỗ một lão trung y, hắ lấy rượu xoa bóp sau lưng cho em trai, rồi lấy một đồng tiền xu cạo gió, đến ngày hôm sau em trai hắ đã hạ sốt... Hắ là như vậy đi.

Mập Mập cầm chai rượu đế, nhìn cái lưng trơn bóng nhẵn mịn của Tướng Minh mà không biết nên xuống tay từ chỗ nào. Cẩn rằng, nhắm mắt, đổ một ít rượu ra lòng bàn tay bắt đầu xoa khắp lưng cho y. Xúc cảm trên tay không phải chỉ là “bình thường tốt”...

Tướng Minh còn đang mê man bỗng thấy lưng chợt lạnh, theo bản năng nhích người trốn sang một bên. Mập Mập xoa một cái, Tướng Minh sẽ né một cái. Lại xoa, lại né, chỉ là cả người vô lực không trốn được xa. Phát sốt còn không chịu thành thật nằm yên, Mập Mập tức giận đánh một cái lên lưng Tướng Minh.

Thình lình bị đánh khiến Tướng Minh ngẩn người. Nếu là bình thường y đã nhảy lên cắn người, thế nhưng người bị bệnh quả thật rất yếu ớt, Tướng Minh cư nhiên cắn góc chăn thấp giọng nức nở.

“Ô ô ô... Đánh ta... Ta cũng không muốn... Người cư nhiên lại đánh ta...” Nước mắt tuôn rơi như nước vỡ bờ.

Đối với một nam nhân nước mắt lưng tròng, miệng mồm nức nở, Mập Mập quả thật không biết cách đối phó. Buông chai rượu xuống, Mập Mập ôm cả chăn lẫn người lên, ôm vào trong lòng, giống như dỗ đứa trẻ mà đừng đưa tay, đừng đưa đến mức Tướng Minh muốn nổi.

“Người... người đừng... lưng lay... Ta choáng váng đầu.” Tướng Minh chớp đôi mắt to, nhìn Mập Mập mà không biết có phải đang nhìn hay không.

Mập Mập nhìn cảnh này mà trong lòng hoả đại. Vì phát sốt mà khuôn mặt nhỏ nhắn của Tướng Minh đỏ bừng giống quả táo. Xoát~ Nhắc chăn lên, lại cầm chai rượu đổ một ít ra tay, tiếp tục xoa khắp người y. Dùng sức xoa bóp khiến cho Tướng Minh oa oa kêu ầm lên.

Sợ lạnh, Tướng Minh càng cố gắng chui vào lòng Mập Mập.

Cánh tay đang xoa rượu dừng lại một chút, tiếp theo có người nào đó khẽ nhếch khoé miệng lên.

Sang ngày hôm sau, Tướng Minh hoàn toàn hạ sốt, xem ra cách chữa bệnh này rất hiệu quả.

“Mập Mập! Mập Mập, mau tới! Người mau nhìn xem đây là cái gì?” Tướng Minh đứng trong phòng tắm, lưng hướng gương, cố gắng quay đầu ra phía sau mà nhìn. Trời ơi, có phải là bệnh ngoài da không? Khắp lưng là từng đường màu đỏ, nhìn như sắp ta tở máu, thật là dọa người...

“A? Sao thế?” Mập Mập vọt vào phòng tắm liền nhìn thấy Tướng Minh toàn thân trần trụi đứng trước gương cố gắng nghiêng đầu nhìn lưng mình. Hoa mắt rồi! Cái mũi cũng đang nóng lên nhanh chóng.

“Lưng ta sao lại thế này? Tại sao lại như thế??? Đóng cửa lại, lạnh.” Tưởng Minh nhìn tiểu đệ đệ của mình co rúm lại vì lạnh, hướng Mập Mập chìa chìa cánh cửa.

“Nga...” Mập Mập cẩn thận đóng lại cánh cửa phòng tắm.

“Vết sau lưng người là do cạo gió, không có việc gì, vài ngày sau sẽ hết.” Mập Mập ngẩng đầu nhìn trần nhà, phòng ngừa mình kích động sẽ phun máu mũi.

“Nga, được rồi, đi ra ngoài đi.”

Mập Mập vội vàng chạy ra.

“Từ từ...”

“A?”

“Lấy giúp ta cái quần lót, không phải cái màu trắng đâu, lấy cái CK màu xám ấy.”

Rầm! Mập Mập đóng ập cánh cửa lại. Thật không biết xấu hổ, dám kêu người khác lấy quần lót!

Lục tung tủ quần áo nửa ngày nhưng cái gì cũng tìm không được.

“Mập Mập, tìm được không?”

“Không có.”

“Ai~ Làm sao lại không có được? Người tìm trong ngăn kéo xem có không, còn kệ TV, tủ đầu giường nữa, tìm thử hết xem nào.”

“Nga!”

Quần lót tại sao lại quăng bừa bãi nhiều nơi như thế? Di, đây là cái gì? Một cái hộp lớn: Durex? Cái gì vậy nhỉ? Mở ra xem xem nào...

Kháo! Cả cái hộp toàn là BCS!!! Nguyên cái hộp bự thế này, ít nhất cũng phải cả trăm chiếc, dùng đến năm nào tháng nào a? Mập Mập đương nhiên không biết, cái hộp này là quà An Tịch đưa cho Tưởng Minh nhân dịp sinh nhật hạnh phúc.

Đây lại là cái gì nữa? Gel bôi trơn? Vừa nhìn thấy cái hình minh họa bên trên đã biết không phải thứ gì tốt...

“Không tìm được!” Mập Mập thở phì phì mà đóng ngăn kéo lại, không hiểu vì sao có chút sinh khí.

“A? Vậy phải làm sao?” Tưởng Minh vẫn đang ngẩn ngơ mà nhìn chăm chăm sau lưng mình. Rất huyết tính! Rất bạo lực! Mập Mập làm sao mà làm được mấy vết này a? Lấy tay sờ sờ thử, không đau. Kì thật! Mới đầu còn tưởng là mấy cái bệnh không sạch sẽ gì nữa chứ...

Tuy rằng các bé trai ở mấy quán bar cao cấp đều sạch sẽ, y mỗi lần làm cũng đều dùng mũ, nhưng ai mà biết có bao nhiêu phần trăm đảm bảo không mắc bệnh đâu. Về sau phải tận lực ít đi bar chơi mới được, mấy ngày nữa phải tìm một cái bạn giường, hai người cố định thì an toàn hơn.

“Này, cho người.” Mập Mập mở cửa phòng tắm, ném vào một cái quần lót đỏ chói.

“Đây là cái gì?” Tưởng Minh cầm cái quần ra dấu hỏi, size cũng vừa vặn nha. Hắc hắc, này không phải là một trong hai chiếc quần lót đỏ mà Mập Mập mua đó sao. Ha ha, hẳn nhất định là mặc không vừa cỡ này, cứ nhiên lại đưa cho mình một chiếc. Bất quá, màu sắc nhìn rất bĩ!

“Ách... Cái kia... Lẽ chừng năm mới đều phải mặc quần lót đỏ, vớ đỏ...” Mập Mập đứng ngoài cửa lúng búng mãi mới nói được một câu, sau đó quay đầu rời đi.

.
. .
.

Đã sang năm mới được hai ngày, Mục Thị có Mục Kiền đã ngăn được cơn sóng dữ, đem tổn thất giảm đến nhỏ nhất.

Đối với chuyện Mục Kiền bị bắt cóc, mọi người giống như đã thảo luận xong, ai cũng không nhắc tới nữa chữ. Biến cố này có thể nói là một nút thắt, kết lại những vướng mắc trong lòng hai người. Có nút thắt này, quan hệ giữa họ cũng không thể trở về như trước kia được nữa.

Qua kì nghỉ Tết, câu lạc bộ lại hoạt động như bình thường, Mập Mập vẫn như trước tập những bài rèn luyện giảm béo... Đáng tiếc một chuyện là trong mấy ngày mừng năm mới này, tuy là Mập Mập có tập luyện, nhưng vẫn lên 7-8 cân, làm cho Dương Vũ Thanh với Triệu Trác mới đi du lịch nước ngoài về kêu la ồm tỏi. Trước khi đi đã dặn đi dặn lại, trăm lần nghìn lần không được ăn nhiều, nghìn lần vạn lần không được rượu chè quá độ, còn tuyệt đối không được quên việc tập luyện, Mập Mập cũng đã rất rất cố gắng làm theo, nhưng mà rồi cuộc...

“Ta nghĩ vấn đề Mập Mập béo lên nếu không phải do đồ ăn thì chẳng còn cái gì khác.” Triệu Trác tổng kết một câu, thuận tiện liếc mắt qua phía gương mặt đỏ bừng của Mập Mập.

“Hừ, Mập Mập, người nếu không biết tự mình cố gắng, thành quả trước giờ đều đổ sông đổ biển. Phải biết, giảm béo là chuyện của chính người.”

“... Thật xin lỗi... Nhưng mà... ta thật sự không có rượu chè quá độ a! Mỗi ngày đều ăn một ít thôi, cũng không có vượt quá chế độ dinh dưỡng của người đâu.” Mập Mập rất uỷ khuất, hần quả thật không dám ăn bao nhiêu cả.

“Làm sao có khả năng?” Hai người đều là cả kinh, nếu lời Mập Mập nói là sự thật, vậy vấn đề rồi cuộc là từ đâu? Cái nguyên nhân gì làm Mập Mập béo lên chứ?

.

Câu lạc bộ hôm nay xảy ra một chuyện kinh thiên động địa: Tiểu Triệu từ chức.

Đương nhiên, bình thường thì một nhân viên công chức nho nhỏ từ chức chẳng có gì đáng để nói, thế nhưng Tiểu Triệu cũng không phải một nhân viên công chức nho nhỏ... Trên người nàng kiêm nhiệm chức trợ lý của Tưởng Minh, quản lý đại sảnh, còn thêm trợ lý mua đồ cho huấn luyện viên và chuyên gia dinh dưỡng của Mập Mập nữa...

Cái gì gọi là đồ đang xài thì chưa biết đồ tốt, người đi rồi mới biết người tốt bao nhiêu. Tưởng Minh hung hăng đầm ngực giậm chân, y lúc ấy suy nghĩ thế quái nào mà khi Tiểu Triệu về mặt ngưỡng ngừng nói nàng sắp kết hôn lại có thể bình bình thản thản để nàng nghỉ chứ?

“Ông chủ... Lại có khách hàng phản nản về việc nhân viên phục vụ không chu đáo.” Lý Tiệp – nhân viên lâu năm dưới trướng của Tiểu Triệu, e dè báo cáo. Đây đã là lần thứ ba khách hàng phản nản trong ngày hôm nay.

Những người thường xuyên đến đây rèn luyện toàn dân có máu có mặt, cho dù là Tưởng Minh tài đại khí thô cũng không dám đắc tội.

Cạch! Tưởng Minh thả ly nước xuống mặt bàn: “Người ra ngoài ứng phó trước đi, tạm thời quản lý chức vụ của Tiểu Triệu, nếu làm tốt thì tiếp nhận vị trí của nàng luôn.”

Tưởng Minh xoa cái trán, đang có thói quen hưởng thụ an nhàn, đột nhiên có nhiều chuyện đồng thời phát sinh khiến y đau đầu.

“Mập Mập, người nhìn xem!” Triệu Trác vừa ở phòng bếp làm xong đồ ăn, chuẩn bị gọi hai người bọn họ đi ăn cơm.

“Làm sao vậy?” Lau mồ hôi, cầm chai nước, uống một ngụm đã.

“Sau lưng người kia! Còn có cổ, cánh tay... Người là bị làm sao vậy?”

“A?” Mập Mập vừa nhìn theo, kết quả bị dọa cho hết hồn. Ở đâu ra mà nhiều nếp nhăn thế này? Làm da hần đã y chang một lão nhân, nhìn vào quả nhiên thật dọa người.

Dương Vũ Thanh cũng nhanh chóng chạy lại, đem Mập Mập từ đầu xuống chân nhìn ngắm một lượt, rồi mới cau mày: “Rạn da nghiêm trọng với xuất hiện nếp nhăn trên da, hiện tại phải tăng mạnh bảo dưỡng và mát-xa da, bằng không chờ giảm béo xong cũng trở thành ông lão.”

“A?” Mập Mập nhìn nhìn làn da nhão nhoẹt một cách bất thường của mình, không biết phải nói gì. Xong rồi, xong rồi! Biến thành ông lão thì thà hẳn bị chê mập còn hơn...

“Mập Mập, bắt đầu từ ngày mai, trước khi đi ngủ phải dùng dầu bôi trơn mát-xa một lần, toàn thân đều phải mát-xa! Nếu không da ngươi sẽ bị biến chất rất nhanh.”

“Àn, Mập Mập, ta cũng sẽ làm một ít đồ ăn bổ trợ cơ thể, có lợi cho da.”

“A... Cảm ơn... Mấy cái nếp nhăn này, thật sự có thể xóa đi sao?”

“Nếu thật sự chăm chỉ và kiên trì, khoảng một tháng là có thể. À, còn có cái này nữa, từ ngày mai bắt đầu huấn luyện bên ngoài, da của ngươi cần hấp thụ ánh nắng.”

“Àn, hảo. Các ngươi nói thế nào thì cứ như thế đi.”

Việc cơ thể Mập Mập xuất hiện các nếp nhăn quá sớm với việc hắn gần đây liều mạng tập luyện là có nguyên nhân, bởi vì trong dịp Tết âm lịch, Mập Mập không những không ốm đi, ngược lại còn tăng lên 7, 8 cân. Đây là việc mà Mập Mập không thể chịu đựng được! Nếu đã lựa chọn con đường này, dù khó khăn cỡ nào cũng phải cắn răng mà chịu. Nếu thất bại, hắn còn mặt mũi nào mà đối diện Tưởng Minh, đối diện với các huấn luyện viên đã vất vả vì hắn, còn với những người trước đây đã từng cười nhạo hắn nữa?

Buổi tối, Mập Mập đang xem chương trình TV thì đột nhiên nhớ đến chuyện huấn luyện viên kêu mình buổi tối phải mát-xa. Dầu bôi trơn! Hắn lúc ấy lại không đi hỏi ở đâu có bán... Đúng rồi, hình như Tưởng Minh có một tuýp thuốc, cái gì mà gel bôi trơn, chắc cũng cùng một loại với dầu bôi trơn kia nhỉ.

“Tưởng Minh, ngươi có dầu bôi trơn phải không?”

“A?” Tưởng Minh vừa xem TV vừa ăn táo suýt chút nữa đã nghẹn chết.

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ, ngươi... ngươi muốn cái ấy làm gì?” Phun miếng táo ra, ừm, dễ chịu hơn hẳn. Chà chà hai tay, Tưởng Minh nhìn Mập Mập với vẻ mặt kì quái.

“Ta muốn mát-xa.” Mập Mập giật nhẹ làn da y chang chó bun trên cánh tay mình.

“Mát-xa? Ta còn chưa nghe nói qua nó có công dụng này.” Tưởng Minh bĩu môi, tỏ vẻ nghi ngờ.

“Ai nói không có? Huấn luyện viên có nói cho ta, dùng cái dầu bôi trơn có thể đem nếp nhăn trên da xóa đi.”

“... Kháo! Dương Vũ Thanh cũng thật biến thái nha! Hắn còn dám đem cái thứ đó bôi bôi trét trét lên mặt?”

“Cái gì mà biến thái? Không phải là dùng cho việc xoa bóp mát-xa sao?”

“... ”

“.....”

“Ngươi thật sự muốn bôi?” Tưởng Minh bóp một ít gel ra tay, cẩn thận nhìn Mập Mập đang ghé người trên sofa.

“Bôi lên đi. Ha ha, nhẹ tay chút, ta sợ nhột.”

Tưởng Minh quẹt một ít gel lên lưng Mập Mập, rồi bắt đầu xoa rộng ra khắp lưng, nhu nhu ần ần...

“... Sao nó trơn tuột thế?” Mập Mập lấy tay sờ sờ sau lưng, căn bản ần cũng không được, đừng nói đến chuyện xoa bóp.

“Ngươi chắc chắn không nghe lầm chứ?”

“... Không đâu, huấn luyện viên nói dầu bôi trơn mà.”

Tưởng Minh lấy quần áo Mập Mập làm giẻ lau tay, sau đó móc di động trong túi ra.

“Uy! Dương Vũ Thanh, người nói muốn Mập Mập mát-xa là cần cái gì? Đầu óc người cũng quá là đen tối đi! Dầu bôi trơn, cái đó mà để trét lên người à? Vốn đầu phải dùng cho việc đó, căn bản là mát-xa không được... Cái gì? Dầu olive bôi trơn đường sắc đẹp...”

“.....”

Thương cảm cho Dương Vũ Thanh nói còn chưa đủ 3 câu đã phải lo lau mồ hôi đầy đầu. Trong đầu người này chẳng có lấy một góc nhỏ trong sáng, bất cứ cái gì cũng phải liên tưởng đến vấn đề kia à?

“Ta không phải cố ý...” Mập Mập ngượng ngùng.

“Được rồi, được rồi, đi tắm rửa đi. Ngày mai kêu hần mua cho người, tối về làm lại.” Cầm nửa tuýp gel bôi trơn trở lại phòng ngủ, ném vào ngăn kéo. Lại nhìn đến hộp Durex lớn bên cạnh... Hình như cũng lâu rồi chưa đi ra ngoài, đêm nay phải tìm chỗ chơi mới được.

Thay một thân quần áo thời trang, bên trong là chiếc áo len cổ tròn màu xám, bên ngoài là chiếc áo khoác đen huyền, phía dưới là chiếc quần tây màu tối nhẹ nhàng.

Mập Mập tắm xong, đang khoác chiếc áo tắm cỡ bự đi ra thì thấy Tưởng Minh đang sửa sang lại quần áo, chuẩn bị xuất môn.

“Về sớm một chút, trên đường lái xe cũng phải cẩn thận.”

“... Ân.” Tưởng Minh vốn muốn nói đêm nay sẽ không về nhà, kết quả ma xui quỷ khiến thế nào lại đi đáp ứng hần. Thôi, mang giày ra ngoài cái đã.

“Mục Kiên, đi uống một chén đi, chỗ cũ...” Cúp điện thoại, Tưởng Minh thở dài. Cái gì đến rồi cũng phải đến thôi, y không phải loại người nhu nhược, nếu đã là nam tử hán đại trượng phu nói yêu được thì cũng nói buông được.

“I love you, hope that you and I...” Trong quán bar dị thường yên tĩnh, một giọng nữ thanh nhã mà ưu thương vang lên nhẹ nhẹ.

“Thật xin lỗi, chuyện ngày hôm đó...”

“Ta biết, ta đều đã biết.” Mục Kiên cầm lấy ly rượu, khẽ đưa tay.

“Người biết hết? Vậy vì cái gì người còn...” Tưởng Minh bất an nắm chặt ly rượu trong tay.

“Ta đánh cược, cược là người sẽ không tuyệt tình như vậy, sẽ không làm Mục Thị trong tay ta sụp đổ.”

“Tốt lắm! Người thắng.”

“Không, chúng ta đều thua. Người thua cảm tình, mà ta thua thân tình.”

“.....” Tưởng Minh không lên tiếng. Đúng, nếu mình vẫn xem hần như anh trai, chuyện đã không xảy ra.

“Ta không biết, không biết nên lựa chọn thế nào... Lúc người cho người gọi điện đến bắt ta chọn, ta thật sự không còn lựa chọn nào khác. Người có biết, nếu Tiểu Thiên gặp chuyện không may, ta sẽ không bao giờ tha thứ cho mình, cho nên, ta buông Mục Thị, cũng đem Mục Thị giao cho người...”

“Người đây là đang thương hại ta sao?” Giọng Tưởng Minh nghèn nghẹn, hai mắt đỏ au.

“Không, Mục Thị so với ta mà nói còn quan trọng hơn tính mệnh. Ta đem thứ còn quan trọng hơn tính mạng ta cho người, bởi vì người là anh em so với tính mạng ta còn quan trọng hơn.”

“.....” Nốc thẳng một ngụm rượu lớn, trong ngực một mảnh nóng rát. Đến bây giờ y mới hiểu được nhạc chuông di động của Trương Khải Khải có ý tứ gì.

“Người ta yêu không phải người yêu ta. Mỗi phân mỗi tấc trong lòng hần đều thuộc về một người khác. Hần thật hạnh phúc, hạnh phúc đến tàn nhẫn, làm cho ta vừa yêu vừa hận, tình yêu của hần vì sao lại sâu đậm đến như thế cơ chứ...”

Chúng ta, đều là những người đáng thương.

29. Chương 29

Hai người người một ly, ta một ly, uống đến say khướt. Uống xong bắt đầu trổ tài đùa giỡn. Ông chủ quán bar dù sao cũng là người quen, đều gọi điện thoại cho BF mỗi người.

Chỉ chốc lát sau, Tề Thiên đã chạy tới đón Mục Kiên. Vốn đang muốn đem Tưởng Minh đi luôn, nhưng ông chủ quán lại bảo đã gọi cho bạn trai y rồi, Tề Thiên cũng không tiện quấy nhiễu, trước tiên ôm nhà mình về đã.

Vài phút sau, Tạ Cường mở cửa chiếc xe thể thao của hắn, mang theo Trương Khải Khải cùng tiến vào quán bar, trước mặt ông chủ quán còn đang há hốc mồm miệng, đem người khiêng ra xe. Có một điều ông chủ quán còn chưa biết là, Trương Khải Khải đã không còn là bạn trai y nữa...

Lại nói Trương Khải Khải là hôm nay mới từ quê nhà hắn bay ra, sau bao nhiêu ngày lão Tạ cố gắng nhẫn nhịn, rốt cuộc đến thời điểm sắp sửa khai trai thì một cuộc điện thoại gọi đến, nói Trương Khải Khải người mau đến đón bạn trai người nè...

Ngay lúc ấy, Tạ lão tiên sinh liền bùng nổ. Con mẹ nó, lão tử ngay tại bên người hắn, còn đón bạn trai cái *** a! Lẽ nào Trương Khải Khải ...

“Người...”

“... Đi xem thử.”

Hai người vừa sợ vừa nghi bước vào quán bar, không hề nghĩ đến sẽ gặp đến Tưởng Minh, lại còn say đến quên cả trời đất. Bất đắc dĩ, hai người đối với y cũng không phải tình cảm bạc bẽo, đành phải nhận đem y về nhà.

Ngửi đến một thân toàn mùi rượu của Tưởng Minh, Tạ Cường xanh cả mặt. Thật muốn gọi cho Mập Mập kêu hắn hốt cái tên rùa con này về nhà. Thế nhưng không có số của Mập Mập, cũng chẳng thể quăng lung tung cái xác chết này ra đường...

“Ta tắm cho y một cái, không thể để y cứ hun mùi rượu vào phòng được.” Trương Khải Khải đẩy đẩy Tưởng Minh, nhưng người vẫn như trước bất tỉnh nhân sự.

“Không được! Người tắm cho y ta sẽ lo lắng. Để ta!”

“... Người giúp hắn ta lại càng không an tâm... Ai mà biết được người có biết kiềm chế hay không chứ!” Trương Khải Khải cho Tạ Cường một cái liếc mắt trắng dã. Thân thể của Tưởng Minh hắn đương nhiên quen thuộc, non mịn, trắng nõn, vừa nhìn đã biết là dạng thuần 0, tùy tiện người nào cũng có thể đem y áp đảo.

“Kháo! Lão tử mà thêm xxx y! Khụ... Không thì hai ta cùng tắm cho y...”

“... Được rồi.”

Cả hai cùng nhau khiêng Tưởng Minh đến phòng tắm, ném vào trong bồn, bắt đầu cởi quần áo. Cởi đến lúc chỉ còn cái quần lót thì...

“Ha ha ha, thật không thể ngờ được gu thưởng thức của Tưởng đại thiếu nha... Ha ha ha...” Tạ Cường cầm cái quần lót đỏ chói của Tưởng Minh kéo xuống, cười khùng khục.

“... Quả thật là rất độc đáo... Ha ha ha...” Cởi sạch sẽ, tắm rửa cho y xong xuôi, mặc cho y bộ đồ của Trương Khải Khải rồi ném y vào phòng cho khách.

Bị cơn say giày vò đến chết đi sống lại, Tưởng Minh mở to mắt. Khung cảnh lạ lẫm, giường cũng xa lạ dọa Tưởng Minh nhảy dựng. Bất người dậy, quần áo trên người cũng không phải của y, bất quá nó có một loại hương vị quen thuộc.

“Uy! Có người không? Mẹ nó, đây là như thế nào?” Tưởng Minh xốc chân lên, vịn vào giường lão đảo đứng dậy.

Về phần hai người kia còn đang kịch liệt hôn môi, bị một tiếng rống của Tưởng Minh chấn kinh, suýt chút nữa là liệt dương. Tạ Cường hồn hển đứng lên, nhảy xuống giường, hướng phòng Tưởng Minh chạy đến.

“Tạ Cường! Tạ Cường... xúc động là ma quỷ, có đánh thì đánh nhẹ nhẹ thôi.” Trương Khải Khải khoác vội chiếc áo cũng chạy đi.

“Di? Tạ Cường? Người như thế nào lại ở đây? Còn có Tiểu Khải nữa... Đây là thế nào?”

“Đây. Là. Nhà. Cửa. Ta!” Tạ Cường cắn răng, cố gắng khống chế lửa giận cùng dục vọng trong lòng.

“Ôi chào! Ta vì sao lại ở trong nhà của người? Ta nhớ rõ mình đang uống rượu trong quán bar mà?”

“... Là người uống rượu đến say khướt, ông chủ quán mới điện thoại cho ta, ta và Tạ Cường mới đem người về đây.”

“Nga, ha ha... Vậy làm phiền các người đưa ta về nhà đi...”

“.....”

“.....”

Tạ Cường mặc áo ngủ, vừa lái xe vừa nghĩ nghĩ, quả nhiên chỉ có đồ ngốc mới thèm đi đón y...

Khi Tưởng Minh trở lại câu lạc bộ đã hơn 1 giờ đêm, trên lầu vẫn còn thấy ánh đèn. Mỉm cười, khoát khoát tay với Tạ Cường xong, lên lầu.

Mập Mập vẫn một mực chờ Tưởng Minh về, hiện giờ đang nằm trên sofa ngủ. Tưởng Minh nhón chân đi qua, ngồi xổm xuống bên cạnh chiếc ghế.

Di? Từ lúc nào mà trên mặt Mập Mập lại có nhiều nếp nhăn đến như vậy? Mấy ngày nay căn bản chẳng chú ý đến. Chân mày Mập Mập rất tuần tú, là dạng mày kiếm sắc bén. Ánh mắt là đan phượng nhãn (khoé mắt dài, đuôi mắt hơi xéch lên), dài, nhỏ, tạo cảm giác như nhân vật trong bức tranh thủy mặc. Cái mũi phía dưới lại càng không thể chê, vừa cao lại vừa thẳng. Môi cũng xinh đẹp, một màu hồng nhàn nhạt. Đương nhiên, trừ bỏ ngoại hình bên ngoài thì ngũ quan của Mập Mập rất khá, chẳng qua là do chất béo và mỡ làm thay đổi hình dạng mà thôi. Nếu giảm béo xong, không biết sẽ mê đảo bao nhiêu người đây.

“Người... đã về rồi à?” Mập Mập dụi mắt, hần cảm giác có gió thổi qua mặt mình liền tỉnh ngủ.

“Àn, người sao lại ngủ ở đây? Về phòng ngủ ngủ đi.” Nói xong Tưởng Minh vội vàng đứng lên, xoay người sang chỗ khác, che dấu sự xấu hổ của mình khi nhìn trộm người khác.

“Nga, vậy ta đi ngủ đây.” Sửa sang lại ghế sofa, mang dép lê hướng phòng ngủ đi tới.

Tưởng Minh cũng trở về phòng ngủ của mình thay bộ đồ ngủ. Đứng trước tấm gương trong phòng tắm, vò đầu, trong ngực trống rỗng như muốn phát điên. Về sau phải đối mặt với hần như thế nào? Đối mặt với Tề Thiên như thế nào đây? Tề Thiên là tín nhiệm y như thế, cuộc điện thoại đầu tiên sau khi Mục Kiên mất tích là gọi cho y, vậy mà y đã từng có ý muốn tổn hại hần. Nếu hần biết được... chắc sẽ không tha thứ cho y đâu nhỉ?

.
. .

Buổi sáng ngủ dậy, Mập Mập bắt đầu kiểm tra thể trọng hàng tháng. Thật cẩn thận bước lên bàn cân:

“.....”

“.....”

Đáng tiếc, Mập Mập chỉ gây xuống có 1 cân.

“Sao lại như thế được?” Dương Vũ Thanh tức đến suýt nữa nói bậy, nhưng sự thật ngay tại trước mắt, cho dù có nói bậy thì cũng chẳng thay đổi được gì.

“Không có khả năng! Có phải cân sai rồi hay không? Mập Mập, lại đây cân lại xem.” Triệu Trác cũng cảm thấy bất khả tư nghị. Cố gắng cả tháng nay của Mập Mập hần đều thu lại trong mắt, làm sao chỉ xuống có 1 cân được? Nhưng mà con số đỏ tươi trên chiếc cân chính là 133 kg... 266 cân. So với tháng trước quả thật chỉ kém có 1 cân mà thôi.

“Mập Mập, người buổi tối có ăn thêm này nọ không đó?” Triệu Trác vẫn chưa từ bỏ ý định đi tìm nguyên nhân, nếu không có gì thay đổi, không lý nào lại không giảm cân được.

“Thật sự không có... Nếu không tin các người có thể hỏi Tưởng Minh, buổi tối ta thật sự không có ăn thêm đồ ăn.” Mập Mập uỷ khuất cúi đầu nhìn giày. Làm sao vậy chứ? Rõ ràng mấy hôm trước còn hoàn hảo, tự nhiên bây giờ lại không xuống được...

“Khẳng định là có chỗ không đúng, nhưng là ở chỗ nào a?”

Mập Mập càng thêm cố gắng rèn luyện, tăng mạnh lượng vận động của bản thân. Nếu hiện tại mở một cái đại hội thể dục thể thao, hần chắc chắn sẽ cầm không ít huy chương vàng.

Ở bên ngoài chạy việt dã 5000m, lúc đầu cần đến 4-5 giờ, bây giờ thì cần chưa đến 1 giờ đồng hồ nữa. Vậy mà Mập Mập còn chề chậm, chỉ hần không thể hoàn thành trong 1 phút. Kết quả mỗi lần chạy đều tức giận, ngay cả chương trình bình thường cũng chạy không xong. Nâng tạ tay, bình thường chỉ nâng 15 kí, nhưng Mập Mập cứ kiên quyết phải nâng lên 20 kí, kết quả bị chuột rút... Dục tốc bất đạt a.

Mập Mập đang rất ảo não, hai tháng liền thể trọng của hần đều không biến hoá gì, chẳng lẽ hần thật sự không thể giảm thêm cân nào nữa ư? Tuy rằng với thể trọng hiện tại hần đã rất thoả mãn, nhưng vẫn hi vọng có thể gầy thêm thì tốt biết bao, gầy đến lúc có thể thực hiện nguyện vọng của hần, cái nguyện vọng quần jeans đẹp đẽ kia.

30. Chương 30

“Lý Tiệp, rút khỏi câu lạc bộ cho ta! Người chính thức bị đuổi việc!” Tưởng Minh ném mạnh đồng văn kiện lên bàn. Chết tiệt!

Tưởng Minh cũng không phải loại người phát giận bậy bạ, nhưng hiện tại Mập Mập vẫn còn đang nằm viện a. Trúng độc nghiêm trọng, viêm tràng dạ dày, còn viêm loét dạ dày nữa. Mà nguyên nhân, đều bởi một mình Lý Tiệp.

Mấy ngày nay vẫn chưa gầy được cân nào làm cho Mập Mập sốt ruột, liệu mạng có gắng tập luyện. Lý Tiệp biết quan hệ giữa Mập Mập và ông chủ rất không tồi, nếu nàng có thể giúp Mập Mập giảm bớt mấy cân mỡ, vậy thì cái vị trí quản lí kia không phải nắm chắc trong tay rồi sao? Sau đó, nàng liền đem mấy viên thuốc giảm béo mình hay dùng đưa cho Mập Mập...

Vốn dạ dày Mập Mập đã không được tốt, kết quả lại thêm mấy viên thuốc giảm béo làm nó phản ứng quá mức kịch liệt. Buổi tối bắt đầu tiêu chảy, kéo dài tới tận hừng đông, đến cuối cùng thì không ra được cái gì nữa.

Lúc đầu Tưởng Minh còn tưởng Mập Mập ăn bậy bạ cái gì làm hỏng bụng, cũng xem như tiêu chảy bình thường, nhưng khi nhìn đến Mập Mập hết lần này đến lần khác bị giầy vò, Tưởng Minh rốt cuộc nhận không được phủ quần áo đứng lên. Kết quả là thấy Mập Mập té trên mặt đất, trong bồn cầu toàn máu là máu...

Mập Mập nằm trong bệnh viện, trên mặt không chút huyết sắc, môi lại tái nhợt dọa người. Dịch dinh dưỡng theo thanh truyền dịch dần dần chảy vào cơ thể hần.

Tưởng Minh ngồi bên cạnh, trong lòng đủ loại tư vị. Có chút trách móc, có chút chua xót, có chút phẫn nộ, lại có chút đau lòng.

Mập Mập là bị nước tiểu ghen tị, dù sao thì bao nhiêu dịch dinh dưỡng chui vào cơ thể hần cũng phải tìm đường ra chứ. Sắc trời đã bắt đầu tối, trong phòng bệnh chỉ có một mình hần. Chậm rãi ngồi dậy, dựa lưng vào gối, nhìn vài bệnh nhân gầy tay hoặc gầy chân bên ngoài phòng bệnh an nhàn tản bộ. Chỉ chốc lát sau, từ hành lang truyền ra tiếng bước chân thình thịch.

Là Tưởng Minh? Không biết vì cái gì, nhưng hần giống như có thể nghe ra tiếng bước chân ấy, khẳng định là của Tưởng Minh. Quả nhiên, Tưởng Minh bước vào phòng, bật đèn, trên tay còn cầm một chiếc hộp giữ nhiệt.

“Người tỉnh rồi? Trước đây ăn chút cháo đi, đây là Triệu Trác làm riêng cho người đấy.”

Mập Mập nhận cái hộp giữ nhiệt mở ra, tràn vào mũi là hương gạo nhè nhẹ. Cầm lấy muỗng đang muốn ăn thì: “Người chưa ăn cơm à?”

“A? Chưa, chưa ăn. Đợi lát nữa ta ra ngoài mua cơm.”

“Nga.” Dưới ánh nhìn chăm chú của Tưởng Minh, Mập Mập ăn xong cháo, bụng cũng dễ chịu hơn hẳn, trong dạ dày là một mảnh ấm áp.

“Ta đây đi trước...” Tưởng Minh thu dọn chiếc hộp giữ nhiệt.

“Àn.”

Tưởng Minh đi rồi Mập Mập lại càng nhàm chán. Mang giày, xuống giường, bắt đầu đi dạo qua những dải hành lang quanh co uốn khúc trong bệnh viện.

“Anh bự (vâng, em nó gọi Mập Mập là “đại ca ca” đấy a), anh có thể giúp em một chút không?” Góc áo Mập Mập bị người nắm lấy, khi hần sững sốt quay đầu lại thì bắt gặp một tiểu hài tử khoảng 5-6 tuổi, đang trừng một đôi mắt to trong suốt như thủy tinh, vô tội nhìn nhìn Mập Mập.

Đầu Mập Mập như muốn choáng váng. Nhiều năm trước cũng từng có một đứa bé thích nắm góc áo hần, luôn miệng gọi “ca ca, ôm một cái”, không thì “ca ca, hái trái cây đi”... rồi làm rớt luôn một đồng trái cây ngay lúc hần đang rửa sạch.

“Anh bự, anh bự ơi...”

“Có chuyện gì thì nói đi, xem anh có thể giúp gì cho em được.”

“Vâng anh có thể cho anh trai em một ít máu được không? Mẹ em nói anh trai bị bệnh bạch cầu, nếu máu anh ấy biến thành màu trắng thì anh sẽ chết. Em cũng muốn lấy một ít máu cho anh trai, nhưng là bác sĩ nói máu của em với máu của anh ấy không giống nhau, không thể dùng. Anh bự có thể cho anh trai em một ít máu được không?”

Mập Mập sững sốt: “Hảo, anh bự sẽ hiến máu cho anh trai em.”

“Nga, thật tốt quá! Anh là người thứ 100 hiến máu giúp anh trai em nga.” Tiểu hài tử vui mừng cười rộ lên, hai ánh mắt cũng biến thành hình trăng khuyết cong cong.

Mập Mập nhin không được, cúi xuống ôm bé lên: “Anh trai em ở đâu? Dẫn anh đi nhìn cái nào.”

Tiểu hài tử ôm cổ Mập Mập, bẹp một nụ hôn lên mặt hần: “Ở ngay đằng trước kia.”

Mập Mập ở gian phòng trong cùng của khu cách ly tìm được anh trai thẳng bé, so với em nó không lớn hơn bao nhiêu, đang yên lặng nằm trên giường bệnh, cái đầu trọc lóc thuyết minh cơ thể đã trải qua hoá trị. Làn da trắng đến mức phi nhân loại, hốc mắt hõm sâu, cả người gầy yếu như chỉ còn bộ khung xương.

Mập Mập giao tiểu hài tử cho cha mẹ nó, tiện thể hỏi thăm nơi nào có xét nghiệm máu để xem có hợp để ghép tủy hay không. Cha mẹ tiểu hài tử rồi rít cảm tạ, còn kính Mập Mập một cái hành lễ, làm cho hần ngượng ngùng khôn tả.

Lên lầu ba, đến phòng xét nghiệm máu, rút 100cc máu đi xét nghiệm. Nếu tủy phù hợp như đã nói, Mập Mập chỉ cần dâng ra một phần tủy nhỏ xíu của mình là có thể cứu sống một sinh mạng. Kết quả phải ngày mai mới có, cho nên Mập Mập ở lại hàn huyên vài câu với mấy vị bác sĩ. Lúc vừa chuẩn bị đi thì...

“Mập Mập! Người... người như thế nào lại chạy đến chỗ này?” Tưởng Minh dựa vào cửa mà thở phì phò.

“Người như thế nào lại trở lại?” Mập Mập ngạc nhiên nhìn Tưởng Minh.

“Ta lo lắng sức khỏe của ta.”

“Ta đến đây hiến ít máu, trước tiên phải xét nghiệm một chút, nếu tủy phù hợp thì ta có thể cứu một đứa nhỏ a.”

“Phải không? Vậy ta đây cũng thử xem.” vén tay áo, cắn chặt răng, nhắm nghiền mắt.

Bác sĩ rất vui mừng, gần đây thật nhiều người có lòng hảo tâm nha!

Lấy máu xong, Tưởng Minh cơ hồ ngồi liệt trên ghế. Y đã quên mất mình thường xuyên bị chóng mặt do thiếu máu...

Sau đó, trên hành lang bệnh viện, mọi người được chứng kiến một màn quỷ dị: Một anh mập mặc trang phục bệnh nhân đang giúp đỡ một người nam nhân chậm chậm mà đi.

“Mập Mập...”

“Ân?”

“Mập Mập...”

“Có chuyện gì?”

“Mập Mập... Hai ta cũng là chưa có người nào muốn... Không bằng, không bằng hai chúng ta cố gắng chấp vá lẫn nhau đi...” Nói xong Tưởng Minh kéo kéo cổ áo Mập Mập, cười đến mức cả người run run.

“Đừng có lộn xộn không ta mặc kệ người a!” Vốn đang bệnh cơ thể không có lực, Tưởng Minh đứng là rất phiền phức.

“Hắc hắc... Được rồi.” Vững hồ hồ mà dựa vào lưng Mập Mập, lại không hề hay biết Mập Mập vì một câu vừa rồi của y mà rối rắm không ngớt.

Y là đang nói giỡn nhĩ? Ủ, chắc chắn là đang nói giỡn! Y đẹp trai anh tuấn như thế, làm sao lại không có ai muốn theo, chính hắc mới là cái dạng không người thèm muốn. Mà cho dù... cho dù y chưa có người yêu, hai nam nhân cũng không có cách nào cùng một chỗ đi? Cái kia không được thể nhân tán thành, là cấm kị...

Tưởng Minh cũng quang vinh thay một thân quần áo bệnh nhân, hai người cùng làm bạn trong gian phòng bệnh.

“Ê, Mập Mập, ta muốn ăn táo. Chú gọt quả táo cho anh ăn nào!” Tưởng Minh nằm trên giường phơi nắng, đung đưa chân, khe khẽ ngâm nga một tiểu khúc. Lão nhân gia y đến bệnh viện hưởng thụ cũng thật thoải mái nha!

Mập Mập cầm lấy một quả táo bắt đầu gọt vỏ.

“Không đúng, gọt mỏng vỏ thôi. Đúng rồi, chậm một chút... Ai nha! Ngủ ngốc!” Nhìn quả táo bị gọt cho gồ ghề, Tưởng Minh bất mãn nhận lấy, cắn một ngụm.

Thật sự là, hầu hạ y khó hơn lên trời mà! Mập Mập không để ý đến người nào đó nữa, chọn một quả táo, cứ để nguyên vỏ mà cắn ăn.

Tưởng Minh bĩu môi, cầm lấy một quyển sách nhàn nhã xem. Không khí giữa hai người lúc đó phá lệ ấm áp, trừ bỏ âm thanh Mập Mập cắn táo rôm rốp.

31. Chương 31

Hai ngày sau hai người ra viện. An Tập cười một bé mô-tô phân khối lớn đến đón bọn họ, kết quả không ai can đảm ngồi sau lưng hắc, hắc bắt buộc dĩ đành phải tự mình lái xe về.

Mẫu máu của Tưởng Minh và Mập Mập đều không thích hợp để ghép tủy cho thằng bé kia, nhưng trong ngày xuất viện nghe nói có một người thích hợp, hai người rất cao hứng. Lúc gần đi, bệnh viện đưa cho Mập Mập tờ kết quả xét nghiệm máu hôm trước, do là lần đầu tiên nên hắc được miễn phí xét nghiệm máu.

Cầm bản báo cáo xét nghiệm, cả Tưởng Minh lẫn Mập Mập đồng thời ngậy người: hàm lượng axit amin cao hơn bình thường 50 lần?!?

Đây chính là tri thức hoá học cơ bản nhất: axit amin và đường maltoza chuyển hoá thành axit béo chưa bão hoà, mà một phần axit béo chưa bão hoà sẽ chuyển hoá thành mỡ, một phần chuyển hoá thành nhiệt lượng bài trừ ra khỏi cơ thể... Nếu hàm lượng axit amin trong cơ thể Mập Mập cao hơn của người bình thường đến 50 lần, vậy chúng ta có thể phân tích và kết luận rằng, chỉ cần Mập Mập ăn bất cứ thứ gì có vị ngọt, đại đa số đều sẽ chuyển hoá thành mỡ?

“Hèn gì, Mập Mập a, người biết vì cái gì trong dịp lễ mừng năm mới không ốm được, ngược lại còn tăng cân sao? Người là xem nhẹ lượng kẹo mỗi ngày người ăn đó!” Tưởng Minh giống như phát hiện thiên đại bí mật, ôm lấy Mập Mập mà lắc không ngừng.

Mập Mập tuy vẫn đứng sừng sững ở kia, khoe miệng in một mặt cười thần nhiên, nhưng nước mắt bất tri bất giác vẫn tuôn rơi. Vì sao cha mẹ hắn không thể thương hắn thêm một chút xíu nữa cơ chứ? Nếu có thương hắn, bỏ một chút thời gian, đưa hắn đi kiểm tra sức khoẻ tổng quát một lần, có lẽ hắn cũng không phải phải chịu kiếp đại béo phì nhiều năm như vậy...

“Mập Mập... người làm sao vậy?” Tưởng Minh sửng sốt.

“A? Không, không có việc gì. Chỉ là, ta rất cao hứng, đã mập nhiều năm như vậy rốt cuộc cũng tìm ra nguyên nhân...”

“Ai nha, đại lão gia, làm gì mà khóc sụt sướt a? Đến, cười một cái nào. Đúng rồi, tối nay để ta gọi bọn An Tịch đến chúc mừng.”

“Chúc mừng? Chúc mừng cái gì?”

“Chúc mừng... chúng ta đã xuất viện...”

“.....”

Buổi tối, trong một gian phòng karaoke đầy hào hứng có Tưởng Minh, Mập Mập, An Tịch, Tiêu Kỳ, Tạ Cường, Trương Khải Khải, Triệu Trác, Dương Vũ Thanh... Tất cả mọi người đều có mặt đông đủ, quyết tâm nhất trí cho Tưởng Minh cháy túi một bữa. Dù sao thì cơ hội để cái tên vất cổ chày ra nước này bao người khác không nhiều lắm.

Tưởng Minh đoạt lấy micro, mỗi lần có điểm số đều phải lưu lại cùng với tên bài hát. Giọng ca cao vút như tiếng thét chói lói của y khiến chúng nhân xung quanh đều vụng hồ hồ.

“Mập Mập, thật sự tìm được nguyên nhân gây béo phì rồi hả?” Triệu Trác cố gắng giúp Mập Mập đầu óc choáng váng hồi phục lại.

“Àn, ta không được ăn đường, tất cả các loại đồ ăn chứa đường đều không được.”

“A? Ha ha ha, không có việc gì đâu, đừng quá sợ hãi. Cũng có rất nhiều người có chứng bệnh giống người.”

“Gì?”

“Những người bị bệnh tiểu đường a, họ cũng không thể ăn đồ ngọt.”

“A!”

“Ha ha ha, người về sau không cần lo lắng vấn đề ăn uống đâu. Ta sẽ dựa vào thực đơn cho người bệnh tiểu đường mà thay đổi điều chỉnh chút đỉnh. Hắc hắc, Mập Mập, ngày người gây xuống không còn xa nữa đâu.”

“Uy! Hai người các người thăm thì cái gì vậy? Mập Mập đến đây, người cũng hát một bài đi! Người hát bài nào?”

“Ách... Ta hát bài Hảo Hán Ca.”

“Ê, cái bài mà ‘Hoàng Hà chảy hướng Đông’ ấy hả?”

“Àn...”

“Tạ Cường lại đây, mau bấm cho Mập Mập cái bài gì ‘Hoàng Hà chảy hướng Đông’ ấy.”

Chỉ chốc lát sau, ơ ơ ơ ơ ơ, ờ ờ ờ ờ ờ. Câu đầu tiên Mập Mập không đuổi kịp, ngưng ngưng cười cười, câu thứ hai liền đem tất cả mọi người trợn tròn mắt. Cái thanh âm kia, miễn bàn có bao nhiêu to rõ. Bình thường ai cũng chưa từng nghe Mập Mập nói chuyện bằng cái thanh âm hữu lực vang đến vậy.

“Hoàng Hà, chảy hướng Đông, trên có trời dưới có đất, sao có sao Bắc Đẩu a. Ồ ơ ờ ơ sao Bắc Đẩu...”

Về sau mọi người bắt đầu mạnh ai người nấy nhảy, vừa nhảy vừa hát kêu loạn xạ mỗi người một tông, làm cho cả căn phòng thiếu chút nữa cũng nhảy lên góp vui.

Đến tận nửa đêm, ai nấy đều đã trở tãi ca múa, não loạn một trận đã mệt mỏi, cổ họng cũng đã khản đặc.

“Giải tán đi, giải tán đi! Cửa nhà ai thì lãnh về nhà người đó, về nhà ngủ đi, nhớ đừng có lãnh nhầm người.” Tạ Cường ngay một bài cũng chưa được hát, toàn phải bấm chọn bài cho người khác nên bây giờ còn nghẹn một bụng khí.

“Hắc hắc, nào Tiểu Tiêu Tử (Tiêu Kỳ + cách gọi thái giám => Tiểu Tiêu Tử), ai gia muốn người công.” An Tạt nằm trên sofa, bày ra một vẻ bỉ ổi mà chính hắn tự nhận là ‘quý phi say rượu’.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Dương Vũ Thanh vụng trộm nắm lấy tay Triệu Trác.

Triệu Trác trừng mắt, tay Dương Vũ Thanh run run nhưng không buông ra.

“Ta cũng muốn được công! Mập Mập đâu? Mập Mập! Mập Mập~” Tưởng Minh chỉ vào An Tạt đang nằm trên lưng Tiêu Kỳ, không được, người khác được công, y cũng muốn được công...

Mập Mập bắt đắc dĩ thở dài, ngồi xổm xuống cạnh ghế: “Đi lên đi.”

“Ấn.” Hai tay ôm lấy cổ Mập Mập, hai chân kẹp lấy thắt lưng Mập Mập. “Giá!” một tiếng, Mập Mập thiếu tí nữa là cầm đầu xuống đất.

“Ngoan ngoan chút!” Đưa tay vỗ mông Tưởng Minh một phát. Tên nhóc này, ngồi trên lưng người khác còn không chịu ngồi yên.

“Ấn.” Tưởng Minh ngoan ngoãn ghé vào trên lưng Mập Mập, hướng về phía cái cổ trước mặt phù phù thổi khí, làm cho Mập Mập một thân da gà da vịt.

Ra bên ngoài, mọi người đều đón taxi về nhà. Mập Mập và Tưởng Minh cũng ngoắc một chiếc.

Xe đang chạy trên đường thì Tưởng Minh đòi xuống xe đi tiểu, bác tài đành bắt đắc dĩ dừng xe.

Mập Mập giúp Tưởng Minh ra ven đường.

“.....”

“Ô ô ô, cởi không ra... Mập Mập, quần cởi không ra...” Tưởng Minh giống như một đứa trẻ, cố gắng đứng lau nước mắt.

“Câm miệng!” Mập Mập thật không thể nhịn được nữa, người đã lớn như vậy mà muốn đi tiểu cũng không biết cách cởi quần? Tháo thắt lưng ra, vừa mới kéo khoá quần Tưởng Minh đã tiểu...

“Ngươi là cố ý hả?” Mập Mập nổi giận dưng dưng, trừng mắt nhìn Tưởng Minh. Tay hắn dính đầy nước tiểu, cái quần của Tưởng Minh cũng không thoát số phận. Khai cực kì!

Tưởng Minh không nói lời nào, ngoan ngoan đứng một bên cắn cắn môi, tỏ vẻ uỷ khuất.

“Được rồi, mau về nhà thay quần áo!”

Vừa lên xe, tài xế đã ngửi thấy mùi khai của nước tiểu, chán ghét mà phóng như bay đến địa điểm rồi nhanh chóng đuổi hai người xuống xe. Hắn buồn bực lái chiếc xe tràn ngập mùi hương kì dị về nhà, không dám đón thêm người khách nào nữa.

Vừa vào trong nhà, Mập Mập liền lột sạch quần Tưởng Minh.

Tưởng Minh quang mông, chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi đứng trong phòng khách, tay cầm tiểu đệ đệ của mình.

“Mập Mập~ Mập Mập~”

Vừa đem mấy cái quần ném vào máy giặt đã nghe tiếng y gọi í ới.

“Chuyện gì?”

“Mập Mập, quần lót của ta đâu?”

“Ta cởi ra rồi.”

“Cái quần lót màu đỏ của ta đâu?”

“Quần lót màu đỏ?” Mập Mập buồn bực, y có quần lót màu đỏ từ bao giờ?

“Là cái mà người mua cho ta đó!” Tưởng Minh bắt đầu lung tung tìm kiếm, chẳng màng đến cái hông còn đang trần trụi trụi của mình, bên này lượn a lượn, bên kia đảo a đảo.

Mập Mập lằng lằng mà nhìn hai cẳng chân dài thẳng tắp, vừa mảnh khảnh vừa trắng mịn của Tưởng Minh, còn hai cánh hông tròn tròn như hai miếng bánh bao, hai dòng máu mũi liền chậm rãi trườn ra. Lấy tay lau lau, Mập Mập kinh hãi nhảy dựng lên, vội vàng chạy vào toilet rửa thật sạch.

Máu ngừng chảy, vừa ra khỏi toilet đã thấy Tưởng Minh chạy rầm rầm vào phòng gọi điện thoại cho ai đó.

“Uy! Tạ Cường, cái quần lót màu đỏ của ta nằm ở nhà của người phải không? Ta nói cho người biết, đừng có hòng mà làm mất! Ngày mai ta sẽ đi lấy...” Tưởng Minh đang ghé người lên giường, tấm ra giường xanh thẫm khiến hai cái đùi kia càng thêm mê người.

Mập Mập nghĩ chắc chắn là mình bị tẩu hỏa nhập ma rồi, hắn nằm trên cái giường của mình mà đầu óc chỉ toàn hình ảnh Tưởng Minh ghé lên giường... Hai chân thon dài, còn có hai cánh hông tròn trịa... Dùng sức kìm nén dục vọng của mình, Mập Mập cực kì khổ sở. Chết tiệt! Làm sao bây giờ? Hắn cư nhiên đối với nam nhân cũng có cái loại cảm xúc này... Chẳng lẽ hắn biến thái!?

32. Chương 32

Bây giờ đã biết cách để Mập Mập nhanh chóng giảm cân, Triệu Trác liền dốc lòng đem quyển sách nấu ăn của mình sửa đổi lại, bên trong cơ hồ không hề có thực phẩm chứa tinh bột, đường lại càng thừa thớt.

Quả nhiên, sau một tháng không chế lượng đường hấp thụ vào cơ thể, trọng lượng Mập Mập biến hoá rõ ràng. Hiện tại hắn đã xuống còn 243 cân, cơ thể cũng càng ngày càng giống người bình thường, cho dù đi trên đường lớn cũng không còn hấp dẫn ánh mắt người khác như trước kia.

Trước kia mà nói, mỗi lần Mập Mập đi dạo phố, mọi người xung quanh sẽ nhìn hắn như nhìn một con quái vật, làm cho hắn rất rất xấu hổ. Hiện tại có thể làm một người bình thường, cảm giác thật là tốt.

.

“Tưởng Minh, người phải suy nghĩ cho thật kĩ... Việc này không thể làm bừa được a! Người không nghĩ đến sẽ làm Mập Mập thất vọng hả?” An Tập ở một bên đang tận tình khuyên bảo.

“Kháo! Ta và Mập Mập chẳng qua chỉ là diễn trò đánh lừa cha mẹ ta. Người khác có thể không biết, người mà cũng không biết à? Người xem tên kia, rất được a! Cái eo nhỏ kia, tiểu hông kia, chặc chặc...”

“Ôi chao... Tự người đi mà tìm, có tìm được người cũng đừng đưa về nhà, chọn đại một cái khách sạn nào đó, sự tình làm xong cũng phải thành thành thật thật mà về nhà đấy.”

“Được rồi! Được rồi! Người so với mẹ ta còn đông dài hơn nữa. Ê, người xem, cái người tóc đỏ kia thế nào? Làn da thật trắng a~”

“Tự người đi mà thưởng thức, ta đối với nam nhân nhu nhược không có hứng thú!” Cho một ánh mắt xem thường, lắc lắc eo nhỏ hướng Tiêu Kỳ đi đến.

Tưởng Minh vuốt cằm: “Chắc, thấy thế nào cũng không được tự nhiên.” An Tập trần truồng y tuy không thấy hết 100 phần nhưng cũng đủ 80 đi, dáng người ấy điển hình thon gọn nhưng vẫn đầy đủ cơ bắp. Còn

Tiêu Kỳ, lúc bơi lội có thấy qua, thân thể cũng đồng dạng, không kém bao nhiêu. Hai người bọn họ rốt cuộc là ai áp ai a?

“Này, cậu đẹp trai, một mình sao?” Nam tử có mái tóc đỏ như màu rượu vừa rồi được Tưởng Minh nhìn trúng đi đến, khẽ vỗ vai y.

“Đúng vậy, có hứng thú uống một ly không?”

“Tốt.” Nam tử ngồi xuống chỗ kế bên. Hắn vừa rồi vẫn luôn quan sát Tưởng Minh, nhưng lại thấy bên cạnh y có một nam nhân rất xinh đẹp nên không dám vọng động. Đợi cho mỹ nhân kia đi rồi hắn mới dám lại đây, quả nhiên, y đối với hắn cũng có hứng thú.

“Cho hai ly Blue Love.” Tưởng Minh hướng nhân viên phục vụ búng tay một cái.

Nụ cười của cả hai càng ái muội...

“Xưng hô thế nào?”

“Tưởng Minh. Người thì sao?”

“Văn Ái Khanh.”

“Phốc...” Văn Ái Khanh... Vậy ta nên xưng “trăm” chứ nhỉ?

“Ha ha, ba ta họ Văn, mà tên mẹ ta là Viên Khanh. Ba ta rất yêu mẹ ta, cho nên cái tên kì quái này mới ra đời.” Chính hắn cũng khanh khách cười rộ lên. Lông mi cong cong, ánh mắt cong cong, ngay cả khoé miệng cũng cong cong... Tưởng Minh sững sốt, hảo đáng yêu! Không được, đêm nay thế nào cũng phải đem hắn áp đảo!

Hai người người một câu ta một câu, tán gẫu cực kì vui vẻ. Rốt cuộc, đến thời khắc quyết định...

“Khụ... trời cũng sắp tối.” Văn Ái Khanh nghiêng nghiêng đầu.

“Đúng vậy. Ta đưa người đi.” Tưởng Minh bày ra nụ cười tối mê người của mình.

“Àn, tốt.”

Ngồi ở trên xe, tay Tưởng Minh bắt đầu không chịu thành thật... Một tay tiếp tục lái xe, một bàn tay khác lại ở trên đùi Văn Ái Khanh qua lại vuốt ve. Văn Ái Khanh cũng không cam thể yếu, tay từ thắt lưng Tưởng Minh tiến đến chỗ hơi gồ lên đằng trước, biến thành xoa nắn. Tưởng Minh run run, thiếu chút nữa đã đem cả xe lẫn người cùng lao xuống cống.

Văn Ái Khanh ôm lấy cổ Tưởng Minh, bắt đầu tình tứ hôn môi: “Chúng ta đi Thiên Hải đi.”

“Hảo...” Đạp chân ga, vài phút sau chiếc xe đã đến khách sạn Thiên Hải. Hai người nửa ôm nửa kéo tiêu sái bước vào.

“Kính chào quý khách, xin vui lòng lấy ra giấy tờ tùy thân để chúng tôi làm thủ tục.”

Hai người lấy ra chứng minh nhân dân, làm xong thủ tục check in thì vội vàng lên lầu tìm phòng.

Dưới lầu, hai nhân viên tiếp tân bắt đầu chín chít tám chuyện.

“Thấy không? Lại là hai tên đồng tính luyến ái a.”

“Thật đáng tiếc! Hảo hảo nam nhân tại sao lại đi làm đồng tính a? Hơn nữa cả hai người đều là cái dạng nam sinh ta thích a...”

“Ôi chao~”

Vừa vào trong phòng, hai người đã không kìm chế được nhiệt tình trong lòng, vừa ôm vừa cắn.

“Reng reng reng... reng reng reng...” Tưởng Minh buông Văn Ái Khanh ra, cầm lấy di động. Số máy của câu lạc bộ?

“Uy? Mập Mập à... Ừm, đêm nay ta... có việc, sẽ ở chỗ An Tịch, tối nay ta không về đâu. Ừ, người cũng đi ngủ sớm đi. Được rồi, ta cúp máy đây.”

“BF?”

“Không phải, một người bạn của ta mà thôi.”

“Vậy chúng ta tiếp tục?”

“Đương nhiên.”

Hai người lại ôm lấy nhau mà cắn gặm, rồi lăn đến giường, thoát quần áo lẫn nhau.

Văn Ái Khanh khoả ngồi trên thân Tưởng Minh, ghé người xuống thân y, làm nổi lên một chuỗi dấu hồng.

“Người... không phải là mặt trên chứ hả?” Tưởng Minh kéo lấy quần áo hần, ngăn chặn hần tiếp tục xu hướng càng hôn xuống.

“Đúng vậy. Người không phải là 0 sao?” Văn Ái Khanh nghi hoặc ngẩng đầu.

“Người con mẹ nó mới là 0! Cả nhà người đều là 0!!!”

“Kháo! Cái thân 0 như người mà cũng muốn làm 1? *** người đi!” Văn Ái Khanh cũng phát hoả.

Xoạt một tiếng, đem Văn Ái Khanh từ trên người mình đẩy ra, mặc lại quần, thắt dây lưng nghiêm chỉnh.

“Cút! Người con mẹ nó còn nói ta cũng nhìn lại cái thân thuần 0 của mình đi. Người nếu không phải 0 ta thêm mà liếc mắt.”

“Thao! Người nói ai là 0 hả? Lặp lại lần nữa xem?” Văn Ái Khanh nhảy dựng lên túm lấy áo Tưởng Minh, một dạng người dám lặp lại ta liền đánh.

Tính cách cả hai đều là dạng nóng như hoả.

Bụp! Tưởng Minh không ngốc, nên y đương nhiên không có lặp lại những từ ấy, mà là trực tiếp vung nắm đấm. Mẹ nó! Vốn tìm được một người muốn áp mình còn chưa tính, hần ta cư nhiên lại còn kiêu ngạo đến như vậy, không đánh hần trời đất cũng không dung a!

Văn Ái Khanh từ mặt đất đứng lên, xoa xoa cái mũi mới bị ăn đấm... Máu?!? Mẹ nó! Y dám đánh hần đến mức chảy máu mũi? Thao con mẹ nó! Tức giận đến đỏ cả mắt, Văn Ái Khanh nhấc chân muốn dẫm nát đệ đệ của Tưởng Minh.

Tưởng Minh mắt thấy sắp đoạn tử tiết tôn liền vội vã né qua một bên. Không bị đá trúng địa phương ấy, nhưng đùi ăn một cước cũng đã đau đến tê rần.

“Ta ****!” Tưởng Minh cũng đỏ mắt, hai người đánh loạn thành một đoàn.

Thùm thụp! Bên ngoài có người đang đập cửa.

“Người bên trong mở cửa! Mau mở cửa ra!”

Hai người sững sốt: cái tình huống quỷ gì thế này? Buông nhau ra, sửa sang lại quần áo, mở cửa. Bên ngoài có ba anh cảnh sát đang đứng.

“Chúng tôi thuộc đội phòng chống tệ nạn, xin mời hai người đi theo chúng tôi một chuyến.”

“Dựa vào cái gì? Chúng ta lại không có phạm pháp!” Hai người đồng thanh.

Nói giỡn à? Một không trộm, hai không cướp, ba không phiêu (chơi gái)... Dựa vào cái gì muốn bắt bọn họ chứ?

“Chúng tôi nghi ngờ hai người quan hệ *** phi pháp. Dựa vào thủ tục, xin mời hai người theo chúng tôi về đồn một chuyến.”

Mẹ nó! Hôm nay thật sự là chẳng đi đâu đến đâu cả! Tìm phải một tên bộ dáng đàn bà còn muốn dè mình! Đánh nhau chưa xong đã phải ngậm bò hôn làm ngọt, cái đùi ta bây giờ còn đang đau chết đây! Lúc này thì hay rồi, phải vào cục cảnh sát... Xong rồi, nháo ra chuyện lớn rồi...

Đến cục cảnh sát, hai người bị nhốt vào nơi giam giữ tạm thời. Bên trong khối phải nói, người đông nghìn nghịt, nam có nữ có, già có trẻ cũng có...

“Ôi, Tưởng Minh, phải làm sao bây giờ?” Văn Ái Khanh nắm lấy góc áo Tưởng Minh, mặt bị dọa cho xanh mét.

“Làm sao? Chờ chết đi!” Đây chẳng qua là tâm lý trả thù của Tưởng Minh mà thôi, ai bảo một cước kia hấn đập y đau quá.

“A?” Văn Ái Khanh sợ tới mức ịn mông xuống đất.

33. Chương 33

“Em trai, lần đầu tiên vào đây à?” Một bà chị giật nhẹ chiếc váy trễ ngực, nở một nụ cười tự xem là quyến rũ về phía hai người. Bệnh nghề nghiệp lại tái phát... Hai người này từ khi vào cửa đã được bà chị này nhìn thấu, khẳng định là loại người có tiền có của. Một thân toàn hàng hiệu như vậy, ít nhất cũng phải hơn ngàn tệ, chỉ cần tùy tiện bắt được một người, kia còn phải cả đời cơm áo không lo?

Cả hai cùng nhìn lại, đồng thời bị nụ cười quyến rũ của vị bà cô kia làm cho một thân nổi toàn da gà. Vị này là khách quen ở đây sao?

“Lần đầu tiên đến đây đều như vậy, không có việc gì, nộp chút tiền liền được ra ngoài.” Bà chị này tiếp tục chơi đùa với hàng móng tay điểm lệ của mình.

“Nộp tiền?” Tưởng Minh sửng sốt, xem ra việc này cũng không tính là khó. Chỉ cần không có việc gì là tốt rồi, bỏ ra ít tiền không tính là bao.

“Đúng vậy, em trai gọi bạn đến nộp tiền bảo lãnh là được rồi, khoảng 3 vạn đến 5 vạn gì gì đó.”

Hai người vội vàng gọi điện thoại.

“Uy, An Táp, đến cứu ta!”

“Ách

A~ Không... không được...”

Bíp! Điện thoại đã bị cúp.

Nét mặt già nua của Tưởng Minh thoáng chốc đỏ ửng. An Táp đang làm cái gì dùng đầu gối suy nghĩ cũng có thể đoán được.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...” Kháo! Bọn Tạ Cường cũng đều tắt máy, Mục Kiên bên kia lại càng không thể gọi... Không còn cách nào khác, chỉ đành phải điện thoại cầu cứu Mập Mập thôi.

“Uy, ai a?” Mập Mập đang say ngủ thì bị tiếng chuông điện thoại dồn dập đánh thức, nghe máy mới biết là Tưởng Minh. Hơn nữa, y còn bị tạm giam?

Cúp điện thoại, mặt Tưởng Minh bắt giắc hồng lên. Một lát nữa nếu Mập Mập biết nguyên nhân mình bị bắt có thể tức giận hay không a? Làm sao bây giờ...

“Ê, có người đến bảo lãnh cho người sao?” Văn Ái Khanh chột chột Tưởng Minh.

“Hừ! đương nhiên là có.”

“Vậy... có thể hay không... giúp ta tìm thêm một người đến nộp? Tiền ta sẽ trả lại cho người.”

“Không thể.” Không phải Tưởng Minh keo kiệt mà là y thật sự chả tìm được một người nào có thể hỗ trợ ngoài Mập Mập.

“Xì! Đồ nhỏ mọn!” Văn Ái Khanh lại cầm lấy di động tiếp tục tìm danh bạ.

Tưởng Minh không thềm để ý đến hấn, y còn đang phải vắt óc suy nghĩ xem lát nữa phải thế nào giải thích cho Mập Mập.

Câu lạc bộ của Tưởng Minh cách cục cảnh sát không xa, cho nên Mập Mập thay quần áo đi bộ đến. Hiện tại là rạng sáng 3 giờ, cả con đường chỉ có ánh đèn điện âm trầm lạnh lẽo.

Mập Mập quần chặt quần áo, cầm theo số tiền Tưởng Minh nói. Tâm hấn đang rất lo lắng, Tưởng Minh rốt cuộc là bị làm sao? Vì sao lại bị cảnh sát bắt? Nghĩ đến đây, hấn không khỏi tăng nhanh cước bộ.

Thời điểm Tưởng Minh dựa người vào tường sắp ngủ, bên ngoài có người đến gọi Tưởng Minh đi ra, bảo là có người đến nộp tiền bảo lãnh cho y.

Tưởng Minh lảo đảo chạy ra đã thấy Mập Mập trầm mặt ngồi bên kia, thấy Tưởng Minh chạy ra một câu cũng không nói, chỉ yên lặng lấy tiền đem đi nộp.

Tưởng Minh làm chút bản tường trình đã được thả.

Đang tháng ba, buổi tối sau nửa đêm lạnh cực kì. Mập Mập đi đằng trước, Tưởng Minh đuổi theo sau.

“Uy, người đi chậm một chút a... Ta, ta theo không kịp...” Đỡ thất lưng, Tưởng Minh thở hổn hển.

Mập Mập nghiêng đầu nhìn Tưởng Minh, hừ một tiếng không nói chuyện, rồi lại sải bước đi nhanh về phía trước.

“Ai... Mập Mập, chờ ta... Kháo...” Tưởng Minh tức giận đặt mông ngồi xuống đất, không đi nữa.

Mập Mập vẫn đang tiêu sái sải bước, đi một đoạn mới phát hiện không nghe tiếng người kia nói chuyện nữa, nhìn lại thì thấy Tưởng Minh đang ngồi dưới bóng đèn đường ôm cánh tay, cả người lạnh run cầm cập.

Bởi vì thời điểm Tưởng Minh bị bắt rất vội vàng, trên người chỉ có một chiếc áo sơ mi. Trời lại lạnh như thế, y đương nhiên là lạnh đến không nói ra lời.

Mập Mập quay trở lại, cởi chiếc áo khoác bên ngoài ra choàng lên người Tưởng Minh, lại giúp y mặc vào cẩn thận, sau đó kéo dây khoá lên. Động tác này còn muốn chu đáo hơn cả người cha chiều cố hải tử.

“Người... không lạnh à?” Tưởng Minh mặc áo khoác của Mập Mập trên người chẳng khác nào diễn viên tuồng cổ, quá lớn, quá rộng! Bất quá nói đi cũng phải nói lại, nó rất ấm áp, trên đó có nhiệt độ cơ thể của Mập Mập.

“Mập Mập, người nói câu gì đi a! Người tức giận à?”

“Ta tức giận cái gì? Ta dựa vào cái gì mà tức giận chứ?” Phun ra hai câu này xong, hấn vội vàng sải chân bỏ chạy, lưu lại đằng sau một Tưởng Minh còn đang ngây người.

Hấn vừa rồi là có ý gì? Hấn là đang ghen sao? Không giống a... tức giận sao? Vì sao lại tức giận chứ? Minh... cũng là có khuyết điểm, nhưng hấn tức giận liên quan khỉ gì đến mình cơ chứ? Này rốt cuộc là làm sao đây a? Kháo! Điên rồi, điên rồi...

Bản thân thật mơ hồ, giữa hai người đến tốt cùng là có chuyện gì?

Mấy ngày kế tiếp Mập Mập không hề nói chuyện với Tưởng Minh câu nào. So với cơn tức trong hồ bơi lần trước, lần này có lẽ càng mãnh liệt, càng kéo dài hơn một chút, lực sát thương đối với hai người tựa hồ cũng thay đổi.

Tốt, Mập Mập, người là không thèm để ý đến ta sao? Xí, ta chờ xem, người không để ý đến ta ta cũng không để ý đến người, xem ai sợ ai a!

Diễn hình của tâm lý “tiểu nhân đắc chí”...

Mập Mập bên này thì: Y như thế nào có thể như vậy? Một chính mình hơn nửa đêm vì y bị bắt đến cục cảnh sát mà lo lắng, lại trăm triệu lần không nghĩ đến y là bị bắt vì tội tình nghi quan hệ *** phi pháp... Nếu nói Tưởng Minh là đi ra ngoài bán, đánh chết hấn cũng không tin. Chỉ có thể là y đi phiêu người khác! Phiêu người bị bỏ tù, thật sự là xứng đáng! Sao không phạt tù vài năm chứ? Phải làm gương vì một xã hội yên ổn nha! Đây là sâu mọt của Tổ quốc, là bại hoại, là kẻ thù của nhân loại...

Cả hai đều khư khư suy nghĩ sai là của đối phương, ai cũng không chịu làm lành, thoái nhượng một bước lại càng không được. Kết quả cục diện bế tắc càng ngày càng cương, ngay cả nhân viên trong câu lạc bộ cũng có thể nhận ra.

“Người là hỏi hấn giận đến mức nào sao? Ai, trăm mặt chỉ là chuyện nhỏ. Suốt một tuần, một tuần nha, hấn cũng chưa thèm nói chuyện với ta. Mẹ nó! Ta là đang bàn chính sự với người, người cười cái gì?”

An Táp ngừng cười, xoa xoa cái cằm bị sái do cười quá nhiều của mình. Nhìn Tưởng Minh, vừa muốn nói chuyện thì: “Muahahahaha, người là nói... người bị đội chống tệ nạn xã hội bắt về cảnh cục? Ha ha ha, Tưởng đại thiếu quả nhiên không phải người thường a.”

“Người nha! Còn cười nữa ta đánh chết người!”

“Được, ta không cười nữa..... Ân, được rồi, giờ người muốn nói cái gì?”

Tưởng Minh thở dài: “Ta nói Mập Mập a, chỉ vì cái việc cón con ấy, một tuần rồi không để ý ta, ngay một câu cũng không muốn nói... Người nói xem là đàn ông thì không được phạm sai lầm à? Ta không phải chỉ là hơn nửa đêm nhờ hẩm đem tiền đến cảnh cục bảo lãnh cho ta ra ngoài thôi sao, thế có là cái gì đâu? Người nhìn thử cái tính keo kiệt nhỏ mọn của hấn xem, còn lớn hơn của mấy ông già nữa.”

“Dừng dừng dừng! Người xác định người đang nói đến Mập Mập mà không phải người khác?”

“Người khác? Người khác dám nói ‘không’ với ta à?” Cầm ly rượu lên nốc một ngụm.

“Ha ha, ta còn đang nghĩ người là đang than vãn về bạn trai của mình chứ...”

“Bạn trai? Bạn trai không hợp thì chia tay là được, say goodbye xong ai sẽ đi oán hận này nọ giống đàn bà chứ? Nhưng Mập Mập thì khác, quan hệ giữa hai chúng ta thân thiết như vậy, làm sao lại giận dỗi chỉ vì cái chuyện nhỏ xiu này chứ!”

An Táp cười khổ. Hấn cảm thấy bị ai thay Mập Mập, cũng bị ai thay Tưởng Minh... Cả hai đều là dạng “trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường” a

~Xả xong bầu tâm sự, Tưởng Minh lại bắt đầu uống rượu. An Táp lắc đầu, như vậy không được. Nếu cứ dựa vào tốc độ hai tên này mà phát triển, có khi Mập Mập bị người ta cuỗm mất Tưởng Minh vẫn đang ngây ngốc sắp xếp suy nghĩ đi? Làm một bằng hữu tốt tận chức tận trách, khi bạn bè gặp khó khăn thì phải cố gắng mà giúp đỡ, người nói xem có phải không... Hắc hắc hắc, An Táp vụng trộm cười.

34. Chương 34

Nóng quá... Cả người cứ như bị thiêu cháy, nóng bức thật khó chịu...

Lúc Tưởng Minh bị An Táp đuổi về câu lạc bộ đã là mười hai giờ hơn. Mập Mập nhìn cái tên say rượu đến không còn hình người, nhều mảy.

An Táp trước khi đi ái muội nháy mắt với Mập Mập vài cái, còn nói hấn cố lên nữa... Có ý gì đây?

Giống như mọi lần bắt đầu giúp Tưởng Minh cởi quần áo, tắm rửa, thay quần áo... nhưng hình như có chỗ nào khác biệt. Đến tận cùng là chỗ nào khác Mập Mập cũng không rõ, hình như là không khí thay đổi...

“Mập Mập, nước, nước...” Tưởng Minh bị bốc trắng như củ hành tây nằm trong ổ chăn, cả người nóng hừng hực, cổ họng lại càng không nói.

“Mập Mập, người nhanh tới đây a... Đừng không để ý đến ta, ta sai rồi, được chưa? Ta về sau nhất quyết sẽ không ra ngoài lâu lẳng nữa...”

Mập Mập đẩy cửa ra, hình ảnh nhìn thấy đầu tiên chính là Tưởng Minh trần trụi lăn qua lăn lại trên giường... Máu đột nhiên dồn lên não, hấn hình như lại muốn phun máu mũi?

“Nóng quá, ta muốn có nước.” Vì nhiệt mà cả làn da Tưởng Minh biến thành màu hồng phấn, gương mặt lại càng đỏ, ánh mắt ngập nước, đẹp đến dọa người.

“Người chờ, ta, ta đi lấy...” Mập Mập vội vàng chạy đi rót nước, sau đó lại tất tả chạy về nâng y dậy, giúp y uống nước. Mập Mập buồn bực, mình kiếp trước nhất định là thiếu nợ y, bằng không thì sao cứ phải làm cha làm mẹ mà hầu hạ y chứ?

Uống xong ly nước, Tưởng Minh vẫn ồn ào vì nóng. Mập Mập lo lắng, y có phải phát sốt không a? Đưa tay lên trán, ừ! Nóng đến dọa người. Lại thử sờ sờ lên người y, cũng là nóng đến phồng tay. Khẳng định là phát sốt! Nhưng phát sốt không phải đều do cảm lạnh sao? Y như thế nào lại bị sốt a?

Bàn tay Mập Mập có nhiệt độ thấp hơn cơ thể Tưởng Minh nhiều, cho nên mỗi lần tay Mập Mập đụng đến, Tưởng Minh sẽ thấy rất dễ chịu. Một khi tay Mập Mập dời đi, y sẽ không vui, cố gắng đến gần Mập Mập cọ a cọ. Hai tay y ôm lấy cổ Mập Mập, gương mặt kề sát mặt Mập Mập, cả người đều dính lấy Mập Mập... Lúc này thì tốt rồi, cả hai người đều nóng.

“Người, người buông ra... Ta, ta, ta...”

“Không buông, như vậy mới thoải mái.” Tưởng Minh lúc này như cái bánh mật dính vào trên người Mập Mập, mặc cho Mập Mập đẩy, mặc cho Mập Mập lay, thế nào cũng gỡ không ra.

Mồ hôi đã tuôn như mưa trên trán Mập Mập. Hẳn nhịn thôi cũng đủ vất vả, thằng nhãi này còn cố gắng mà cọ? Muốn đốt lửa sao?

“Tưởng Minh, người mau buông ra... Không buông có chuyện gì thì đừng trách ta!”

“Không buông, nóng quá!”

Mập Mập đánh Tưởng Minh một cái thật mạnh, Tưởng Minh hơi sững sốt, nhưng rồi y nở nụ cười quyền rũ, ôm Mập Mập càng thêm chặt.

Mập Mập nhào lên... lấy ra giường bao kín Tưởng Minh lại, công y xuống lầu, gọi xe đi bệnh viện. Thằng này chắc chắn là bệnh nặng, bằng không thì nhân phẩm nó đi chơi đâu mất rồi.

“Ta không chích đâu, ta không thích châm kim... A! A~” Mập Mập nhìn Tưởng Minh bằng đôi mắt không muốn trách cứ. Tên này, bệnh không nhẹ a...

“Bác sĩ, y không có việc gì chứ?” Mập Mập lo lắng liếc qua Tưởng Minh một cái.

“Không có gì nghiêm trọng, truyền xong chai dịch này là nhiệt độ sẽ giảm xuống. Còn nữa, người nên nói cho y biết, còn trẻ thì không nên ăn loại thuốc ấy, tuy rằng không có gì nguy hại nhưng thời gian dài cũng không tốt gì.”

“Nga...” Di? Y là uống loại thuốc nào? Chờ y tỉnh phải hảo hảo mà hỏi một phen.

Tưởng Minh bị mất nước, tác dụng của rượu cũng bắt đầu phát tác làm y hầu như ngủ say ngay lập tức.

Sáng sớm hôm sau xuất viện, Mập Mập đi phía trước, Tưởng Minh đuổi theo sau. Lần này, Mập Mập cố ý thả chậm tốc độ.

“Uy, Mập Mập, đừng có giận ta a!”

“Hừ!”

“Được rồi, ta biết ta sai rồi, về sau nhất định sẽ làm một công dân tốt tuân thủ pháp luật nghiêm chỉnh, được chưa?”

“Hừ...”

“Hừ hừ hừ... Người là heo sao? Chỉ biết hừ.”

Mập Mập ở đằng trước nở nụ cười, chân bước nhanh về phía trước.

“Uy! Người đi chậm một chút, chờ ta với a!” Tưởng Minh chạy chậm chậm đuổi theo.

“Về sau người cũng nên rèn luyện đi, thể chất thể này còn không theo kịp ta.”

“Xí! Trước đây người vài trăm bước còn chạy không được, vậy cũng có mặt mũi nói ta?”

“Hiện tại không phải chạy được sao?”

“Kia... Ta về sau cũng có thể chạy được.”

“Phải không?” Mập Mập hoài nghi nhìn Tưởng Minh.

“Ân... Chứ gì nữa. Người cứ chờ mà xem.”

Quan hệ giữa hai người nhờ một ly rượu pha xuân được của An Tạt mà cải thiện. Tuy rằng chưa đạt được mục đích như mong muốn, nhưng cũng có tác dụng, không phải sao?

Mập Mập vẫn đang tiến hành sự nghiệp giảm béo của hắn như thường lệ. Mỗi ngày từ sáng sớm sẽ là tập luyện, tập luyện và tập luyện. Hiện tại, Mập Mập với công việc tập luyện của mình đã có một vài tâm đắc.

Tỷ như khi chạy bộ không cần quá dùng sức, chỉ cần dùng phương pháp mà mình cảm thấy nhẹ nhàng nhất là được. Nếu chạy bằng mũi chân mà không phải cả bàn chân thì sẽ không sợ chạy xong bị đau chân. Lúc tập tạ tay không cần dùng nhiều lực, cũng không nên sốt ruột, từng chút từng chút một tốt hơn... Có đôi khi, Dương Vũ Thanh còn phải thỉnh giáo Mập Mập một vài chuyện này nọ.

“Mập Mập tháng này gầy được 25 cân, cố gắng không ngừng nha!” Nhìn cái cân thể hiện con số 203, Mập Mập hiểu ý nở nụ cười. Hiện tại thể trọng của hắn đã càng ngày càng giống người bình thường. Không bao lâu nữa, hắn... có thể mặc vừa cái quần jeans kia rồi!

Đã gần cuối tháng tư, thời tiết càng thêm ấm áp. Mỗi ngày của Tưởng Minh ngoại trừ tìm An Tạt uống rượu thì chính là tìm Mập Mập trêu chọc. An Tạt bị Tưởng Minh làm phiền chịu không nổi đã theo Tiêu Kỳ nhà hắn đi Hawaii hưởng tuần trăng mật. Tưởng Minh vì thế càng nhàm chán. Rảnh rỗi không có việc gì làm, Tưởng Minh lại càng tăng thời gian đi tìm Mập Mập, thế nào cũng phải đem hắn đùa đến mức sinh khí, không còn nét mặt hoà nhã mới chịu bỏ qua. Người này chính là tiện! (đê tiện, hén hạ, bỉ ổi...)

“Mập Mập! Mập Mập!”

“Chuyện gì?”

“Người có quần áo cho mùa xuân chưa?”

“Có...”

“Thật không?”

“Ân, trước kia có mua.”

“Ai nha, vậy khẳng định mặc không vừa rồi. Bằng không buổi chiều chúng ta đi dạo phố đi?”

“... Ân.”

Từ sau khi Tiểu Triệu rời khỏi, quần áo đều là hai người cùng đi mua. Tưởng Minh rất thích loại vận động này, mỗi lần đều ngay trên đường lồi lồi kéo kéo tay Mập Mập khắp nơi đi dạo, cũng chẳng thêm quần áo cho người khác.

“Uy, Mập Mập, người thấy cái quần lót này thế nào? Rất được nhỉ? Hắc hắc, cái màu đen kia cũng không tệ.”

Mập Mập là loại người truyền thống, ở một nơi nhiều người như vậy thảo luận vấn đề quần lót, hắn không can đảm được như thế.

“Ân... ân...”

“Mua cho người một lốc.”

“Ân... A? Đứng, đứng...” Đối với chuyện mấy trăm tệ một cái quần lót, Mập Mập tiếp thu không được. Hắn trước kia cho dù mua cỡ đặc biệt lớn cũng chỉ khoảng mười tệ một cái. Cầm hai lốc quần lót cùng kiểu dáng chỉ bất đồng số đo, mặt Mập Mập đã đỏ như ráng chiều.

Tưởng Minh túm Mập Mập bước về phía trước, nở nụ cười vừa xấu xa vừa gian trá. Y yêu nhất là xem bộ dạng mặt đỏ thẹn thùng của Mập Mập.

Cái loại ham thích này thật biến thái mà!

35. Chương 35

Hai người dạo quanh khu mua sắm vài lần, thu hoạch tương đối khá. Tưởng Minh ngoại trừ mua cho mình một vài bộ quần áo hàng hiệu còn mua thêm cho Mập Mập mấy thứ đồ đắt tiền, làm Mập Mập mỗi khi nhìn đến bảng giá đều cảm thấy thịt đau.

“Được rồi, nhiều đây là quá đủ rồi, không cần mua thêm...” Mập Mập rên rỉ. Tưởng Minh quay đầu nhìn hai cánh tay Mập Mập đã treo đầy quần áo, nhiều đó hẳn là đủ.

“Đói không?” Tưởng Minh lấy bớt vài túi đồ to giúp Mập Mập đỡ phải xách nặng.

Mập Mập lau mồ hôi... Đi dạo phố cũng không phải chuyện bình thường nên làm, so với luyện tập hằng ngày còn mệt hơn nữa.

“Đói.”

“Ta mời người ăn cơm.”

Bước vào một nhà hàng sang trọng, Tưởng Minh và Mập Mập để quần áo mua được sang một bên bắt đầu gọi món.

“Không cần gọi nhiều món như vậy, ăn không hết đâu.” Thấy Tưởng Minh uốn lưỡi gọi món không ngừng nghỉ, Mập Mập vội vàng ngăn y lại. Rất xa xỉ! Tưởng Minh là điển hình của gia cấp địa chủ, còn Mập Mập với tư tưởng bình dân không so được a.

“Được rồi, trước tiên cứ nhiều đó đi.” Buông tờ thực đơn, Tưởng Minh cho Mập Mập một cái tươi cười. Mặc dù vậy, Mập Mập vẫn rất cảm động, bởi chiếu theo kế hoạch dinh dưỡng giảm béo của hắn, những món Tưởng Minh gọi đều không chứa đường hoặc tinh bột.

“Buzzz... buzzz... buzzz... buzzz”

“Ừ? A, được... Được, biết rồi.” Cúp điện thoại xong Tưởng Minh cũng chẳng còn tâm tình ăn cơm. Là Tề Thiên gọi đến, y nói cuối tuần sẽ cùng Mục Kiền qua Pháp kết hôn... Mà từ đầu tới cuối Tề Thiên vẫn chẳng hay biết gì, y vẫn tưởng rằng Mục Kiền bị bắt cóc là do trong công ty có người muốn kiếm lợi...

“Mập Mập, ta ăn không vô. Người ăn đi, ta chờ người.”

“Nga... được.” Nhìn thấy sắc mặt Tưởng Minh không được tốt, Mập Mập cũng không hỏi gì nhiều.

Ở bàn bên cạnh: “Ta nghĩ chúng ta không thích hợp, ta đã có người trong lòng.”

“Tiểu Tuyết, không thể cho ta một cơ hội sao?”

“Không thể. Tuy rằng người yêu của ta hiện giờ không ở đây, nhưng ta biết sẽ có một ngày hắn trở về.”

Mập Mập sững sốt, thanh âm này rất quen thuộc... Hắn đứng bật dậy, vươn mắt qua tấm bình phong.

“Lý Tuyết?” Mập Mập nhin không được kêu ra tiếng.

Nghe thấy có người gọi tên mình, Lý Tuyết quay đầu: “Trữ Hân?” Bởi vì sốt ruột đứng lên, cái ghế dựa bị mạnh mẽ đẩy ra ngã xuống mặt đất, làm Tưởng Minh còn đang ngây người giật nảy. Ngắc đầu, cau mày, đây là cái tình huống khỉ gừ thế này?

Lý Tuyết đã chạy đến ôm lấy Mập Mập. Nam nhân bên kia ngây người, Mập Mập ngây người, Tưởng Minh cũng ngây người...

“Mập Mập đáng chết, người chết ở chỗ nào? Ta tìm người gần một năm, người như thế nào tự nhiên lại mất tích chứ hả? Mà người sao lại gây thành thế này? A... ăn không ít khổ đi... Mập Mập đáng thương...” Lý Tuyết vừa đánh Mập Mập vừa khóc lóc kể lể.

Mập Mập không biết làm sao, chỉ có thể nhè nhẹ vỗ về lưng nàng. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh làm đầu óc hắn hiện tại không thể rõ ràng suy nghĩ.

“Khụ... Mập Mập, không giới thiệu một chút à?” Tưởng Minh ngồi đấy, trong tay cầm chiếc đĩa, chọc chọc đồ ăn trong chén, một bộ dạng ta đang lắng nghe.

Mập Mập quay đầu nhìn Tường Minh, lại nhìn nhìn Lý Tuyết trong lòng, trong lòng một trận nôn nao... Hắn đột nhiên có cảm giác phản bội...

“Đây... Đây là Lý Tuyết, bạn gái của ta... Đây là Tường Minh, bạn... bạn tốt của ta.”

Nghe được Mập Mập đang giới thiệu mình, Lý Tuyết ngẩng đầu, liếc Tường Minh một cái, thấy được nét định ý rõ ràng trong mắt y... Lẽ nào nàng nhìn lầm rồi? Một người nam nhân sao lại có khả năng sinh ra định ý với nàng?

Lý Tuyết ngồi xuống, đem chuyện mình vì sao lại rời đi không lời từ biệt giải thích một lần. Nhà Lý Tuyết không phải ở thành phố này, mấy hôm ấy cha nàng đột nhiên bệnh nặng, mà mẹ nàng lại không thể chiếu cố, cho nên nàng bắt buộc phải xin nghỉ công tác, về nhà chăm sóc cha. Trước khi đi nàng có viết cho Mập Mập một lời giải thích, nhưng lại không gửi tin nhắn, nghĩ rằng chờ cha nàng khoẻ lại sẽ về liền. Không ngờ bệnh tình cha nàng chuyển biến xấu, chưa đến một tuần đã lỵ khai trần thế... Chờ lo xong tang sự cho cha Lý Tuyết mới có thể trở lại, lại nghe được tin tức Mập Mập đã bị đuổi việc, ngay cả nhà cũng trả. Lý Tuyết liền thuê căn nhà lúc trước Mập Mập ở, vẫn công tác ở chỗ cũ, hi vọng một ngày kia Mập Mập sẽ trở về...

Nghe Lý Tuyết nói xong, Mập Mập cảm khái ngàn lần vạn lần, hận mình vì cái gì lại đi bỏ lỡ tờ giấy nhắn tin kia, lại càng hận chính mình không chiếu cố nàng nhiều một chút. Một nữ nhân lo nhiều việc như vậy nhất định chịu không ít khổ cực a!

Tường Minh nhìn hai người bọn họ thâm tình nhìn nhau, lời muốn nói cũng không chen vào được... trong lòng không hiểu sao dâng lên một cơn lửa giận.

“Mập Mập, ta đi trước.” Phun ra một câu, Tường Minh cầm điện thoại rời đi.

“Uy, người đi đâu? Buổi tối trở về sớm một chút a...”

Tường Minh không để ý đến hắn.

“Y là bằng hữu của người?” Lý Tuyết nhìn bóng dáng Tường Minh rời đi, nghi hoặc hỏi.

“Àn, ta hiện tại đang ở chỗ của y. Y mở một cái câu lạc bộ thể hình, ta đến đó giảm béo.”

“Giảm béo? Hèn gì người gầy như vậy.” Lý Tuyết cầm lấy tay Mập Mập cảm thán.

“Ha ha, như vậy không tốt sao?”

“Tốt chứ, nhưng ta sợ người gầy xuống sẽ có rất nhiều người muốn giành người với ta, làm sao được?” Lý Tuyết làm bộ buồn rầu trêu ghẹo.

“Ha ha, không có đâu. Chỉ có người mới có thể thích ta, mấy người khác nhìn một cái còn không thèm nữa là.”

Lý Tuyết trầm mặc. Tuy rằng câu ấy chỉ là một câu nói đùa, nhưng Mập Mập gầy xuống quả nhiên đẹp hơn rất nhiều: dáng người cao lớn, bề ngoài tuấn lãng, còn có tính cách ôn nhu... Nếu gầy hơn chút nữa, người thích hẳn khẳng định rất nhiều.

“Đang suy nghĩ cái gì?”

“A? Không có gì... Trữ Hân này, người chừng nào thì trở về?”

“Trở về đâu?” Mập Mập nghi hoặc.

“Thì về căn nhà trước đây của người a.”

Trở về nhà? Mập Mập chưa từng nghĩ đến việc phải trở về nhà. Ở chỗ của Tường Minh, hắn đã quên mất mình cuối cùng có một ngày phải dọn ra...

“Chuyện này nói sau.”

Ra khỏi nhà hàng, Mập Mập ôm theo một đồng túi. Lý Tuyết nhìn thấy mấy cái túi kia sưng sốt cả buổi, toàn đồ hiệu đắt tiền, ít nhất cũng phải vài ngàn... Tường Minh kia đúng là tiêu tiền như nước a!

“Ta về trước, có thời gian sẽ tìm người.”

“Ân, tốt. Ta có thời gian cũng sẽ tìm người nói chuyện.” Hai người cho nhau số điện thoại.

Mập Mập ngồi xe buýt công cộng trở về. Đối với việc Lý Tuyết xuất hiện, hắn dường như không còn cao hứng như trước nữa. Hắn đã từng ảo tưởng không biết bao nhiêu lần Lý Tuyết sẽ trở về, tìm hắn, giải thích cho hắn biết nàng không hề từ bỏ hắn... Nay giấc mộng đã trở thành sự thật, nàng đã thật sự trở lại, vậy hắn vì sao lại không hưng phấn, ngược lại còn ần ần cảm thấy một tia bất đắc dĩ?

Trở lại câu lạc bộ, mở cửa vào liền phát hiện Tưởng Minh ở nhà, đang buồn chán ngồi xem tivi.

“Người làm sao lại đột nhiên về trước?” Buông mấy túi đồ trong tay, hắn chạy ra đổi giày.

“Nàng ta là bạn gái của người?”

“A? Ân... trước kia quen nhau.”

“Hừ! Không nghĩ đến cũng có người thích người béo như vậy.”

Mập Mập trầm mặc. Đúng vậy, hắn chưa bao giờ hi vọng xa vời mình chạm được tay vào tình yêu, nhưng Lý Tuyết xuất hiện đã cho hắn hi vọng và dũng khí.

“Hừ!” Tưởng Minh tắt màn hình, xoay người về phòng ngủ.

Sao ta có cảm giác như tác giả đánh lộn tên chương thế nhỉ? Chương trước làm gì đã có nữ pháo hôi đâu? Mà chương này làm gì đã có nị hôn đầu? — Ta QT trực tiếp từ bản raw thì nó thế rùi, ngộ nhỉ???

36. Chương 36

An Táp đi rồi, không có ai bồi Tưởng Minh uống rượu... Đang buồn bực, chợt y nghĩ đến một người thế là điện thoại cho hắn liền.

“Uy, Văn Ái Khanh, uống rượu, đi không?”

“Được! Chờ đây, ta đến liền.”

Cúp điện thoại, thay quần áo chuẩn bị xuất môn.

Mập Mập nhìn thấy, vừa định nói câu nên sớm trở về, nhưng hắn có tư cách gì mà nói đâu. Thế là Mập Mập trong tâm trạng phiền muộn không rõ nguyên do thay quần áo, bắt đầu sắp xếp mấy thứ hôm nay mới mua, cái nào của Tưởng Minh thì cất vào ngăn tủ cho y, cái nào của hắn thì xếp lại bỏ gọn vào trong tủ quần áo.

Tưởng Minh đạp chân ga. Chết tiệt! Thấy người khác phái là quên mất nhân tính, Mập Mập chết tiệt! Một mình còn chiều cổ hắn như vậy, mua cho hắn cái này cái kia, vậy mà thấy cái nữa nhân kia liền đem mình quăng ra sau đầu... Bình thường lúc y ra ngoài đều nói cái gì mà phải lái xe cẩn thận, sớm trở về, v.v. còn hôm nay một chữ cũng chưa ra khỏi miệng. Cũng đúng, mình với hắn cũng chả có quan hệ gì, dựa vào cái gì hắn phải chăm sóc mình chứ! Hừ, thật là...

Tưởng Minh chẳng biết vì sao bỗng dưng lên một cơn giận vô cớ. Đã đến quán bar, dừng xe thôi. Lúc xuống xe, y sập cánh cửa xe đánh rầm một cái, làm cái xe rên lên sợ hãi.

“Làm sao vậy, ra khỏi nhà đạp phải phân chó à?” Văn Ái Khanh nhìn đến cái mặt thối của Tưởng Minh, trêu đùa một câu.

“Ừ, đạp phải một đồng lớn!”

“Thật hay giả?” Văn Ái Khanh đang nâng ly thiếu chút nữa đã phun ra.

“Người bị ngu ngốc à?” Cho hắn một cái liếc mắt xem thường, Tưởng Minh rầu rĩ gọi rượu.

“Kháo! Bị người ta đá hay sao mà giận đến như vậy?”

Tưởng Minh không thềm để ý đến hắn.

“Uy, ta chỉ là nói giỡn thôi. Làm sao vậy? Tức giận thật à?”

“Không... Chỉ là có chuyện nghĩ không ra.”

“Chuyện gì mà nghĩ không ra? Nói đi, ta nghĩ giúp người. Hai người dù sao cũng tốt hơn một người a.”

“Àn... Chính là, nếu, ta là nói nếu như, người có một người bạn tốt, một người bạn phi thường cực kì tốt, cùng sống với người một nhà. Hắn giặt quần áo cho người, nấu cơm cho người, lúc người ra ngoài sẽ đặc biệt dặn người mặc thêm áo khoác, lúc người phát sốt sẽ công người đến bệnh viện, lúc người uống say ới ra hắn sẽ thu dọn... Người như vậy...”

“Dừng! Người là đang nói đến mẹ người?”

“.....”

“Được rồi, nói tiếp đi.”

“... Người quen cùng một chỗ với hắn, bởi vì hắn không quan tâm mà phiền não, bởi vì hắn có bạn gái mà phần nộ... Người nói xem hai người bọn họ là có quan hệ thế nào?” Nói xong, Tưởng Minh bất giác nhớ lại từng chút từng chút cuộc sống của hai người bọn họ.

“Người... đang nói tới BF của người?” Văn Ái Khanh thật cẩn thận hỏi, chỉ sợ lại chọc vào dúng đầu của Tưởng Minh.

Tưởng Minh lắc đầu, chán nản uống rượu.

“Trời hời! Ta nghĩ không ra còn có ai có thể đối tốt với người như vậy... Nếu không phải bf, vậy ta chỉ có thể nói hắn yêu người đủ sâu. Nếu mà có người đối với ta như vậy, ta cam chịu bị hắn đặt dưới thân!”

“Cái gì?” Tưởng Minh sững sốt, y đứng bật dậy làm cái bàn rung rinh, ly rượu sóng sánh tràn cả ra ngoài.

“Uy! Người phát điên cái gì vậy?” Văn Ái Khanh vội vàng bảo vệ ly rượu của mình, lấy khăn giấy lau đi vết rượu hoen trên áo. Một cái áo này cũng vài ngàn tệ, giờ hay lắm, tắm trong rượu rồi.

“Xin lỗi, ta có việc phải đi trước.” Nói xong Tưởng Minh liền chạy biến ra ngoài.

Văn Ái Khanh vẫn đang ngồi kia, nhìn mặt rượu lay động trong ly, ngây ngốc suy nghĩ: hình như cũng có người đối với mình như thế, nhưng là hắn không chắc cái đó là tình thương của cha hay là cái gì khác...

Ngày đó hắn bị tóm vào đồn cảnh sát, hơn nửa đêm thật tìm không ra một ai có thể đến giúp hắn nộp tiền bảo lãnh, hắn bất đắc dĩ đành phải gọi điện cho người kia.

Người kia là cha hắn, cũng không phải cha ruột, mà là cha nuôi. Năm hắn 6 tuổi, nam nhân ấy nhận hắn về nhà nuôi.

Hắn nhớ mang máng đó là một chiều thu chạng vạng, hắn đang chơi đùa với các bạn ở cô nhi viện thì một người nam nhân cao lớn soái khí vươn tay nói với hắn: “Theo ba ba về nhà...”

Gọi người ấy là cha nhiều năm như vậy, nhưng trong lòng chưa từng xem người đó là cha mà đối đãi. Yêu người ấy lâu như vậy nhưng chưa bao giờ hắn được đáp lại, hắn từng nghĩ sẽ cam chịu với quan hệ cha con cả đời, nhưng lời nói của Tưởng Minh đã thức tỉnh hắn. Người kia đối với hắn nếu không chỉ có tình thương của cha, vậy còn thứ tình cảm gì nữa? Dù sao ngày hôm đó lúc nộp tiền bảo lãnh cho hắn, người ấy sinh khí thật sự lớn a... Là ghen hay là cảm xúc khác? Hắn không thể cứ buông tha như vậy!

“Phục vụ, thêm ly nữa.”

Tưởng Minh vừa lái xe, vừa đối với phát hiện ban nãy của mình mà hưng phấn không thôi. Mập Mập thích mình? Mập Mập yêu mình? Đúng vậy, hắn nhất định là yêu mình nên mới chăm sóc mình như thế.

Một khi nghĩ đến anh chàng Mập Mập ngốc nghếch mà ôn nhu kia thích mình, Tưởng Minh liền vui vẻ không khép miệng lại được. Một lát nữa nên nói với hắn cái gì đây?

“Mập Mập, người có thích ta hay không?” Có phải quá trực tiếp hay không? Da mặt y cũng không dày được như vậy.

“Mập Mập, người thích ta sao?” Ôi chào, rất đàn bà! Đường đường một đấng nam nhi đi ông ẹo siết tay, rất ghê tởm! Bằng không cứ nói rõ với hần, hần nhận liền nhận, không nhận thì bỏ đi, có cái gì đâu...

Tuy rằng nghĩ trong đầu là thế, nhưng hành động được lại cần đến dũng khí – thứ Tưởng Minh luôn thiếu. Vất vả một hồi mới thu hết can đảm, Tưởng Minh rút cuộc muốn hành động.

Ở trong xe hít sâu mười cái, còn cẩn thận nhìn gương xem mặt mình có phong lưu phóng khoáng hay không... Xác định kiểu tóc không hề rối, khoe mắt không có ghèn, trên răng cũng không dính đồ ăn, Tưởng Minh mở cửa xe, bước chân về phía câu lạc bộ.

Đột nhiên, hai bóng người xa xa khiến Tưởng Minh chú ý. Y lặng lẽ trốn sau chiếc xe, nhìn bóng dáng hai người đang chậm rãi đi về phía câu lạc bộ.

“Hần, người chừng nào mới có thể dọn ra? Kì thật người không cần giảm béo, ta cũng không để ý chuyện người béo. Thật sự!”

Mập Mập ngây ngô cười.

“Không được, ta đã đáp ứng Tưởng Minh đợi giảm béo xong mới rời đi. Người chờ thêm vài tháng là được rồi.”

“Vì cái gì phải nghe lời Tưởng Minh kia a? Được rồi, vậy người cố gắng giảm béo.” Lý Tuyết ngừng nói, ôm lấy cổ Trữ Hân “chụt” một phát trên môi hần, sau đó buông cái người còn đang phát ngốc ra chạy mất.

Mập Mập vuốt môi, đây là hôn? Son môi của Lý Tuyết in lên môi Mập Mập, hần nhú nhú mày, lấy tay lau. Hình như không tốt như hần vẫn tưởng tượng...

Tưởng Minh trốn sau chiếc xe bắt giác ôm đầu, răng cắn vào môi lúc nào không biết.

Thấy Mập Mập đã đi, y bước ra khỏi chỗ trốn, đá một cước vào chiếc xe, lưu lại một mình chiếc xe tội nghiệp, nghênh ngang rời đi.

Mập Mập lên lầu, mở cửa phòng, không thấy Tưởng Minh đâu thì rất kì quái. Vừa rồi rõ ràng thấy xe của y, mà người thì lại không thấy bóng dáng?

37. Chương 37

Tưởng Minh lại dọn về làm ở trong cái văn phòng đa công năng của mình. Điều này làm cho Mập Mập rất nghi hoặc, ở trên lầu rõ ràng sống rất tốt, vì sao đột nhiên lại chạy xuống dưới ở?

Tưởng Minh lại thực hành chính sách “chiến tranh lạnh” với Mập Mập: không nghe, không nhìn, không để ý... mọi chuyện có liên quan đến Mập Mập đều bị đưa vào phòng cách ly.

Sau một thời gian, Mập Mập có tri giác đến cỡ nào cũng nhận thấy được, thế nhưng hần nghĩ mãi không ra mình đắc tội Tưởng Minh ở chỗ nào... Về phần hai người thì sao ư? Gặp mặt nhau một câu cũng không ra khỏi miệng.

Ăn xong cơm chiều, Mập Mập tán gẫu với Dương Vũ Thanh trong đại sảnh, thấy Tưởng Minh đi tới liền chủ động bắt chuyện với y, hi vọng giảm bớt chút căng thẳng trong quan hệ hai người.

“Tưởng Minh, người sắp ra ngoài à?”

“Ờ!” Tưởng Minh cũng chẳng thèm cho Mập Mập một cái liếc mắt đã ly khai.

“Hai người các người làm sao vậy?” Dương Vũ Thanh vỗ vỗ Mập Mập.

Nhìn Tưởng Minh rời đi: “Ta cũng không biết, đột nhiên không để ý ta...” Quái lạ

~“Phải không? Tưởng Minh cũng không phải loại người không nói đạo lý a.” Dương Vũ Thanh nghi hoặc.

“... Ân.” Không phải không nói đạo lý, mà là đạo lý không thêm chấp người như y.

Tưởng Minh phải đi lấy vé máy bay, buổi chiều y đã nhờ người mua giúp. Chuyến bay là bảy giờ sáng mai, điểm đến là Paris, Pháp.

Nắm tờ vé trong tay, Tưởng Minh không hiểu trong lòng mình sao lại như thế này: ngũ vị tạp trần, khổ sở? Thật ra khổ sở cũng không có bao nhiêu, bị thương thì có một chút. Mục Kiền rốt cuộc kết hôn với Tề Thiên, tảng đá đeo nặng trong lòng bấy lâu nay cũng đã đứt dây rơi xuống. Trong đầu không còn mấy ý nghĩ loạn thất bát tao nữa, nhưng tự nhiên lại nghĩ đến hình ảnh Mập Mập hôn môi nữ nhân nọ...

Mình thích Mập Mập sao? Đây là lần đầu tiên y dám đối mặt với nội tâm của mình, bằng không cũng sẽ không tức giận mỗi khi Mập Mập tiếp xúc gần gũi với người khác. Đáng tiếc, Mập Mập lại không thương y... đoạn cảm tình này còn chưa bắt đầu đã bị bóp chết ở trong nôi.

Đối với chuyện mình thế nào lại thích Mập Mập, Tưởng Minh cũng nói không rõ. Ông bà ta có câu “lâu ngày sinh tình” không phải sao? Từ nhỏ y đã quen sống tự lập một mình, thật lâu chưa từng được người khác chiều cố qua, cái loại thân tình như ái tình này Tưởng Minh còn chưa phân rõ ràng được.

“Uy? Văn Ái Khanh, người điện thoại cho ta làm gì?”

“Tìm người uống rượu...”

“Ha ha, xem ra chúng ta cùng chung nỗi sầu a, chỗ cũ nhé.”

Mập Mập vận động xong trở về phòng tìm quần áo để thay rồi vọt vào phòng tắm. Nhớ đến cái lúc mua quần lót, Mập Mập nhin không đượ bật cười. Lại nghĩ đến mấy ngày nay chưa cùng Tưởng Minh nói được câu nào, trong lòng đột nhiên trống trải như thiếu thiếu cái gì đó.

Mở tivi lên cũng không biết xem cái gì, chuyển hết kênh này đến kênh kia cũng không thấy có gì thú vị, đành bất đắc dĩ tắt đi vậy. Trên sofa trong đại sảnh, Mập Mập cố gắng nhớ xem vài ngày nay có làm cái gì khiến Tưởng Minh mất hứng hay không, nhưng sàng qua lọc lại tựa hồ không có việc gì có liên quan đến y cả.

Trở về phòng ngủ, Mập Mập nhớ đến Lý Tuyết, nhớ nàng nói hẳn phải nhanh chóng giảm béo để còn dọn ra ngoài. Trong ngực dâng lên một cảm xúc buồn chán, hẳn thật sự không muốn dọn ra ngoài...

“Két!” Có tiếng xe thắng lại, Tưởng Minh đã về. Mập Mập bật dậy, nhìn đồng hồ trên tường – đã hơn 12 giờ khuya. Sao y trở về trễ thế? Mập Mập khoác thêm áo, đến cửa sổ nhìn động tĩnh dưới lầu.

Tưởng Minh nghiêng ngả lão đảo từ trong xe đi ra, đóng cửa xe, rồi gặp người nôn mửa.

Tâm Mập Mập căng thẳng: lại uống rượu! Lại còn lái xe sau khi say rượu nữa! Bộ y không muốn sống nữa sao? Hai bàn tay gắt gao nắm chặt...

Chỉ chốc lát sau Tưởng Minh đã đứng lên, ngẩng đầu nhìn về phía lầu trên. Mập Mập vội vàng trốn, phát hiện Tưởng Minh nhìn không thấy được hẳn mới dám quay trở lại cửa sổ, nhưng người đâu mất rồi? Vào nhà rồi sao?

Mập Mập trở về giường, lăn qua lộn lại ngủ không yên, lại nghĩ đến Tưởng Minh không có mình chiều cố, lỡ ới ra thì phải làm sao, quần áo không biết tự thay, cũng chẳng biết tẩy rửa hơi rượu... nghĩ đến đầu cũng đau. Không được! Để y một mình dưới lầu rất lo lắng, như thế nào cũng phải xuống xem!

Cài nút áo khoác, Mập Mập chạy ra thang máy xuống lầu dưới.

Đến trước cửa văn phòng đa chức năng của Tưởng Minh, Mập Mập lại do dự: có nên đi vào hay không? Nếu vào lại sợ Tưởng Minh chơi trò “chó cắn Lã Động Tân” không nhìn ra tâm ý tốt của hẳn, còn nếu không vào thì chính hẳn lại bức rút lo lắng không yên... Thôi đành gõ cửa vậy.

“Tưởng Minh, người ở bên trong phải không?”

“.....” Không có người trả lời, Mập Mập lại tiếp tục gõ cửa, nhưng cũng chẳng thấy ai ra mở cửa. Mập Mập đưa tay đẩy cửa đã thấy Tưởng Minh nằm trên mặt đất cau mày, giống như đang chịu uỷ khuất cực kì lớn.

“Người... làm sao vậy?” Mập Mập nhẹ nhàng bước đến.

“Mập Mập, người đã đến rồi? Ta cứ nghĩ... người mặc kệ ta rồi chứ...” Tưởng Minh nói xong nước mắt liền không kìm được chảy ra. Một chút thanh âm nức nở cũng không có, chỉ có hai mắt như hai dòng suối lưu lệ.

Nhìn Tưởng Minh một bộ bị người vớt bỏ, ngực Mập Mập đau đến lợi hại. Hắn chạy đến ôm lấy Tưởng Minh, lau nước mắt cho y, nhưng lau thế nào cũng không hết.

“Mập Mập, đau mặt, người đừng lau nữa.”

Mập Mập xấu hổ rút tay lại. Tên nhóc này, khóc cái gì a! Y khóc mà hắn cảm giác như có cái gì cứ cào cào trong lòng, rất khó chịu!

Lột sạch quần áo như ủ trong hơi rượu của Tưởng Minh, Mập Mập ôm y vào phòng tắm bắt đầu tẩy rửa. Đương nhiên vẫn giống như mọi lần trước, đến bộ vị trọng điểm liền làm qua loa.

Xong xuôi, mặc cho Tưởng Minh cái áo tắm rộng thùng thình, lại ôm y trở về phòng ngủ, nhét vào ổ chăn.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang say ngủ của Tưởng Minh, Mập Mập bất giác vươn tay xoa nhẹ. Bởi vì vừa tắm xong, gương mặt y phiếm hồng như quả đào mật, hai phiến môi cũng mê người như cherry.

Mập Mập nhìn không được vuốt ve tóc y, lông mi, ánh mắt, cái mũi... khi đến miệng thì dừng lại, khẽ dùng đầu ngón tay lướt theo đường cong nơi khoé môi, rồi cúi người hôn lên.

Môi cùng môi trong lúc đó ma sát lẫn nhau, mềm, nộn nộn... thật muốn cứ thế mà cắn xuống một ngụm.

Tưởng Minh ngủ say như heo chết chỉ thấy môi ngứa ngứa, vùng tay đập một cái.

Mập Mập sợ hết hồn, trái tim như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực, vội vàng đứng dậy chạy lên lầu. Trong lòng như có con nai con đang húc loạn... Cái cảm giác tuyệt vời vừa rồi không thể dùng ngôn từ mà hình dung được. Mập Mập không khỏi say mê, Tưởng Minh tuyệt đối là một con hồ ly, y trộm đi trái tim của mình.

Mập Mập rút cuộc tỉnh ngộ, trong nháy mắt hắn thấy mình như con thỏ chịu kích thích, ở trên giường lúc thì nằm yên, lúc lại ngồi bật dậy, lại nằm xuống, lại bật người dậy... lặp đi lặp lại đến tận ba giờ sáng hắn mới chợp mắt được.

Mập Mập nghĩ, sáng mai nhất định phải cùng Tưởng Minh nói rõ, hai người không thể cứ tiếp tục giằng co như thế.

Bởi tối qua quá mức hưng phấn, cho nên Mập Mập lần đầu tiên dậy muộn.

Còn Tưởng Minh lại dậy từ rất sớm, say rượu làm đầu y nhức như búa bổ. Nhìn quần áo trên người, Tưởng Minh biết lại là Mập Mập đến giúp mình. Thật rối rắm, Mập Mập tại sao lại như thế? Nếu đã không thích y, vì cái gì phải ân cần săn sóc? Còn nếu hắn thật sự thích y, vì sao lại cùng nữ nhân kia... Tưởng Minh thật sự đoán không ra.

38. Chương 38

Tưởng Minh muốn chào Mập Mập một tiếng trước khi đi, nhưng chờ mãi ở đại sảnh vẫn không thấy bóng dáng ai kia.

Bình thường Mập Mập cứ sáu giờ đúng là rời giường, có trễ cách mấy thì cũng lắm là sáu rưỡi mà thôi. Chẳng lẽ sáng sớm đã đi đâu? Hoặc là... lại đi tìm cái cô Lý Tuyết gì đó đi? Tưởng Minh sinh khí, chẳng thèm để ý Mập Mập nữa, một mình bắt xe ra sân bay.

Lúc Mập Mập tỉnh lại đã sắp chín giờ. Lần đầu dậy trễ khiến hắn cảm thấy thật bất khả tư nghị: có phải mình hư hỏng rồi hay không? Nhìn ánh nắng chói chang bên ngoài, hắn thật sự là dậy rất trễ a...

Vội vàng thay quần áo, vệ sinh cá nhân, rồi chạy xuống vấp phòng dưới lầu tìm Tưởng Minh.

“Cạch cạch cạch...” Sao còn chưa có ai ra mở cửa? Hay là y còn chưa tỉnh dậy?

“Tưởng Minh, dậy chưa? Ta vào đây...” Đẩy cửa ra, phát hiện trong phòng rất chỉnh tề ngăn nắp.

Bình thường cái văn phòng của Tưởng Minh sẽ bừa bộn y chang cái chuồng heo, sao hôm nay lại sạch sẽ bất thường đến vậy? Có dự cảm không tốt.

“Tưởng Minh! Tưởng Minh?” Gọi thế nào cũng không thấy trả lời, Mập Mập cầm lấy điện thoại trên bàn, bấm dãy số của Tưởng Minh. “Thuê bao quý khách vừa gọi...” Tắt máy?

Mập Mập cuống quýt chạy xuống đại sảnh, túm đại một người nhân viên hỏi xem có thấy Tưởng Minh không.

Tất cả mọi người đều trả lời là không thấy... Làm sao lại có thể như thế được!

“Uy, Mập Mập, người đang làm gì vậy?” Vừa làm xong bữa sáng, Triệu Trác còn đeo tạp dề chạy đến gọi Mập Mập ăn cơm.

“A?” Quay đầu lại vừa đứng gặp Triệu Trác, Mập Mập liền lao qua hỏi thăm: “Người buổi sáng có thấy Tưởng Minh đâu không?”

Nghi hoặc nhìn cái đầu Mập Mập bao phủ trong mồ hôi: “Thấy... Thì sao?”

Mập Mập vui mừng: “Vậy có biết y đi đâu không?”

“Không phải hôm nay y bay đi Paris sao? Mọi nhân viên trong câu lạc bộ đều biết, người không biết à?”

Mập Mập sửng sốt: Paris? Chết tiệt! Vậy mà y lại không nói tiếng nào với mình!

“Y có nói khi nào thì trở về sao?” Mập Mập trong lòng đang lo lắng không yên.

“Chắc cuối tuần đi, đợi hôn lễ của Mục Kiên tổ chức xong y sẽ sang Mỹ thăm bố mẹ.”

“Mục Kiên kết hôn? Vậy... Tề Thiên kia... phải làm sao?” Mập Mập kì quái hỏi.

“Cái gì mà Tề Thiên làm sao? Y không phải kết hôn cùng Mục Kiên sao?”

“A? Hai nam nhân... làm sao mà kết hôn?” Đây căn bản là vi phạm lễ thường a!

“Ai nói hai nam nhân không thể kết hôn? Hiện tại đã có rất nhiều quốc gia trên thế giới công nhận hôn nhân đồng tính. Nước Pháp mà bọn họ đi cũng là một trong số các quốc gia công nhận đó thôi.”

“... Thì ra hai nam nhân cũng có thể kết hôn a~” Mập Mập trầm mặc, vì sao Tưởng Minh lại không muốn hẳn biết? Hay là căn bản không thèm để ý chuyện hẳn có biết hay không sao? Đầu óc Mập Mập hiện giờ đang rối như tơ vò, hẳn chưa biết đáp án.

Không nghi ngờ gì nữa, Mập Mập hiện tại đã biết mình thích Tưởng Minh, nhưng Tưởng Minh có thích hẳn hay không, Mập Mập còn chưa biết. Có lẽ y cũng thích mình, nhưng không phải cái loại thích người yêu, mà là bạn bè thích nhau, hoặc có lẽ y xem hẳn như anh trai, hoặc thậm chí là loại tình thân như cha...

Tóm lại, Tưởng Minh chính là hoàn toàn không thích một tên vô dụng như mình. Mập Mập bi ai nghĩ.

“Uy, Mập Mập, suy nghĩ cái gì vậy? Hôm nay là lần đầu thấy người dậy trễ như vậy a.” Triệu Trác nhìn Mập Mập ngẩn người, buông một câu trêu chọc.

“A? Ta... ngủ quên. Đúng rồi, huấn luyện viên đâu rồi? Sao cũng không thấy hẳn nhỉ?”

Nhắc đến Dương Vũ Thanh, Triệu Trác liền cả người khó chịu. “Cái tên ngu ngốc kia, Tưởng Minh đi rồi giao việc quản lý câu lạc bộ cho hẳn, ai biết hẳn chạy mất tích đi đâu rồi.”

“Nga.” Mập Mập lòng không yên bắt đầu bài luyện tập của mình. Khi nào thì y mới trở về a? Mà y còn có thể trở về đây hay không? Hàng loạt suy nghĩ khiến Mập Mập không hề có tâm trí đi giảm béo.

Tuy nói là không có tâm trí đi giảm béo, nhưng khổ tương tư khiến Mập Mập lấy tập luyện làm vui, thể trọng của hẳn giảm xuống với tốc độ kinh người.

.

Khi Tưởng Minh đến Paris, Mục Kiên và Tề Thiên cùng ra sân bay đón y. Nhìn thấy vẻ mặt dạt dào hạnh phúc của cặp tình nhân kia, Tưởng Minh không khỏi ghen tị một trận.

Hừ, không phải chỉ là kết hôn thôi sao, chờ đấy ta cũng kết cho mà xem!

Ngày mai chính là hôn lễ, hai chú rể phải chuẩn bị tốt hết thầy lễ phục.

Của Mục Kiền là chiếc áo đuôi tôm thuần đen, mang theo chiếc nơ xinh đẹp màu trắng; còn Tề Thiên thì cũng là áo đuôi tôm nhưng độc một sắc trắng, duy chỉ có chiếc nơ là màu đen.

Hai người đứng chung một chỗ quả thật rất xứng đôi, không hề có chút nào không được hài hoà. Giống như ông trời đã quyết định, hai người kia, đời này cũng chỉ có thể cùng một chỗ...

Tưởng Minh đột nhiên nhớ đến Mập Mập. Còn nhớ cái lần ra mắt cha mẹ, vì để cha mẹ khỏi đa tâm, Tưởng Minh còn đặc biệt chuẩn bị cho hắn một bộ tây trang cỡ lớn, đáng tiếc là vẫn không mặc vừa.

Hình như vừa mới cho vào một cánh tay, quần áo đã muốn rách toạc ra rồi. Tưởng Minh nhịn không được nở một nụ cười. Nếu Mập Mập hiện tại mặc bộ lễ phục ấy chắc chắn sẽ rất anh tuấn, tuy vẫn còn hơi mập, nhưng so với trước kia thì đã là cách biệt một trời một vực nha.

Mục Kiền thấy Tưởng Minh ngây ngô cười một mình thì bước qua, dù sao có một số việc không biết có thể tiêu tan được hay không.

“Buổi tối ra ngoài uống chút rượu không?”

“Tốt, An Tịch và Tiêu Kỳ chiều nay sẽ đến, chúng ta cùng đi.”

“Ách... được.” Mục Kiền nhìn Tưởng Minh một cái thật lâu, sau đó rời đi.

Tưởng Minh là cố ý tránh đi những lúc hai người ở riêng, tuy hiện tại y đã xác định buông tay, nhưng Tề Thiên vẫn không biết khúc mắc giữa hai người họ. Nếu có một ngày y biết được, chắc chắn sẽ hận chết mình. Tình cảm giữa mọi người bấy lâu nay, Tưởng Minh không muốn phá huỷ.

Buổi chiều, An Tịch và Tiêu Kỳ cũng đã đến, do trường kì phơi nắng và “vận động” dưới ánh mặt trời, màu da cả hai đã dần biến sang màu lúa mạch mê người. Mọi người gặp mặt nhau đều tụ lại một chỗ.

“Tưởng Minh! Người không mang Mập Mập theo à?” An Tịch hô to gọi nhỏ.

“... Để làm chi phải mang hắn theo?” Tưởng Minh nghĩ đến Mập Mập hiện đang cùng một chỗ với cô bạn gái đáng giận của hắn.

“Ách...” An Tịch rối rắm. Xem ra Mập Mập còn chưa bắt được tâm Tưởng đại thiếu.

“Uy, Mục Kiền, từ ngày mai là có người đã từ biệt cuộc sống nam nhân độc thân trở thành đàn ông đã có gia đình rồi, đêm nay không vui vẻ một chút sao?” An Tịch cười hề hề một cách dè dặt.

“Đi chứ, vì cái gì lại không đi đâu! Nhưng hai người khi nào thì cũng cho mọi người uống rượu mừng đây?” Mục Kiền trêu lại.

“Ai nha, lão Tiêu nhà ta không chịu cười, ta cũng còn có cách nào đâu!” An Tịch lập tức bày ra bộ dáng tiểu tức phụ, ghê tởm chịu không được.

“Người chịu gả sao? Người gả ta liền thú!” Tiêu Kỳ ôm An Tịch, nhẹ nhàng trêu đùa bên tai.

“Gả chứ! Mà phải có nhẫn kim cương mới dám thú ta chứ! Dưới mười ca-ra ta không chịu.”

Tưởng Minh phì cười: “Kháo! Người là ăn cướp à? Vậy mà còn lớn tiếng chê ta chủ nghĩa tôn thờ tiền bạc, nhìn lại người xem~”

Mọi người đều ha ha cười đùa.

“Uy! Chúng ta cũng đến rồi đây...” Từ sân bay truyền đến một tiếng hét to, ai nấy đều sửng sốt, quay đầu nhìn.

“Bọn họ vì sao cũng đến đây?” Hai người đang hấp tấp lao ra từ đại sảnh.

39. Chương 39

Tạ Cường và Trương Khải Khải hai người nắm tay nhau đi tới. Tụ tập đông đủ cả...

“Các người cũng đến đây?” An Tạt cùng bọn họ chào hỏi, từ đáy lòng xót thương cho Tưởng Minh. Đứa nhỏ đáng thương, thế này làm sao mà chịu đựng nổi đây

~Ở đây có cả hai nam nhân mà Tưởng Minh từng yêu, nhưng mỗi người bọn họ đều đã tìm được hạnh phúc của mình, chỉ còn Tưởng đại thiếu cô đơn lẻ loi một mình... Không được! Làm bằng hữu nhiều năm như thế, nhất định phải giúp y một phen! Không thấy y hạnh phúc thật là có lỗi với mấy năm chịu khổ sau này của hắn rồi.

Đương nhiên, những lời này còn có thể lý giải là: Tưởng đại thiếu không tìm được người mới, bao nhiêu oán khí sẽ dồn lên tấm thân bạn tốt đây là hắn, cho nên, phải tìm đối tượng cho y. Mà đối tượng được nhắm đến chẳng ai khác ngoài Mập Mập. Mặc kệ thế nào, Mập Mập và Tưởng Minh, hắn đã nhận định sẽ tác hợp đôi trẻ này rồi.

Buổi tối, Tưởng Minh, Mục Kiền, An Tạt và Tiêu Kỳ, bốn người cùng uống rượu ở một quán bar khá nhỏ nhưng tương đối yên tĩnh.

Bốn người họ nhận thức nhau đã lâu. Tưởng Minh với Mục Kiền là cùng nhau lớn lên, với An Tạt là bạn học bắt đầu từ cấp hai đến tận khi đã tốt nghiệp đại học.

An Tạt lần đầu gặp Tiêu Kỳ là khi đến quán bar uống rượu, rồi mới lần la làm quen. Tiêu Kỳ ban đầu là một bartender, sau đó mới từng bước đi lên vị trí hiện giờ, nắm trong tay cỡ bảy, tám cái quán bar cùng khách sạn lớn. Hết thấy đều nhờ vào thủ đoạn và mảnh lời kinh doanh của y.

An Tạt có thể đi đến bước quan hệ này với Tiêu Kỳ hoàn toàn là dựa vào phẩm chất kiên cường và bản tính yêu nghiệt của hắn.

Trước đây, một tổ bốn người vẫn thường ra ngoài uống rượu, nhưng chỉ sợ về sau muốn ngồi cùng nhau thế này cũng không có mấy cơ hội.

Sau khi kết hôn, Mục Kiền và Tề Thiên sẽ định cư ở Pháp, tuy vẫn có thể về nước nhưng dù sao thời gian gặp mặt cũng không nhiều như xưa.

“Đến đến đến, mọi người hôm nay không say không về!” Tưởng Minh cầm lấy ly bia liền nốc một ngụm.

“Chậm một chút! Đừng có nhìn thấy bia thấy rượu là vút luôn sức khoẻ như vậy chứ.” An Tạt oán trách nói.

“Được, không say không về!” Mục Kiền cũng nâng lên ly rượu, sau đó dốc sạch vào cổ họng.

“Uy! Mấy người các người... Rồi, không say không về!” An Tạt cũng bắt đầu uống rượu như uống nước.

Tiêu Kỳ cười cười: “Các người cứ uống đi... Ta uống ít một chút, lát nữa còn phải giải quyết hậu quả.”

“Hừ! Người không phải ngàn chén không say sao? Uống đi nào!” Tưởng Minh đẩy qua một ly bia lớn, Tiêu Kỳ không còn cách từ chối, đành phải uống theo.

Bên kia, Tạ Cường, Trương Khải Khải và Tề Thiên, ba người đang bận rộn về chuyện hôn lễ ngày mai.

“Nhẫn? Nhẫn để ở chỗ nào? Nga, là ở trong ngăn kéo... Đồng hồ! Ta không thấy cái đồng hồ ngày mai ta phải đeo...” Tề Thiên sốt ruột ráo dác tìm kiếm xung quanh.

“Khỏi tìm mất công, trên tay người kia.” Tạ Cường ngậm điếu thuốc trong miệng, vẻ mặt toàn hắc tuyến.

“Ách... A... Ta, ta là quá hưng phấn...”

“Được rồi, đừng hạnh phúc nữa, nhanh tắm rửa đi ngủ đi, ngày mai còn phải làm một chú rể anh tuấn nữa.” Trương Khải Khải vỗ vai Tề Thiên.

“Àn.” Đợi chờ nhiều năm như vậy, rốt cuộc hạnh phúc không dễ dàng đạt được này cũng đã đến tay, lại càng khiến y quý trọng gấp bội.

“Tề Thiên, ra ngoài kia một lát đi, ta có lời muốn nói với người.” Dụi tắt điếu thuốc, vỗ mông, chậm rãi tản bộ ra ngoài ban công.

Tề Thiên nghi hoặc đi theo.

“Kì thật, ta vốn không nên nói ra chuyện này... thế nhưng tình yêu chân chính nếu có điều gì giấu diếm sẽ không tiến xa được, người hiểu không?”

“Ân.” Tề Thiên gật đầu.

“Tưởng Minh thích Mục Kiền, người biết không?”

“... Không biết.”

“Lần đó... bắt cóc cũng là Tưởng Minh bày trò, người chắc cũng không biết?”

“... Ân.”

“Ta không hiểu vì sao Mục Kiền không nói cho người biết, nhưng chắc hẳn có nguyên nhân khi làm như vậy.”

“Chuyện này ta không để ý. Chỉ cần hắn yêu ta, ta cũng yêu hắn, vậy là đủ.” Tề Thiên lạnh nhạt nói.

“... Người tốt như vậy sao lại để cho tên tiểu tử Mục Kiền kia chiếm được chứ! Thật là!” Tạ Cường hiểu ý nở nụ cười. Làm bằng hữu, những gì ta có thể giúp Mục Kiền, ta sẽ tận lực...

“Ha ha, người không phải cũng chiếm được một người tốt đó sao?” Tề Thiên hướng phòng khách bĩu môi.

Ha ha, chiếm được sao? Vậy thì vì sao hắn vẫn không thể hoàn toàn nắm bắt được suy nghĩ trong lòng Trương Khải Khải? Giống như chỉ lơ đãng một chút là sẽ tuột khỏi tầm tay.

.

Lý Tuyết đứng ở quảng trường kiên nhẫn chờ Mập Mập. Đây có thể xem là cuộc hẹn hò chân chính đầu tiên của nàng với Mập Mập.

Hôm nay vừa đúng cuối tuần, Lý Tuyết được nghỉ liền gọi Mập Mập cùng đi dạo phố. Vì buổi hẹn hôm nay, Lý Tuyết đặc biệt chuẩn bị một chiếc váy rất xinh, còn trang điểm tinh xảo, cả người nhìn qua rất có thần thái, đẹp đến câu nhân.

Vài phút sau Mập Mập vội vàng chạy đến, trên người là bộ đồ hàng hiệu mà Tưởng Minh mua cho hắn... cũng rất có cảm giác soái khí.

“Hân, trước tiên chúng ta đi đâu đây?” Lý Tuyết đã chạy đến, khoá trụ cánh tay Mập Mập, trên gương mặt tràn đầy tươi cười hạnh phúc.

“A? Tuỳ tiện đi.” Mập Mập không quen bị người khác ôm cứng nên khẽ rút tay mình ra khỏi vòng tay của Lý Tuyết.

Lý Tuyết sững sốt, sắc mặt không còn được tự nhiên.

Mập Mập cũng cảm thấy mình phản ứng hơi quá, nắm lấy tay nàng hai người bắt đầu tản bộ. Thế nhưng, xúc cảm trong lòng bàn tay lại hoàn toàn khác biệt. Bàn tay kia hắn là thon gầy, dài nhỏ hữu lực, luôn nắm lại tay hắn... mà bàn tay này lại cực kì mềm mại, Mập Mập sợ dùng chút lực sẽ làm nó vỡ nát.

Dọc theo đường đi Mập Mập chẳng có gì để nói. Bình thường rất thích đi dạo phố, vậy mà lúc này lại chẳng thấy tí gì thú vị, còn có loại cảm giác hơi nhàm chán. Còn Lý Tuyết cả đường cười vui, giống như đây là chuyện thú vị nhất thế giới.

Dạo một vòng quanh con đường, Lý Tuyết đã mua được đôi giày cao gót mới ra. Mập Mập cầm theo cái túi, rầu rĩ không vui.

“Hân, ăn trưa xong chúng ta đi xem phim nhé?”

“Nga, được.” Mập Mập lơ đãng trả lời. Lý Tuyết nhìn Mập Mập, cuối cùng không nói gì nữa.

Không khí bữa cơm trưa hơi nặng nề, hai người cũng chẳng ăn được bao nhiêu.

Trong rạp chiếu phim tối đen, trên màn hình là một bộ phim văn nghệ. Mập Mập đối với thể loại phim này không quá hứng thú, nhưng Lý Tuyết muốn xem, thế là hai người cùng xem.

Câu chuyện trong phim vẫn là mô-típ thường thấy: một người nam nhân và nữ nhân yêu nhau đến chết đi sống lại, nhưng bởi đủ loại nguyên nhân này nọ mà không thể cùng một chỗ, cuối cùng nam chính và nữ chính đành mờ mịt nhìn nhau giữa biển người như hai người xa lạ...

Đây là một cái kết thúc bi thảm, Lý Tuyết xem nhập tâm đến độ khóc rống, còn Mập Mập xem xong lại cảm thấy thất thần.

“Hân, hết rồi, chúng ta đi thôi.”

“A? Nga...” Mập Mập bỗng nhiên rơi vào một loại tình cảm phức tạp không rõ tên.

“Hân, một lát nữa chúng ta làm gì đây?”

“Lý Tuyết, ta nghĩ chúng ta nên nói chuyện một chút.”

Lý Tuyết sững sốt, sắc mặt nàng lập tức trắng bệch. Cái gì nên đến rồi cũng sẽ đến, cố ngăn cũng ngăn không được.

Trong quán cà phê, Mập Mập thấp giọng nói câu xin lỗi, Lý Tuyết nhỏ giọng nức nở. Nàng không thể tin được Mập Mập lại đi yêu thương một người nam nhân... Nhưng, nếu người hân yêu đã không phải nàng, có dây dưa thế nào cũng là vô dụng.

“Trữ Hân, ta yêu ngươi, thật sự rất yêu ngươi... Tuy rằng ngươi không còn yêu ta nữa, nhưng ta vẫn không thể hận ngươi. Thật sự, nếu ngươi thích y thì không nên bỏ qua, có một số chuyện bỏ qua rồi... sẽ vĩnh viễn không tìm lại được.” Nàng nói xong liền chạy ra ngoài.

Mập Mập ngơ ngác nhìn theo bóng dáng nàng chạy đi, trong lòng có địa phương nhói đau. Thật xin lỗi, xin lỗi, phi thường xin lỗi...

Lúc hân đứng dậy chuẩn bị ra về:

“Tiên sinh, thỉnh ngài thanh toán hoá đơn. Hai tách cà phê tổng cộng là tám người sáu tệ.”

“À, vâng.” Mập Mập với tay vào túi tiền. Di? Tiền đâu?

40. Chương 40

Mập Mập là được Triệu Trác cứu về. Trong sự xấu hổ, Mập Mập quyết định cả đời này cũng không thêm đi uống cái thứ Espresso đắng ghê tởm nữa.

Trở về câu lạc bộ, việc phải làm đầu tiên là gọi điện cho Tưởng Minh, vô luận thế nào cũng phải nói rõ ràng với y, giống như Lý Tuyết đã nói: không được bỏ qua!

Bấm số điện thoại hết gần buổi sáng mới thông, mà điện thoại thông rồi Mập Mập lại không biết nên nói gì.

“Uy? Ai vậy? Nói chuyện đi chứ! Nửa đêm nửa hôm điện thoại cái khỉ gì? Động kinh à?” Vừa định cúp điện thoại thì...

“Uy, Tưởng Minh... Là ta.”

“Mập Mập?” Vừa nghe được thanh âm của Mập Mập, Tưởng Minh liền tinh thần sáng lạn, xốc chăn ngồi dậy.

“Àn, cái kia... ta... ta gầy rồi...” Ai nha! Mập Mập khấn trương đến độ lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi. Kì thật thứ hân muốn nói là ‘ta thích ngươi’, nhưng không hiểu sao ra đến miệng lại thành ta gầy.

“... Ừ, tốt.” Mặt Tưởng Minh đen xì. Hân nói vậy là sao? Chẳng lẽ là... muốn rời đi? Chỉ nghĩ đến việc Mập Mập rời đi mình, rời đi câu lạc bộ, cùng cái nữ nhân kia bị dục song phi (liền cánh mà bay) rời đi, y chỉ muốn bóp chết tên ngốc mập ấy.

“Ta... ta cùng... Lý Tuyết...”

“Không cần phải nói! Ngươi muốn đi thì cứ việc đi, nhớ đem đồ đạc thu thập cho tốt.” Nói xong, Tưởng Minh cúp điện thoại.

“Ồ?” Cầm chiếc điện thoại còn đang kêu bíp bíp, Mập Mập sững sốt. Hắn đâu có muốn rời khỏi, thứ hắn muốn nói với y là mình đã chia tay với Lý Tuyết thôi mà...

Lập tức bấm dãy số gọi lại, nhưng đầu bên kia Tưởng Minh đã tắt máy. Buông điện thoại, Mập Mập bị ai ngửi, chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy sao?

Bên này, Tưởng Minh ném tất cả những gì y có thể ném được, thứ gì không ném được thì bị y đẩy ngã tan tành, còn cầu nhéo gối đầu, chặn bông... cho hả giận. Mập Mập đáng chết! Lợi dụng xong rồi cứ rời đi như vậy sao?

.

Hai người tiến vào lễ đường thiêng liêng và trang nghiêm, trên mặt lộ rõ nụ cười của sự hạnh phúc.

“Mục Kiên, con bất luận bản cùng phú quý, sinh lão bệnh tử cũng chấp nhận và không phản bội Tề Thiên sao?”

“Con nguyện ý.” Mục Kiên kiên định nói.

“Tề Thiên, con cũng không màng bản cùng phú quý, sinh lão bệnh tử mà không ly không rời Mục Kiên sao?”

“Con nguyện ý.” Tề Thiên thâm tình nói với Mục Kiên.

“Cầu Thượng Đế chúc phúc cho hai con. Bây giờ mời hai con trao đổi nhẫn cưới.”

“.....”

“.....”

Làm sao vậy? Sao này giờ còn chưa đem nhẫn xong nữa? Cả đoàn người phía dưới nhìn hai người tay trong tay, thế nhưng lại bất động như bị người điểm huyệt...

“Hồng rồi! Không phải lấy nhầm nhẫn rồi đó chứ?” An Tịch rên rỉ.

“Có cái gì mà lấy sai?” Tưởng Minh quay đầu nhìn An Tịch.

Tiêu Kỳ bất đắc dĩ lắc đầu cười cười, bây giờ mà chạy về đổi nhẫn khẳng định không kịp. Lại nói, đôi nhẫn kia là của An Tịch và Tiêu Kỳ mua kỉ niệm tình cảm của hai người, bởi vì cái gói bên ngoài giống nhau, lại để cùng một ngăn kéo, lấy nhầm là chuyện có thể hiểu được.

Lúc này, hai người trên đài cũng bắt đầu chảy mồ hôi đầy đầu. Nhẫn của An Tịch thì Tề Thiên đeo rộng, còn nhẫn của Tiêu Kỳ thì đồ cách nào vào được ngón tay Mục Kiên.

“Hai con có thể hôn nhau.” Cuối cùng là cha xứ đứng ra giải vây, giai đoạn đeo nhẫn trực tiếp tỉnh lược luôn.

Mục Kiên ôm lấy Tề Thiên, cố định đôi môi của y thật sâu, trần trọc mút vào. Tề Thiên tuy mặt đỏ tai hồng nhưng cũng cố gắng đáp lại, nước mắt hạnh phúc nhè nhẹ rơi, y rốt cuộc đã đợi được giây phút này.

Mọi người bên dưới lễ đài cũng nhiệt tình chúc phúc hai người có được cuộc sống mỹ mãn.

Tưởng Minh gọi điện cho Dương Vũ Thanh, công đạo rõ ràng từng việc trong câu lạc bộ, sau đó liền bỏ số trong nước, chỉ giữ số ở Paris này, mấy cuộc điện thoại từ Trung Quốc y sẽ không tiếp. Nguyên nhân của chuyện này rất đơn giản: tránh né Mập Mập. Y không muốn nghe được tin tức Mập Mập rời đi.

Sau hôn lễ, Mục Kiên và Tề Thiên sẽ ở châu Âu hưởng tuần trăng mật, An Tịch cùng Tiêu Kỳ cảm thấy chơi đủ nên chuẩn bị về nước. Còn Trương Khải Khải và Tạ Cường thì lại bắt đầu cãi nhau âm ỉ, Trương Khải Khải tự mình chạy về nước, để một mình Tạ Cường ở nơi đất khách quê người.

“Người chừng nào thì về nước?” Tưởng Minh nhìn Tạ Cường, xem ra con đường tình duyên của hắn không được suôn sẻ.

“Không biết.” Tạ Cường thở dài. “Người thì sao?”

Tưởng Minh lắc đầu, hiện tại lòng y đang rối loạn, không muốn về nước, không muốn nhìn thấy Mập Mập và nữ nhân kia vui vẻ hạnh phúc bên nhau...

“Đúng rồi, ta đem chuyện của người... nói cho Tề Thiên.”

“Cái gì? Người sao lại nói ra chuyện đó? Đây chẳng phải sẽ làm bọn họ sinh ra khúc mắc sao?” Tưởng Minh buồn bực.

“Không phải, người sai rồi. Không nói ra mới để lại khúc mắc.”

“.....” Tưởng Minh nhìn hẩn thật lâu, sau đó quay người về phòng.

Tạ Cường còn lại một mình trên ban công, châm điếu thuốc, hẩn ngẩn ngơ nhìn dòng người tấp nập trên đường phố sáng ánh đèn. Người nước ngoài quả thật rất sạch sẽ, mấy ngã tư đường ở Trung Quốc không phải mèo hoang thì cũng là kẻ lang thang... cũng không có nhiều khoảng không gian xanh như thế nữa.

“Tưởng Minh, ngày mai chúng ta về nước, người không về cùng hả?” Qua bữa cơm chiều, An Táp chạy đến phòng Tưởng Minh tán dóc.

“Ta tạm thời chưa muốn trở về. Vài ngày nữa ta sẽ bay sang Mỹ thăm cha mẹ.” Tưởng Minh nằm dài trên giường, xem một bộ phim tiếng Pháp mà y không hiểu ngôn ngữ.

An Táp thông thả đến bên giường, ngồi xuống: “Nói thật, lần này vì sao không đưa Mập Mập theo?”

“... Phiền lòng! Chẳng có lí do gì phải dẫn hẩn theo hết.” Tắt tivi, Tưởng Minh giả làm đà điểu rúc đầu vào gối.

“Cho người ngạt chết này!” An Táp buồn bực ấn chặt chỗ cái gối phòng lên.

“Oa! Người muốn mưu sát công dân lương thiện?” Hé một góc gối ra, Tưởng Minh thở hổn hển lặn người qua một bên, tóc trên đầu đã loạn như tổ chim.

“Hừ! Tưởng đại thiếu muốn dẫn ai theo còn cần lí do sao? Đừng có nói với ta người đối Mập Mập không có cảm giác.”

“Ta thật thích Mập Mập, nhưng... hẩn đã có bạn gái rồi...” Tưởng Minh rầu rĩ.

“Cái gì? Ta kháo! Tưởng Minh ta nói người phải cố gắng lên thì không chịu nghe, bây giờ hay lắm, Mập Mập bị con người ta nắn mất luôn rồi, cao hứng chưa?” Việc Tưởng Minh thẳng thắn thừa nhận y thích Mập Mập làm An Táp chấn động, hẩn còn tưởng Tưởng đại thiếu xem trọng mặt mũi sẽ không thổ lộ nội tâm cho mình chứ.

“Không phải... Nữ nhân kia đã quen Mập Mập từ trước khi hẩn muốn giảm béo rồi...”

“Đ**! Khẩu vị nữ nhân này thay đổi cũng dữ quá đi chứ!”

“..... =.=!”

“Vậy bây giờ người tính làm gì? Đừng có nói với ta người định buông tay nhé!”

Tưởng Minh vò tóc, dáng vẻ bất lực: “Ta cũng đâu biết bây giờ phải làm sao! Đâu thể nào hèn mọn đến mức tranh giành nam nhân với nữ nhân được?”

“Sao lại không thể?” An Táp kì quái hỏi.

“.....” Được rồi, Tưởng Minh nên biết mình không có phẩm chất yêu nghiệt như tên này.

“Hiện tại không phải người có giành mất nam nhân của nữ nhân hay không, cái nữ nhân kia không quan trọng. Vấn đề là: trong lòng Mập Mập có người hay không?”

“Có hay không?” Tưởng Minh trầm mặc... Hẩn là có đi, bằng không vì cái gì hẩn nửa đêm còn chưa ngủ, một mực chờ mình trở về, lại còn giúp mình tắm rửa thay quần áo...

“Hiện tại suy nghĩ cẩn thận đi! Nếu Mập Mập thích người, mà người cũng thích Mập Mập, mặc kệ người ta nói cái gì đều cho là gió thoảng mây bay thôi, hiểu chưa?”

“Thế nhưng... hẩn cũng có thích cái nữ nhân kia a! Hơn nữa ta không xác định được Mập Mập là thích ta hơn hay thích nữ nhân kia hơn.” Tưởng Minh rồi rầm vò nát tấm ra giường, trông như tiểu tức phụ bị chồng ruồng bỏ.

An Táp bỗng rùng mình một cái. Từ bao giờ mà Tưởng đại thiếu lại có cảm giác như chim nhỏ nép vào người thế kia? Đã quen nhìn một Tưởng Minh táo bạo, bây giờ thấy y một bộ đức hạnh như thế quả thật là đau cái *** a!

“Kháo! Mập Mập đáng chết! Lớn lên béo như heo không nói, bây giờ lại còn hoa tâm! Lão tử cũng chưa từng một chân hai thuyền bao giờ đâu a!” Tưởng Minh từ trên giường bật dậy, làm An Táp bị dọa nhảy dựng.

A... A... Thấy chưa, đây mới là bản tính của y đó nha!

Xem ra đã đến thời điểm chơi đòn quyết định. Tưởng Minh và An Táp, hai tên tư tưởng bại hoại đầu óc xấu xa thương lượng một hồi, sau đó hắc hắc nở nụ cười.

41. Chương 41

Dưỡng trư thiên nhật, dụng trư nhất thể

[Nuôi heo ngàn ngày, dùng heo cả đời]

Tác giả: Thời Gian Là Thanh Dao Giết Heo

Editor: Xích Tuyết

Đệ tứ thập nhất chương: Heo yêu rất sâu đậm

Mập Mập mấy ngày nay cứ như người mất hồn, chạy bộ thì đụng vào cột điện, ăn cơm chỉ và cơm mà không biết gấp đồ ăn, đi tắm sẽ quên không vặn nước, ngủ thì... hần căn bản chưa khi nào được ngon giấc, hai con mắt lơ đãng chỉ là mê người động nhân.

“Mập Mập này, ta xem ngươi hai ngày nay hình như không yên lòng chuyện gì đó. Có tâm sự gì cứ nói ra, đừng để nghẹn trong lòng a!” Triệu Trác nhìn Mập Mập càng ngày càng gầy yếu cũng thấy đau lòng. Tuy rằng Mập Mập phải giảm béo, nhưng gầy theo cách này thì ai cần chứ.

Từ lúc Tưởng Minh rời đi đến nay đã là năm ngày, Mập Mập cũng sụt khoảng hai chục cân, nếu cứ cái đà này đi xuống, Mập Mập thế nào cũng có chuyện.

“A? Không cần lo lắng, ta không sao...” Mập Mập ử rử ngừng vận động, cầm chai nước lên uống.

Triệu Trác đã gặp đến độ chịu không nổi, cứ thế này rồi thế nào cũng phải đặt trước một cái giường trong bệnh viện thôi!

“Vũ Thanh, Tưởng Minh có liên hệ với ngươi không?”

“Không có, tắt máy suốt. Nhưng An Táp có gọi điện, bảo hôm nay sẽ về nước, không biết Tưởng Minh có về cùng hay không.”

Mập Mập vừa rèn luyện trở về, nghe thấy từ Tưởng Minh liên giống như bị điện giật, tung tăng chạy đến.

“Các ngươi nói cái gì? Tưởng Minh làm sao?”

“... Hả? Có gì đâu, chỉ là nói có khả năng hôm nay Tưởng Minh sẽ về.”

“Phải không? Thật hay giả vậy? Mấy giờ thì y về? Hai ngươi có ra đón y không?”

“.....” Đợi đón y? Bộ y không tìm được đường về nhà sao?

“Chuyến bay là lúc 8 giờ tối, y chắc sẽ tự bắt xe về.”

Mập Mập “vèo” một phát mất hút, lưu lại Dương Vũ Thanh và Triệu Trác hai mặt nhìn nhau.

Mập Mập chạy lên lầu, tắm rửa, thay quần áo, nhìn chính mình trong gương: sắc mặt tiều tụy, rất khó xem! Tóc cũng quá dài, lát nữa phải đi cắt.

Mập Mập hôm nay cố ý chọn bộ quần áo được Tưởng Minh mua cho: một chiếc áo thun cổ chữ V màu xám bụi, thêm chiếc quần kaki giản dị, cả người ngay lập tức hoạt bát hơn hẳn. Với tay lấy 200 đồng, Mập Mập ra cửa.

Do dự mất một hồi, Mập Mập quyết định đến một salon làm tóc chuyên nghiệp. Vừa bước vào cửa đã thấy hai cô bé ăn mặc thời trang chạy nhanh ra tiếp đón, làm cho Mập Mập nhà ta một trận thụ sủng nhược kinh.

“Anh đẹp trai, muốn làm tóc kiểu nào nha? Anh muốn nhuộm hay muốn uốn tóc?”

“A... không, không... cắt ngắn là được rồi...”

Mập Mập bị đưa đi gội đầu. Lần đầu tiên có người gọi hắn là “anh đẹp trai”, mặt Mập Mập xoẹt một phát đỏ hồng như gấc. Lớn đến như vậy nhưng chưa một ai khen hắn dễ nhìn chứ đừng nói là đẹp trai, Mập Mập bỗng cảm thấy lâng lâng...

“Kì thật tóc của cậu rất đẹp, nếu cắt bình thường sẽ không đẹp, nếu có thể thì nhuộm highlight một chút, loại màu tối ấy, chừng nào ra nắng mới thấy. Làn da cậu trắng như vậy, người cũng cao, diện mạo càng không tệ, uốn một tí cho có nếp rồi bôi thêm ít gel, đảm bảo là hoàn mỹ.” Thợ cắt tóc triển khai công phu miệng ngọt hơn đường lồi kéo khách hàng tiêu thêm trắng trợn.

“A... Thật à?”

“Đương nhiên! Cậu xem tóc cậu tốt thế này, tiếc là chưa được tạo hình a! Uốn vài lọn tóc cho nó bông bênh hơn là tuyệt xứng với gương mặt của cậu đó.” Thợ cắt tóc tiếp tục tung hứng cho Mập Mập bay thẳng lên trời.

“À... Vậy thì uốn vậy...”

Sau hơn ba tiếng đồng hồ, lúc Mập Mập sắp gục mặt xuống mà ngủ, thợ cắt tóc tuyên bố: cách mạng thắng lợi!

Nhìn hình ảnh chính mình trong gương, Mập Mập sửng sốt. Thì ra hắn cũng có thể tuấn tú đến như vậy! Thật sự! Ít nhất bây giờ, hắn trông soái hơn bất kì thợ làm tóc nào ở trong tiệm.

Đến lúc tính tiền, Mập Mập tròn mắt: cả nhuộm với uốn tổng cộng hơn 250 đồng... Nhưng lúc ra ngoài hắn chỉ mang có 200 đồng thôi a! Làm sao bây giờ? Lúc này làm sao gọi người tới cứu được?

“Đây là lần đầu quý khách đại giá quang lâm bồn tiệm, nếu quý khách đăng kí làm thẻ VIP bây giờ có thể được chiết khấu 75 đồng...”

Mập Mập tìm 10 đồng đăng kí nhận thẻ VIP, sau đó trả số tiền trên hoá đơn... cuối cùng cũng đủ. Cầm trong tay mấy xu lẻ được thối lại, Mập Mập xót xa, hắn từ bao giờ đã nhiễm cái thói xa hoa thế này?

Nhìn đồng hồ, đã sắp đến sáu giờ, không thềm ăn cơm chiều, Mập Mập lên hệ thống giao thông công cộng trong thành phố đến thẳng sân bay.

Ngồi ở phòng chờ trong sân bay, Mập Mập cứ thấp thỏm bất an. Lát nữa gặp lại Tưởng Minh, hắn nên nói cái gì đây? Trực tiếp nói rằng ta thích người, ta yêu người sao?

Nhưng vạn nhất, y không thích mình thì phải làm sao? Dù y không thích cũng phải cho y biết tình cảm của bản thân! Hạ quyết tâm xong, Mập Mập siết chặt hai tay, tự động viên mình phải cố lên.

Thời gian lo lắng không yên trôi qua từng giây một, đến gần tám giờ tối, Mập Mập nhịn không được đứng lên, lòng vòng trong đại sảnh. Khi nghe đến tiếng máy bay rít gào đáp xuống, tim Mập Mập nhảy tót lên cổ họng.

Nhân viên hàng không thông báo trên loa chuyển bay từ Paris đã hạ cánh, Mập Mập bỗng có xúc động muốn chạy trời chết. Thế nhưng hắn không thể chạy trốn, nếu bỏ lỡ lần này hắn không biết mình có còn dũng khí để thổ lộ với Tưởng Minh nữa hay không.

Từng đoàn người lần lượt ẩn hiện trước mắt, nhưng cái thân ảnh hắn thuỷ chung chờ đợi không thấy xuất hiện.

“Mập Mập?” Tiêu Kỳ và An Tật vừa xuống máy bay, đang buồn bực vì phải chờ lấy cả một đồng hành lý công kênh, nhìn thấy một bóng người khá quen mắt, chạy đến gần mới phát hiện ra là Mập Mập.

Trời ạ! Mới có hai tháng không gặp, Mập Mập làm sao mà đẹp trai được đến mức như thế? Thật sự là rất không có thiên lý, chẳng trách tên Tưởng Minh kia lại bị mê đến chết đi sống lại...

Nghe có người gọi tên mình, Mập Mập vui vẻ chạy tới, đáng tiếc lại không thấy bóng hình hấn vẫn đang trông mong.

“Tưởng Minh đâu? Y không trở về cùng các người à?”

“Không... Y sang Mỹ thăm cha mẹ rồi mà. Người là đến đón y à?”

“A... Ân.” Nét thất vọng trên mặt Mập Mập quả là khiến cho người ta muốn hung hăng khi dễ một chút.

An Tật nghĩ thế, cũng làm thế...

“Mập Mập a, Tưởng Minh có nói, nếu sống bên đó mà thấy tốt có lẽ y sẽ không trở lại...”

“Cái gì?” Mập Mập hoảng sợ nhìn An Tật, trong nháy mắt thấy được cả bầu trời đang sụp xuống. Tưởng Minh sẽ không trở lại... Tưởng Minh sẽ không về... Tưởng Minh sẽ ở nước Mỹ...

Hắn đã sớm biết, cả đời này sẽ không chạm được vào hạnh phúc... Mập Mập cười khổ, nước mắt bất tri bất giác lăn dài trên má.

Tiêu Kỳ nhìn không được vừa định mở miệng nói cho Mập Mập, An Tật đã vội vàng ngăn lại. Nhìn nhìn An Tật đang bày ra cái nháy nháy khoé mắt trên gương mặt hồ ly, Tiêu Kỳ biết hấn lại muốn diễn trò.

“Mập Mập? Người làm sao vậy? Ta chỉ nói có lẽ thôi mà, biết đâu ở bên đó không thoải mái y sẽ quay về thì sao? Người đừng có như vậy a, Mập Mập! Mập Mập? Mập Mập...”

Nằm trên giường bệnh, sắc mặt Mập Mập trắng bệch. Vốn mấy ngày nay chưa từng ngon giấc, cũng không chú ý chế độ dinh dưỡng, hơn nữa hôm nay vui quá hoá buồn... một đả kích không nhỏ như thế đương nhiên khiến Mập Mập hôn mê bất tỉnh.

An Tật rất biết tự trách, nhận lỗi đã hù dọa Mập Mập hơi quá, nhưng y cũng trăm lần không ngờ được Mập Mập sẽ làm ra phản ứng lớn đến thế. Không cần nói cũng biết, Mập Mập chắc chắn là yêu Tưởng Minh, ngay cả chính hấn cũng không biết tình yêu ấy sâu đậm đến nhường nào.

42. Chương 42

Mập Mập đã tỉnh, nhưng nằm ỳ trên giường như bệnh nhân bại liệt, không thềm nhúc nhích. Tiêu Kỳ nhìn mà chịu không nổi, An Tật tên kia đang làm cái khỉ gì thế a?

Một lát sau An Tật từ bên ngoài trở về, mang theo túi đồ ăn.

“Mập Mập, thẳng thắn với ta một lần nhé, người có thích Tưởng Minh hay không?” An Tật ngồi bên giường bắt đầu màn bức cung.

“Ân.” Mập Mập gật đầu, thế nhưng cũng có ích gì nữa đâu, Tưởng Minh sẽ không về nước...

“Người nếu thật sự thương y, vậy phải truy a! Hiện tại người có chỗ nào không tốt, hử? Người không béo, mặt nhìn không xấu, chẳng lẽ không có niềm tin sẽ truy được y sao?”

“Soạt!” Mập Mập ngồi bật dậy. Đúng thế! Hấn đã gầy xuống, nhìn qua không có gì khác người bình thường, vậy tại sao vẫn không dám can đảm cơ chứ! Trước kia tự ti của hấn hoàn toàn là do béo, nay đã thoát khỏi phận béo, còn chờ cái gì mà không đem người trở về? Mập Mập xóc chân lên, bắt đầu mang giày.

“Uy, Mập Mập? Người không phải muốn chạy đến nước Mỹ liền chứ hả?”

“Không có, ta muốn vào WC...” Vừa rồi giả chết, Mập Mập không cảm giác được mình mắc tiểu, nhưng bây giờ căng đầy sức sống, cái thận của hấn cũng đã căng sắp vỡ ra rồi.

“.....”

.
. .
Nước Mỹ. Tưởng Minh vừa kéo hành lý ra khỏi sân bay thì...

“Ô, bảo bối của mẹ! Người rút cuộc cũng đến, làm mẹ nhớ muốn chết! Lại đây cho mẹ ôm một cái xem nào, sao mà gầy thành cái dạng như vậy hả, bảo bối đáng thương của mẹ!” Tưởng Minh đang bị mẹ mình tàn phá thì may mắn, cha y đến giải thoát kịp thời.

“Đúng rồi bảo bối, sao mẹ không thấy cậu bạn trai mũm mĩm của con đâu thế?”

“Nga, hấn ở lại trong nước, không tới.” Nhắc đến Mập Mập, Tưởng Minh lại nhớ đến cú điện thoại của An Táp. Không ngờ hấn phản ứng đến như vậy, té xỉu ngay lập tức... điều này khiến Tưởng Minh không biết nên vui hay nên buồn.

“Sao lại không mang hấn theo chứ? Cho hấn xem nơi người lớn lên từ nhỏ. Lần này đến đây là muốn ở lại bao lâu?”

“A? Không biết nữa...” Tưởng Minh không an lòng nghe mẹ mình lái nhải, trong đầu y hiện giờ chỉ có hình ảnh Mập Mập.

Mập Mập là thích mình, Mập Mập yêu mình, Mập Mập nhớ mình... mỗi lần co thắt nơi con tim đều là do Mập Mập. Thật chẳng biết nhìn trúng Mập Mập ở điểm nào: diện mạo... xem như thông qua, đáng người thì... thôi không cần nói, tính cách không tệ, ôn nhu cẩn thận. Nhớ đến mấy lần Mập Mập giúp mình tắm rửa, Tưởng Minh không khỏi đỏ mặt. Nếu Mập Mập xác thực thích y, vậy mà không hề thừa lúc y say rượu vô lực chống cự mà làm loạn, chứng tỏ hấn chính nhân quân tử tới cỡ nào lận a.

Mập Mập trong lòng Tưởng Minh liền được thăng cấp lên thần lên thánh... Khoan đã! Hấn là cố gắng đè nén dục vọng, hay hấn vốn không có thứ dục vọng đó? Chẳng lẽ Mập Mập mắc phải chứng lãnh đạm trầm cảm?

Không được! Điều này tuyệt đối không thể được! Nếu Mập Mập bị lãnh đạm thật, vậy chẳng phải cuộc sống hạnh phúc của y và hấn sau này vụt ra bãi rác rồi sao?

Lôi di động ra: “Uy, An Táp, người giúp ta... ừ... ừ...” Cúp điện thoại, Tưởng Minh cắn môi cau mày, phiền muộn mà nghĩ: Mập Mập mà có bị vô năng thì chính mình chịu thảm. (Vâng, em đã giao tính phúc đời mình cho anh kể từ đây)

Mập Mập đương nhiên không bị vô năng, chẳng qua cuộc đời 29 năm qua của hấn quá thuần khiết, mọi tiếp xúc với thông tin về chuyện ấy đều gói gọn trong vài tiết giáo dục giới tính của nhà trường. Mọi học sinh đều biết giáo viên không muốn giảng bài về vấn đề này, toàn che che dấu dấu, cái gì nữ sinh đến tháng sẽ có kinh, nam sinh sẽ có tinh là hết, vấn đề nhạy cảm đâu thể mang ra bàn trước đông người thể chứ.

Mập Mập đáng thương, đối với việc người khác phải làm sao sinh đứa nhỏ hấn còn hiểu không được, nói chi đến quan hệ đồng tính luyến ái, một mảnh xa vời a.

An Táp tiếp xong cú điện thoại của Tưởng Minh, lập tức nhận ra thể giới này biết bao tươi đẹp, cuộc sống vốn nhàm chán bấy giờ từng bừng sức sống.

Ăn xong cơm trưa, An Táp lái xe đến câu lạc bộ, vừa lúc nhìn thấy Mập Mập vừa chạy bộ, vừa đeo tai nghe, lại vừa đọc sách!?

“Ê, Mập Mập! Người đang làm cái gì đó?” Chạy qua vỗ Mập Mập một phát, vui mừng khi thấy hấn giật thót.

Tháo tai nghe, Mập Mập cô đơn nói: “Đang học tiếng Anh. Ta tính sẽ qua nước Mỹ tìm Tưởng Minh.”

“Hả? Học tiếng Anh? Ân, cũng không tệ, học một chút luôn có chỗ dùng, lỡ sau này các người định cư luôn ở Mỹ thì sao.”

Mập Mập đỏ mặt, vấn đề này hấn chưa dám nghĩ đến đâu.

“Mập Mập, người rất rất rất thích Tưởng Minh, phải không?” An Tập túm chặt lấy tay Mập Mập tỏ vẻ thần bí.

“Ân.” Mập Mập gật đầu thật mạnh, hiện tại hẳn đã nhớ y đến sắp phát điên lên rồi.

“Hắc hắc, vậy người có nghĩ đến, nếu hai người cùng một chỗ, vậy cuộc sống sinh hoạt sau này sẽ ra sao không?”

“Không có...” Mập Mập mờ mịt lắc đầu.

“Hắc hắc hắc hắc... Vậy, ta cho người mượn báu vật trên quý của ta, trăm ngàn lần đừng có làm hỏng nó nha!” Lấy ra một cái hộp.

Mập Mập nghi ngờ mở cái hộp ra... là đĩa CD?

“Đây là cái gì? Phim à?” Cận thận đón lấy cái hộp.

“Khụ, đây chính là thứ tất yếu cho cuộc sống hài hoà, tình thú, hạnh phúc trong gia đình. Nhìn cho thật kĩ, còn phải học tập theo, biết chưa?”

“Ân...” Mập Mập bán tính bán nghi gật đầu, có thần kì như lời hẳn nói không?

“Vậy ta đi trước, xem xong nhớ nói cảm thụ cho ta biết, phải là cảm thụ thật lòng đó!” Dặn dò xong đầu vào đây, An Tập nhanh như chớp li khai.

Mập Mập lại tiếp tục đeo tai nghe lên: “How can I help you? How can I help you, sir...”

Buổi tối, Mập Mập tắm rửa xong đang ngồi xem ti vi thì đột nhiên nhớ đến mấy cái đĩa An Tập đưa lúc sáng, chẳng biết là cái gì nữa. Mang dép, xuống dưới lầu cầm lên, nhét vào đầu đĩa, trên màn hình xuất hiện vài lựa chọn: 1, 2, 3, 4...

Tuỳ tiện bấm đại một số, hình ảnh bất ngờ xuất hiện: hai nam nhân đang hôn môi... Cái loại hôn này, cùng cách Mập Mập hôn Tưởng Minh, hoặc lúc Lý Tuyết hôn Mập Mập, hoàn toàn khác nhau.

Mập Mập vô thức nuốt một ngụm nước miếng, cả người khô nóng. Dừng lại đã, đi rót ly nước rồi xem tiếp.

Trở về tiếp tục xem, nhưng càng xem lại càng thấy không bình thường, đến nỗi Mập Mập trợn mắt há hốc mồm: như vậy mà cũng được nữa hả?

Những động tác trên màn hình càng ngày càng kịch liệt, hai tay Mập Mập siết chặt lấy chiếc ghế sofa, còn ánh mắt thì trừng lớn như muốn rút cả ra ngoài.

Rốt cuộc, hoạt động trong ti vi sau tiếng kêu mất hồn đã kết thúc, Mập Mập cũng thở ra một hơi, tê liệt ngã xuống ghế. Hẳn cũng có cảm giác, hơn nữa còn bản...

Tắt ti vi, tắm rửa lại lần nữa, Mập Mập nằm trên giường mà đầu óc toàn là mấy hình ảnh kích thích lúc này. Bất tri bất giác, hẳn đem Tưởng Minh thay thế cho thân ảnh trên màn hình kia.

Thân thể của Tưởng Minh Mập Mập đã xem qua nhiều lần lắm rồi, chỉ cần hơi chút nhớ lại sẽ có ngay một bản phác thảo chi tiết trong đầu: cần cổ trắng nõn, xương quai xanh xinh đẹp, nụ hồng anh mê người, cùng với tiểu đệ đệ hẳn vẫn chưa dám chạm...

Mập Mập cảm giác chính mình sắp tẩu hỏa nhập ma rồi, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng có phản ứng. Vừa buồn bực lại vừa bi ai, Mập Mập đành phải tự xoa nắn dục vọng của mình thêm lần nữa.

Sáng sớm hôm sau, An Tập đã gọi điện đến kiểm tra thành quả huấn luyện, Mập Mập chỉ chi ngô ngô nửa ngày cũng không sao mở miệng được.

“Mập Mập, người có phản ứng hay không? Có đem người phía dưới tưởng tượng thành Tưởng Minh không a?” An Tập kẹp chặt di động kích động hỏi.

“... Ân.” Bên này, Mập Mập đã xấu hổ đỏ mặt như bị sốt.

“Ha ha ha, vậy là đúng rồi! Mập Mập kiên quyết áp Tưởng Minh không để mình nằm dưới, ha ha ha...” An Tập cường tiểu như uống nhầm thuốc.

Cúp điện thoại, Mập Mập rói rầm: chuyện này rốt cuộc là như thế nào đây...

43. Chương 43

An Táp điện thoại cho Tưởng Minh, kể về phản ứng của Mập Mập, chẳng qua hẳn tự động tỉnh lược cái đoạn Tưởng Minh phải nằm dưới.

Tưởng Minh nghe xong rất vui, xem ra chính mình đa tâm, Mập Mập tuy béo nhưng vẫn là một nam nhân tràn đầy nhiệt huyết a.

“Hi! Minh, người trở về lúc nào vậy, sao không báo cho ta một tiếng? Ta nghe a di nói nên sang đây thăm người. Cuộc sống ở Trung Quốc mấy năm nay thế nào?” Người đến là Kiệt Ni, bạn thân của Tưởng Minh.

“Hi, Kiệt Ni. Đã lâu không gặp.” Tưởng Minh vỗ vai hẳn cười nói.

“Phải không? Ha hã, đúng rồi, không mang bạn trai người cùng đến à?”

“Nga... không.” Tưởng Minh thật sự hối hận quyết định của mình. Đầu óc của y lúc ấy chắc chắn là nghen hổng rồi, cho dù Mập Mập không thích mình, mang hẳn đi có thể thuận tiện bồi dưỡng tình cảm mà...

“Ra ngoài chơi không?” Kiệt Ni nháy nháy mắt. Hẳn cũng không có ý ám chỉ ra ngoài trời vận động, mà đương nhiên là đến một loại địa phương không mấy bình thường rồi.

Tưởng Minh cau mày suy nghĩ một lúc, quyết định không đi.

Kiệt Ni nhún vai. Người ta muốn giữ vai trung trinh liệt tiết thì kệ người ta vậy, hẳn đi một mình.

Kỳ thật có chuyện thắc mắc: Tưởng Minh có thật muốn thủ trinh tiết với Mập Mập không? Nghe là thấy không thể tin được rồi. Tưởng Minh tuy không lạm tình hoa tâm như An Táp, nhưng cũng là dạng tám lạng nửa cân, bằng không ông bà ta đã chẳng nói “vật hợp theo loài”.

Lý do Tưởng Minh không muốn đi chính là: mấy quán bar ở Mỹ làm sao sạch sẽ như ở Trung Quốc được a! Bar Trung Quốc toàn những bé trai 17, 18 mịn màng trắng nõn, chơi cũng có cảm giác hơn hẳn, ai như bar ở Mỹ đều toàn mấy ông chú trên dưới 40, có trẻ cách mấy thì xem như 30 đi, bằng không thì toàn money boy, đầu thẻ tuy tiện đùa được, lỡ có gì thì cái mạng nhỏ để đùa cho an toàn đây?

Tưởng Minh càng không phải loại ngựa đực – một ngày không xxx sẽ đau ****, cho nên đối với vấn đề này, có nhu cầu thì mới đi một chút, bằng không cứ ngồi nhà cắn hạt dưa, xem ti vi.

Thói quen cắn hạt dưa xem ti vi này là từ Mập Mập dạy dỗ. Vốn Mập Mập là người thích vừa xem ti vi vừa cắn hạt dưa, mà Tưởng Minh thì lại cảm thấy hạt dưa ăn chẳng có gì ngon, nhưng nghe tiếng Mập Mập cắn lách cách thì ngứa tai, thế là tước đoạt luôn niềm vui nho nhỏ của anh mập.

Mập Mập tội nghiệp nhìn Tưởng Minh chằm chằm, làm cho lòng Tưởng Minh cứ voạn cứ xoắn, xôn xao khó tả, y đơn giản liền gia nhập hàng ngũ cắn hạt dưa xem ti vi luôn, lại còn nói vừa xem ti vi vừa cắn hạt dưa quả thật rất có ý nghĩa.

.
. .

Mấy ngày nay tinh thần Mập Mập lại bị vây trong trạng thái hoảng hốt, hết như cái lúc hẳn mới nghe tin Tưởng Minh ra nước ngoài. Nguyên nhân chân chính là do bị bộ sưu tập đồ dùng cùng thông tin chuẩn bị cho cuộc sống đời trẻ hạnh phúc ngọt ngào của An Táp huỷ hoại.

Hiện tại chỉ cần nhắm mắt lại, cảnh tượng da thịt sáng bóng, đôi mắt to, đen lay láy, trong veo như nước của Tưởng Minh lại hiện ra, làm cho Mập Mập ôm gối cắn chăn lẩn qua lật lại vẫn thao thức đến sáng.

An Táp thì lại rất nhiệt tình háo hức như không, mỗi khi rảnh rỗi lại chạy đến chỗ Mập Mập thăm hỏi, hướng dẫn, động viên, đưa cái này, đưa cái kia, làm cho Tiêu Kỳ lo lắng một trận có phải người yêu muốn hồng hạnh xuất tường hay không nữa.

Buổi trưa Mập Mập xem Xuân quang xạ tiết, xem xong tâm tư hần rất khổ sở, hai người yêu nhau vì sao không thể ở bên nhau chứ? Mập Mập bắt giắc nghĩ đến nếu một ngày kia, có người muốn tách hần và Tưởng Minh ra, chắc chắn là đánh chết hần hần cũng không chịu, trừ phi Tưởng Minh thật sự không cần hần nữa. Nghĩ đến đây, Mập Mập ngủ an giấc hơn một chút.

An Táp lại mang đến một chồng sách về đồng tính luyện ái, để Mập Mập hiểu ra đó không phải là bệnh, hơn nữa trong nước còn có rất nhiều người cũng giống bọn họ, khiến Mập Mập bình tĩnh không ít.

Rốt cuộc, sau khi Mập Mập học được cách dùng tiếng Anh để hỏi đường, hần quyết định đến Mỹ tìm Tưởng Minh.

Bàn bạc chuyện này với An Táp, kết quả là được hần ủng hộ cả hai tay lẫn hai chân. Cùng ngày hôm đó, An Táp lấy chứng minh nhân dân của Mập Mập đi làm hộ chiếu. Vé máy bay đi Mỹ thì đã được An Táp mua, thời gian là ngày hôm kia.

Mập Mập còn dặn An Táp không được báo cho Tưởng Minh mình sắp qua đó để tạo cho y một ngạc nhiên lớn.

Một ngày trước khi đi, Mập Mập bắt đầu chuẩn bị hành lý cần mang, xong xuôi hết thấy, hần nhận ra mình lại bị mất ngủ... Đêm cừ vậy. Đêm đến con cừu thứ mấy Mập Mập cũng không nhớ nổi nữa, ác mộng tiến vào giấc ngủ của hần.

Trong mơ, Tưởng Minh mặc chiếc áo sơ mi trắng tinh, hào quang tỏa ra tứ phía, Mập Mập nhìn màn này mà khí huyết sôi trào, vừa định bổ nhào lên người kia thì y biến thành một con cừu, còn be be be kêu loạn làm Mập Mập ra một thân mồ hôi lạnh.

“Be be be~ Mập Mập, người có thích ta hay không?” Mập Mập lắc đầu.

“Be be be~ Vậy sao người không ôm ta?” Mập Mập vẫn lắc đầu.

“Be be be~ Vậy là người chê ta chứ gì, ta đi...” Nói xong con cừu Tưởng Minh bỏ chạy về phía xa xa, Mập Mập sững sốt mất một lúc: mặc kệ thế nào Tưởng Minh vẫn là Tưởng Minh a, cho dù biến thành cừu thì vẫn là Tưởng Minh. Thế là Mập Mập đuổi theo con cừu Tưởng Minh chạy khắp thế giới...

Choàng tỉnh, Mập Mập nhận ra cả người mình ướt đầm mồ hôi. Nhìn đồng hồ, mới có năm giờ rưỡi. Thay quần áo, đánh răng rửa mặt, còn lâu lắm mới đến giờ khởi hành, Mập Mập bèn đứng trước gương ngó tới ngó lui.

Trước kia, soi gương với Mập Mập mà nói là một chuyện vạn phần thống khổ, bất quá hiện tại đã khác trước, mỗi lần soi gương Mập Mập lại cảm thấy thật hạnh phúc.

Hành lý mọi thứ đã chuẩn bị xong cả, Mập Mập ngồi ngốc ở trên giường. Chuyến bay là ba giờ chiều lận, bây giờ mới gần trưa, thời gian không thể để lãng phí, chi bằng dọn dẹp lại căn phòng đi.

Dọn tới dọn lui, Mập Mập phát hiện cái quần jeans thuở nào. Cởi quần tây trên người ra, đưa chân vào hai ống quần jeans xem nào... Cự nhiên mặc vừa!!! Hơn nữa, hần kéo được cả khoá quần này!

Quá hưng phấn, Mập Mập nhảy một cái thật cao, rồi lại gác một chân cao cao, đang định đưa tay vuốt ve thì... Xoạt! Đường chỉ ở mông rạn ra một cái lỗ, kéo dài xuống tận đùi.

Mập Mập sầu nào cởi quần ra, nhìn nhìn vài lần rồi chặc lưỡi: mười năm rồi chứ ít gì, hèn gì bị rách... Tuy rằng chưa mặc qua lần nào nhưng cũng bị thời gian ăn mòn a.

Mập Mập xếp lại cái quần cho ngay ngắn, thả vào tủ quần áo. Cái quần jeans này không chỉ là một cái quần jeans, nó mang theo những vui buồn của Mập Mập bao nhiêu năm nay, bây giờ đã thành một vật không thể vứt bỏ.

Dọn dẹp phòng mình xong, Mập Mập chạy sang phòng Tưởng Minh dọn dẹp luôn. Từ sau khi Tưởng Minh dọn xuống văn phòng ở, căn phòng này cũng vắng vẻ theo, không còn hình ảnh Tưởng Minh như đại lão gia hô hào Mập Mập đi rót nước.

Mở tủ quần áo ra, bên trong có bao nhiêu cái quần, bao nhiêu chiếc áo Mập Mập biết nhất thanh nhị sở. Bởi mỗi bộ quần áo của Tưởng Minh đều đã được Mập Mập giặt qua, cái nào giặt máy, cái nào phải giặt tay, cái nào phải mang đi hấp... Mập Mập nhớ lại mà ngứa răng quá trời.

Lúc mở ngăn kéo ra thì đầy đủ một đồng loạn thất bát tao, lại có cả dầu bôi trơn cùng bao cao su... Mập Mập đỏ bừng mặt, hiện tại hắn mới hiểu được dầu bôi trơn là để làm gì, vậy mà ngày đó hắn nhờ Tưởng Minh bôi lên người, mỗi khi nghĩ lại hắn vẫn thấy gió lạnh quanh quất đầu đây.

Di... dưới gối đầu là cái gì?

Xốc cái gối lên, Mập Mập thật hết chỗ nói rồi. Cái quần lót mình đưa cho y, cái quần lót mà y chỉ mặc đúng một lần đã được tẩy sạch đặt ở dưới gối. Tay Mập Mập run run thả cái gối về vị trí cũ, nghi hoặc không biết vì sao y lại có cái loại ham mê biến thái này. Muốn đem quần lót xem như vật trừ tà sao? Hay là do nó có hương vị mê hồn dẫn người vào giấc ngủ?

Nói đến cái quần lót này, Tưởng Minh thật chỉ muốn đi tìm chết.

Qua Tết vài ngày, An Táp, Tưởng Minh và Tiêu Kỳ, ba người muốn ra dã ngoại leo núi, kết quả ngày đó có chuyện, nên cả bọn đành bất đắc dĩ đi bơi. Ba người chẳng ai mang quần bơi, An Táp liền đề nghị để quần lót bơi là được.

Thế là ba người cởi hết quần áo, và bi kịch của Tưởng Minh cũng bắt đầu. Của An Táp là chiếc CK màu trắng, Tiêu Kỳ cũng là CK màu đen, đồng kiểu dáng, mà y thì... một chiếc quần lót đỏ chói kiểu dáng lỗi thời.

An Táp cười đến nổi nắc cục, ngay cả Tiêu Kỳ thường ngày mặt than cũng cười đến điên cuồng. Thế nhưng, đó vẫn chưa phải là sự kiện tối bi kịch. Vào bể bơi mới phát hiện, cái quần lót này phai màu a!!! Một tia hồng sắc như tơ chậm rãi phiêu tán từ đùi quần của Tưởng Minh...

Một người nam nhân nhìn đến hạ thân Tưởng Minh, lúc này vẫn đang tràn “tơ máu”, lại nhìn lên thân trên của y, sau đó rồi rầm đứng lên, ra khỏi bể bơi.

Tưởng Minh tức đến độ muốn chửi má nó, làm sao lại mặc nó mà ra ngoài cơ chứ?

Xuân quang xạ tiết hay Xuân quang xạ tiết (chữ Hán: 春晴, bín âm: chūn guāng zhà xié, tiếng Anh: Happy Together) là một bộ phim của Hồng Kông phát hành năm 1997. Đạo diễn phim là Vương Gia Vệ, với hai diễn viên chính Trương Quốc Vinh và Lương Triều Vĩ. Không chỉ được xem như một trong những bộ phim về tình yêu đồng giới nổi tiếng nhất, Xuân quang xạ tiết đồng thời cũng có mặt trong danh sách phim kinh điển của điện ảnh Hồng Kông. Trong cuộc bình chọn “100 phim Trung Quốc được yêu thích nhất”, nhân kỷ niệm 100 năm nền điện ảnh Hoa ngữ, Xuân quang xạ tiết đứng ở vị trí thứ năm. Phim cũng đã đem về giải Đạo diễn xuất sắc cho Vương Gia Vệ tại Liên hoan phim Cannes 1997.

DVD

44. Chương 44

Ăn xong bữa cơm trưa, Mập Mập xách theo hành lý ngồi xe An Táp đến sân bay. Vốn An Táp là muốn tự mình đưa Mập Mập lên máy bay nhưng rồi lại có việc gấp, không thể không đi trước. Thế là hắn dặn dò Mập Mập thật kỹ lưỡng: trăm ngàn lần không được nghe lầm chuyến bay cũng không được bỏ lỡ chuyến bay của mình. Cẩn dặn xong đâu vào đấy, An Táp vội vàng lái xe rời đi.

Ngồi trong phòng chờ, tâm tình Mập Mập kích động đến không biết nói cái gì cho phải. Vé máy bay bị hắn gắt gao siết chặt trong tay sợ làm rơi mất.

Sắp đến lúc làm thủ tục lên máy bay, Mập Mập kiểm tra lại hành lý, chuẩn bị sẵn hộ chiếu và vé máy bay rồi chậm rãi nối đuôi đoàn người đang xếp hàng.

Tưởng Minh ở Mỹ quả thật là nhàm chán cực kì. Mỗi ngày nếu không phải dắt cún của mẹ đi dạo thì chính là giúp tắm cho cún của mẹ... Mà điều làm y càng thêm vạn phần buồn bực chính là tên của con cún đó – mẹ y cứ nhiên đặt tên cho con cún là Minh Minh, rồi còn bắt Tưởng Minh phải kêu nó ca ca.

Tiếng “ca ca” này thật là làm Tưởng đại thiếu nghen một bụng ury khuất, y có đại ca cún nhỏ từ bao giờ chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui thì mình ngây ngốc ở đây cũng đã ba bốn ngày, chọc Mập Mập một chút thì còn được chứ đâu thể cả đời ở lại đây. Và thế là Tưởng Minh dọn dẹp đồ đạc chạy lấy người, sau khi nói câu tạm biệt với cha mẹ và cả con cún ca ca kia, Tưởng đại thiếu lao mình vào vòng tay dắt mẹ Tổ quốc thân thương. A~ Mập Mập thân ái, ta tới đây

~Vừa xuống khỏi máy bay Tưởng Minh đã kích động vội vàng bấm số câu lạc bộ, người tiếp máy là Dương Vũ Thanh.

“Uy! Mập Mập đâu? Gọi hần ra nghe điện thoại!”

“Mập Mập? Ta cũng không rõ lắm, người gọi cho An Táp đi, hỏi nãy hần đưa Mập Mập đi đâu đó.”

Cúp điện thoại Tưởng Minh một trận buồn bực trong lòng. An Táp đưa Mập Mập đi đâu và để làm gì cơ chứ? Chẳng lẽ bọn họ có bí mật không muốn cho ai biết?

Lôi điện thoại ra gọi cho An Táp vậy.

“Hi Tiểu Táp Táp, ca ca Tưởng Minh gọi điện cho người đây.”

“Khỉ! Nói tiếng người!”

“Người đem Mập Mập của ta đi đâu?”

“A? Người làm sao mà biết?” An Táp sững sốt, Tưởng Minh gọi điện kiểm tra tình hình câu lạc bộ à?

“Ta về nước rồi, vừa mới xuống máy bay, hiện tại đang ngồi xe về câu lạc bộ. Người nhanh chóng thả người về câu lạc bộ đi!”

“... có khả năng... không thể thả...”

Tưởng Minh nhướn cao hai hàng lông mày: “Không thể thả? Có ý tứ gì đây?”

“Cái kia... hôm nay ta đưa Mập Mập ra sân bay, có chuyến bay lúc 3 giờ... hần nói là muốn sang Mỹ tìm người...”

“... Tít tít tít...” Bên này An Táp đã khẩn trương đến độ mồ hôi tuôn như suối. Ngày hôm nay mà đánh mất Mập Mập chắc tâm đi giết hần Tưởng Minh đều có.

“Bác tài, làm ơn quay lại sân bay.” Tưởng Minh lo lắng phúi phúi chỗ đầu gối, món nợ kì này chờ ta trở về rồi mới tính, An Táp à!

“Chúng ta không phải vừa mới đi ra từ sân bay sao?” Lái xe sững sốt.

“Ta để quên chút đồ vật này nọ.” Tưởng Minh thật tức giận đến mức xì khói. Vì cái gì y cố ý về sớm thì Mập Mập lại chạy qua bên đó tìm mình chứ?

“Làm ơn nhanh lên chút nữa!” Tưởng Minh lo lắng nhìn chăm chăm vào đồng hồ. Bây giờ đã là 2 giờ 54, chắc chắn đã làm thủ tục lên máy bay rồi... Không được! Phải nhanh hơn! Nhanh hơn nữa! Mẹ nó, nếu y tự lái xe thì đã đến từ lâu rồi! Tưởng Minh nhìn lại chiếc taxi giá rẻ hàng nội địa mà muốn hộc máu.

Rốt cuộc cũng đã đến sân bay, ném đại trăm đồng tệ cho tài xế rồi Tưởng Minh chạy như bay vào trong. Chạy đến trước quầy kiểm tra, khu vực xuất ngoại đi Mỹ, quầy kiểm tra đã đình chỉ kiểm vé... Mập Mập chắc chắn đã lên máy bay rồi!

“Ta có thể lên đó tìm một người không? Trời ơi, đây là chuyện gấp cực kì quan trọng, liên quan đến tính mạng đấy!” Tưởng Minh túm lấy một nhân viên khổ sở cầu tình.

“Rất xin lỗi nhưng chuyến bay đi Mỹ sắp sửa cất cánh trong giây lát, cho dù người có vào được thì cũng không thể lên máy bay được.” Nhân viên công tác bắt đầu nói.

Tướng Minh thất vọng cực độ, ngay lập tức lôi ra hộ chiếu chuẩn bị mua vé chuyến bay tiếp theo, y nhất định không thể lại bỏ lỡ cơ hội với Mập Mập lần nữa.

Khi y chạy đến quầy bán vé chuẩn bị đếm tiền thì một bóng người quen thuộc đập vào mắt. Tướng Minh chạy vội ra khỏi hàng, hướng thân ảnh kia tiến đến.

Mập Mập cô đơn ngồi trong phòng chờ ở sân bay, trong tay là chiếc vé bị nắm đến nhăn nhúm, nước mắt tuôn rơi từng giọt từng giọt lên mu bàn tay. Dựa vào cái gì không cho ta lên máy bay chứ? Đây rõ ràng là hộ chiếu của ta, ta cũng có vé chứ bộ...

Nguyên lai là lúc làm thủ tục lên máy bay, khi đối chiếu giữa hộ chiếu và người thật thì thấy có khác biệt, thế là mấy ông hải quan nhất trí cho rằng cái hộ chiếu này không phải của bản thân Mập Mập.

Kì thật chỉ là ảnh chụp trong hộ chiếu là từ khi hấn còn chưa giảm béo, vậy nhưng cư nhiên lại bị hiểu lầm thành hai người...

“Trữ Hân!” Tướng Minh kích động đến độ không biết nói gì cho phải... Cảm tạ lão thiên gia đã không để bọn họ vượt mất lần gặp mặt này.

Mập Mập sửng sốt, đầu ngẩng phát dậy: là Tướng Minh? Sao y đã về nước rồi?

Bốn mắt nhìn nhau, những gì muốn nói nhất thời chất chứa trong ánh mắt...

Hai người cùng đón xe về lại câu lạc bộ, dọc đường đi chẳng ai nói câu nào, cả Tướng Minh lẫn Mập Mập đều xấu hổ đỏ mặt. Tướng Minh là vì cái màn gọi to tên của hấn giữa sân bay, mà Mập Mập là vì y thấy được bộ dáng hấn khóc lóc.

Về đến câu lạc bộ, hai người chẳng ai bảo ai lại ăn ý cùng nhau lên lầu. Cả ngày ngồi trên máy bay làm Tướng Minh thật mệt mỏi, tắm rửa xong thay bộ đồ mặc trong nhà, y nhàn nhã nằm trên sofa xem ti vi. Mập Mập cũng thay bộ quần áo kia ra, chỉ mặc sơ mi trắng cùng một chiếc quần tây giản dị, rồi cũng ngồi ở cái sofa bên kia.

Quảng cáo trên ti vi tuy chẳng hiểu gì nhưng vẫn thấy hạnh phúc, hạnh phúc về một cuộc sống giản dị như thế...

“Trữ Hân, người nhuộm tóc à?” Tướng Minh ngẩng đầu nhìn Mập Mập một lúc lâu mới giật mình phát hiện, một vài lọn tóc trên đầu hấn nhuộm highlight, hình như còn uốn nữa. Nhìn qua quả thật rất tuần tú, lâu lâu đổi phong cách cũng được.

Mập Mập đỏ mặt, gãi đầu, hướng Tướng Minh cười cười: “Àn...”

Tướng Minh ngay lập tức bị nụ cười ấm áp ôn nhu này của Mập Mập mê hoặc. Đối tư thế, y gối đầu lên đùi Mập Mập: “Ta mệt lắm, người ấn đầu cho ta đi, giống như trước đây ấy.”

Mập Mập nhẹ nhàng vuốt mấy sợi tóc loà xoà trên trán Tướng Minh rồi mới ôn nhu vừa xoa vừa ấn. Tướng Minh thoải mái khẽ rên hừ hừ, tìm một vị trí thoải mái y tiến vào giấc ngủ.

Mập Mập ngừng xoa bóp, chăm chú nhìn gương mặt đang say giấc của Tướng Minh. Mũi bỗng nhiên cay cay, đây là cảm giác gia đình sao? Loại cảm giác này thật đẹp, làm Mập Mập luyến tiếc không muốn buông tha.

.

Sau khi Tướng Minh trở về, câu lạc bộ lại khôi phục bộ dáng trước kia, đám nhân viên cả ngày hi hi ha ha cười đùa, duy nhất biến hoá chính là quan hệ giữa Tướng Minh và Mập Mập: hai người chính thức kết giao.

An Tịch khi biết được Mập Mập không lên máy bay thì cao hứng đến suýt khóc, xem ra bọn họ cũng sắp tu thành chính quả rồi.

Bởi vì hiện tại Mập Mập đã không còn được xem như người béo nữa, hơn nữa mỗi ngày lại chăm chỉ rèn luyện cơ thể, cho nên Dương Vũ Thanh và Triệu Trác xem như thất nghiệp. Thế nhưng, hai người đó lại rất vui vẻ mình được thất nghiệp.

Đối với Mập Mập, lúc đầu là béo đến bất khả tư nghị, sau đó là quyết tâm giảm béo, cuối cùng là niềm phấn khích khi Mập Mập giảm béo thành công, từng giai đoạn từng quá trình đều có hai người chứng kiến. Khi bọn họ phải rời câu lạc bộ, Mập Mập, Tưởng Minh cùng tất cả nhân viên đều cảm thấy luyến tiếc.

“Cứ như vậy mà đi sao?” Tưởng Minh nhìn nhìn Dương Vũ Thanh và Triệu Trác, vẻ mặt chưa từ bỏ ý định.

“Àn, Mập Mập bây giờ đã không cần phải giảm béo nữa, về sau cứ kiên trì rèn luyện thì đáng người hấn sẽ vẫn duy trì dạng này.” Dương Vũ Thanh vỗ vai Mập Mập một cách thân thiết.

“Kháo! Ta là muốn mời hai người ở lại đây đảm nhiệm chức vụ huấn luyện viên cùng đầu bếp luôn, không được sao?” Tưởng Minh lại có xu thế muốn tặc mao.

Hai người người nhìn ta, ta nhìn người hi hi cười: “Cũng được, nhưng đợi chúng ta đi du lịch về rồi bàn sau.” Nói xong, Triệu Trác liền kéo cánh tay Dương Vũ Thanh rời đi mất hút.

Cả đám người đứng trơ ra như đá, hai người kia khi nào thì cũng dính nhau thành một khối vậy a...

45. Chương 45

Sau khi Tưởng Minh và Mập Mập trở thành một cặp, Tưởng Minh đích xác đã thu liễm hơn rất nhiều, cho dù An Tịch gọi điện mời y đi uống rượu cũng hiếm khi thấy y đồng ý.

Hiện tại Tưởng Minh mới ý thức được chính mình có bao nhiêu đáng giận, mà không có việc gì làm liền gọi An Tịch đi uống rượu là chuyện không phúc hậu cỡ nào. Suy bụng ta ra bụng người mà nói, nếu có người gọi Mập Mập ra ngoài uống rượu hoài thì y chắc chắn sẽ sinh khí. Lão Tiêu Kỳ đáng thương, hồi đó chắc y hận mình muốn chết.

Cuối tuần, Tưởng Minh quyết định cùng Mập Mập ra ngoài dạo phố – cũng chính là dịp hẹn hò đầu tiên của hai người. Quá kích động, cả hai chẳng còn tâm trí suy nghĩ nên đi đâu cho tốt, cả ngày vòng đi vòng lại trên con đường lớn, cuối cùng mệt mỏi đành ngồi xuống bên đường mua hai ly trà sữa giải khát.

“Ta là cái gì của người?”

Người là ưu-nhạc-mỹ của a a!

A~~ Ta là trà sữa?

Như vậy ta sẽ có thể phủng người trong lòng bàn tay...”

Nhớ đến lời kịch siêu khôi hài trong quảng cáo trà sữa, Tưởng Minh bất ngờ phun sữa. Mập Mập sửng sốt, vội vàng lấy khăn tay ôn nhu lau mặt cho y. Tưởng Minh đỏ bừng mặt tính nhận lấy chiếc khăn để tự mình lau, ai ngờ nắm phải tay Mập Mập làm cả hai đồng thời ngáy ngẩn.

Mập Mập cứ ngơ ngác nhìn Tưởng Minh cùng với cái miệng nhỏ nhắn của y, Tưởng Minh cũng ngơ ngác nhìn Mập Mập đến tay cũng quên mất phải buông ra.

Chậm rãi cúi đầu...

“Mập... Mập Mập... Người làm cái... Ngô~”

Hai đôi môi xinh đẹp gắt gao dán lại với nhau, Mập Mập hé miệng, hàm trụ môi dưới của Tưởng Minh, tình tứ hôn lên tựa như đang đối xử với trân bảo.

Đầu lưỡi mềm mềm xẹt qua khoang miệng, Tưởng Minh định thần lại mới phát hiện mình hai mắt nhắm chặt, cánh tay đang gắt gao ôm lấy cổ Mập Mập, cả thân người kích động đến cứng ngắt... Làm tình trường lâu thủ nhiều năm như vậy, Tưởng Minh thật không thể tưởng tượng được mình cũng có ngày ngốc lằng như một tên tiểu tử, bị người khác hôn đến mức không thể động đậy.

Thế là vào một buổi chiều xuân ấm áp, trên con đường nào đấy ở Bột Hải (vùng biển giữa bán đảo Sơn Đông và bán đảo Liêu Đông của Trung Quốc), hai nam nhân tuần tú rớt cuộc cũng đã đem bản thân mình giao cho đối phương. Trên đường không ai dừng chân quan khán, cũng chẳng có ai xem thường khinh bỉ, nếu có thì chỉ là thần nhiên chúc phúc...

Có lẽ tình yêu của họ cũng như cái cây con đang nảy mầm bên cạnh, dưới sự chăm sóc cẩn thận của mọi người mà chậm rãi phát triển.

Một thời gian dài sau đó Mập Mập mới buông Tưởng Minh ra. Ô! Cả khuôn mặt ngay lập tức như bị nướng chín, hắn không ngờ mình cũng có lá gan làm chuyện như thế ngay trên đường!

Liếm liếm khoé môi, hương vị ngọt ngào của trà sữa vẫn còn đọng lại. Mập Mập kéo Tưởng Minh, mười ngón tay đan xen, thân ảnh xen lẫn giữa các cặp tình nhân cùng đi dạo trên đường.

Cả hai cùng vui vẻ tản bộ đến cây cầu hộ thành, Mập Mập bỗng nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp nhau, không khỏi cười rộ lên.

“Tưởng Minh, người còn nhớ lúc chúng ta gặp nhau lần đầu không?”

“Àn, nhớ chứ. Lúc đó ta còn nghĩ người đang muốn nhảy sông...”

“... Ta vì sao phải nhảy sông tự vẫn chứ?”

“Người lúc đó không phải vẫn đang quá béo sao? Làm ta cứ tưởng người tự ti nên muốn tìm chết.” Tưởng Minh nói đúng lý hợp tình.

Mập Mập bắt đầu cẩn thận suy nghĩ lại, duyên phận thật sự là một thứ kì diệu. Nếu lúc đó hai người không gặp nhau, Tưởng Minh không rảnh rỗi lo chuyện người, không đưa chiếc thẻ hội viên cho hắn... vậy đến bây giờ hắn chắc chắn vẫn là một anh mập vụng về.

Thế nhưng bây giờ hắn đã gầy được, cái tên mập nghĩ cả đời cũng chẳng thể gầy được nay đã gầy. Hắn hiện tại chỉ còn 183 cân, đã hoàn toàn gia nhập lại với hàng ngũ những người có dáng vẻ bình thường.

“Mập Mập, người kể ta nghe chút đi, trước đây vì cái gì người lại đến tìm ta? Lại còn không tiếc hết thảy muốn giảm béo?” Tưởng Minh dựa lưng vào lan can trên cầu, châm điếu thuốc hít sâu một hơi, rồi mới ngẩng đầu, thả lên trời mấy ngụm khói trắng phiêu đảng trong không khí.

“Ta cũng có nói với người rồi đấy... Ta có hai đứa em trai và em gái, cả hai đều rất xinh đẹp. Cha mẹ ta thì hình như chưa từng thật sự thương yêu ta bao giờ, bọn họ chỉ thương yêu hai đứa em của ta... cũng bởi vì ta quá béo, lại còn ngốc nữa... ha ha...” Mập Mập nở nụ cười tự giễu.

“Vậy người... là bị bọn họ cố ý để lại trong nước?”

“Ta không biết nữa. Cha mẹ có nói sau này sẽ trở lại đón ta, nhưng ta thật không dám ôm quá nhiều hi vọng...” Mập Mập cúi đầu nhìn nước sông đang cuộn cuộn dưới chân cầu, hắn... xem như đã chết tâm rồi.

Là con một, nhận được đầy đủ tình thương của người nhà và bạn bè, Tưởng Minh sẽ không hiểu được nỗi thống khổ của Mập Mập, nỗi khát vọng có được một gia đình của hắn.

“Sau đó, ta lại bị ông chủ cũ sa thải nữa...”

“Người trước kia cũng có công tác à?” Tưởng Minh cảm thấy thật bất khả tư nghị, Mập Mập béo đến như vậy thì có sức lao động hay không cũng khó mà nói được.

“Àn, ta làm công nhân khuân vác trong một nhà xưởng, mỗi ngày làm việc khoảng mười hai tiếng, một tháng sẽ kiếm được một ngàn đồng.” Tuy rằng một ngàn đồng chẳng bõ cho Tưởng Minh mua một bộ quần áo đẹp mắt, thế nhưng nó dù sao cũng đã từng là tất cả nguồn thu nhập Mập Mập.

“Sau đó nữa, Lý Tuyết lại rời đi không lời từ biệt... Ta lúc đó thật sự không còn động lực để mà sống nữa, thậm chí còn nghĩ rằng chết đi mới thật là chuyện tốt.” Nói xong, Mập Mập thở hắt ra một hơi dài, gánh nặng bấy lâu nay đè nặng trên vai hắn nháy mắt đã biến mất vô tung vô ảnh.

Tưởng Minh ném điếu thuốc, xoay người ôm lấy eo Mập Mập, ghé người mình lên lưng hắn: “Mập Mập, ta đi không nổi nữa, người công ta đi!”

Giọng mũi nghèn nghèn làm Mập Mập nghe mà lòng đau xót. Có người đồng cảm và quan tâm thật là tốt! “Ngu ngốc, người phải rèn luyện thân thể đi, mới đi có chút xíu đã mệt mỏi.” Nói xong Mập Mập nhẹ dùng sức, đỡ lấy hai cái đùi của y rồi đứng thẳng dậy.

Tướng Minh gắt gao ôm lấy cổ Mập Mập, một người sĩ diện như y làm sao có thể để cho người khác thấy mình đang khóc. Áp mặt xuống lưng hắn, Tướng Minh lén lút lau khô mấy giọt nước mắt.

Mập Mập công Tướng Minh đến đầu đường thì buông y xuống, hai người đứng ở nơi đó chờ tuyến xe buýt.

“Đúng rồi, Mập Mập, ta cũng sẽ thăng thần giống người...”

“Àn?” Mập Mập kì quái nhìn Tướng Minh, thăng thần cái gì chứ?

“Cái kia... Những người ta từng có hảo cảm quả thật ta đếm không xuể, cũng không nhớ được là bao nhiêu, tuy nhiên bọn họ đều là ruồi ve bên đường, ta chỉ là chơi đùa mà thôi. Chân chính có cảm tình thì chỉ có người với Trương Khải Khải, bất quá hiện giờ Trương Khải Khải đã là quá khứ, cho nên hiện tại ta chỉ có một mình người thôi, thật sự... Còn có... ta cũng từng thích Mục Kiên, nhưng hiện tại ta đã buông tay rồi, thật sự luôn đó...” Tướng Minh như đứa trẻ biết mình lại làm chuyện có lỗi, đáng thương hề hề khẩn cầu tha thứ.

Mập Mập nhìn Tướng Minh, đầu lông mày nhăn tít lại. Được lắm! Tên tiểu tử này bình thường thì chẳng thấy gì nổi bật, không ngờ lại hoa tâm đến như vậy, yêu hết người này đến người khác!

Xe buýt vừa đến, Mập Mập liền nhấc chân bước gọn vào.

“Uy! Mập Mập, người nghe ta giải thích đã nào, uy... Kháo! Dừng xe lại mau! Bác tài, mau dừng xe lại...”

Tướng Minh còn chưa kịp nhấc chân, chiếc xe buýt kia đã mất bóng, làm Tướng đại thiếu được dịp tức giận mà mở miệng chửi người.

“Mập Mập chết tiệt! Vì cái gì lại không chịu nghe giải thích chứ?” Thôi đành bắt taxi trở về câu lạc bộ vậy.

“Mập Mập, người cư nhiên quăng ta một mình ở cái bến xe buýt kia!”

“Hừ!” Mập Mập hừ lạnh một tiếng, cầm lấy khăn mặt vào phòng tắm rửa.

“Uy! Mập Mập đáng chết, người hừ cái gì mà hừ chứ hả? Chuyện người từng có bạn gái ta cũng đâu có để ý, vậy ta đây từng có bạn trai người cũng không nên trách mắng đúng chứ!” Càng nói Tướng Minh càng thấy mình uỷ khuất, nụ hôn đầu của Mập Mập y không có phúc phận được hưởng, đã thế lại còn mất về tay một nữ nhân nữa chứ.

“Mập Mập, ta đang nói chuyện với người đó a, Mập Mập... Mập Mập!” Lạch cạch vài tiếng, cửa phòng tắm bị một lực tương đối lớn đẩy ra.

“Người... người làm cái gì vậy?” Mập Mập hoảng sợ, cả người hắn trên dưới đâu có mặc tí ti chút quần áo nào, tại hắn đang thử nước ấm trước khi tắm mà.

“A... Người... người cứ tắm trước đi, ta đi ra ngoài một chút...” Nói xong Tướng Minh tông cửa chạy đi mất.

Má ơi, hù chết y! Lớn như vậy... mình có thể đề được hắn sao? Ngô~

46. Chương 46

“Uy, An Táp, người ra ngoài một lát, ta có chuyện muốn hỏi. Chỗ cũ nhé!” Tướng Minh bắn lia lịa xong liền cúp máy.

An Táp nhận điện thoại mà lòng sững sốt, chẳng lẽ kế hoạch giúp Mập Mập đề người của hắn bị lộ ra nên đương sự nổi bão? Hắn là không phải lý do này đi... Nếu kế hoạch bại lộ vậy Tướng đại thiếu sẽ không có tâm tình nói chuyện nhẹ nhàng với mình đến vậy, mà chắc chắn mở miệng ra là phải ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông của nhà hắn rồi nói gì mới nói tiếp.

Mang theo tâm tình hoang mang không yên, An Táp bước chân vào quán bar nơi cả hai thường xuyên đến uống rượu.

“Ngồi đi.” Tưởng Minh cầm lấy ly rượu ủ rũ uống một ngụm.

“Làm sao vậy? Cãi nhau với Mập Mạp à?” An Táp nghi hoặc hỏi.

“Không, chỉ là có chút việc nghĩ mãi không ra...” Cau mày, Tưởng Minh buông ly rượu xuống bàn.

“Phục vụ, cho một ly Thải Hồng! Có chuyện gì nghĩ không ra thì cứ nói, ca ca ta đây suy nghĩ giúp cho.” Vừa nghe thấy sự tình không liên quan đến Mập Mạp, An Táp liền an lòng.

“Cái kia... Người với lão Tiêu... khi làm thì ai ở mặt trên?”

“.....”

“.....”

“Người nha, có ý tứ gì đây hả? Đại gia của tôi ơi, đang yên đang lành đi thắc mắc chuyện phòng the người ta ai trên ai dưới làm cái gì hả? Người ăn no rừng mỡ, không có chuyện gì làm nên ngồi không phát chán rồi hả?” An Táp tỏ vẻ không vui, cái chuyện này đầu nhất thiết phải báo cáo với y rành rọt cơ chứ.

“... Kháo! Ta thềm vào cái ý tứ ấy! Ý của ta là... ai ở dưới... ai nha! Ta có nói cũng không rõ được, mà người không muốn nói chắc người ở mặt dưới lâu lắm hả?” Tưởng Minh then quá thành giận, thật sự là bứt rứt đến gần chết rồi, tìm hoài mới được một người có thể hỏi vấn đề này, vậy mà... lại không mở miệng được.

“Khụ... cái chuyện kia à? Ai cũng đều có lúc ở dưới cả, nhưng phần lớn là ta.” An Táp chính là điển hình của loại người da mặt bê-tông, cho dù có là chuyện kín tiếng mắc cỡ đến độ nào, với hắn mà nói chỉ như uống một ly nước.

“... Người... Vậy cảm giác của người là thế nào?”

“Rất thích nha!” Khoan! Y hỏi chuyện này làm cái gì? An Táp cẩn thận suy đoán trong lòng, có lẽ nào y đang hỏi thăm bị Mập Mạp đè sẽ thế nào không ta? Ý tưởng này không tệ, phải kiên quyết duy trì mới được.

“Thích?” Tưởng Minh rối rắm, vì có gì lúc trước làm chuyện đó với Trương Khải Khải mình chưa từng để ý đến cảm nhận của hắn nhỉ? Ta quả thật là một thằng đàn mà, không thềm để ý đến cảm nhận của bạn tình gì hết, lần nào cũng là y một mình tận hưởng... Giờ ngẫm lại mới thấy Trương Khải Khải thật đúng là đáng thương, hèn chi cứ ra ngoài ăn vụng hết lần này đến lần khác.

“Kì thật, có ở phía dưới hay không thì cũng chẳng sao, quan trọng là hai người yêu nhau, khi làm đều có cảm giác thoải mái là được.” An Táp bắt đầu lý luận làm mặt dưới cũng rất tốt cho Tưởng Minh.

“Là sao?” Tưởng Minh tỉ mỉ suy nghĩ trong đầu, hình như An Táp nói chuyện cũng có đạo lý.

“Đương nhiên, ta là yêu Tiêu Kỳ, cho nên ta cam tâm tình nguyện bị y đặt dưới thân.” An Táp nói dối không trợn mắt, đúng ra lúc làm với Tiêu Kỳ, số lần lão Tiêu ở mặt dưới luôn nhiều hơn gấp bội.

“Nga...” Cảm thán xong một tiếng, Tưởng Minh trầm mặc bưng ly rượu lên uống. Thật tình mà nói thì y chưa bao giờ thử làm mặt dưới, tại nghĩ y cũng không muốn nghĩ mình lại có thể ở mặt dưới hầu hạ nam nhân khác như nữ nhân được.

Uống rượu xong, hai người ai lại về nhà nấy.

“Lại ngâm bồn tắm đến thích chí phải không?” Tiêu Kỳ vừa tắm xong, khoác hờ chiếc áo rộng thùng thình, đang cầm chiếc khăn đến lau tóc, gương mặt trắng nõn bị hơi nước làm cho ửng hồng. An Táp vội vàng chạy đến ôm lấy Tiêu Kỳ, còn cắn một ngụm lên mặt y.

“Ây da, người làm cái gì vậy?” Tiêu Kỳ chán ghét đẩy hắn ra.

“Ha hả...” An Táp chỉ biết ngây ngô cười.

“Đi đánh răng nhanh! Toàn là mùi rượu.”

“Tuân mệnh quan trên ạ!” An Táp học bộ dáng quân nhân, nghiêm chỉnh vào nhà tắm đánh răng rửa mặt.

“Người lại cùng Tưởng Minh ra ngoài uống rượu à?” Tiêu Kỳ dựa người vào cánh cửa, nhìn An Táp cả người trơn bóng mà huýt sáo một tiếng.

“Àn.”

“Tưởng Minh cùng Mập Mập thế nào rồi?”

“Phốc!” An Táp phun ngay ngụm nước trong miệng ra ngoài. Tiêu Kỳ chạy vội đi kiếm khăn mặt lau miệng cho hắn.

“Người đoán thử xem hôm nay Tưởng Minh hỏi ta vấn đề gì?”

“Cái gì?”

“Hỏi ta cảm nhận khi ở mặt dưới thế nào.”

“.....” Tiêu Kỳ sững sốt, chiếc khăn mặt liền nhẹ nhàng hạ cánh xuống mặt đất.

“Ha ha ha... Cái vấn đề này có hỏi ta cũng như không, đáng lẽ y nên hỏi người mới phải...”

“Vậy người trả lời y như thế nào?” Tiêu Kỳ nghiêng rằng, bàn tay lặng lẽ đặt lên tiểu đệ đệ của An Táp, hắn nếu dám nói mấy lời thế nào thì... hừ!

An Táp ghé vào bên tai Tiêu Kỳ: “Ta nói là rất thích, người nói xem có đúng không?” Lỗ tai Tiêu Kỳ đỏ bừng, An Táp cười cười cắn nhẹ nó một cái.

Kem đánh răng mang theo hương bạc hà thoang thoảng xông đầy các giác quan của Tiêu Kỳ, nơi tối mãi cảm ở lỗ tai bị An Táp hàm trong miệng mà liếm lộng, hắn chỉ cảm giác cơ thể mình như đang nhũn ra, hai chân đứng không vững, đành phải vòng tay ôm lấy thắt lưng An Táp.

“Ngoan, chờ ta tắm xong chúng ta lại tiếp tục.” An Táp vỗ nhẹ lên lưng Tiêu Kỳ.

“Ngoan?” Tiêu Kỳ hung hăng ngắt lấy tấm lưng An Táp.

“A

” Phụ họa trong tiếng dếp lê lê xệt vào phòng ngủ là tiếng thét như giết heo của An Táp.

Nghiêng người nhìn vết nhéo hồng hồng trong gương, An Táp đau đến nhe răng trợn mắt. Tiêu Kỳ chết tiệt, sao xuống tay tàn nhẫn thế hả?

.
. .
.

Tưởng Minh trở lại câu lạc bộ, không lên lầu vội mà đứng ở phía dưới nhìn lên nhà trên. Trên lầu còn chưa tắt đèn, vậy chứng tỏ Mập Mập vẫn đang chờ y về.

Đột nhiên một ý nghĩ nảy ra trong đầu y. Mấy lần trước say rượu về nhà đều được Mập Mập tắm cho, đáng tiếc y lại không mấy may nhớ được chút gì, không bằng bây giờ giả vờ say rượu nhìn thử xem hắn ta làm thế nào để giúp mình tắm rửa.

Vạch kế hoạch đầy đủ, Tưởng Minh bắt đầu cố ý nện từng bước nghiêng ngả, lão đảo lên cầu thang. Mở cửa, dựa người vào không thêm động đậy, vừa lười biếng nhắm mắt vừa gọi to cái tên Mập Mập.

Mập Mập sững sốt, buông vội quyển sách đang đọc trên tay, chạy ra ngoài thì thấy Tưởng Minh đã trở lại, thế nhưng trên người lại toàn mùi rượu... Thật là, hiện giờ còn trẻ thì cứ liều mạng làm khổ thân thể, đợi về già rồi không biết ai chịu khổ đây!

Chạy đến, đem cả người y bế ngang lên.

Tưởng Minh ngạc nhiên: chẳng lẽ bình thường Mập Mập vẫn dùng cách này ôm mình đi tắm rửa sao? Cảm giác không trọng lượng này làm cho y hồ đồ, có lẽ y uống say thật rồi!

Mập Mập bên này bắt đầu thuần thực cởi quần áo Tưởng Minh, từng kiện quần áo nhanh chóng rời xa thân thể chủ nhân. Trong lòng Tưởng Minh đang rất căng thẳng, y kích động siết chặt đôi bàn tay.

Khi Mập Mập tháo đến dây thắt lưng, do không cẩn thận mà có trượt tay qua tiểu đệ đệ của Tưởng Minh một chút, kích thích đến dục vọng tràn trề của nó.

Cố gắng áp chế lửa nóng trong người, Tưởng Minh hít sâu một hơi, hô, cuối cùng cũng ngăn được rồi. Lúc này, Mập Mập đã bắt đầu giải khai nút áo sơ mi, ngón tay thì thoảng lại phớt qua bờ ngực. Ngứa, trong lòng cũng thấy ngứa, thế nào cũng không cảm thấy đủ, tiếp xúc càng nhiều, thời gian ngón tay dừng lại trên ngực y lại càng lâu.

Mập Mập đột nhiên cảm nhận được có gì đó kì quái, cái loại cảm giác này thật khó nói nên lời, thế nhưng hẳn biết chắc nó không giống bình thường.

Quần cũng cởi xong, Tưởng Minh toàn thân xích loã nằm trong bồn tắm, được nước ấm vây quanh thân mình khiến y thoải mái thở ra một hơi.

Đột nhiên có bàn tay bao phủ lấy bờ ngực của y, cao thấp chà xát, làm cho tim Tưởng Minh như muốn nhảy vọt ra ngoài. Thân thể vì xấu hổ mà lây nhiễm một màu hồng nhạt.

Mập Mập kinh hãi, sao người y lại hồng lên thế kia? Có phải do nước quá nóng không nhỉ? Thế là có người lảng xảng xả vòi nước lạnh.

Dục vọng vừa dậy lên lại bất ngờ bị nước lạnh tập kích... Tưởng Minh thiếu chút nữa đã cắn lưỡi tự sát, đúng là tự làm bậy thì không thể sống a!

Tẩy rửa toàn thân xong xuôi, bây giờ đến phiên tẩy rửa cái ***, mà vừa vặn trong đầu Mập Mập lại có những ý nghĩ không an phận bắt đầu bén rễ. Tuy rằng mỗi lần tắm rửa đều có tẩy qua nhưng đều là làm qua loa, khổ nỗi hôm nay Mập Mập lại không nghĩ như vậy. Lần này, hẳn muốn thử nhìn một chút nơi tối tư mật của người hẳn yêu.

47. Chương 47

Bàn tay to lớn nhẹ nhàng bao lấy phần thân thể yếu ớt nhất của Tưởng Minh, ôn nhu vuốt ve. Đầu ngón tay thô ráp bồng xẹt qua một nơi làm y kích thích đến mức muốn thét to, đôi mắt khê hé mở.

Đạp vào tầm nhìn bé nhỏ là gương mặt đỏ au của Mập Mập, người lúc này vẫn chưa thể dời mắt khỏi tiểu đệ đệ của y. Cái bộ dạng luống cuống tay chân ấy làm Tưởng Minh muốn bật cười nhưng lại không dám cười, cùng lúc đó, thân thể dưới sự vuốt ve của Mập Mập bắt đầu nổi lên những phản ứng không đồng nhất.

Mập Mập sững sốt... Đứng lên rồi!

Làm sao bây giờ? Bây giờ phải làm sao? Một Mập Mập chưa trải sự đời bắt đầu hoảng hốt, trước giờ hẳn chỉ biết tự mình an ủi, bây giờ phải làm cho người khác, hẳn hoàn toàn mù tịt.

Dùng động tác thật cẩn thận mà bắt chước những lúc ở nhà một mình, Mập Mập đỡ lấy tiểu đệ đệ không còn thuần khiết của Tưởng Minh bắt đầu cao thấp triệt động.

Tưởng Minh nghiêng chặt răng trong miệng... Chết tiệt! Vừa muốn khóc lại không thể không giả chết, Tưởng Minh sâu sắc lãnh ngộ câu thành ngữ tự chui đầu vào rọ. Phải làm thế nào đây? Áp lực phải kìm chặt tiếng kêu sắp bật ra khỏi miệng khiến y sắp hỏng mất rồi, thế nhưng hạ thân vẫn nhận từng luồng kích thích mãnh liệt khiến cả thân người như tê liệt, ngay hành động đơn giản như gờ cánh tay lên t cũng không có khí lực đi làm.

Rốt cuộc, dưới thể tấn công dũng mãnh của Mập Mập, Tưởng Minh đã nhanh chóng giương cờ trắng đầu hàng chỉ sau năm phút. Quá bối rối, Tưởng Minh chỉ muốn đập đầu mình vào tường cho rồi.

Bình thường đều có thể kiên trì hơn hai mươi phút, ấy vậy mà bây giờ chỉ mới có năm phút y đã không tự chủ được. Việc này nếu truyền ra ngoài y còn không bị người khác cười cho chết sao?

Mập Mập cũng ngẩn người nhìn chất lỏng trắng đục trên tay, trong đầu nhất thời oành một tiếng nổ tung. Tưởng Minh thế mà lại tiết ra trong tay hắn!?! Ngẩn ngơ cả nửa buổi Mập Mập mới nhớ ra phải xả nước, sau đó lại đổ đầy bồn nước ấm rồi đem Tưởng Minh thả lại vào bồn tắm. Tắm rửa sạch sẽ xong lại ôm y ra, lấy khăn tắm cỡ lớn gói chặt người y lại.

Mập Mập ôm Tưởng Minh vào phòng, đặt lên giường, đắp chăn dày hoàng. Nhìn nhìn một lúc lâu hắn mới khẽ đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên mặt y, rồi mới tắt đèn ra khỏi phòng.

Mập Mập vừa đi, Tưởng Minh lập tức trợn trừng mắt, hai tay không tự giác mò xuống phía dưới sờ soạng.

Xong rồi xong rồi, mình ở trong tay Mập Mập mà chống cự lại không quá năm phút... Trời hỡi, cứ như vậy rồi biết làm sao mà đè Mập Mập đây? Thật đúng là thiên không có thiên lý, nhân không có nhân tính a... Buồn bực một hồi, Tưởng Minh cứ lẩn qua lẩn lại trên giường chưa chịu đi ngủ.

Đồng dạng buồn bực còn có Mập Mập, người đang phải đứng trong phòng tắm xoa nắn dọc vòm của chính mình, cuối cùng cũng xệp xuống sau một tiếng hô khe khẽ. Nhìn đến trọc dịch trên tay, lại nhớ đến chất lỏng Tưởng Minh phun ra tay hắn, Mập Mập thành công biến thành con heo luộc.

Vặn vôi nước lạnh, Mập Mập dùng mảnh lao mình vào làn nước. Thở ra một hơi dài, hắn hình như đã mê muội hồ đồ mất rồi. Thế nhưng bây giờ vẫn chưa được...

Sáng sớm hôm sau, Tưởng Minh hiếm khi có dịp dậy sớm đã thay một bộ đồ thể thao trắng tinh tươm.

Mập Mập vốn đã quen dậy sớm, vừa vặn hai người chạm mặt nhau. Nhớ đến sự kiện tối qua, mặt Mập Mập đã hồng như quả gấc, mà Tưởng Minh thì lại bộ dáng chẳng có việc gì mà nhiệt tình chào hỏi. Kì thật chỉ mình y mới biết, trái tim trong lòng cũng đang đập rộn ràng.

“Mập Mập, ta với người cùng đi chạy bộ.”

“A? Nga.”

Hai người bắt đầu chạy chậm chậm dọc theo con đường. Trời mới sáng sớm, trên đường còn chưa có mấy ai, một tầng sương mù mỏng manh bao lấy toàn bộ thành phố.

Chạy không nhanh nhưng cả hai chẳng ai mở miệng, hai bên lề đường thật ra có không ít các cụ bà đang múa ương ca (một điệu múa dân gian của Trung Quốc) rèn luyện thân thể.

Khi chạy đến quả trường, bước chân của hai người vô tình bị hình ảnh hai cụ già hấp dẫn mà dừng lại. Nhìn hai lão gia tử đều đã ngoài sáu mươi, mái tóc ngả màu hoa râm tỏ rõ những mưa gió bão bùng trong một đời người.

Hai cụ đang đánh thái cực quyền, mỗi chiêu mỗi thức đều đầu ra đẩy. Khoảng nửa tiếng sau bọn họ dừng lại, ngồi lên mấy hàng ghế xếp sẵn ở quảng trường nghỉ ngơi.

Hấp dẫn ánh mắt hai người không phải chiêu thức thái cực quyền của mấy vị lão gia ấy, mà là bầu không khí giữa hai cụ, cái loại không khí mà chỉ những người tương đồng với nhau mới cảm nhận được...

Nghỉ ngơi xong, hai vị lão nhân cùng nâng đỡ nhau rời đi. Mập Mập và Tưởng Minh cùng hiểu ý cười cười, không nói gì, chậm rãi chạy ngược lại con đường cũ.

.
. .
.

“Xin hỏi, nơi đây có người nào rất mập tên gọi Trữ Hân không?”

Cô gái ngồi trước bàn tiếp tân hoang mang: Trữ Hân? Hình như là không có... thế nhưng quả đúng có một người rất mập, tuy bây giờ không còn mập nữa, nhưng như vậy có tính không?

“Xin lỗi cậu, chỗ chúng tôi đây không có người nào mập mập gọi tên Trữ Hân cả.”

Nghe xong, cậu trai tỏ vẻ mất mát ly khai. Địa điểm đúng là nơi này rồi, nhưng sao người lại tìm không thấy?

“Ừ, Lý Tuyết? Cô nói anh trai tôi ở trong câu lạc bộ thể hình Devil sao? Thế nhưng người ta lại nói là không có a...” Di động rơi trên mặt đất, Trữ Vũ đứng ở nơi đó: nam nhân cao lớn soái khí đằng xa liệu có phải là ca ca của hắn không?

“Anh!” Trữ Vũ nhện không được hô to lên.

Mập Mập sững sốt, bất giác dừng chân lại. Người đứng trước cửa câu lạc bộ kia không phải em trai hắn thì còn ai? Làm sao lại như thế được? Bọn họ đã đi Canada rồi cơ mà? Không lẽ đã quay về?

Tưởng Minh cũng sững sốt, cậu ta hình như có nét giống Mập Mập, hơn nữa vừa rồi còn gọi Mập Mập là anh?

“Tiểu Vũ?” Mập Mập bước tới, tâm trạng không hề kích động như hắn vẫn nghĩ.

“Anh à, em nhớ anh đến chết được. Mà anh gầy rồi? Trời đất, nếu ba mẹ mà thấy được anh lúc này chắc chắn sẽ rất cao hứng!” Trữ Vũ hưng phấn nắm lấy cánh tay Mập Mập, vẽ kích động hiện rõ trên gương mặt.

“Ồ... Mập Mập, ta về trước đây, các người cứ chậm rãi tán gẫu.” Tưởng Minh vội vàng chạy vào nhà, trong lòng là ghen ghét nói không nên lời. Vừa rồi y thấy được trong ánh mắt của nam nhân kia có kinh diễm, cũng có hương vị quen thuộc của đồng loại.

Mập Mập và đứa em tìm một quán trà nhỏ tương đối yên lặng. Rót một ly trà, Mập Mập tinh tế thưởng thức nó. Dù sao thì một ấm trà khoảng hai chục đồng, mà hắn thì chẳng muốn lãng phí một phân tiền nào.

“Anh à, một năm này anh sống có tốt không?”

“Ừ, cũng được...” Buông ly trà, Mập Mập ngẩng đầu nhìn Trữ Vũ: hình như có cái gì đó đã thay đổi, tuy không thể nói rõ ra lời nhưng lại cảm nhận được tinh tường. Biến hoá của em trai làm hắn không vui.

“Anh, cả nhà đều đã trở lại, anh cũng dọn về nhà ở chung đi, ba mẹ rất nhớ anh.”

Mập Mập ngây người, rồi ngay lập tức bật cười... khô! hài thật! Nếu nói người khác nhớ hắn, có lẽ hắn sẽ tin tưởng, nhưng nếu nói ba mẹ nhớ thương hắn, đánh chết hắn may ra hắn tin.

“Anh, em nói thật đấy! Mẹ lúc nào cũng cảm thấy áy náy đối với anh, lần trước gia đình xuất ngoại không mang anh theo làm mẹ vẫn còn hối hận đến tận bây giờ.”

“Được rồi Tiểu Vũ, anh sẽ không quay về đâu. Hiện tại anh ở đây cũng rất tốt, có em chiếu cố cho ba mẹ là được rồi.”

“Nhưng... nhưng anh dù sao cũng là con của ba mẹ a! Bọn họ chăm sóc anh nhiều năm như vậy, chẳng lẽ anh... chẳng lẽ chỉ cần một mình em chăm sóc ba mẹ sao?” Trữ Vũ nói xong tựa hồ còn cảm thấy chưa đủ, cần cần môi nhìn Mập Mập. Thật hi vọng Mập Mập có thể nể tình trước kia mà về nhà.

“... Để anh suy nghĩ thêm đã. Hiện giờ anh vẫn sẽ ở lại câu lạc bộ Devil, có chuyện gì cứ tới đây tìm là được.”

“Anh! Anh cùng tên nam nhân kia là có quan hệ gì?” Ánh mắt Trữ Vũ nhìn Mập Mập rất sắc bén.

“Có liên quan gì đến em à?” Mập Mập hừ một tiếng, xoay người ly khai, lưu lại Trữ Vũ vẫn còn há hốc mồm ngồi đấy.

Kia mà là tên anh trai yếu đuối của hắn đấy ư? Nếu trước kia mình kiên trì ép hỏi, có chuyện gì anh ấy cũng khúm núm nói không ra hơi, nhưng cái câu “Có liên quan đến em à?” của hôm nay triệt để làm cho hắn á khẩu. Chẳng lẽ anh ấy biết hết rồi? Nhưng làm sao lại như thế được?

48. Chương 48

Mập Mập leo lên lầu đã thấy Tưởng Minh đang ngồi trên sofa xem TV, trên màn hình là quảng cáo áo định hình cơ thể*. Mập Mập vừa thấy liền phì cười, Tưởng Minh còn có cái loại ham mê này nữa ư?

“Người lúc nãy là em trai người à?” Tưởng Minh bấm tắt TV, cả căn phòng nháy mắt yên tĩnh đến dọa người.

“Ân, là em trai của ta.” Lấy cái gối đệm nhét vào sau lưng, Mập Mập ngẩng đầu nhìn chòm đèn pha lê trên trần.

“Hắn tới làm gì?” Tưởng Minh nghi hoặc.

“Khuyên ta trở về...”

“Cạch!” Chiếc điều khiển TV nằm chỏng chơ trên mặt sàn, pin và vỏ mỗi thứ một nơi. Tưởng Minh liền cuống quýt ngồi xổm xuống lục lại, khi đứng lên lại cụng đầu vào bàn trà... Bốp một tiếng thật to dọa Mập Mập nhảy dựng. Chạy vội qua bên đó, hắn vấp phải cái túi.

“Có đau hay không? Ngốc quá! Nhặt mấy thứ này nọ cũng để bị đụng đầu...” Mập Mập cẩn thận xoa xoa đầu cho Tưởng Minh.

“Người sẽ về nhà sao?”

“... Không biết.”

Cạch! Chiếc điều khiển lại bị Tưởng Minh quăng mạnh xuống sàn nhà, hoàn toàn trở thành liệt sĩ. Đẩy Mập Mập ra, y dùng dùng quay lại phòng mình.

Mập Mập ngồi xổm xuống nhặt nhanh mấy mảnh vỡ của chiếc điều khiển, thử ráp lại với nhau, đáng tiếc là không dùng được nữa. Thở dài, quăng đồng nhựa phế liệu kia lên bàn, hắn ngả người lên ghế sofa, trong đầu suy ngẫm lại những lời đã nói với đứa em ở quán trà lúc trước.

Dù sao thì ba mẹ cũng đã dưỡng hắn nhiều năm, tuy không dư dả tình thương yêu nhưng... những lúc cần cho tiền cũng không để hắn phải thiếu, cho nên hắn chung quy vẫn phải báo đáp ơn dưỡng dục thành người.

Tưởng Minh nằm trong phòng ngủ, càng suy nghĩ lại càng thấy nghẹn khuất. Dựa vào cái gì hắn muốn đi là đi, không muốn đi thì cứ nằm lì ở chỗ này chứ? Hắn rốt cuộc xem nơi đây là gì? Khách sạn miễn phí sao? Ngồi bật dậy, Tưởng Minh đẩy cửa bước ra, bắt gặp cảnh tượng Mập Mập đang ngồi xổm nghệt mặt ra suy nghĩ.

“Uy!”

“Ân?” Mập Mập quay đầu lại, thấy được sắc mặt Tưởng Minh không được tốt.

“Người về nhà bao lâu thì trở lại?” Tưởng Minh cắn cắn môi, lại sắp có xu hướng bùng nổ.

“Không biết...”

Không biết không biết, cái gì cũng không biết... Chết tiệt!

“Người nha, đã đi thì đừng có mà quay về!” Tưởng Minh đá văng cánh cửa. Ngồi trên giường, hít sâu một hơi, Tưởng Minh bắt đầu lo lắng: vạn nhất Mập Mập thật sự quay về nhà, sau đó không bao giờ trở lại đây nữa thì sao?

Ngoài chỗng chính vang lên tiếng lạch cạch, Tưởng Minh nhắm mắt, nét mặt bi ai... Là đã hết giá trị lợi dụng rồi, cho nên bây giờ muốn vứt bỏ chứ gì!

Đầu Mập Mập hiện tại đang phình to với muôn vàn ý nghĩ, hắn thật không hiểu được nhà mình đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại đột nhiên về nước...

Quay về ngôi nhà ở tạm trước kia, Mập Mập phát hiện Lý Tuyết vẫn cố trụ lại nơi này. Khi Mập Mập đến, Lý Tuyết đang giặt quần áo, nhìn thấy bóng dáng hắn thì đầu tiên là lắp bắp kinh hãi, sau đó lại hưng phấn lôi kéo hắn vào nhà hỏi chuyện.

“Cuộc sống dạo này thế nào rồi?”

“Ân... Hoàn hảo.”

“Người và y thế nào rồi?”

“Ừm... cũng được.” Mập Mập đỏ mặt tía tai trả lời.

“Ha ha, nếu y đối với người không tốt, vậy ta có cơ hội đục khoét tường rồi.” Lý Tuyết trêu ghẹo nói.

“Em trai của ta, nó có đến tìm người phải không?”

“Ân...” Lý Tuyết trầm mặc, tình trạng cơ bản của gia đình Mập Mập nàng có biết, trước kia nàng luôn cảm thấy tức giận với cha mẹ của hần, nay với mong muốn Mập Mập quay về nhà của bọn họ, nàng ít nhiều cũng ôm tâm trạng lo lắng hoài nghi.

“Lúc nó đến có nói gì không?”

“Có. Hần nói nhớ người. Em gái người cũng nhớ người mà cha mẹ người cũng nhớ người.” Lý Tuyết nhìn Mập Mập.

“Nga? Xem ra cả nhà ai ai cũng nhớ đến ta a... Chắc lần này phải về nhà xem một chuyến.” Mập Mập trào phúng cười.

“Hân... Không cần trở về, ta thấy bọn họ không có hảo tâm.” Trực giác của Lý Tuyết nói cho nàng biết, cha mẹ Mập Mập vốn chán ghét hần ra sao nay tự nhiên làm sao lại thay đổi đột biến đến như thế được, trong chuyện này chắc chắn có điều khuất tất.

“Vì sao lại không nên quay về chứ? Ta muốn nhìn một chút xem trong bụng bọn họ đang suy tính điều gì. Đúng rồi, em trai ta có còn nói điều gì nữa không?”

“Hần nói cả nhà vẫn ở ngôi nhà cũ.”

Cáo biệt Lý Tuyết, Mập Mập bước chân trên con đường quay về “nhà” – ngôi biệt thự hai tầng mà đứng ở quốc lộ cách đó rất xa vẫn có thể thấy rõ.

Chắc cũng ba năm rồi hần chưa quay về đây lần nào. Tưởng Minh, người chờ ta, chờ ta giải quyết xong mấy việc vụn vặt này, ta sẽ về tìm người.

Ấn chuông cả nửa ngày rồi một nữ nhân mới lệt xệt ra mở cổng. Bà ta quan sát Mập Mập lâu thật lâu rồi mới buông một câu: “Cậu tới tìm ai?”

“Mẹ, chẳng lẽ mẹ không nhận ra con sao? Con là Trữ Hân, là Mập Mập.” Nhìn phản ứng của bà, Mập Mập thần nhiên cười nhạo trong bụng.

“Người... người người... người cư nhiên là Tiểu Hân mập đó hả? Trời ạ! Gầy rồi này! Quả nhiên là nhìn giống ba người thời trẻ như đúc. Ông Ninh ơi, mau ra đây, ông ra mà xem Tiểu Hân nó về rồi này!”

Mập Mập bị mẹ mình lôi lôi kéo kéo vào nhà, đồ đạc bên trong căn nhà vẫn như thuở nào. Hần rời nhà ra ở riêng kì thật đã sắp mười năm, từ năm hai mươi bị đuổi khéo khỏi nhà đến nay hần chưa từng ngủ lại căn nhà này đêm nào.

Chỉ chốc lát sau, ba Mập Mập từ trên lầu đi xuống, khi nhìn thấy hần thì đầu tiên là sửng sốt, sau đó nhúu đôi lông mày, lại tiếp tục bước xuống cầu thang.

“Người gầy rồi? Ân, so với trước kia có tinh thần hơn.”

Mập Mập không nói gì. Cho đến nay, ba hần luôn sắm vai nghiêm phụ trong gia đình, chưa một lần cùng hần cười nói vui vẻ, cho nên trong thâm tâm, Mập Mập vẫn có hơi sợ hãi người cha này của mình.

“Sao không thấy Tiểu Vũ và Tiểu Phi đâu nhỉ?” Mập Mập nhanh chóng quan sát khắp căn nhà.

“Khụ... Bọn nó đều ra ngoài chơi cả rồi. Con đã về rồi thì ở đây luôn đi, đừng đi nữa.”

“.....” Mập Mập nhúu nhúu mày chán ghét. Ở lại đây? Vậy Tưởng Minh phải làm sao bây giờ? Hần đã quyết sẽ không bỏ Tưởng Minh lại.

“Vẫn là thôi đi, con đã lớn thế này rồi đâu thể nào cứ ăn chực trong nhà được, đúng không?” Mập Mập thấp giọng nói.

Đây là những lời cha ném vào mặt hần mười năm về trước, hiện tại trả lại, quả thật giống như cho ông một cái tát trời giáng. Nhất thời, ba mẹ hần chẳng biết nói gì cho phải, chỉ có thể xấu hổ đứng một bên.

“Đúng rồi, nhà ta sao đột nhiên lại về nước? Ở bên đó sống không thoải mái sao?” Mập Mập tự mình đi đến sofa ngồi xuống, thuận tay cầm tờ báo trên bàn mở ra xem.

“A, kia... Hân a, con vừa mới về nhà, mẹ làm cho con chút món ăn nhé? Đúng rồi, mà con thích món ăn nào?”

“Con vốn không có món nào thích ăn.” Mập Mập ngẩng đầu nhìn mẹ mình, thấy được một mặt đỏ ửng dâng lên gương mặt bà.

Trước đây những món bà làm luôn là vì Tiểu Vũ thích, hoặc Tiểu Phi thích ăn, đối với Mập Mập thì chưa bao giờ bà bận tâm hẳn thích thứ gì. Rốt cuộc bà chỉ có thể thử dài đi xuống bếp, loay hoay không biết nên chọn món gì.

Cha Mập Mập cũng bước đến sô pha, quan sát hẳn một hồi không dấu được nét nghi hoặc trên mặt. Vì cái gì mà đột nhiên lại gầy xuống? Nghĩ đến trước kia, hẳn còn là một tên béo ục ịch cả đi bộ cũng thấy khó khăn, tâm ông không khỏi dâng lên một cơn phiền chán. Thế nhưng hiện tại, hẳn đã gầy...

“Rầm...” Cửa chính bị người dùng lực mở bung ra.

“Anh, anh về nhà rồi à?” Trữ Vũ hưng phấn chạy đến, ôm choàng lấy Mập Mập.

Mập Mập sững sốt, lơ đãng đẩy cánh tay đang ôm mình ra, còn hẳn thì cười cười dịch người ra ngoài tầm công kích của đứa em trai.

“Anh? Anh sao vậy?”

“Ta chẳng làm sao cả.” Mập Mập buông tờ báo đứng dậy, tình cờ liếc lên chiếc đồng hồ. Đã sắp mười hai giờ trưa rồi, Tưởng Minh ở nhà một mình chắc chắn lại bỏ bữa, lôi di động ra gọi cho y vậy.

“..... Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...” Mập Mập cười khổ cúp điện thoại, kiểu này chắc chắn lại sinh khí nữa rồi.

Mẹ Mập Mập làm cơm, ba người vào phòng bếp dùng cơm trưa.

“Không đợi Trữ Phi sao?”

Ba người kia kinh hãi buông chén cơm, không khí nhất thời thay đổi rõ rệt.

“Không... không cần chờ nó đâu. Máy ngày nay nó không có về nhà đâu, cho nên nhà mình cứ ăn trước đi.” Mẹ hẳn lắp bắp.

“Nga...” Mập Mập cầm chén bắt đầu ăn, thế nhưng hẳn cứ cảm giác có chỗ nào đó không được đúng... Rốt cuộc thì vấn đề nằm ở chỗ nào?

*Áo định hình: bạn nào muốn biết thêm thông tin mời search với từ khoá Shapewear shapewear

49. Chương 49

Ăn xong bữa trưa, vốn Mập Mập đang tính quay về câu lạc bộ, thế nhưng đầy một bụng nghi vấn khiến hẳn quyết định ở lại một đêm xem sao, biết đâu chừng tìm hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Lại gọi điện cho Tưởng Minh thêm lần nữa, thế nhưng vẫn chẳng có người nào tiếp máy. Mập Mập có chút sốt ruột, trở về câu lạc bộ thì phát hiện Tưởng Minh không có ở đây. Vậy người đi đâu rồi?

“Ta với Trương Khải Khải... chia tay rồi.” Tạ Cường cầm ly rượu lên nốc một ngụm rõ to.

“Cái gì? Người con mẹ nó lúc trước cam đoan với ta cái gì, còn nhớ không? Hả? Người nói đi?” Vốn trong lòng Tưởng Minh đã có sẵn lửa giận mà chưa tìm ra chỗ nào để trút, vừa lúc Tạ Cường đáng thương dâng mình lên hòng sủng.

“Mẹ nó! Người nghĩ ta muốn thế à?” Cách một tiếng, cái ly bị quăng lên mặt bàn. Gương mặt Tạ Cường đầy vẻ bị thống.

“Thế... vì sao lại tách ra? Là hấn quảng người?”

“... Là ta đề nghị chia tay.” Tạ Cường túm chặt lấy tóc mình ủ rũ cúi đầu.

Tưởng Minh lôi ra bao thuốc lá, đưa cho Tạ Cường một điếu, mình một điếu. “Người ngốc a! Nếu yêu, vì cái gì lại đòi chia tay?”

“Ta cũng đâu có muốn, nhưng ta thật sự không còn cách nào khác... Yêu hấn khiến ta rất mệt mỏi, ta không bắt được tâm hấn... mà ta thậm chí còn không biết hấn có thích ta không, có từng yêu ta chút nào không nữa...”

“Đúng vậy, hấn là loại người người vĩnh viễn nhìn không thấu, chẳng bao giờ biết được lòng hấn đang suy nghĩ cái gì.” Tưởng Minh hít sâu một hơi rồi chậm rãi nhả ra từng vụn khói trắng.

“Uy! Người có còn thích ta không?” Dụi tắt điếu thuốc.

“Hả?” Tạ Cường sững sốt, y hỏi cái này để làm gì?

“Hai ta làm đi. Ta ở mặt dưới.” Cầm ly lên dốc cạn rượu vào miệng, sau đó tiêu sái quảng cái ly xuống đất đánh xoảng một tiếng.

“Người... người không có chuyện gì chứ hả?” Tạ Cường nghi hoặc hỏi. Thế quái nào mà người thất tình đang là mình, nhưng tại sao lại có cảm giác Tưởng Minh bị còn nặng hơn mình thế này?

“Kháo! Con mẹ nó đừng có mà lè mề nữa! Rốt cuộc có làm không?”

“Kháo! Tự nhiên cho ta thao, ta thế quái nào lại không thao? Thuê phòng đi!”

Cả hai nghiêng ngả bước ra đường lớn vẫy một chiếc taxi, mà khuya khoắt như vậy lấy đâu ra nhiều xe, đành phải đứng chờ. Đêm đầu xuân đặc biệt rét lạnh, hai người lạnh run cầm cập, chỉ có thể bắt đắc dĩ dính sát với nhau mong có hơi ấm.

“Uy... bằng không trước tiên chúng ta thử hôn một cái xem nào.” Tưởng Minh có hơi hối hận, lúc ấy là do quá tức Mập Mập nên với lỡ nói ra những lời như thế. (Anh hối hận cái lúc mời Tạ Cường f*** ấy)

“Ấn, cũng được.” Tạ Cường cũng có chút không được tự nhiên. Dù sao thì hấn với Tưởng Minh đã là bằng hữu bao nhiêu năm nay, dùng một cái kêu làm loại chuyện không hề thuần khiết này, là ai thì cũng khó mà tiếp thu ngay được.

Chậm rãi lại gần nhau, đôi môi của hai cao thủ tình trường cũng chậm rãi ghé sát. Tạ Cường chủ động đẩy đầu lưỡi của mình qua.

Tưởng Minh bỗng mạnh mẽ đẩy hấn ra ngoài.

“Kháo! Sao hôn môi với người chẳng có tí teo cảm giác gì vậy?”

“... Ta cũng thế thôi.”

Nói xong cả hai cùng ghé tồm phun nước miếng.

Vài phút sau, hai chiếc taxi chạy đến, hai người tự mình chia nhau mỗi người một xe. Trước khi xe kịp lăn bánh, Tưởng Minh còn kịp tỏ vẻ chán ghét bằng cách giơ ngón giữa với Tạ Cường.

Sau khi an vị trên xe, Tưởng Minh lôi di động ra kiểm tra. Ớ! Mười cuộc gọi nhỡ, bảy cái đến từ Mập Mập, một cái của An Táp còn câu lạc bộ góp thêm hai cuộc nữa.

Bấm số gọi lại cho An Táp: “Uy? Tiểu Táp, tìm ca ca có chuyện gì?”

“Còn không phải chuyện Mập Mập tìm người khắp nơi mà không thấy người đâu, gọi cho người thì người không bắt máy, lại lêu lổng đi chơi ngoài à?”

“Ha ha... Đâu có, đâu có.” Nhớ đến chuyện lúc nãy, Tưởng Minh chột dạ.

“Ta nói thì người ráng mà nghe, trăm ngàn lần đừng thương tổn Mập Mập, bằng không hối hận cả đời luôn đấy!”

“Biết rồi, thím An!” Cúp điện thoại xong Tưởng Minh hứ một tiếng. Ta thương tổn hần? Có mà hần thương tổn ta trước thì có!

An Táp bên này cúp điện thoại xong cứ cảm thấy có chỗ nào đó không được đúng, thế nhưng đó là gì thì hần nói không được. Hai tên kia không còn nhỏ nhắn gì nữa, chuyện bọn họ phải do chính bọn họ đi lo, mình tuy rằng là bằng hữu tốt nhưng đâu thể cứ đứng giữa giúp sức cả đời được.

Tưởng Minh bây giờ tâm tư vẫn chỉ như đứa nhỏ gặp chuyện gì cũng đùa đùa giỡn giỡn, còn Mập Mập tuy rằng tốt tính nhưng đối nhân xử thế còn chưa đưa đẩy lão luyện, tuy có yêu thương Tưởng Minh thật tâm đấy nhưng cả chịu nói ra miệng. Tương lai bọn họ thật là làm cho người ta lo lắng!

Trở lại câu lạc bộ, Tưởng Minh theo thói quen ngẩng đầu nhìn lên trước khi bước chân vào cổng. Trên lầu tối đen một mảnh, vậy Mập Mập còn chưa quay về sao?

Nặng chân rầm rầm đi lên lầu, Tưởng Minh một ghen một bụng tức đá cánh cửa cái ầm, mở đèn lên liền lập tức sững sốt: Mập Mập đã về từ bao giờ...

“Người... Người về lúc nào thế?”

Mập Mập ngẩng đầu thấy Tưởng Minh cuối cùng đã quay về nhà, nhất thời thở phào một hơi trong lòng.

“Ta buổi chiều đã về rồi, lại không thấy người.”

“À, ta đi ra ngoài có chút việc.” Tưởng Minh cầm quần áo trắng tiến hướng phòng tắm, tiện thể che dấu khuôn mặt ửng đỏ vì nói dối. Y bỗng có cảm giác như mình đang phản bội Mập Mập... thế nhưng y đâu có phản bội hần a! Trong đầu Tưởng Minh loạn thành một đoàn, mà y cũng chẳng biết mình bị làm sao nữa.

Tắm rửa xong đi ra đã thấy Mập Mập ngồi trên ghế sofa cau mày trầm tư, khi thấy y đi ra liền nhích người qua một bên chừa chỗ.

“Tưởng Minh, ta có một chuyện muốn nói với người.”

Tưởng Minh bước qua, ngồi xuống bên cạnh Mập Mập: “Chuyện gì?”

“... Chắc ta sẽ về nhà vài ngày, chờ mọi chuyện giải quyết ổn thoả sẽ quay trở lại, có được không?”

“Tuỳ người!” Bỏ lại Mập Mập, Tưởng Minh quay người bước vào phòng ngủ.

Còn Mập Mập vẫn ngồi ngẩn người ở ghế sofa... Một lúc lâu sau đó, phòng khách bị tắt đèn lại tối đen như mực, Mập Mập chậm rãi trở về phòng mình ngủ.

Sáng hôm sau, Mập Mập gom đồ mình lại cho vào cái túi to thật to, hần tính chào tạm biệt Tưởng Minh trước khi đi nhưng người kia còn chưa có tỉnh.

Nhón chân đi qua phía chiếc giường, Mập Mập ngắm nhìn gương mặt lúc ngủ của Tưởng Minh, vươn tay xoa xoa đầu của y một chút, lại cúi xuống đặt một nụ hôn lên má y. Để lại một tờ giấy bên bàn ngủ, Mập Mập ly khai.

Nghe thấy tiếng cửa lách cách đóng lại, Tưởng Minh mở mắt, kéo chăn bông trùm ngang qua đầu, tự làm mình ghen đến hít thở không thông. Mập Mập chết tiệt! Cứ ly khai không lời từ biệt như thế đó hả?

Trên đường về nhà Mập Mập có ghé qua nơi Lý Tuyết ở một chút, nghe được nàng ngàn cân vạn dặm dặn rằng thì là có chuyện cứ nói ra, không được để trong lòng một mình giải quyết...

.
. .

Về nhà, nơi hần ngủ vẫn là căn phòng gần mười năm về trước của hần. Sau khi hần ra ngoài ở thì trong nhà xem nơi này như cái kho, có đồ đạc gì cũ nát hoặc quần áo không mặc nữa sẽ ném vào đấy. Ngày hôm qua biết tin Mập Mập trở về cha mẹ hần đã thu dọn lại một chút, nhìn qua cũng không đến nỗi.

Buông túi hành lý, Mập Mập nhìn khắp căn phòng nhỏ một lượt. Nơi đây từng cất chứa rất nhiều kỉ niệm của hắn. Trên tường có một tấm giấy khen duy nhất, khi hắn đạt quán quân thi kéo co năm lớp năm...

Lúc ấy thi kéo co, hắn vòng sợi dây thừng quanh lưng như con trâu, cố gắng liều mạng mà kéo, ai ngờ được lớp hắn đứng hạng nhất luôn chứ. Mỗi lần nhớ đến, Mập Mập vẫn cảm thấy buồn cười.

Thế nhưng khi hắn đem khoe tấm giấy khen ấy với cha mẹ mình, bọn họ lại chẳng chút cao hứng quan tâm. Đó là lúc hắn vừa mới có em trai, tâm tư của cha mẹ đều đặt lên đứa con trai thứ hai ấy, mặc cho hắn vui mừng hoan hỉ cỡ nào, mẹ hắn cũng chỉ bấu môi để tờ giấy qua một bên.

Sau đó, hắn tự mình treo lên ghế, tự mình dán tờ giấy khen lên tường phòng, chỉ khổ chưa đủ cao nên dán lên xiêu xiêu vẹo vẹo.

Cha hắn còn vì tờ giấy khen ấy mà cho hắn một cái tát, nói là nhà mới không cho dán bậy bạ lên tường.

Hồi tưởng lại một đoạn tuổi thơ này, Mập Mập thật không nói nên lời, trong lòng chỉ cảm thấy ê ẩm mặn chát. Mà thôi, dù sao thì cũng đã trôi qua rồi, đã là quá khứ rồi. Hiện tại, hắn đã không còn là một tên thứ gì cũng kém người khác như trước nữa, cho dù không có tình thương của gia đình thì cũng đã làm sao?

Mặc dù thế, có một chuyện vẫn làm Mập Mập thắc mắc mãi không thôi: Tiểu Phi chưa xuất hiện lần nào! Hắn hỏi mọi người thì bọn họ chỉ bô lô ba la mấy chuyện trên trời dưới đất, hoàn toàn không nói được một cái lý do đằng hoàng nào.

Cha mẹ hắn lúc thì nói Tiểu Phi đi du học, lúc khác lại nói đã sang nhà bạn chơi, rốt cuộc chính xác ở nơi đâu Mập Mập chẳng biết được. Hắn với đứa em gái cảm tình không sâu, mà em gái hắn từ lúc nhỏ xíu đã thẳng thừng bộc lộ sự chán ghét của mình với hắn ra ngoài.

Có ai gặp qua bé gái sáu tuổi nào lại hồn nhiên gọi anh mình là “heo mập” chưa? Mập Mập không quá để bụng loại chuyện này, vì mấy từ khó nghe hơn nữa hắn đã nghe quá nhiều rồi, cho dù là em gái hắn nói thì có làm sao đâu? Cha mẹ hắn còn không thèm để ý nữa là...

50. Chương 50

Tối khuya hơn mười một giờ Trữ Vũ mới về nhà, cha Mập Mập tức giận quát lớn vài câu, mẹ hắn liền vội vàng khuyên giải. Mập Mập vốn không ngủ được, nghe tiếng quát tháo ngoài kia liền càng thanh tỉnh.

“Người nói xem người giống cái dạng gì hả? Mỗi ngày đều ra ngoài uống rượu, đang học đại học giờ cũng không thèm đi, toàn là kết giao với đám hồ bầy cẩu hữu, từ hôm nay trở đi ta không cho phép người ra ngoài theo chân bọn nó nữa!” Ông Trữ tức giận thở hổn hển.

“Tiểu Vũ, mau nhận sai với ba người đi, nói con không dám nữa, mau! Lão Trữ à, ông cũng đừng có tức giận nữa, hại đến thân mình đó.”

“Ba à, con ngay cả quyền kết giao bằng hữu cũng không có sao? Ha ha, không bằng ba cũng đem con đuổi ra ngoài luôn đi, con càng thấy tự do.”

“Hỗn trưởng! Người nói cái gì đó?” Ông Trữ hầm hập bước tới cho Trữ Vũ một cái tát vang dội.

Trữ Vũ chỉ bụm mặt cười lạnh: “Ha ha, lão già kia, ta nói ông cũng thật đáng thương nha, có một đứa con gái giờ xem như đã không còn, hai đứa con trai lại đều là đồng tính luyến ái, là do ông tạo nghiệt quá nặng nên giờ báo ứng mới ập hết lên đầu đám con ông!”

“Người... người nói cái gì đó? Lặp lại lần nữa xem nào?” Bà Trữ trợn trừng mắt không dám tin.

“Nói cái gì ấy à? Ha ha ha... Tôi là nói hai đứa con trai của ông bà đều đồng tính luyến ái hết đấy!”

Bà Trữ chớp chớp mắt rồi hôn mê bất tỉnh, ông Trữ cũng đã hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu. Lúc này, Trữ Vũ im lặng bước đến bên sô pha, lôi di động ra bấm số 120. (con số khẩn cấp của Trung Quốc, bạn nào xem nhiều truyện chắc đều biết cả rồi) Nói chuyện điện thoại xong, Trữ Vũ rất tự nhiên bưng ly trà lên môi nhấp một ngụm.

“Người... người... người là cái thứ đồ bất hiếu! Người... khụ khụ khụ...” Ông Trữ ngồi dưới đất ho sù sụ, tức giận đến mức một câu cũng không thốt ra được.

Mập Mập đẩy cửa bước ra, liếc mắt khắp mọi người một lần sau đó đỡ cha dậy, cũng ôm mẹ hất lên sô pha, sau đó mới ngồi xuống bên cạnh Trữ Vũ.

“Khi nào thì biết?” Mập Mập ảm đạm hỏi.

“Khi thấy anh và y cùng nhau.”

“... Người từ lúc nào thì biến thành như vậy?” Mập Mập nhíu mày hỏi. Đứa em trai hấn lúc nào cũng cao ngạo khinh người, ai ngờ được rồi cũng tụt dốc đến mức này.

“Sau khi xuất ngoại... Ha ha ha, tất cả đều là báo ứng hết, anh không nhận ra à? Hiện tại em rất rất ghen tị với anh, thật đấy!” Buông ly trà, hấn hung hăng nhìn Mập Mập.

“Thật sao? Ta lại không cho rằng mình có bất kì cái gì đáng giá cho người ghen tị. Đúng rồi, người nói xem Tiểu Phi bị làm sao vậy?”

“Nhiễm trùng đường tiểu gia đoạn cuối, sống không quá ba tháng, biện pháp duy nhất chính là đổi thận.”

“Sao đó thì sao?”

“Chỉ có hai anh em chúng ta có thể đổi thận cho nó, nhưng em cự tuyệt rồi.” Trữ Vũ mỉm cười nhìn cha mẹ.

Ông Trữ trợn đến suýt rớt con mắt ra ngoài.

“Vì sao? Ta nhớ rõ cảm tình của hai người tốt lắm mà?”

“... Bởi vì, anh không biết sau khi đổi thận sẽ thế nào à?” Trữ Vũ cười lạnh: “Không thể nhân đạo được, anh hiểu không? Bằng không anh sẽ trở thành một thằng nam nhân không hoàn chỉnh, có kém gì so với thái giám đâu?”

Mập Mập sững sốt, hèn gì Trữ Vũ không chịu hiến thận cho Tiểu Phi... Nếu đã như thế thì mục đích cả nhà tìm hấn về cũng chỉ có một, đó là giúp Tiểu Phi ghép thận.

“Con cũng cự tuyệt.” Mập Mập quăng một câu ra, sau đó liếc mắt khắp căn phòng. Ông Trữ bỗng nhiên như già đi hơn chục tuổi, cả gương mặt tái mét. Kì thật thì kết quả như thế ông cũng đã đoán được phần nào, là ông làm ra chuyện đáng xin lỗi Mập Mập trước, cho nên hấn cư xử như thế ông đâu có cách nào chỉ trích. Duy một việc làm trái tim ông bằng giá chính là Trữ Vũ, vì cái gì nó lại biến thành cái dạng thế này? Thì ra một Trữ Vũ thông minh nghe lời sau một đêm lại có thể biến thành ác ma...

Chỉ chốc lát sau, xe cứu thương đến đưa bà Trữ vào bệnh viện, ông Trữ cùng hai đứa con cũng đi theo.

Ngồi trên băng ghế ở hành lang, Mập Mập đang chán ghét hương vị đặc thù trong bệnh viện – một loại hương vị của tử vong.

“Anh...”

“Sao?”

“Anh à...”

“.....” Mập Mập nhìn thẳng em ngồi ngay bên cạnh, trong lòng có chút nghi hoặc.

Trữ Vũ cúi đầu, cắn cắn môi xong đột nhiên khóc nức lên: “Anh à, vì sao anh phải làm mình gầy đi chứ?”

Mập Mập càng cảm thấy kì quái, chẳng lẽ hấn gầy đi không tốt sao?

“Vì cái gì chứ? Mập Mập thiện lương ngày trước biến đi đâu mất rồi? Anh vì cái gì phải giảm béo chứ hả?” Trữ Vũ bỗng ngẩng phắt lên nhìn Mập Mập, cả gương mặt tèm lem nước mắt doạ Mập Mập nhảy dựng. Trong ngực hấn, hình như có chỗ nào đó đang âm ỉ đau.

Mập Mập ôm lấy vai Trữ Vũ, giống như lúc nhỏ vẫn hay làm, nhẹ nhàng vỗ về an ủi hấn.

“Anh à, anh có biết nhà mình một năm này ở nước ngoài là như thế nào không?”

Trữ Vũ ngồi thẳng người, cười một cách đau khổ: “Em hận bọn họ, vì có gì đang yên đang lành lại đi xuất ngoại chứ!”

Mập Mập nghi hoặc, Tiểu Vũ làm sao lại đến mức hận mọi người?

“Sau khi xuất ngoại, em với Tiểu Phi rất hưng phấn, rất ngạc nhiên, dù sao thì hai đứa lớn như vậy còn chưa ra nước ngoài bao giờ. Canada rất tốt, thật sự, ít nhất thì điều kiện sống rất tốt.”

Mập Mập yên lặng không nói gì nhìn đứa em trai.

“Sống ở nơi đó được một thời gian thì cả nhà đều nhiễm phải mấy cái thói hư tật xấu của xã hội. Em gái thì kết giao với một tên bạn trai tóc vàng, cả ngày chẳng về nhà được mấy lần; mẹ thì ham mê cờ bạc, đánh mười ván thua hết mười ván, cho dù có nhiều tiền hơn nữa cũng chẳng đủ cho mẹ cá cược. Còn ba mỗi ngày chỉ biết nằm trong nhà xem TV với chơi đầu tư cổ phiếu, em cũng... yêu đương với đi club thường xuyên.”

“Người trong mấy quán bar đương nhiên hỗn tạp đủ kẻ xấu người tốt, em trong lúc đến một quán gay bar đã quen biết Any, sau đó bị bọn họ đánh thuốc không biết gì nữa...” Trữ Vũ bụm mặt như không muốn nhớ lại một quá khứ đau lòng, Mập Mập chỉ có thể vỗ nhẹ lưng hân an ủi.

“Về sau, em còn nghiện hút...”

“Cái gì?” Tay Mập Mập chợt khựng lại.

“Là ma túy nhưng không quá nghiện, chỉ là từ đó em chán ghét đến trường, hầu như mỗi ngày đều trốn học theo chân bọn họ ra ngoài quậy phá...”

Mập Mập kinh hãi, đến tột cùng là biến cố lớn đến mức nào mới có thể biến một đứa nhỏ ngoan ngoãn thông minh trở thành cái dạng này cơ chứ?

“Ba mẹ có biết chuyện này không?”

Trữ Vũ lắc đầu, đột nhiên siết chặt hai nắm tay: “Anh có biết cái lão già đó khi biết em là dân đồng tính luyến ái đã làm cái gì không? Ha ha ha, lão đem em nhốt vào toilet một tuần đấy! Suốt một tuần không cho phép em ăn bất cứ cái gì nếu em không chịu sửa đổi. Thế, cho dù em có chết đói thì bọn họ cũng xem như không có đứa con trai như em!”

Mập Mập lại một lần nữa bị dọa cho ngây người. Ba mẹ trước đây có bao nhiêu sủng ái Tiểu Vũ cũng làm cho hân ghen tị biết bao nhiêu... vì một chuyện như thế lại chọn lựa cách làm ngoan độc với nó...

“Sau đó Tiểu Phi vụng trộm thả em ra ngoài, em vừa mệt vừa đói liền chạy ngay đi tìm Any, thế nhưng anh có đoán được không, Any lại đang “làm” với một thằng nam nhân khác đấy! Yêu a, đây chính là tình yêu em liều chết để bảo vệ đấy a, thì ra trong mắt người khác lại không đáng một đồng...” Trữ Vũ bị ai kể lại.

“Tiểu Vũ à...”

“Anh, nếu sự tình chỉ có như thế thì em cũng đâu đến nỗi đi căm hận mọi người. Sau khi chia tay Any em thường xuyên lui tới mấy quán bar đồng tính, rất ít khi về nhà. Rồi bỗng có một ngày Tiểu Phi chạy đến tìm em, khóc lóc nói rằng nó mang thai nhưng không dám nói cho ba mẹ biết... Tiểu Phi mới có mười bảy tuổi đầu thôi a! Mà cái thằng chết tiệt kia cũng không đoái hoài gì đến Tiểu Phi nữa... Bất đắc dĩ, em chỉ có thể mượn tiền mấy đứa bạn giúp nó đi giải quyết hậu quả. Nhưng Canada đâu có phải Trung Quốc muốn làm liên được làm a, chỉ số tăng trưởng dân cư ở bên đó đang tụt dốc trầm trọng cho nên bệnh viện không cho phép nạo phá thai.”

Mập Mập lại một lần nữa choáng váng đầu óc, Tiểu Phi, cô thiếu nữ xinh đẹp tâm cao khí ngạo hôm nào giờ cũng biến thành như vậy.

“Rồi cũng là em nhờ đám bằng hữu tìm đến một ông bác sĩ tư nhân, thế nhưng Tiểu Phi sau khi làm xong cũng biến thành một con người hoàn toàn khác hẳn, cả ngày không mở miệng ra nói một câu nào. Em phát hiện được tình trạng của con bé cho nên nói với ba mẹ, thế nhưng anh có tưởng tượng được bọn họ đã làm cái gì không? Bọn họ mặc kệ con bé đấy, không đếm xỉa gì đến nó cả, ha ha ha...” Nói xong Trữ Vũ nở một nụ cười dữ tợn.

“Con gái ruột của mình có cái gì biến hoá chẳng lẽ làm cha làm mẹ lại bỏ ngoài tai xem như không biết sao?”

“Tiểu Vũ...” Mập Mập kéo đứa em trai ôm vào lòng mình, trong ngực là từng trận quặn đau. Mặc kệ trước đây nó đã làm cái gì, nó dù sao vẫn là em trai của hắn, là máu mủ tình thâm của hắn a...

“Về sau, Tiểu Phi có mấy lần té xỉu, bọn họ mới nhận ra sự tình nghiêm trọng. Khi đến bệnh viện kiểm tra thì đã nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối... Em sẽ không quỳn thận, em không muốn quỳn a... Em không muốn làm một nam nhân không hoàn chỉnh...” Trữ Vũ ghé vào lòng Mập Mập khóc rống lên.

Mập Mập dựa người vào bức tường sau lưng, khẽ nhắm mắt. Hết thấy xem như báo ứng đi, vậy cũng đủ...

Editor: Đến chương này ta vẫn không thể thông cảm cho cái gia đình thối nát của Mập Mập được miếng nào hết a, rõ ràng là tự mình gây ra chuyện xong lại muốn người khác an ủi dỗ dành, người ta không bao dung được thì lại kêu hận người ta, ai cũng thế cả, từ ông cha bà má cho tới hai đứa con thúí >”< từ=”” chương=”” sau=”” trở=”” đi=”” kịch=”” tình=”” sẽ=”” phát=”” triển=”” theo=”” chiều=”” hướng=”” sến=”” súa=”” cầu=”” huyết=”” lâm=”” đầu=”” đầy=”” nhắc=”” nhớ=”” trước=”” một=”” số=”” bạn=”” không=”” lại=”” đạp=”” mìn=””>

51. Chương 51

Thu xếp cho cha mẹ xong xuôi, cũng trấn an thằng em trai một hồi rồi đuổi về nhà, hắn quyết định đến thăm cô em gái một chút.

Em gái hắn đang ngủ, cả khuôn mặt ánh lên vẻ gầy yếu, hai hốc mắt trũng sâu, thân người tiêu tụy như chỉ còn xương.

Rời bệnh viện Mập Mập không về nhà cũng không về câu lạc bộ, mà hắn gọi điện thoại cho Lý Tuyết.

“Cái gì mà kêu người muốn hiến một quả thận cho em gái chứ? Rồi người trả lời làm sao?”

“Ta không đồng ý rồi... Thế nhưng lúc ta ghé qua thăm nó thì thấy bệnh quả thật rất trầm trọng, dù sao nó cũng là em gái của ta mà...”

“Mập Mập, người đến đây đi, nói chuyện trên điện thoại không rõ ràng.”

Cúp điện thoại, Mập Mập vội vàng chạy đến chỗ Lý Tuyết. Khi hắn đến thì thấy Lý Tuyết đang ngồi trên giường đan áo len cho mẹ, nhìn thấy thân ảnh của hắn một cái Lý Tuyết liền đứng lên lấy cho hắn ly nước.

Mập mạp kể cho Lý Tuyết sơ bộ tình cảnh trong nhà hắn bây giờ rồi yên lặng không nói.

“Mập Mập, ta khoan nói đến người nhưng vì cái gì em trai người không chịu hiến thận cho em gái người chứ? Chẳng lẽ thận của hắn đáng giá còn thận người thì không? Còn có cha mẹ người nữa, bọn họ mà nhớ nhưng trông mong người cái gì gì, chẳng qua muốn lừa người hiến ra một trái thận tặng cô em gái, vậy mà người còn ngốc ngếch cho rằng bọn họ thật tâm?” Lý Tuyết rất không lưu tình xả ra một tràng trước mặt Mập Mập.

“Thế nhưng...”

“Bất kể cái gì, người có biết một trái thận đáng giá cỡ nào đối với nam nhân hay không?”

Mặt Mập Mập đỏ ửng lên: “Ta... ta biết chứ.”

“Vậy người thương lượng với người kia chưa? Vạn nhất y kiên quyết không đồng ý cho người hiến thận thì sao?”

“.....” Mập Mập không nói gì, trong đầu hiện lên hình dáng của Tưởng Minh kèm theo vài tia bất đắc dĩ, hắn biết người kia chịu đủ giày vò mấy ngày này, nhưng vì cái gì không nói ra miệng chứ, rõ ràng trong bụng sinh một đồng khí như vậy...

“Người vẫn nên về nhà bàn bạc lại mọi chuyện với y đi.” Lý Tuyết khuyên nhủ.

“Ân.” Mập Mập gật đầu, nhắm hướng câu lạc bộ hăm hở đi tới.

Lúc đến được câu lạc bộ đã gần ba giờ sáng, thế nhưng Tưởng Minh lại không có ở trong nhà, này có nghĩa là gì? Lấy di động gọi qua cho Tưởng Minh lại nghe tiếng điện thoại báo tắt máy...

“Uy? Con mẹ nó đang đêm hôm khuya khoắt thế này còn gọi cho ai? Mộng du à?” An Táp hùng hùng hổ hổ bắt máy.

“Xin lỗi, thật xin lỗi, ta là Mập Mập, cho hỏi Tưởng Minh có ở chỗ của người không?”

“Mập Mập à? Tưởng Minh không đến chỗ của ta, có chuyện gì sao?”

“À không, không có chuyện gì đâu.” Cúp điện thoại, Mập Mập ngồi cứng ngắc trên chiếc ghế sofa, chôn đầu mình trong hai lòng bàn tay. Cả người hắn run run, nếu ngay từ đầu hắn không biết đến tình yêu, nếu ngay từ đầu hắn chịu an phận thủ thường... Giảm bớt cái khổ gì chứ, bớt thì cứ bớt đi, có lẽ hiện tại hắn sẽ không phải thống khổ như vậy...

Hắn đào hết ruột gan đi yêu một người, yêu đến điên cuồng mù quáng, thế nhưng hắn lại không gặp may trong tình yêu, tâm thật đau thật nhức mà...

“Uy, ba à? Ta đồng ý đổi thật cho Tiểu Phi.” Nói xong hắn treo máy ngay lập tức.

Ông Trữ ngồi trong bệnh viện, nhìn đến thê tử còn đang mê man trên giường bệnh, trong chớp mắt kia cảm giác được sự day dứt áy náy. Thằng con trai lớn của ông từ nhỏ đã chẳng có nhiều tình thương ấm áp từ gia đình, vậy mà bây giờ bọn họ vẫn đang tổn thương nó, hết lần này đến lần khác...

Liếc qua đồng hồ, đã gần bốn giờ rưỡi sáng rồi, Mập Mập đứng lên đi rửa mặt, sau đó vào phòng ngủ của hắn thu dọn đồ đạc. Khi đến đây hắn chỉ có vài bộ quần áo, vậy mà bây giờ hắn đã có cả tủ quần áo đầy ắp. Từ ngăn kéo cuối cùng Mập Mập lôi ra chiếc quần jeans chưa lần nào hắn mặc, rách nát – thật giống như giấc mộng thuở nào của hắn, cũng rách nát.

Có mấy bộ quần áo, hình như không thuộc về dạng người như hắn. Vậy cũng tốt, Mập Mập lặng thinh nghĩ nghĩ, chỉ cần mang theo những thứ hắn đáng có là được.

Mập Mập ly khai. Quay đầu nhìn căn nhà lâu xa xa, hắn nhìn không được thở dài một tiếng: ta đã từng nói qua với người, nếu người không còn cần ta nữa, ta sẽ yên lặng ra đi.

.
. .
.

Tưởng Minh về đến nhà là bảy giờ sáng, tối hôm qua thật sự mệt chết y. Lại nói Trương Khải Khải với Tạ Cường ai cũng toàn tật xấu, người này nghĩ người kia không thật lòng thương mình, người kia lại nghĩ trong lòng người này có kẻ khác, tự nghi kị nhau cho đã rồi đòi chia tay.

Cái ngày chia tay đó, Tạ Cường lôi kéo Tưởng Minh đi uống rượu, hai tên uống rượu say quá cần câu suýt nữa cũng lăn đến trên giường. Máu chốt chính ở chỗ này!

Trùng hợp chết người ở chỗ ngày đó Trương Khải Khải cũng đi uống rượu bên ngoài quán bar ấy, mà vốn thành phố T không được rộng rãi cho lắm, mấy loại hình ăn chơi đàn đúm gì đều tụ tập trên một con đường, cho nên phát sinh một màn cầu huyết thường thấy: Trương Khải Khải bắt gặp hai người kia hôn môi trên đường...

Về đến nhà, Trương Khải Khải mất hết hi vọng vào cuộc sống liền ăn nguyên cả chai thuốc ngủ. Vốn tưởng rằng Tạ Cường sẽ không trở về nữa, ai ngờ rằng hắn vừa uống thuốc không lâu sau Tạ Cường liền trở về, chỉ là một Tạ Cường uống say hơn lợn chết căn bản sẽ không thể chú ý đến nét khác biệt của Trương Khải Khải.

Trương Khải Khải cảm giác mình bị lừa gạt nghiêm trọng, thì ra Tạ Cường chủ động câu dẫn hắn chẳng qua cũng chỉ để gây sự chú ý của Tưởng Minh, cho nên hắn cần rằng không nói ra chuyện mình chén cả lọ thuốc ngủ.

Đến nửa đêm, Tạ Cường bị nước tiểu nghẹn chịu không nổi đành bất đắc dĩ chạy vào toilet, lúc đi ra có thuận tiện liếc qua chỗ Trương Khải Khải một cái. Thế nhưng y vạn phần không ngờ được hình ảnh mình nhìn thấy lại là Trương Khải Khải run rẩy nằm trên giường, miệng trào bọt mép dọa cho y một trận hồn phi phách tán.

Cái gì gọi là tự làm bậy không thể sống? Chính là đây! Trương Khải Khải cấp tốc được đưa đến bệnh viện cứu chữa, thế nhưng thời gian xảy ra chuyện quá lâu, được tính đã không còn nằm yên trong bao tử mà đã bắt đầu tiến vào trong máu, hơn nữa thuốc ngủ có tác dụng tổn thương não bộ rất lớn, cho nên các bác sĩ luôn phải túc trực thường xuyên bên cạnh.

Khi nhận được điện thoại Tưởng Minh cũng lắp bắp kinh hãi. Cá tính Trương Khải Khải thế nào y biết rõ, trầm mặc ít nói, thế nhưng chuyện gì đã làm thì làm rất tuyệt (quyết tuyệt, không chừa đường lui)... tỷ như lần nhảy lầu lúc trước, nếu Tưởng Minh không chạy đến kịp lúc dám chắc hẳn thật sự sẽ nhảy xuống.

Đến bệnh viện, Tưởng Minh thấy được thân ảnh đang ngồi xồm nơi góc tường, đôi cánh tay ôm chặt lấy thân thể còn đang run rẩy... Thật không ngờ, cái tên còn nam tính hơn bất kì thằng đàn ông nào cũng có ngày lại bày ra bộ dáng như thế...

Thấy Tưởng Minh đã đến, Tạ Cường thật giống như bắt được cọng rơm cứu mạng, vội vàng ôm chầm lấy cánh tay y, miệng muốn nói thật nhiều lại không cách chi bật ra một câu trọn vẹn.

“Ta... ta sắp mất đi hẳn rồi... phải làm sao bây giờ? Minh... Minh à, nếu ta biết... nếu ta biết... hẳn sẽ... như thế, ta... đánh chết ta ta cũng không chia tay với hẳn... a, sẽ không chia tay hẳn đâu... Làm sao bây giờ... Ta sắp mất đi hẳn rồi... Người không biết đâu, thời điểm đó... ánh mắt hẳn luôn nhìn trừng trừng vào ta... lại không nói một câu nào... chỉ siết chặt lấy bàn tay ta... Ta biết hẳn hận ta... hận, hận đến mức không muốn cùng ta chung một chỗ... Ta nên làm cái gì bây giờ đây?”

Mũi Tưởng Minh chua chua, nhìn nam nhân nước mắt lã chã ngồi sụp xuống mặt đất kia, thật không biết nên nói cái gì cho phải.

“Hẳn sẽ không có việc gì đâu, hẳn cũng sẽ không hận người... Hẳn chỉ là quá yêu người mà thôi, nếu tách khỏi người, hẳn sẽ sống không nổi...” Tưởng Minh vỗ nhẹ vai Tạ Cường thấp giọng an ủi. Ngoại trừ an ủi ra, y thật không biết nên làm cái gì khác.

Đoàn bác sĩ hơn mười bảy người cấp cứu hơn mấy tiếng đồng hồ, rốt cuộc cũng đã cứu được người. Tuy nhiên phần đầu bị tổn thương nghiêm trọng, khả năng trở thành kẻ si ngốc tương đối lớn...

Tạ Cường kích động ầm ầm ôm Tưởng Minh lắc qua lắc lại, mặc kệ Trương Khải Khải có trở nên thế nào đi nữa, chỉ cần người không chết đã là kết quả tốt nhất có thể rồi.

Tưởng Minh mệt đến sống dở chết dở cũng vui vẻ mua cho Tạ Cường một phần điểm tâm, sau đó ba chân bốn cẳng chạy trở lại câu lạc bộ.

52. Chương 52

Trở lại câu lạc bộ rồi y lập tức chạy đi hồi sinh cho di động của mình, đêm qua chiếc điện thoại của y không còn pin đã nằm ngay đơ cả buổi. Chờ cho màn hình khởi động lại thì không ngoài dự đoán, gần hai chục cuộc gọi nhớ: mười cuộc là từ máy Mập Mập, An Tập có gọi ba lần, hai lần từ máy câu lạc bộ, ngoài ra còn có thêm vài số máy lạ hoắc...

Bấm nút gọi lại cho An Tập: “Uy, người tìm ta có chuyện gì không?”

“Mẹ nó! Tưởng Minh, người không sống an ổn được vài ngày à? Đừng có để Mập Mập lo lắng cho người hoài như vậy chứ! Ba giờ sáng hôm qua Mập Mập điện thoại cho ta hỏi người đang ở cái chỗ khỉ nào đó.”

“Mập Mập lại gọi điện cho người nữa à? Người nói ba giờ sáng phải không, lúc đó ta đang ở bệnh viện thì di động lại hết pin...”

“Bệnh viện? Có chuyện gì?”

“... Khỏi Khỏi tự sát...”

“Cái gì? Vậy hiện tại hấn ra sao rồi? Mẹ nó, Tạ Cường làm người cái kiểu gì mà để tên kia phải đi tự sát?”

“Ôi chào! Dù sao thì sự tình phức tạp lắm, đến ta còn chưa hiểu rõ đầu đuôi ngọn ngành thế nào nữa mà. Người có rảnh thì đến thăm hấn một cái, cái mạng được bác sĩ cứu về rồi, nhưng chỉ sợ không thể nào như trước được nữa...”

“.....” An Tap trầm mặc. Tình hình hiện tại đều do người trong cuộc một tay tạo nên, chuyện tình yêu của người khác hấn vĩnh viễn không thể xen chân vào được. Cho dù hạnh phúc hay khổ sở thì cũng là chuyện nhà người ta, mình quản chuyện nhà mình là đủ.

Cúp điện thoại xong Tưởng Minh quyết định gọi cho Mập Mập một cú, dù sao thì người ta mới rạng sáng ba giờ đã gọi cho mình rất nhiều lần, khẳng định là rất lo lắng mới phải gọi sang cho An Tap, mà chuyện trong nhà hấn gần đây mình cũng chẳng quan tâm chút xíu nào... Mỗi lần nghĩ đến Tạ Cường và Trương Khỏi Khỏi, y liền thấy phát run trong lòng: nếu Mập Mập cũng hiểu lắm y như vậy, có khi nào y cũng sống không nổi không?

Số máy hiện không liên lạc được? Tưởng Minh nghi hoặc, Mập Mập là dạng người cẩn thận, di động của hấn chưa để hết pin bao giờ sao bây giờ điện thoại lại tắt máy?

Mặc dù trong lòng hoang mang không ngừng nhưng Tưởng Minh lại lười suy nghĩ nhiều, y thoát quần áo chuẩn bị tắm rửa một cái rồi leo lên giường đi ngủ, cá tội qua một buổi là đủ rồi.

“Người nói cái gì? Người đồng ý hiến thận cho đứa em gái? Y đồng ý rồi?” Lý Tuyết nghe Mập Mập nói xong liền sững sốt hồi lâu, có cảm giác rất bất khả tư nghị.

“... Ta với y xem như đã xong rồi, kì thật thì chuyện chúng ta có khi nào thì bắt đầu đâu, đều do ta nhất sương tình nguyện.” Mập Mập lạnh nhạt nói.

Sáng hôm nay, Mập Mập đã đến bệnh viện làm kiểm tra phối hình, kết quả là tế bào hoàn toàn phù hợp. Điều này làm hấn mừng đến chảy nước mắt, mà mẹ hấn sau khi tỉnh lại biết đứa con trai lớn đồng ý hiến thận cho cô em gái thì rất cao hứng. Hai vợ chồng bọn họ bàn tính với nhau đợi phẫu thuật xong lại bồi thường cho hấn, bao gồm cả phần trước kia nữa...

Cuộc phẫu thuật được dự tính là vào ngày kia, dưới điều kiện cả hai người đều được xác định là không nhiễm bệnh hay xảy ra bất kì trường hợp đặc biệt nào.

Tuy nói xác suất đổi thận thành công ở Trung Quốc đã cao hơn trước nhiều lắm nhưng bất kì ca phẫu thuật nào mà chẳng có rủi ro, nếu bệnh nhân xuất hiện tình trạng cơ thể bài xích tế bào mới, khả năng tử vong không hề thấp.

Mà người hiến thận sau khi bỏ ra một quả thận, quả còn lại không quen làm việc nặng mà rối loạn chức năng thì cũng nguy hiểm đến tính mạng như thường. Cho nên mới nói cuộc phẫu thuật lần này nếu xảy ra trường hợp ngoài ý muốn nào đều thành công cốc, bất cần một chút là một mạng đổi một mạng rồi, mà tình huống xấu nhất có thể xảy ra chính là mất cả người lẫn của...

Mập Mập cầm trong tay tờ đơn xác nhận rủi ro của bệnh viện, ịn lên đó chữ kí của mình. Mặt khác, phòng quyền hiến di thể ở một góc khác trong bệnh viện, có thêm một tờ đơn cũng có chữ kí của Mập Mập: “Nếu tôi chết, di thể của tôi sẽ được hiến cho xã hội dùng kéo dài sinh mệnh người khác, hoặc phục vụ cho việc nghiên cứu y học.”

Hấn không sợ hãi, kết quả xấu nhất cũng chỉ là chết mà thôi... tựa hồ cũng chẳng có gì đáng sợ. Con người có khi càng bình tĩnh lại càng khiến người khác lo lắng.

Lý Tuyết nhìn lên Mập Mập mấy lần, luôn cảm giác được có cái gì đó hình như không đúng. Mập Mập phảng phất như bay mất linh hồn, không khóc không cười, không nói chuyện cũng không làm âm ỉ. Mỗi ngày hấn đều ngăn người trong phòng, tay nắm chặt chiếc di động.

Mập Mập không dám mở máy di động, hấn sợ hãi thanh âm của Tưởng Minh, sợ hãi mình đến phút cuối lại đổi ý, lại không kìm lòng được mà chạy đi tìm y... Thế nhưng hấn chịu không nổi khi biết Tưởng Minh phản bội mình, cái đó còn thống khổ hơn so với việc cầm dao đâm hấn một nhát.

Đã đến ngày cuối cùng trước ca phẫu thuật.

Trữ Phi khi biết được Mập Mập đồng ý hiến thận cho mình, đầu tiên là cảm thấy rất bất khả tư nghị. Nàng cứ nghĩ số mình đến đây là chết chắc rồi, lại không ngờ có người đến cứu nàng. Đối với thái độ của Trữ Vũ và cả nhà, nàng đã sớm đoán được. Bọn họ đều cùng một loại người, loại người vì tư lợi cá nhân sẽ không bao giờ vì người khác mà thương tổn chính mình, cho dù người kia có là anh em ruột thịt cũng không.

Kì thật nàng đã sớm sống đủ, với một người luôn ái mộ hư vinh, khi hấn cảm thấy không còn hư vinh nào cho hấn ái mộ, như vậy lạc thú duy nhất trong đời cũng theo đó mà tiêu thất.

Nội trong đêm đó, Trữ Phi đã trưởng thành. Không cần biết Mập Mập hiến thận cho nàng với mục đích gì, nàng đều vô cùng cảm kích người anh trai này. Tuy vậy, nếu để một người đã đánh mất ý chí sống sót tiếp tục sống, đó không phải cứu giúp mà là thương tổn.

“Các người đừng có ngăn cản ta, để cho ta đi vào!”

“Rất xin lỗi tiểu thư nhưng đây là câu lạc bộ thể hình cho nam giới, nữ giới xin đừng bước.” Bảo an lau mồ hôi, thật là, tự nhiên mọc ra một bà dỡ hơi, nơi không được vào thì cứ thích xông vào. Đây đâu phải là nơi đàn bà con gái nên đến chứ...

“Các người gọi quản lý ra đây gấp ta, ta muốn gặp Tưởng Minh! Nhanh lên!!! Trễ vài phút nữa là y sẽ không bao giờ được nhìn thấy Mập Mập nữa rồi!”

“Mập Mập?” Đối với cái tên này bảo an vẫn tương đối có ấn tượng, hình như có giao tình với ông chủ không tệ, thế là vội vàng báo cáo với cấp trên.

Tưởng Minh vừa nghe thấy liền giống như có kim dưới móng, bật một phát xuống ghế phóng vọt ra ngoài. Mấy ngày nay y tìm Mập Mập muốn điên rồi, tuy thành phố T không tính là lớn, nhưng muốn tìm một người vẫn phải tốn chút mồ hôi.

Tưởng Minh lúc này rất hối hận, sao y lại không chịu tìm hiểu Mập Mập cho kĩ càng nhỉ? Thế cho nên nhà Mập Mập ở đâu, trước kia hấn làm công ở chỗ nào y cũng chẳng biết, không một chút thông tin như thế mà muốn đi tìm người quả thật khó hơn mò kim đáy bể.

Hối hả chạy đến cửa thì, ra là Lý Tuyết... Cho đến bây giờ ấn tượng của Tưởng Minh với cô gái này không mấy phần hảo cảm, dù sao thì nụ hôn đầu của Mập Mập là do bị cô gái này cướp mất.

“Người nói không gặp lại Mập Mập là có chuyện gì?”

Lý Tuyết sững sốt, mạnh dạn bước lên phía trước rồi vung tay, cho Tưởng Minh một cái tát trời giáng.

Tưởng Minh dần mặt ra mà ngó... bàn tay bụm lấy mặt còn miệng thì không biết phải nói cái gì.

“Người là yêu Trữ Hân sao? Người nếu yêu hấn vậy vì sao lại nhẫn tâm để hấn thương tổn chính mình chứ? Nếu người không thể yêu hấn vậy trả hấn lại cho ta.” Nói xong Lý Tuyết ngồi sụp xuống bậc cửa mà khóc nức lên, giống như muốn đem những lo lắng uất ức bấy lâu nay đều trôi theo dòng nước mắt đi mất.

Tưởng Minh lúc này mới bản thân hoàn hồn lại. Nàng ta nói Mập Mập tự thương tổn chính mình? Cái gì gọi là thương tổn chính mình? Chết tiệt! Y lại bỏ lỡ cái gì rồi?

“Mập Mập làm sao vậy? Hiện giờ hấn đang ở nơi nào?” Tưởng Minh vội chụp lấy đôi vai Lý Tuyết rồi dùng sức mà lắc.

“A, hiện tại mới nghĩ tới à? Người chưa từng chân chính hối hận, chờ đến ngày người biết hối hận thì đã trễ rồi! Người thật đúng là tiểu hài tử không lớn nổi, Hân yêu người sâu đậm cỡ nào đến cả ta là người ngoài cuộc còn thấy rõ ràng rành rành, vậy chứ người thì sao? Người thương hấn được bao nhiêu? Người nhà Mập Mập từ nước ngoài trở về người có nghĩ đến nguyên nhân đằng sau chưa? Mấy hôm nay Mập Mập thất hồn lạc phách người quan tâm hấn được câu nào sao? Ha ha, người chắc chắn sẽ hối hận!”

Xả xong một hơi Lý Tuyết vụt chạy ra ngoài, để lại một mình Tưởng Minh đứng ngây ngốc suy tư. Mập Mập rốt cuộc thế nào? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Chính y cũng tự nhận ra mình là cái tên đáng giận nhất trên đời này, luôn miệng nói thương hấn nhưng lại chưa bao giờ đặt mình vào hoàn cảnh người khác để suy nghĩ... Hiện tại người đang ở nơi nào hả Mập Mập?

Lý Tuyết vừa chạy vừa rơi nước mắt. Hân à, chuyện vì người ta chỉ có thể làm đến đó, thứ cho ta không cách nào tác hợp cho hai người, dù sao thì người cũng là người lòng ta yêu nhất, ta không thể rộng lượng đến mức giúp người ta yêu tìm kiếm người hấn yêu...

“An... An Tạt... giúp... giúp ta... giúp ta tìm... Mập Mập... mau mau mau... càng nhanh càng tốt... lập tức... phải ngay lập tức...”

“Tưởng Minh, người trước tiên đừng có gấp, chậm rãi mà nói, Mập Mập làm sao vậy?”

“Không có thời gian chậm rãi nói đâu... Tìm... tìm được hấn là tốt rồi.”

Nói xong Tưởng Minh điên cuồng chạy ngược lên lầu, lục tìm khắp góc ngách căn phòng cũ của Mập Mập. Chẳng thiếu thứ gì cả, đồ đạc vẫn y như lúc xưa, có chăng chỉ là một thân ảnh không còn.

53. Chương 53

Tưởng Minh bối tung cái tủ quần áo của Mập Mập với hi vọng mong manh sẽ tìm được manh mối gì đó từ trong đồng hồ hấn bỏ lại. Rồi trong ngăn kéo cuối cùng nằm sát dưới đáy tủ y lôi ra một cái túi vải, bên trong có một cái quần jeans đã rách te tua, một chiếc áo sơ mi hơi bẩn, còn có một cái quần lót khá đắt tiền...

Cái quần lót đó là do Tưởng Minh mua cho hấn, 450 đồng, đối với Mập Mập mà nói thì nó rất xa xỉ nên hấn không nỡ mặc, cất vào túi gói ghém cẩn thận.

Tưởng Minh ôm một đồng thứ loạn thất bát tao bỗng rất muốn cười, lại vừa muốn khóc. Mập Mập người đến tốt cùng đang ở nơi nào chứ? Ta sai rồi, được chưa, chỉ cần người bình an bảo ta làm cái gì cũng được.

Cuối cùng lúc gần đến giữa trưa, An Tạt thành công mò ra nhà Mập Mập. Hấn thế nào cũng chẳng thể nghĩ tới Mập Mập vậy mà lại là con trai trưởng của nguyên Bí thư tỉnh ủy... Nhìn chỗ nào cũng đâu có thấy giống a?!?

An Tạt và Tưởng Minh vội vàng lái xe qua, bất ngờ trong nhà không còn ai, chỉ có một bác gái giúp việc khá đứng tuổi.

“Cô cho cháu hỏi một chút, cô có biết người nào tên gọi Trữ Hân không? Dáng người rất cao lớn khỏe mạnh.” Tưởng Minh lo lắng hỏi cô giúp việc.

“Cậu đang nói đến đại thiếu gia à? Ôi chào, đại thiếu gia rất đáng thương nga! Trước đây cậu ấy rất béo, nhưng ta nghĩ như thế cũng đâu có sao, vậy mà hai đứa em cậu ấy lại lạnh nhạt thấy rõ. Hừ, hai cô cậu ấy có phải người qua đường đâu, vậy mà cũng ôm một bụng dao găm, vừa nhìn đã biết không phải dạng người tốt!” Bác gái lại lâm vào mấy kỉ niệm tuổi thơ của Mập Mập, Tưởng Minh cũng phi thường muốn nghe kể, thế nhưng bây giờ không phải lúc.

“Vậy cô có biết mọi người đi đâu rồi không?”

“Ta nói cho các cậu nhưng các cậu đừng có nói cho ai khác nghe đó nha: tam tiểu thư bị bệnh. Cái bệnh này rất kì quái không nói tên ra được, nhưng là tính mạng sắp giữ không được rồi, cho nên ông chủ mới gọi đại thiếu gia trở về đổi một mạng cho tiểu thư. Chu choa, tội nghiệp cho thiếu gia Mập Mập, cả nhà của cậu ấy đều không có lương tâm mà. Mấy cậu nói xem tôi làm ở cái nhà này bao nhiêu năm rồi, vậy mà hôm trước lỡ tay làm đổ xú nước lên váy bà chủ, bà ấy liền trừ luôn nửa tháng lương của tôi...”

“Bọn họ ở bệnh viện?”

“Đúng vậy, hình như hôm nay sẽ đổi mạng nè...”

Tưởng Minh không biết cái từ “đổi mạng” trong miệng bác gái kia có nghĩa là gì, thế nhưng chỉ nghe cũng có thể khẳng định chuyện này chẳng có chỗ nào tốt. Hơn nữa dựa vào thái độ hôm qua của Lý Tuyết có thể nhìn ra được sinh mạng Mập Mập thật sự bị đe dọa.

“Bệnh viện nào ạ?”

“Eo, cái này ta cũng đâu có biết, nhưng lấy cái tính sĩ diện của bọn họ thì chắc chắn sẽ vào bệnh viện tốt nhất rồi.”

Cảm tạ và từ biệt bác giúp việc xong hai người nhấn ga vọt ngay đến bệnh viện tốt nhất thành phố. Sau khi hỏi thăm danh sách những người nhập viện quả nhiên có họ Trữ, ghi chép thông tin có tên Trữ Phi – nhiệm trùng đường tiểu.

Chẳng lẽ bọn họ muốn Mập Mập hiến thận cho em gái? Tưởng Minh triệt để cảm giác bị thiên lôi giáng trúng... Không được! Mập Mập vì cái gì lại đồng ý cho nàng ta một quả thận chứ? Chuyện như vậy mà hắn không chịu nói tiếng nào với mình... không được, không thể cho thận!!

An Táp vội đỡ lấy Tưởng Minh. Chuyện cần gấp bây giờ là phải nhanh chóng tìm được Mập Mập rồi ngăn cản hắn cái chuyện điên rồ này lại.

Lại hỏi thăm cụ thể hơn một chút, ca phẫu thuật sẽ được thực hiện lúc một giờ chiều nay, mà nhìn xuống đồng hồ thì... đã gần hai giờ! Chẳng lẽ không thể hoãn nữa rồi sao?

Hai người sải chân chạy vút lên lầu, đèn phòng phẫu thuật đang sáng, bên ngoài đứng cả đám người, chỉ duy Mập Mập lại không thấy...

“Mập Mập, người ở đâu? Người đi ra a! Con mẹ nó còn là đàn ông thì chạy ra đây mau, đừng có nhu nhược trốn tránh như đàn bà con gái! Mau ra đây chúng ta nói chuyện rõ ràng a!” Tưởng Minh gân cổ lên mà gào ngay giữa hành lang.

Một y tá vội chạy đến cảnh cáo “Nơi này là bệnh viện, thỉnh đừng làm ồn” liền bị một cái trừng mắt dữ dội của Tưởng Minh mà xám xịt né qua một bên.

“Minh, người đừng như vậy...” An Táp lo lắng kéo kéo cánh tay y, Mập Mập cũng thật là, làm ra cái chuyện động trời như vậy mà chẳng nói chẳng rằng một câu. Người làm như vậy khiến Tưởng Minh thương tâm lắm đó có biết không a!!!

“Mập Mập! Người ra đây cho ta!” Tưởng Minh lại cứ như kẻ điên cuồng cuồng mở bung hết tất cả phòng bệnh, nhưng tìm hoài tìm mãi vẫn chẳng thấy thân ảnh y muốn tìm.

“Mập Mập... ta van cầu người, đi ra đây có được không... ta về sau sẽ không ra ngoài chơi nữa... không bao giờ còn tùy tiện như vậy nữa... vậy nên, người ra đây đi... được không...” Nhào vào phòng bệnh cuối cùng trên hành lang nhưng vẫn chưa thấy người đâu, Tưởng Minh tuyệt vọng khóc rống lên ngay nơi bệnh viện đông đúc.

Một tên nam nhân cực trọng mặt mũi sĩ diện lại có thể làm đến như vậy, nếu không phải yêu sâu sắc vậy giải thích làm sao?

Phòng giải phẫu! Đúng, Mập Mập nhất định là đang ở trong phòng giải phẫu! Tưởng Minh bật người dậy ngay lập tức, hướng về căn phòng có bảng tên đang sáng đèn mà tông thẳng vào.

“Rất xin lỗi nhưng cậu không thể vào phòng này được, hiện giờ đang có ca phẫu thuật.” Mấy vị y tá đứng ngoài nhanh chóng cản y lại.

“Dựa vào cái gì chứ? Ta không muốn hắn làm phẫu thuật, ta không cần hắn đem một phần cơ thể mình cho người khác! Ta muốn một hắn nguyên vẹn! Các người dựa vào cái gì mà không cho ta vào?” Tưởng Minh đã gấp đến độ cả mắt.

“Minh... người đừng như vậy mà...” Vành mắt An Táp cũng đỏ hoe, nếu Mập Mập thật sự hiến một quả thận cho em gái hắn vậy tình cảm hai người xem như xong rồi. Cái này không phải Tưởng Minh sẽ ghét bỏ thân thể Mập Mập gì cả, nhưng giữa hai người tất yếu sẽ có vết rạn, mà tình yêu mang theo vết rạn luôn không bền lâu...

Tưởng Minh bây giờ quả thật là vừa khóc vừa nháo, nháo đến mức một bác gái đứng gần cũng cảm thấy phiền.

“Uy, người đang làm cái gì vậy hả? Hài tử nhà ta còn chưa có chết, người tang thương như vậy nghĩa là làm sao?”

Hai người đồng loạt sững sốt, Tưởng Minh vội vàng chạy tới: “Bà... là mẹ Mập Mập?”

“Mẹ mập mập? Ai mập?”

“Trữ Hân a! Chính là đứa con bà vẫn luôn ghét bỏ đó!”

“U, người nói chuyện có lý chút đi, con ta là họ Lý a, từ khi nào thì sửa thành họ Trữ vậy?” Bác gái nọ cho hai tên cái liếc mắt trắng dã, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống dãy ghế sát mép tường.

Hai thằng con trai bây giờ mới nhìn nhau kiểm điểm một lát: Mập Mập không có trong phòng giải phẫu a, vậy người đâu?

“Tưởng... Tưởng Minh?”

“Phụt” Có thể nghe ra thanh âm một sợi gân xanh trong đầu Tưởng Minh ngang nhiên bỏ mình.

Ở một đầu khác của dãy hành lang, một nam tử cao lớn cầm trong tay bạch trái cây, trên mặt lại là biểu tình không thể tin được.

Mập Mập chính là vừa mới nhìn thấy một màn vừa khóc vừa nháo trước cửa phòng giải phẫu của Tưởng Minh... Mới đầu hắn còn tưởng mình nhận sai người, nhưng đến lúc nghe y chất vấn bác gái bên kia thì Mập Mập đột nhiên phát hiện: hắn không nhận sai người. Cái tên nam nhân nước mắt nước mũi tèm lem, nhìn qua cực kì tội nghiệp như con cún nhỏ trước mặt kia chính là cái tên công tử nhà giàu vừa kiêu ngạo vừa sĩ diện. Cái mũi bỗng nhiên chua chua, hắn buồn cười, hắn cũng muốn khóc, hắn thật không biết cảm xúc trong lòng mình là gì nữa rồi...

Từng bước một hướng Mập Mập đi tới. An Tập đi theo phía sau, nuốt khan một ngụm nước miếng... Mập Mập ơi là Mập Mập, cái tên gốc hồ đồ này, sao còn sững người ở đó mà không chạy lại đây hả? Một hồi chắc chắn sẽ ăn búp...

Mập Mập vẫn đang ngẩn ngơ nhìn Tưởng Minh, bất tri bất giác buông lỏng bạch trái cây đang nằm trong tay. “Thịch” một phát, trên mặt đất rơi vài mấy quả quýt quả táo, lăn lông lốc trên nền gạch sáng bóng.

Hai người đứng đối diện nhau, vẫn nhìn nhau chằm chằm như vậy, thế rồi vài giây sau Tưởng Minh “ứ” một tiếng bổ nhào vào người kia.

An Tập nhắm tịt mắt, không đành lòng nhìn cảnh Mập Mập bị quần áo.

Thế nhưng, mãi một lúc rồi mà chẳng nghe Mập Mập kêu rên gì cả... Hơi hí mắt nhìn ra, An Tập chấn kinh rớt cằm xuống đất.

Trên hành lang bệnh viện đông đúc cả bệnh nhân lẫn người nhà và bác sĩ, Tưởng Minh ôm lấy cổ Mập Mập, kiễng mũi chân hung hăng cắn vào môi Mập Mập. Y như một con cún đang ra sức gặm cắn, giống như muốn đem cả Mập Mập nuốt vào trong bụng.

Mập Mập bị cắn đến khóc không ra nước mắt, tiếng rên ra đến đầu môi lại bị Tưởng Minh nuốt vào, trong lòng thế nhưng lại vui mừng: ngay khoảnh khắc ấy hắn hiểu được Tưởng Minh là yêu hắn, Tưởng Minh không phải không cần hắn, ít nhất bây giờ không phải.

Vòng tay ôm lại Tưởng Minh, Mập Mập để mặc y phát tiết nỗi niềm trong lòng lên mình. Lần này đích xác là hắn không tốt, là một tên đại ngốc.

Hơn nửa ngày hai người mới buông nhau ra, Tưởng Minh đưa tay đẩy Mập Mập, xoay người cất bước.

Mập Mập nghi hoặc nhưng cũng tăng nhanh cước bộ đuổi theo, người này lại làm sao vậy?

54. Chương 54

An Táp theo sau hai người kia, trong ngực thầm hỏi lần này lại là chuyện gì nữa đây...

Tưởng Minh ra đến cửa bệnh viện mới đặt mông ngồi xuống mấy bậc tam cấp, rút ra một điều thuốc yên lặng châm lửa.

Mập Mập cẩn cẩn dực dực ngồi xuống bên cạnh y: “Tưởng... Tưởng Minh...”

“Người con mẹ nó đừng có để ý đến ta!”

“.....” Mập Mập không nói được gì, chỉ yên lặng ngồi bên, nhìn Tưởng Minh hút hết điều này đến điều khác mà trong lòng quặn đau. Đây là đang tra tấn ai đây?

Rốt cuộc cũng là do An Táp phá vỡ cục diện im lặng này: “Mập Mập, người hiền thận cho em gái người rồi à?”

“Người... các người đều biết rồi à?” Mập Mập lúng túng vặn vẹo mấy ngón tay của mình. Kì thật chuyện hấn đồng ý quyên thận cho đứa em cũng là do nhất thời tức giận nên bạ đâu nói đấy mà thôi. Quả nhiên xúc động là ma quỷ a!

Tưởng Minh dập tắt điều thuốc, đứng lên vỗ mông, cả quá trình hoàn toàn ngó lơ Mập Mập: “An Táp, chúng ta về thôi!”

An Táp chỉ có thể cười khổ, hấn lại thành bia đỡ đạn rồi...

“Mập Mập, người không định giải thích gì đó với Tưởng Minh sao? Người cũng thấy rồi đấy, lúc này y tìm người đến gần như phát điên luôn.”

“Ta... ta thật xin lỗi người, Tưởng Minh...” Mập Mập cũng trịnh trọng đứng lên, bàn tay nắm chặt lấy tay Tưởng Minh.

Trong lòng Tưởng Minh đang nghẹn một bụng uỷ khuất, y ngẩng đầu cắn chặt răng để khỏi bật ra tiếng khóc. Thật là càng nghĩ càng thấy sợ, y biết mình cũng có phần sai, thế nhưng ông trời cũng không tất yếu phải trừng phạt y đến mức đó chứ...

Mập Mập thấy Tưởng Minh như thế cũng nhộn nhạo trong lòng. Hấn nhẹ nhàng ôm lấy y từ phía sau, để mặt mình gác lên cổ y.

“Ta đã nghĩ... là người không cần ta...” Từng giọt nước mắt làm ướt đầm áo y.

Tưởng Minh sững sốt: Đây là thế nào đây, ta khi nào thì nói không cần hấn chứ? Đại ngốc! Đại đại ngốc! Quả nhiên là vẫn đàn y chang heo mà! Hung hăng mắng người ta nhưng chính y lại không tìm được nước mắt của mình.

An Táp đứng một bên quan sát cũng cảm thấy lòng mình thư sướng hơn chút ít, cứ như vậy không phải tốt rồi sao. Mà hai cái tên kia định ồn ào nhốn nháo đến bao giờ nữa, già cả rồi mà còn sến chảy nước ra, thứ lỗi hấn chịu không nổi, biến ra chỗ khác vậy.

Tưởng Minh xoay người lại ôm lấy Mập Mập, nâng gương mặt của hấn lên nhìn đôi môi bị y cắn cho sưng thũng lên, trong lòng dâng lên một cảm giác hối hận muộn màng, không ngờ y hạ răng cũng ngoan quá đi...

Dùng ngón tay mình xoa khẽ lên môi hấn: “Đau không?”

Mập Mập gật gật đầu.

Tưởng Minh liền nhéo yêu lên cái gương mặt đáng ghét ấy: “Xứng đáng! Ai bảo người không thèm nói tiếng nào với ta đã tự chủ tự tương đi làm phẫu thuật. Người cho rằng người hiền cho nàng ta một quả thận thì gia đình người sẽ đổi người khác đi à? Đừng có mà nằm mơ! Chỉ có ta, ta mới thật lòng đau người, biết chưa hả đồ ngốc?”

Mập Mập hung hăng kéo Tưởng Minh ôm chầm vào lòng, cảm giác có y ở bên thật là tốt!

“Ba ba, ba ba...” Trương Khải Khải ngồi chồm hổm trên giường bệnh, trên người là bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình, còn trên mặt lại là đôi mắt to đang trừng lớn với vẻ cực kì hồn nhiên.

Đôi tay đang gọt táo của Tạ Cường run lên, quả táo lăn mình thoát kiếp lơ thễ, con dao cũng rơi đánh cách xuống sàn...

“Người... tỉnh rồi... Người rút cuộc cũng tỉnh rồi...” Tạ Cường ôm chặt lấy Trương Khải Khải, nước mắt nhịn không được đã tràn mi.

“Ba ba... ba ba...”

“Khải? Người làm sao vậy?” Tạ Cường sững sốt ngẩng đầu nhìn Trương Khải Khải, khuôn mặt hiện rõ nét hoang mang.

“Ba ba...”

“Bác sĩ! Bác sĩ, mau đến đây! Hắn bị làm sao vậy?” Tạ Cường giật mình buông Trương Khải Khải ra rồi cấp tốc lôi một ông bác sĩ vào phòng bệnh.

Bác sĩ cẩn thận kiểm tra hết một lượt rồi lắc đầu: “Não bộ bị tổn thương quá mức nghiêm trọng, muốn khôi phục cần thời gian rất lâu, mà tôi cũng không chắc có thể khôi phục...”

“Cái gì?” Tạ Cường giống như bị người nện cả cây búa vào mặt, tuyệt vọng ngồi sụp xuống giường bệnh.

“Ba ba... ba ba...” Trương Khải Khải bò lại chỗ Tạ Cường, ôm lấy cổ hắn mà lắc qua lắc lại, thấy Tạ Cường không để ý đến mình thì oa oa khóc lớn.

“Ngoan, không khóc...” Tạ Cường đỡ khóc đỡ cười, hắn còn chưa kết hôn đã có đứa con lớn tướng thế.

Ôm chặt lấy Trương Khải Khải, trong lòng Tạ Cường giờ đây ngũ vị tạp trần. Đến tốt cùng là ai bỏ lỡ ai?

Sau khi Mập Mập và Tưởng Minh trở lại câu lạc bộ, cả hai vẫn trong trạng thái chẳng biết nên nói cái gì cho phải. Tưởng Minh nhớ đến cảnh mình ôm lấy Mập Mập mà cắn mà gặm thì gương mặt đỏ ửng lên.

“Uy, người rút cuộc vì sao lại không hiến thận nữa?” Tưởng Minh nêu ra nghi vấn của mình. Y vốn nghĩ Mập Mập đã sớm làm xong phẫu thuật, ai ngờ hắn đến giờ vẫn bình an vô sự.

“Nó... nó đi rồi... lưu lại một tờ giấy rồi đi mất.” Mập Mập nhớ đến sự tình sáng nay, trong khi mọi người đang chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật thì Trữ Phi nói muốn gặp Mập Mập, có lẽ đấy cũng là lần nói chuyện đầu tiên sau bao nhiêu năm giữa hai anh em họ.

“Anh à...”

Mập Mập sững sốt, đã rất lâu rồi hắn chưa được nghe cách gọi này. Là do mình cho nó một quả thận nên mới gọi mình một tiếng “anh hai” sao?

“Anh nếu sớm gầy thì tốt rồi, ha ha, em lại có thêm một ông anh đáng để khoe khoang...” Trữ Phi như nghĩ đến điều gì buồn cười lắm, bỗng nhiên ha ha mà cười. Gương mặt trắng bệch vì bệnh cũng lây ra một màu đỏ hồng, càng tôn thêm vẻ thanh thuần của tuổi đôi mươi.

“Anh à, tha thứ cho em nhé?” Trữ Phi gất gao nhìn Mập Mập, như muốn in sâu hình ảnh trước mặt vào trong đầu.

“Em đừng nói như vậy... em gái, em sẽ tốt lên mà.” Mập Mập bỗng có loại cảm giác không tốt, hắn gần như hoảng hốt vì một điều không rõ.

Lúc đến sát giờ phẫu thuật thì mọi người lại tìm không thấy Trữ Phi, trên giường chỉ để lại một tờ giấy.

“Anh à, anh thật sự rất rất đẹp trai đó! Đến bây giờ em mới nhận ra anh trai mình soái cỡ nào... Tha thứ cho em lúc còn nhỏ dại không hiểu chuyện, vẫn đem chuyện mình có ông anh béo lầy làm hổ thẹn... Thế nhưng, em đến hôm nay đã hiểu được, anh mới là ông anh đẹp trai nhất trên đời.

Bất luận anh hiền thiện cho em với mục đích gì đi nữa, em cũng cảm ơn anh rất nhiều, bởi chỉ duy nhất anh mới muốn cho em một sinh mệnh nữa.

Cha mẹ à, cha mẹ không cần phải thương tâm, con kì thật không hận gì cha mẹ, con chỉ hận mình sao trẻ thế này mới hiểu chuyện...

Trữ Vũ, không cần giả vờ ngớ ngẩn giống em đâu, anh nên biết quý trọng cuộc sống trước mắt đi!

Mọi người hãy cứ xem như con đang đi du lịch, có lẽ vào một ngày nào đó con sẽ trở về, đến lúc đó không ai được quên con nga~”

Lúc bà Trữ đọc được mấy dòng chữ này đã trực tiếp khí huyết công tâm mà ngất xỉu, làm cả nhà phải lật đật đi kiếm phòng cấp cứu. Ông Trữ thì ngồi thở dài, không hiểu mọi chuyện bắt đầu sai lầm từ lúc nào... Thôi thì cứ xem như Tiểu Phi đi du lịch, biết đâu chừng mai sau lại gặp mặt.

Tưởng Minh nghe Mập Mập kể xong thì thở dài một hơi, nói đúng ra y phải cảm tạ em gái Mập Mập một tiếng, bởi nếu nàng ta không rời đi thì Mập Mập đâu còn hoàn hảo mà đứng đây với y nữa.

Sau khi biết được Trương Khải Khải gặp chuyện không may, Mục Kiên và Tề Thiên cũng vội vàng bay về nước. Nghe xong nguồn căn cớ sự cả hai cùng bất đắc dĩ thở dài trong lòng, hai người bọn họ kết hôn và có cuộc sống hạnh phúc, còn hai người kia thì lại thương tổn lẫn nhau chỉ vì mấy việc vụn vặt, cả hai thật không biết nên nói gì cho phải.

Trương Khải Khải ngày ngày ở bệnh viện vài ngày liền được thả về nhà, Tạ Cường thì giờ đã biến thành vú em chuyên nghiệp, mỗi ngày trừ bỏ chăm “hài tử” thì chính là dụ “hài tử” ăn cơm.

Cái hôm mọi người rủ nhau đi thăm Trương Khải Khải, Tạ Cường đang đeo tạp dề nấu cơm, nghe tiếng chuông cửa liền bỏ bếp chạy ra đón khách. Lúc mở cửa hẳn hoàn toàn không nghĩ đến lại có nhiều người đến như thế, lúc này mới xấu hổ gỡ cái tạp dề ra mời mọi người vào nhà.

“A... Oaoaoaoa...” Phòng bếp truyền ra một tiếng khóc Tạ Cường liền phóng ngay vào, thấy được Trương Khải Khải vừa ôm tay vừa méo miệng khóc lóc.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy hả?”

“Ba ba, tay nóng...” Trương Khải Khải trừng lớn đôi mắt vẫn đang long lanh đầy lệ, giơ cái tay tội nghiệp cho Tạ Cường xem: trên cánh tay trắng trắng đã mọc lên một vết sưng đỏ.

“Vì sao lại thành ra thế này a?” Tạ Cường đau lòng vội lấy nước lạnh rửa qua bàn tay cho hắn.

“Ta đói bụng~”

Cả đoàn người đứng như trời trồng ngoài phòng khách... Chuyện gì đang xảy ra thế này?

55. Chương 55

Mọi người ngồi trên sofa trầm mặc nhìn Tạ Cường dỗ dành Trương Khải Khải, dứt cơm cho y rồi hống y đi ngủ. Ôm Trương Khải Khải đã ngủ say vào phòng ngủ rồi Tạ Cường mới đi ra, nhẹ nhàng châm một điếu thuốc.

“Y... rốt cuộc vì sao lại thành ra như thế?” An Táp là người đầu tiên nhin không được mở miệng.

“Bác sĩ có nói, não bộ của y tổn thương nghiêm trọng... cho nên...”

“Vậy về sau còn khả năng phục hồi không?”

“Không biết được, dù sao thì ta đã quyết sẽ giúp y phục hồi như trước bằng mọi cách!”

Mọi người lại tiếp tục trầm mặc.

Tạ Cường dập tắt điếu thuốc: “Ta tính toán đợi sắp xếp xong công việc ở đây sẽ đưa y sang Mỹ, trình độ y học ở bên đó tiên tiến hơn ở đây.”

“Đã nói cho bác gái biết chưa?” Tưởng Minh nhú nhú mày, chuyện này là do một chân y góp vào, đương nhiên y phải dốc hết sức mình mà giúp Khải Khải khỏi bệnh.

“Bọn họ bảo không có ý kiến.”

Tưởng Minh nghe xong liền lấp bắp kinh hãi, bởi y biết cha mẹ Tạ Cường đều thuộc dạng phi thường bảo thủ, vậy mà xem như đã chấp nhận Trương Khải Khải thì phải là cỡ nào khác thường a!

“Ân, có chuyện thì cứ điện thoại cho chúng ta, không cần một mình gánh hết mọi việc.” Mục Kiền đứng lên cho hắn cái vỗ vai khích lệ. Tạ Cường gật gật đầu tỏ ý cảm kích.

Khi đoàn người rời khỏi nhà Tạ Cường đã là giữa trưa, đành phải tùy tiện chọn đại một nhà hàng vào nạp năng lượng. Vốn Mục Kiền và Tề Thiên về nước là chuyện đáng ăn mừng, kết quả lại dính thêm rắc rối giữa Tạ Cường với Trương Khải Khải khiến chẳng ai còn tâm trạng vui vẻ.

Mập Mập với Tưởng Minh là hai người có tâm trạng nặng nề nhất, nếu lúc ấy Mập Mập thật sự leo lên bàn mổ hiến thận thì tình cảm hai người chắc chắn còn tệ hơn cái cặp hời nãy nhiều. Cả hai thâm tình mà nhìn nhau, hai bàn tay siết chặt lấy nhau dưới lớp khăn trải bàn, phẳng phất như thế gian này chỉ còn lại đối phương.

An Tịch buông đôi đũa: “Khụ... Khụ... kia... các người ăn no hết rồi à? Ăn no rồi sao không biến về nhà đi?”

Mục Kiền nhún nhún vai với Tề Thiên: “Buổi tối không tụ tập anh em mà quây một trận ra trò à?” trong lòng lại nổi lên tính tò mò, câu nói này hẳn là Tưởng Minh phải giành trước mà nói chứ nhỉ, cái tính trẻ con hiếu động khiến y luôn thích chui đầu vào những nơi náo nhiệt.

“Thôi, không đi đâu, dù sao cũng chẳng có tâm tình gì mà đi, ăn xong về nhà cho khỏe.” Tưởng Minh gấp miếng gừng ném vào trong chén Mập Mập.

Tiêu Kỳ sưng sốt, Tưởng đại thiếu mà cũng có lúc chăm sóc gấp đồ ăn cho người khác sao?

Mập Mập ngây ngô cười, cầm chén lên chiến đấu với món gừng, cũng chả thèm để ý món nào ngon món nào hợp khẩu vị.

“Vậy được rồi, nếu chẳng ai muốn đi vậy thì huỷ kế hoạch vậy.”

Tưởng Minh vui vẻ, lại gấp thêm một miếng tỏi quăng vào chén cho Mập Mập. Mập Mập lại cầm chén, tiếp tục trình diễn màn hạnh phúc ăn tỏi.

Ăn cơm xong, mọi người chia cặp ra mà về nhà. Mục Kiền và Tề Thiên là hai người mới về nước chưa lâu, bèn dẫn nhau đi dạo phố một vòng cho tiêu cơm. Mập Mập và Tưởng Minh cũng tay trong tay, dung dăng dung dẻ cuộc bộ về cầu lạc bộ.

Trời đã vào hè, thời tiết cũng chuyển nóng, hai người về đến nhà đều vọt đi tắm rửa. Mập Mập tắm xong theo thói quen ngồi sofa xem TV chờ Tưởng Minh.

“Mập Mập, Mập Mập, lấy cho ta cái quần lót nào!”

Mập Mập bật cười, đi tắm đã không mang quần lót còn hô to gọi nhỏ... Chạy vào phòng ngủ của y đào đồng đào tây một hồi vẫn chưa thấy bóng dáng cái quần lót nào, Mập Mập bất đắc dĩ thử lật gối đầu lên, y chóc, cái quần lót đỏ vẫn nguyên vẹn nằm đấy.

“Đây nè!” Mập Mập mở hé cánh cửa, luồn một bàn tay vào.

Tưởng Minh nhú mày nhìn chiếc quần với sắc màu đỏ thẫm, chết tiệt, quơ thế nào lại trúng cái này! Cái quần lót khỉ này phai màu a! Nhớ lại kinh nghiệm đau thương, cả cổ lẫn tiểu đệ đệ của Tưởng Minh đều chuyển sang màu gấc chín.

Cầm lấy cái quần lót, dù sao thì cũng phải mặc để còn đi ra...

Ra khỏi phòng tắm Tưởng Minh bắt đầu lục tìm một chiếc quần lót khác, bắt đầu từ căn phòng này luôn. Cái mông cong cong vênh vênh, nước trên cổ và trên người còn chưa lau khô, vừa lúc chảy xuống làm ướt cặp mông tròn, trông thật đáng yêu!

Mập Mập nhìn chăm chăm hai chiếc gò dưới lớp vải đỏ dụ hoặc kia, trộm nuốt nước miếng.

“Uy... người đang tìm cái gì thế?”

“Tìm quần lót a, người lấy phải cái quần lót đỏ này phai màu quá chừng, dây hết lên người ta rồi này.”

Mập Mập cũng đứng dậy, bước vào phòng ngủ của Tưởng Minh gia nhập đội quân chống mông tìm quần lót.

“Àn, ta nhớ rõ đã mua cả tá quần lót mới, sao lúc cần lại tìm chẳng ra gì cả?” Tưởng Minh mở bung một ngăn kéo tủ, cả đống đồ cứ thế vung vãi ra sàn nhà.

Mập Mập nhìn một đống loạn thất bát tao dưới chân, lặng lẽ đến bên hồ trợ dọn dẹp.

“Hắc hắc, tìm được rồi! Thì ra là rơi tuốt xuống cái ngăn kéo cuối cùng.” Tưởng Minh đứng lên, quay lưng về phía Mập Mập, tự nhiên như không đem cái quần lót đỏ trên người kéo xuống, bóc cái bịch quần lót mới mua ra, nhón lấy một chiếc mặc vào...

Mập Mập chỉ thấy hai miếng thịt trắng bóc diều qua diều lại trước mặt mình, hấn ngây dại rồi!

“Mập Mập! Người làm sao vậy?”

“A? Không có gì... Không có gì cả...” Hình như hấn bị chảy nước mũi? Đưa tay lên quệt một phát, a, cư nhiên là máu mũi!?! Mập Mập bối rối liền vơ đại chiếc quần Tưởng Minh hồi nãy cởi ra mà lau mũi.

“A?” Tưởng Minh bỗng cảm thấy cả người xụi lơ ngã bệt xuống sàn. Ai, y bị chứng vệt huyết a... (khi thấy máu sẽ chóng mặt, có khi bất tỉnh)

“Tưởng Minh! Tưởng Minh, người không sao cả chứ?” Mập Mập muốn đỡ Tưởng Minh dậy nhưng chính cái mũi của hấn còn đang chảy máu tí tách, đành phải dùng tay bụm chặt dưới mũi, quay lại nhìn thì thấy Tưởng Minh phất phất tay ý bảo hấn lo cho mình trước. Mập Mập đành phi vào phòng tắm dùng nước rửa sạch.

Chỉ chốc lát sau máu mũi đã ngừng, nhét hai mẩu giấy vệ sinh vào mũi, Mập Mập chạy ra dìu Tưởng Minh lên giường.

“Ta nói... người sao tự nhiên lại hay chảy máu mũi thế? Có cái bệnh tật gì cứ nói ra, bằng không thì cứ đến bệnh viện kiểm tra tổng quát một lần nhé?”

Mập Mập xấu hổ chẳng biết nói cái gì cho phải, hấn nào có bệnh tật gì đâu, chỉ là hoá đại thiêu mà thôi...

Tưởng Minh thấy Mập Mập chẳng ừ chẳng hử liền thử mở miệng: “Mập Mập, người mệt chưa? Ta đi ngủ trưa đây!”

“A, vậy a...” Mập Mập đứng dậy chuẩn bị về phòng mình.

“Người đi đâu?” Tưởng Minh nhanh tay túm được quần áo hấn.

“Về phòng ngủ a!”

“..... Cùng nhau ngủ đi!” Tưởng Minh nhích người vào trong chừa ra một khoảng trống, sau đó nhanh chóng trùm chăn kín mít che đi khuôn mặt đang ửng đỏ.

“.....” Mập Mập thoáng sững sốt, nhưng rồi cũng tháo giày, nghiêng mình nằm xuống giường.

Tưởng Minh cố ý nhích lại gần Mập Mập, Mập Mập lại nhích người ra xa một ít. Không phải hấn không muốn đến gần Tưởng Minh, mà là hấn sợ sẽ không khống chế được mình a!

Tưởng Minh lại nhích sát vào Mập Mập, cánh tay y mới tắm xong còn mát lạnh dính lấy cánh tay Mập Mập không buông, làm Mập Mập giật mình một phát, ngã đánh rầm xuống chân giường.

Tưởng Minh triệt để tức giận, giơ chân đạp một cước vào mông hấn: “Lăn về phòng ngủ của người đi!”

Mập Mập phúi phúi quần áo, mặt không tình tâm không nguyện lê bước về phòng mình. Nằm trên giường mà ngủ không yên, cứ lăn qua lăn lại suy nghĩ, rồi có tên tự nhéo cánh tay mình mấy phát đau thiệt đau.

Ngủ ngốc! Đại ngủ ngốc! Có cơ hội tốt như thế mà không chịu nắm lấy, Tưởng Minh vừa rồi... rõ ràng rành là đang câu dẫn mình...

Càng nghĩ càng hối hận, càng hối hận lại càng bực mình.

Phòng bên kia, Tưởng Minh đang vù vù ngủ say, hoàn toàn không để ý đến bi kịch trong lòng Mập Mập. Hừ, đã tạo cơ hội thuận lợi thế cho người rồi, vậy mà cũng không biết tận dụng, vậy quên đi, ông đây không thêm quan tâm!

Tưởng Minh ngủ một giấc thật ngon, thật đã, đem những lo sợ hoang mang mấy ngày nay cũng quăng ra sau đầu, cả thể xác lẫn tinh thần đều thả lỏng. Y ngủ một mạch đến tận bốn giờ chiều mới tỉnh.

Đến gần tối, nhiệt độ không khí cũng giảm xuống chút ít, Tưởng Minh đứng lên đuổi người, thuận tiện khoác chiếc áo sơ mi ra ngoài tìm Mập Mập. Thế nhưng trong phòng trống trơn, nào đâu có bóng dáng Mập Mập? Hắn đi đâu rồi?

Tưởng Minh hiện tại đã bị nỗi sợ hãi biến thành ám ảnh, chỉ cần không thấy Mập Mập đâu liền gấp rút lôi điện thoại ra kiểm tra.

“Ừ. Người tỉnh? Đói bụng không?” Nhìn thấy số gọi đến là từ máy Tưởng Minh, Mập Mập cũng vội vàng nghe điện thoại.

“Không đói. Người ở đâu?”

“Ta ở chỗ Lý Tuyết, một lát sẽ trở về. Buổi tối muốn ăn cái gì ta mua đồ về làm cho người ăn.”

Tưởng Minh cầm điện thoại, lời nói nghẹn ở họng không thoát ra được. Chỉ cần nghe thấy lời nói ôn nhu cùng ngữ khí quan tâm của hắn, trong lòng y lại thấy rất ấm áp.

“Ta muốn ăn thịt, thịt gì cũng được. Người mau trở về đi, ta đói rồi!” Nói xong y cúp luôn điện thoại.

Mập Mập cầm điện thoại dở khóc dở cười, mới này còn la chưa đói, bây giờ đã mè nheo kêu đói ngay được, thật là...

56. Chương 56

Lý Tuyết ngồi bên cạnh thấy được vẻ mặt hạnh phúc của Mập Mập chỉ cười mà không nói, nếu hắn đã hạnh phúc như thế thì cứ để hắn hưởng trọn vẹn hạnh phúc của mình đi.

“Mập Mập ngốc nhanh chạy về nhà đi, đừng để cho y chờ lâu.”

“Àn...” Mập Mập ách ách nhìn Lý Tuyết một lúc lâu: “Người cũng nên tìm một nam nhân thật tốt, ta... ta xin lỗi...”

“Nói bừa cái gì vậy? Thật là, ta sớm đã hết thích người rồi, như vậy có chỗ nào không tốt đâu? Ta nhất định sẽ tìm một nam nhân soái hơn người, ôn nhu hơn người, tốt gấp mấy lần người.” Lý Tuyết trêu ghẹo nói.

Mập Mập ha ha cười, cáo từ nàng rồi ra trạm xe buýt chờ xe về nhà.

Lý Tuyết đứng một mình trên con đường nhỏ nhìn theo bóng dáng Mập Mập xa dần rồi mất hút, nước mắt bỗng tuôn rơi.

“Xinh hỏi, đườn khu Nam đi như thế nào?” Một nam tử ngoại quốc tay cầm bản đồ, dùng thứ tiếng Trung ngọng lú ngọng lô bập bẹ hỏi đường.

“Cái gì?” Lý Tuyết quay đầu lại, trừng lớn đôi mắt còn hồng hồng nhìn anh chàng ngoại quốc.

“Oh my God! Cô có sao không?” Nam tử ngoại quốc thấy được khuôn mặt ửng đỏ nước mắt của Lý Tuyết thì giật mình, lại có chút thương tiếc. Dù sao thì Lý Tuyết cao 1m6 trước mặt một người thân cao 1m89 như hắn thì trông y chang một cô bé chưa lớn.

Lương tâm người cha trỗi dậy khiến hắn đưa tay muốn tóc cô bé...

“Chát!” Anh chàng ngoại quốc sững sốt, hoang mang giơ hai tay ôm má.

“Tóc của nữ nhân không thể tùy tiện sờ!” Phun ra một câu xong Lý Tuyết tiêu sái rời đi.

Adam ngơ ngác nhìn thân ảnh Lý Tuyết đi vào trong nhà, còn không quên đóng sầm cánh cửa lại, sau đó nét hưng phấn tràn ra khắp khuôn mặt hắn. Con gái Trung Quốc đều là tính tình như thế sao?

.

Mập Mập trên đường vừa đi vừa hát, tiện thể ghé cửa hàng mua hai cân sườn heo, nếu người kia thích ăn thịt vậy mua thịt làm đồ ăn cho y.

Khi Mập Mập vào nhà, Tưởng Minh đang ngồi trong phòng ngủ chơi games, nghe tiếng cửa mở liền quăng điện thoại chạy ào ra ngoài.

“Người về rồi.”

“Àn.” Mập Mập đưa bịch sườn cho Tưởng Minh, mình thì thay dép đi trong nhà, sau đó cởi áo khoác vắt lên sô pha.

Rửa tay xong Mập Mập đeo tạp dề bắt đầu làm cơm, Tưởng Minh ở bên cạnh nhìn nhìn, không biết nên nhúng tay vào việc gì. Nghĩ một hồi thì mình giúp có khi càng thêm phiền, Tưởng Minh nhún nhún vai yên tâm ra phòng khách xem TV.

Một lát sau, tiếng hô của Mập Mập vang lên từ trong bếp: “Rửa tay vào ăn cơm!”

“Nga.”

Bàn ăn có hai người luôn ấm áp hơn hẳn, Tưởng Minh cảm thấy thế nào mà miệng dính đầy nước sốt. Nhìn cái miệng nhỏ nhắn bóng loáng dầu mỡ còn lem nhem như mèo con, Mập Mập nhìn không được mà mỉm cười, mỗi ngày được nấu cơm cho người mình thích cũng là một chuyện rất hạnh phúc nha!

Ăn xong cơm chiều, Mập Mập lại đóng vai hiền thê lương mẫu mà đi rửa chén, còn Tưởng Minh thì chạy về phòng ngủ tự mình lăn lộn. No bụng luôn khiến người ta cảm thấy vui vẻ.

“Trở lại rửa tay đã.” Mập Mập rửa chén xong chạy đến nhắc Tưởng Minh.

“A?” Tưởng Minh xoè mười cái móng vuốt ra, ngượng ngùng cười cười.

Mập Mập đành thở dài lấy cái khăn tay, lại cầm bàn tay be bé của Tưởng Minh lên sấm soi, mười ngón lau đủ mười ngón.

Tưởng Minh cứ thế ngăn người ra mà nhìn Mập Mập, đợi đến lúc lau xong tay y vẫn ngăn người. Mập Mập thấy thế liền nổi tính nghịch ngợm, khẽ đặt một nụ hôn lên má y.

“Ách...” Tưởng Minh đã phục hồi tinh thần liền nắm lấy cổ áo Mập Mập, tự đưa đôi môi mình lên mời.

Mập Mập nắm bắt cơ hội ngay lập tức, vòng tay ôm chặt lấy Tưởng Minh bắt đầu nhọt nhọt hôn lên. Thỉnh thoảng đầu lưỡi hắn linh hoạt luồn qua, triển đấu với đầu lưỡi mềm mại của Tưởng Minh.

Kỹ thuật hôn môi của Mập Mập chẳng có gì đáng để nói nhưng lại đủ để Tưởng Minh cảm thấy cả người bủn rủn. Hai cánh tay y đã không ngoan ngoãn vói vào trong lớp áo sơ mi, chơi đùa trên tấm lưng Mập Mập.

Bàn tay mát lạnh, tấm lưng lại nóng như thiêu đốt làm da đầu Mập Mập run lên dữ dội, dùng lực cánh tay siết chặt Tưởng Minh vào lòng, giữa hai người hoàn toàn không còn chút khoảng cách.

“Ngô... Ách!” Tưởng Minh bị hôn đến thất hồn lạc phách, hay cánh tay không thể không ôm chặt lấy hắn để ngăn mình không ngã xuống trên giường.

Cũng chẳng biết là ai thoát quần áo trước, hai người bất tri bất giác một hồi chỉ còn lại mỗi cái quần lót...

“Mập Mập!” Tưởng Minh ngượng ngùng kêu lên.

“Gọi ta là Hân.”

“Kháo! Đừng có cậy mạnh... Mập Mập, người đã từng làm lần nào chưa?”

Mập Mập đỏ mặt, vươn thẳng lưng: “Chưa từng...”

“À?” Tưởng Minh kêu thảm thiết, vậy y chẳng phải là sẽ bị ghen chết?

“Nhưng mà ta có thể.” Mặt vẫn đỏ như gấc chín nhưng bàn tay đã nghịch ngợm luôn xuống, cách một lớp vải vuốt ve vật nhỏ của Tưởng Minh. Xúc cảm thật tốt, rất mềm mại...

“Người có thể?” Tưởng Minh cũng ngồi dậy: “Người làm sao mà biết? Ai dạy người?”

“An Tạt a.” Mập Mập chẳng buồn suy nghĩ nhiều, khai tên báo họ thầy giáo rất thẳng thắn.

“Mẹ nó! Hấn dạy người thế nào?” Nếu là chỉ dạy tận tay cho Mập Mập, Tưởng Minh nhất định sẽ chạy đi lột da sống tên nào đó.

“... Hấn đưa cho ta mấy đĩa phim, toàn về phương diện này...”

“Ách?” Tưởng Minh sửng sốt, An Tạt cho Mập Mập xem GV? Ha ha, xem ra y đỡ phải hướng dẫn. Sau đó lấy về mặt hưng phấn tò mò, y hỏi: “Mập Mập, người xem được mấy loại rồi nha?”

“Cosplay sấm vai.”

“Ách...”

“Giam cầm.”

“Ây!?!?”

“SM”

“A!”

“Nhân thú...”

“..... An Tạt con mẹ nó, người chết chắc rồi!” Tưởng Minh nhảy bật dậy, hò hét xong liền muốn xông ra bên ngoài.

Mập Mập nhanh tay lẹ mắt ôm chầm lấy chân Tưởng Minh: “Người đừng xúc động a! Xúc động là ma quỷ đó.”

“Mập Mập, người buông ta ra! Hôm nay ta không chém chết hấn là không được mà, cái thứ đồ ***!”

Mập Mập dùng lực một chút, Tưởng Minh liền ngã ngửa ra đằng sau. Vươn hai tay tiếp được, Mập Mập ôm người vào lòng mình, cười đến nheo nheo khoe mắt: “Ta sẽ thật ôn nhu.”

“Cái gì?”

Bàn tay to chậm rãi vói vào quần lót Tưởng Minh, móng tay nhẹ nhàng vẽ theo hình dạng cái vật ấy. Tưởng Minh khép lại mí mắt, xoay người lại ôm lấy thắt lưng Mập Mập rồi cắn răng thừa nhận kích thích từ bên dưới.

“A... Mập, Mập Mập...”

Cảm giác được có cái gì cứng cứng đâm vào trước ngực mình, Tưởng Minh khó chịu quơ tay đẩy nó ra.

“A...” Mập Mập gặm nhẹ một cái, cúi đầu nhìn người đang nằm trong lòng mình.

Tưởng Minh cũng sửng sốt... Trời ạ! Không được! Không làm nữa! Rất khủng bố, trước kia lúc đi tắm có nhìn trộm một lần rồi, to lắm a... Vậy mà khi sờ vào còn có thể lớn hơn, vậy mình không phải sẽ bị bạo lực thảm sao?

“Minh, người làm sao vậy?”

“Mập... Mập Mập, không làm có được không?”

Tay Mập Mập ngừng lại, trên mặt là biểu tình mất mát trông rõ mồn một, đến cả một kẻ vô tâm vô tư như Tưởng Minh cũng nhìn ra. Huống hồ đều đã cứng rắn thành như vậy, một câu không làm liền không làm thật sao? Sẽ ghen thành bệnh mất...

Tưởng Minh đau lòng nhìn Mập Mập, y không muốn để hấn nằm phía dưới, cũng chẳng biết nguyên nhân là do đâu nữa, Nếu đổi lại thành người khác, y đã sớm bỏ nhào vào mà ăn. Ở phía dưới Mập Mập hoàn toàn không có kinh nghiệm gì, y cũng chẳng dám tin vào tay nghề của mình, lỡ như... có chuyện gì thì Mập Mập thê thảm là cái chắc. Tưởng Minh bất đắc dĩ đành cúi người xuống.

“Người...” Mập Mập nghi hoặc nhìn Tưởng Minh.

“Hảo hảo mà hưởng thụ! Đây là lần đầu tiên ta làm như vậy đấy.”

Vươn tay kéo chiếc quần lót của Mập Mập xuống, lại nhìn tiểu đệ đệ của hấn một lát, nuốt một ngụm nước miếng Tưởng Minh dán đôi môi mình lên.

Mập Mập vô thức nhắm mắt lại, hấn cảm giác được thân thể mình như đang trong một cơn lốc xoáy, mọi giác quan trên cơ thể như chợt bừng tỉnh, cứ bay lên, xoay tròn... Hấn thật không ngờ Tưởng Minh lại vì hấn mà làm được như thế.

Thời gian như ngưng đọng, giây phút này hai người yêu nhau đều cảm nhận được hạnh phúc đang vỡ oà trong lòng, tim cũng vì thế mà nảy lên loạn xạ.

Sau một quãng thời gian, Tưởng Minh trở nên buồn bực: cảm y mỗi hết rồi, mau bắn ra đi a! Hơi ngẩng đầu nhìn lên Mập Mập liền bắt gặp bộ dạng hưởng thụ của hấn, thôi vậy, nếu hấn đã thoải mái như thế thì mình chịu thiệt một chút vậy.

Cuối cùng, Mập Mập cũng chịu đẩy Tưởng Minh ra giữa một tiếng gầm nhẹ.

Nằm trên giường Tưởng Minh mệt mỏi xoa xoa cằm, cơ miệng mới nãy còn cứng ngắc giờ đã bắt đầu có cảm giác. Đến bây giờ y mới chân chính hiểu được ý nghĩa câu “tự làm bậy không thể sống”, đáng lẽ ra không nên câu dẫn Mập Mập mới phải, may mắn lần này chỉ phải dùng miệng, nếu như trực tiếp làm đến cùng vậy không phải đi đứt luôn cái mạng rồi sao...

Buồn bực nửa ngày, hạ thân lại có cảm giác kì lạ. “Mập Mập... người... A!” Cắn răng, nhắm chặt hai mắt. Mập Mập đúng là học sinh giỏi, mới dạy một lần đã biết tự thực hành.

Thở dài một tiếng thật hưởng thụ, Tưởng Minh nghĩ: có lẽ thật sự cùng hấn làm một lần cũng không phải không được.

57. Chương 57

Nhận được điện thoại của Tưởng Minh, An Táp liền kích động chạy ngay ra ngoài. Hôm nay y trúng số số? Hay là nhật được bịch tiền? Cư nhiên có ngày y mời hấn đi ăn cơm Tây... Hắc hắc, lần này phải ăn nhiều một chút!

.

An Táp buồn bực xoa xoa vòm ngực vừa mới bị Tưởng Minh ngược đãi, Mập Mập quả nhiên không đáng tin cậy mà, dễ dàng bán đứng mình như thế... Vừa bước chân vào cửa đã bị “bạn tốt” Tưởng Minh tổng ngay cho một đấm.

“Khụ khụ khụ... Người làm gì xuống tay ngoan độc như vậy a? Dịch dạ dày cũng trào ra hết rồi, người nói coi tí nữa ta ăn thịt bò làm sao?”

“Hừ, còn nói hươu nói vượn! Người cho Mập Mập xem mấy thứ đồ loạn thất bát tao gì đó hả?” Tưởng Minh liếc xéo hấn một phát, cầm con dao hung hăng cắt thịt bò.

An Táp vội nuốt một ngụm nước miếng: “Cái đó còn không phải là ta dày công suy nghĩ cho tính phúc các người hay sao?”

“Hừ! Ê này... lần đầu tiên người làm có phải rất đau hay không?” Vòng vo nửa ngày, rốt cuộc Tưởng Minh cũng đem lời muốn hỏi quảng ra đầu lưỡi.

An Táp sững sốt, nhìn miếng thịt bò đã đưa lên miệng phân vân không biết nên ăn hay không. Đắn đo một hồi, hắn chọn lựa buông miếng thịt, cẩn thận quan sát Tưởng Minh.

“Người... nhìn ta làm gì?” Tưởng Minh chợt dạ cúi đầu dùng bữa.

“Lúc ăn cơm... không phải thời gian đàm luận loại chuyện như thế.”

Tưởng Minh cũng buông dao nĩa: “An Táp, người nói thật cho ta xem người có nằm dưới qua lần nào chưa?”

“Rồi...” An Táp kì quái, tự nhiên lại nhắc đến chuyện này làm gì?

“VẬY... lần đầu tiên cảm giác như thế nào?” Tưởng Minh lại cúi đầu dùng bữa, cố gắng che dấu vẻ thẹn thùng.

An Táp càng kì quái: chẳng lẽ hai người bọn họ còn chưa có xxoo qua? Không có khả năng a! Hay là Mập Mập bị y đè xuống dưới? Kháo! Kia chẳng phải là phản tác dụng?

“Cũng được...” An Táp trả lời qua loa, đùa chứ ai muốn đem chuyện này nói cho người ngoài nghe? Lão Tiêu mà nghe phong thanh được chuyện này có mà cấm dục cả tháng nha!

“Có phải rất đau hay không?” Tưởng Minh kích động hỏi.

“Nếu làm tốt tiền diễn thì chắc là không đau lắm đâu.” An Táp mang máng nhớ lại, hình như không quá đau, mơ hồ còn rất sáng khoái nữa.

“Thật vậy à?” Tưởng Minh vừa nghe được hai chữ không đau liền lập tức cao hứng, nếu An Táp là một kẻ kinh nghiệm dày mình còn nói không đau, vậy không thể nào sai được!

“Àn, kì thật nằm dưới cũng không tệ, làm phía trên chủ yếu là thể lực, mệt chết đi được, làm mặt dưới chủ yếu hưởng thụ là được.” An Táp lại lần nữa bơm hơi cho Tưởng Minh nằm dưới.

“Hưởng thụ... làm phía dưới mà cũng có cảm giác sao?” Tưởng Minh đầy một bụng nghi hoặc, làm mặt dưới không bị đau đã là quá tốt, không nghĩ tới lại còn có cảm giác nữa...

An Táp hết nói. Mấy người bạn tình lúc trước của y chắc chắn rất thê thảm, người trước mặt này khẳng định sẽ hưởng thụ một mình, xong rồi cũng chẳng thêm quần người khác thế nào. Ngẫm lại thì biết chắc y chẳng có kĩ xảo nào đáng nói, vậy mà lúc nào cũng vỗ ngực tự xưng kĩ thuật tốt. Hừ, tốt cái thí a!

.

Mập Mập vẫn chạy bộ như thường lệ, nhưng hôm nay tâm trạng lại phá lệ vui sướng. Nhớ đến không khí giữa hai người tối hôm qua, hắn không tự giác mà cảm thấy cả người khô nóng.

Lần đó có thể tính là lần đầu tiên của Mập Mập, mỗi lần nghĩ đến cái miệng nhỏ nhắn của Tưởng Minh, hạ thân hắn lại bắt đầu có cảm giác.

Lúc đấy Mập Mập cũng rất kinh ngạc, bởi Tưởng Minh là con người kiêu ngạo cỡ nào hắn biết, thế nhưng một người kiêu ngạo như thế lại chủ động vì hắn làm việc đó, mình chứng y yêu hắn cỡ nào a!

Tối hôm qua hai người đồng giường cộng chằm, Mập Mập ôm Tưởng Minh, còn Tưởng Minh thì như con cún nhỏ rúc vào người Mập Mập say ngủ, cả nước miếng cũng nhiều đến trên người Mập Mập.

Mập Mập thì động cũng không dám động, sợ sẽ đánh thức bảo bối trong lòng, mãi một lúc mới chớp mắt được. Cứ như thế mãi thì thật tốt, rất ngọt ngào, lại có không khí gia đình nữa.

.

Hôm nay Tạ Cường và Trương Khải Khải sẽ bay sang Mỹ nên mọi người đều ra sân bay tiễn. Trương Khải Khải nắm chặt tay Tạ Cường, trốn mình phía sau lưng y, thỉnh thoảng lại ngáy người ra, có lúc lại cười khúc khích như một tiểu hài tử.

Mục Kiền với Tưởng Minh kéo Tạ Cường ra một góc khác: “Qua Mỹ mà có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại, nghe chưa?”

“Ha ha, ta biết.”

“Tạ Cường... Tiểu Khải biến thành như vậy ta không thoát khỏi có liên quan. Các người sang Mỹ rồi ta sẽ nhờ cha mẹ tìm giúp một ông bác sĩ chuyên khoa thần kinh tốt nhất.” Tưởng Minh áy náy nói.

“Ân, ta cũng tin tưởng hần có thể trở về như xưa. Ngày hôm qua ta đưa hần đi tái khám, bác sĩ bảo hần đang phục hồi rất tốt, trình độ trí lực chắc xấp xỉ đứa bé 8 tuổi... Kì thật, cho dù hần mất luôn trí nhớ cũng không sao, ta thương hần là đủ rồi.”

Mục Kiền cùng Tưởng Minh yên lặng gật đầu, nhìn về phía Trương Khải Khải đang chơi tù xì với Mập Mập bên kia, lại yên lặng thở dài trong lòng.

Ba người quay trở lại tụ tập với mọi người. “Ba ba...” Trương Khải Khải hưng phấn chạy tới, hai cánh tay vòng quanh cổ Tạ Cường, cả người như con mèo nhỏ cọ đến cọ đi.

“Đúng rồi, Tạ Cường này, sao hần cứ gọi người là ba ba vậy?” Tề Thiên nhin không được nêu ra thắc mắc của mình.

“... Cái này ta làm sao mà biết được. Vừa tỉnh lại thì câu đầu tiên hần nói chính là ba ba, từ đấy về sau cứ như thế luôn.”

An Tập bật cười: “Ha ha, người nhanh chóng dạy hần thay đổi cách xưng hô đi, bằng không có người lại nghĩ người là ông chú lừa bán nhi đồng thì khổ!”

Bầu không khí bị thương dịu đi một chút, đoàn người ở lại nhìn hai thân ảnh kéo hành lý xa dần, trong lòng đều thầm chúc phúc, mong sao bọn họ sẽ nhanh tốt lên.

Ngồi trên máy bay, Trương Khải Khải hết nhìn đông lại nhìn tây, thỉnh thoảng còn hét lên ba ba, dẫn đến mấy ánh mắt kì dị của những người xung quanh. Nam nhân còn trẻ như vậy mà đã có đứa con lớn bằng gần đây cơ á? Quả là bất khả tư nghị...

Tạ Cường phải giữ chặt Trương Khải Khải, giúp y gài dây an toàn, sau đó thấp giọng vỗ về bên tai y: “Ngoan, ngủ đi! Ngủ một giấc rồi ba ba mang người đến một chỗ rất xinh đẹp.”

“Ân, ba ba.” Ánh mắt Trương Khải Khải vụt sáng, sau đó thành thật ghé vào vai Tạ Cường mà ngủ.

.

Mập Mập kéo Tưởng Minh lên một chuyến xe buýt. Bởi vì hôm nay là thứ hai, giấc tan tầm tan học này người đặc biệt nhiều. Khi lên xe đã không còn chỗ ngồi, bất đắc dĩ hai người đành phải đứng.

Khi hai người vẫn còn phải đứng thì xe dừng, vài người đi xuống nhưng chục người đi lên, trong xe lập tức chật chội hơn hẳn. Tưởng Minh cau mày, lần sau tuyệt đối không bao giờ nghe lời Mập Mập mà dùng phương tiện giao thông công cộng gì đó nữa, khó chịu muốn chết!

Rốt cuộc cũng đến trạm cần xuống, Tưởng Minh nhảy phóc một cái xuống xe, còn Mập Mập phải chen nửa ngày mới đặt chân được xuống đất. Hần cũng cảm thấy ngượng ngùng, Tưởng Minh là cậu ấm từ nhỏ nào quen được lối sống bình dân như thế, bèn nhanh chóng chạy đến trấn an.

“Lần sau chúng ta không dùng phương tiện công cộng nữa. Tưởng Minh à, người đừng sinh khí.”

“Hừ!” Ngẩng cao đầu như con gà trống, Tưởng Minh cứ thế đi vào câu lạc bộ. Thế nhưng vừa vào cửa hai người đã sững sốt... tình huống gì đây?

“Ba! Mẹ! Sao hai người lại ở đây?” Tưởng Minh kinh ngạc nhìn cặp vợ chồng đang ngồi trong đại sảnh.

“Đến thương lượng chút chuyện với hai con.” Mẹ Tưởng Minh đứng dậy, dạo một vòng quanh Mập Mập rồi âm thầm giật mình. Đây chính là cái đứa Mập Mập lần trước? Thật là ngoài dự đoán a!

“Mẹ à, con nhờ mẹ tìm chuyên gia khoa thần kinh mẹ tìm chưa?”

“Tìm rồi, sắp xếp hết cả rồi. Chờ tụi kia đến nước Mỹ tức khắc sẽ có chuyên gia đến an bài đầu ra đó.”

Tưởng Minh nghe vậy cũng thở ra một hơi. Hoàn hảo y còn có thể giúp được ít chuyện, bằng không thì áy náy với hai người kia lắm.

“Hai bác... Chào bác trai, chào bác gái ạ.” Mập Mập không phải lần đầu gặp mặt mama Tưởng Minh, nhưng hoàn cảnh hai lần gặp nhau hoàn toàn bất đồng, lần trước là diễn trò, còn lần này là thật sự.

“Ai u, ông có nghe rõ không? Hần gọi ta là bác gái a, ha ha ha ha, thật là một đứa nhỏ đáng yêu, khoẻ mạnh kháu khỉnh, so với Minh Minh nhà chúng ta thì nghe lời hơn nhiều.”

Nội tâm Tưởng Minh lạnh lẽo, mẹ không phải đang nói về mình, mẹ đang nói về cái con cún nhỏ của mẹ mà thôi...

“Mẹ à, hai người lặn lội đường xa đến đây rốt cuộc là muốn thương lượng chuyện gì ạ?” Tưởng Minh thắc mắc.

“Ày da, ông nói đi, ha ha...” Mama Tưởng Minh cứ như cô gái nhỏ lắc la lắc lư trở lại chỗ chồng mình, ngồi xuống bên cạnh ông, đôi tay thì vân vê tà áo, một bộ dạng muốn nói lại thôi thật làm cho Mập Mập rét lạnh một phen.

“Khụ... Tưởng Minh, người cũng đã 26 rồi, xem như trưởng thành, cũng đến lúc phải thành gia lập nghiệp.” Cả Mập Mập lẫn Tưởng Minh đều sững sốt... Đây có nghĩa là gì?

58. Chương 58

Mập Mập gắt gao nắm chặt lấy bàn tay Tưởng Minh, trong lòng kích động đến không biết phải nói cái gì.

Vừa rồi, cha của Tưởng Minh có nói... muốn bàn chuyện kết hôn của hai đứa... Ước mơ có một gia đình của hẳn bấy lâu nay đã thành hiện thực rồi sao?

Tưởng Minh cũng đang cao hứng khôn nguôi. Y thật không hề nghĩ đến việc cha mẹ tác hợp cho cả hai như vậy, ngay cả chuyện kết hôn cũng đã nghĩ trước một bước. Đây chính là một chuyện đại hỷ sự, hai người cần phải tổ chức bàn bạc cho thật tốt. Lần trước Mục Kiền và Tề Thiên kết hôn đã làm cho y hâm mộ quá chừng, lần này đến phiên y làm cho bọn họ phải hâm mộ.

Cha mẹ Tưởng Minh đều đã ngoài năm mươi nhưng tính khí thích náo nhiệt thì vẫn không giảm, thừa dịp Tưởng Minh và Mập Mập không chú ý liền vụng trộm chạy đến nhà Mập Mập, tính toán để hai nhà sui gia gặp nhau trước đã.

Chẳng biết thế nào lại tìm được địa chỉ nhà cha mẹ Mập Mập, hai ông bà liền hấp tấp đi ngay. Đến trước cửa căn biệt thự màu trắng của Trữ gia, hai người mới bắt đầu bàn tính kế hoạch.

“Này ông nó ơi, ông nói xem chúng ta không chào hỏi cũng chẳng hẹn trước, cứ đến như vậy có phải không được lịch sự hay không?”

“Àn... Bằng không đi mua chút hoa quả?”

“Đi! Chứ tay không mà đến thế này tôi thấy ngại lắm.”

Thế là hai người vòng đi mua một bịch trái cây bự, sau đó mới bôn chôn mà bấm chuông cửa.

“Xin chào, hai ông bà tìm ai ạ?” Ra mở cửa là bác gái giúp việc.

“Cho hỏi nơi này là Trữ gia phải không? Chúng ta muốn gặp ông Trữ cùng phu nhân một chút.” Mẹ Tưởng Minh ôn hoà nói.

“A, vậy mời vào. Ông bà chủ đều ở trong nhà cả.”

Ông bà Tưởng nhìn nhau một chút rồi kiên quyết bước vào. Nhà Mập Mập cũng thật là to a... nhưng nếu là con nhà giàu có không lẽ lại béo phì đến cái dạng trước kia sao?

Ông Trữ đang ngồi trên sofa xem TV, thấy có người bước vào từ cổng liền nghi hoặc đứng dậy, bước ra phía cửa sổ xem xét đồng thời gọi bà nhà mình xuống.

Tình trạng sức khỏe của bà Trữ từ sau hôm xuất viện vẫn luôn không được tốt, hình như lúc nào cũng có bệnh, tinh thần lại càng không có, nổi thống khổ khi mất đi đứa con gái có lẽ đã quật ngã bà.

Lúc bà đi ra, nhìn thấy một cặp trung niên bước vào liền cảm thấy nghi hoặc...

“Xin chào, ông đây chắc là cha của Mập Mập phải không? Tôi là cha của bạn trai con trai ông.”

Ông Trữ chờ người cả buổi trời, rốt cuộc cũng hiểu được ý tại mặt chữ: Thằng cha này là bố của thằng bạn trai của con trai mình...

Bà Trữ thì vẫn bộ dạng sét đánh ngang tai chưa kịp hoàn hồn.

Ông Trữ ngượng ngùng vỗ vai bà vợ nhà mình, lúc này bà Trữ mới định thần lại, cho mẹ Tưởng Minh một nụ cười gương gạo với gương mặt trắng bệch.

“Chúng tôi lần này đến là để thương lượng một chút về vấn đề hôn sự của hai đứa nó.”

Những lời này của cha Tưởng Minh chẳng khác nào quăng bom vào mặt hai ông bà chủ nhà, nổ đến mức hai người choáng váng đầu óc.

“Ông... ông... vừa mới nói cái gì? Tụi nó sắp kết hôn?” Ông Trữ sợ mình già cả nghe lầm, nên lắp bắp hỏi lại lần nữa. (khờ nè, sét đánh 1 lần không chịu, cứ khoái hai ba lần)

“Đúng vậy, hai đứa tụi nó đã trưởng thành cả rồi, đều đến tuổi phải thành gia lập nghiệp. Nếu đã là lưỡng tình tương duyệt thì người làm cha làm mẹ như chúng ta nên ủng hộ giúp đỡ. Tôi đã tính cho tụi nó sắp xếp thời gian ra nước ngoài đăng kí kết hôn, tuy chỉ là thủ tục nhưng cũng rất quan trọng.” Ông Tưởng nghiêm trang nói xong, bà Tưởng liền hoan hỉ vung trộm bật ngón tay cái lên khen ngợi. Không hổ là trụ cột gia đình nhà mình mà, nói cái gì cũng rất có khí thế a

~~“Ta không đồng ý!” Bà Trữ bỗng nhiên bừng tỉnh, thét ra một tiếng chói tai dọa người.

“Cái gì?” Mẹ Tưởng Minh cũng là ngạc nhiên không thôi. Chuyện tốt như vậy mà còn không chịu đồng ý, đầu bà bị lừa đá hay sao?

“Ta đã nói rồi, ta không đồng ý! Cái gì mà ra nước ngoài đăng kí kết hôn chứ? Bọn nó đều là người Trung Quốc, mắc mớ cái gì phải ra nước ngoài cưới chứ? Đó là bởi luật pháp Trung Quốc không cho phép, chuyện như vậy thật không bình thường! Tụi nó sẽ không được người khác chúc phúc!”

“Bà đâu thể nghĩ như vậy được, tụi nó thương nhau đương nhiên là muốn ở cùng một chỗ, có kết hôn hay không cũng thể thôi. Đã yêu nhau mà không được người khác chúc phúc, chúng ta làm cha mẹ chẳng lẽ lại giống như người đứng không thể chúc phúc cho con mình hay sao?” Mẹ Tưởng Minh dốc lòng khai sáng cho vị phu nhân trước mặt mình.

“Không! Ta kiên quyết không cho phép con mình đồng tính luyến ái! Các người đừng có nói gì nữa, nếu bọn nó muốn kết hôn ta có chết cũng không chúc phúc cho chúng nó!”

Ông Trữ kéo kéo tay vợ mình, ý bảo chờ chút thể diện mặt mũi với người ta. Bà Trữ giận dữ xoay người bỏ vào phòng ngủ không thèm tiếp khách nữa.

Hai ông bà họ Tưởng bên này cũng là kinh ngạc, bọn họ đâu ngờ kết quả lại thành ra như vậy... Vốn nghĩ đến sẽ là hai nhà cùng nhau bàn bạc, đến buổi trưa sẽ cùng nhau dùng cơm, nhưng sự tình hiển nhiên là đi trật đường rầy một đoạn xa lắc xa lơ.

Hai người phần nộ cáo từ trở về khách sạn đang thuê tạm, mặt ai cũng đều sa sầm lại. Cái đứa nhỏ Mập Mập này, cha mẹ nó sao cứng đầu cổ hủ quá, vậy còn Tưởng Minh nhà bọn họ thì phải làm sao đây? Đầu thể trông chờ một đứa tính tình như y đi mà kiên nhẫn được...

Kì thật lần này hai người về nước còn muốn làm thêm một chuyện nữa, đó là đợi sau khi tổ chức hôn lễ liền cho hai đứa kế thừa sản nghiệp nhà họ Tưởng, lúc đó cặp vợ chồng già này mới có thể an nhàn mà đi du lịch thể giới được.

Đây là hi vọng cả đời của bà Trữ, cho nên không bao giờ bà chấp nhận nó bị huỷ dưới tay mẹ Mập Mập, cho nên, Mập Mập với Tưởng Minh, muốn kết hôn thì đương nhiên phải kết, mà không muốn chẳng nữa vẫn phải kết. Nếu thật sự không được thì, hừ hừ, bức hôn luôn!

Tưởng Minh và Mập Mập hoàn toàn không biết tâm kế của hai vị phụ mẫu, vẫn đang chìm đắm trong thông tin sắp được tổ chức hôn lễ mà hưng phấn.

Tưởng Minh mấy ngày này không ngừng gọi điện thoại, có bao nhiêu người thân quen biết y đều thông tri cả, lời chúc phúc thì càng nhiều càng tốt mà.

Mập Mập cũng bay bay trên mây tầng mây chưa xuống, quyết định gọi điện thông báo cho Lý Tuyết đầu tiên. Lý Tuyết nghe xong cũng rất vui mừng, Mập Mập và Tưởng Minh trải qua nhiều chuyện như thế rồi cuộc cũng đi đến kết hôn, nằng thành tâm chúc phúc cho bọn họ.

An Táp khi biết được tin này thì chính là ghen tị. Mất thấy bạn bè xung quanh ai cũng có nhà có gia đình, mình với lão Tiêu lại chỉ là giai đoạn sống chung, trong ngực không khỏi có chút chạnh lòng ghen tị.

“Lão Tiêu này, Tưởng Minh với Mập Mập sắp kết hôn.” An Táp chồm tới, ghé vào trên vai Tiêu Kỳ.

“Àn.” Tiêu Kỳ bình tĩnh nâng chén trà lên nhấp một ngụm.

“Vậy khi nào mới đến lượt chúng ta tổ chức đây?” An Táp làm bộ thưởng thức mái tóc của Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ sững sốt, chuyện này hẳn đúng thật chưa từng nghĩ đến, bất quá bây giờ đúng là thời điểm cần nghĩ đến. Hai người đã qua qua lại lại gần ba bốn năm, quãng thời gian đó nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, nhưng trong lúc đó không khỏi có chút cảm giác lão phu lão thê với nhau, chỉ là quên mất cuộc hôn nhân đánh dấu chủ quyền thôi.

An Táp trong lòng quả thật có chút mất mát. Từ nhỏ đã là con một trong gia đình lại, cùng Tưởng Minh đặc biệt thân thiết giống như anh em ruột thịt, bây giờ bạn tốt đi kết hôn, hẳn có cảm giác mình bị bỏ rơi.

“Chúng ta cũng bàn chuyện kết hôn đi...” Tiêu Kỳ buông chén trà, nắm lấy tay An Táp, trong giọng nói còn nhuốm ít kích động.

“A? Khi nào thì kết hôn?”

“Ha ha, chúng ta phải đi trước hai người bọn hắn!” Tiêu Kỳ cười thâm trong lòng, tay với lấy chiếc điện thoại.

“Ừ? Lưu Phong, giúp ta đặt hai vé máy bay đi Ba Lan... thời gian là vào ngày mai đi!” Cúp điện thoại rồi Tiêu Kỳ duỗi thắt lưng một cái, quay lại cười hì hì với An Táp.

“Ày...” An Táp thật tình chẳng biết phải nói gì, đại ca này gọi gió là được luôn cả mưa, chưa gì hết đã định luôn ngày, lại còn chạy đua với một tên Tưởng Minh đã thông tri hết người trên kẻ dưới nữa chứ...

59. Chương 59

Bên này Tưởng Minh và Mập Mập vì chuyện hôn nhân đại sự mà xoay như chong chóng, bên kia cha mẹ Tưởng Minh lại vì thái độ của cha mẹ Mập Mập mà phiền não khôn nguôi.

Trong cuộc đời mỗi người lễ kết hôn là lễ lớn nhất, nếu không có được lời chúc phúc của hai bên cha mẹ thì cho dù có kết hôn với người mình thích vẫn không tránh khỏi có chút tiếc nuối.

Hai ông bà thương lượng với nhau mặc kệ dùng biện pháp gì cũng phải làm cho cha mẹ Mập Mập tham gia hôn lễ, không thể để đứa nhỏ tội nghiệp đó phải mang tiếc nuối cả đời được.

Thế nhưng, những lo âu này, nọ Tưởng Minh và Mập Mập không hề hay biết.

“Minh, chúng ta nên mời ai tham dự hôn lễ đây?” Mập Mập nhìn một đồng thiệp mời mới mua, cầm viết mà không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Hắc hắc, để An Tật với lão Tiêu một tấm, rồi Mục Kiên và Tề Thiên, còn có Tạ Cường với con của hắn nữa, đúng rồi, Triệu Trác với Dương Vũ Thanh cũng không được quên! Mấy hôm trước ta vừa nghe nói bọn họ còn đang du lịch ở Cửu Trại Câu mà, chắc phải vài ngày nữa mới quay trở lại được.”

“Ân, được rồi, ta đều viết đầy đủ cả rồi... À, phải mời Lý Tuyết nữa, chúng ta cũng giúp nàng đặt trước một tấm vé máy bay luôn. Gia cảnh nàng ta không được tốt, sợ rằng cả đời này cũng không xuất ngoại được lần nào.”

“Được, theo ý người mà làm.” Tưởng Minh ghé đầu mình lên vai Mập Mập, khẽ cắn vành tai hắn.

Thân thể Mập Mập bỗng cứng đờ: “Đừng... nháo! Đợi ta viết cho xong mấy tấm thiệp này đã!”

“Thì người cứ viết của người...” Tưởng Minh vẫn chưa chịu buông tha, thỉnh thoảng còn dùng đầu lưỡi liếm qua, làm cho Mập Mập run rẩy cả người.

Muốn viết cũng không viết được nữa rồi, Mập Mập dứt khoát buông cây bút xuống, xoay người ôm lấy Tưởng Minh một cách sảng khoái.

Hai người gắt gao ôm chặt lấy nhau, hai cơ thể dán sát không còn kẽ hở. Tưởng Minh đang hăng máu, trong đầu chuẩn bị kế hoạch hiến thân thì...

“Reng reng reng!” Chuông cửa đột ngột vang lên.

Mập Mập cả kinh đến thiếu chút nữa liền liệt dương, đẩy Tưởng Minh ra, vội vội vàng vàng chạy ra mở cửa. Tưởng Minh buồn bực ngồi phịch xuống sofa, trong lòng đã âm thầm mắng tổ tông người mới tới một trăm tám mươi lần.

“Nga~ Bảo bối của mẹ, mẹ có quấy rầy chuyện tốt của hai đứa không?” Mama Tưởng Minh tay cầm theo cái túi nhỏ, lặc lự bước vào cửa.

Tưởng Minh mới đầu là sững sốt, ngay sau đó liền cảm thấy bất đắc dĩ, mẹ y đến lúc nào không đến lại cố tình chọn ngay lúc này để đến...

Mập Mập xấu hổ lên tiếng chào hỏi: “Bác gái... ngồi đi ạ, con đi lấy ấm nước...” sau đó vọt thẳng vào nhà bếp.

“Ai u~ Tiểu Mập Mập à, không cần đâu. Con nhìn đi, con nhà người ta lễ phép như thế đó, kết hôn xong rảnh mà học hỏi được như thế, nghe chưa?”

Tưởng Minh bĩu môi, một bụng oán thán không biết xả đi đâu, chỉ có thể giương mắt nhìn Mập Mập bận rộn chạy tới chạy lui.

Mục đích lần này bà Tưởng đến là nhằm hỏi thăm xem hai người tính toán hôn lễ thế nào để còn sắp xếp thời gian đi khuyên nhủ người nhà Mập Mập nữa. Hiển nhiên là hai thằng con trai đặc biệt tích cực, cho nên hai ông bà cũng chẳng có nhiều thời gian để mà thu xếp. Bất quá từ nãy đến giờ, bà chẳng nghe Mập Mập nói một lời nào về việc mời người nhà đến tham dự hôn lễ cả. Chính điều này làm bà khó hiểu: chẳng lẽ quan hệ giữa Mập Mập với người nhà hắn không được tốt sao?

Một lát sau, bà Tưởng rời đi, Mập Mập thu dọn mấy ly trà trên bàn.

“Uy, Mập Mập, muốn làm không?”

Tay Mập Mập run bắn lên, ly trà suýt chút nữa rơi tuột xuống đất.

“Người... người người... người... nói cái gì?”

“Dù sao thì chúng ta sắp kết hôn rồi, lúc đó sẽ là phu phu danh chính ngôn thuận.” Vừa nói xong Tưởng Minh liền bổ nhào vào lòng Mập Mập, cái ly trà trên tay Mập Mập quang vinh hi sinh trong lúc làm nhiệm vụ.

Hai tay Tưởng Minh ghì chặt lấy cổ Mập Mập, hai cái đùi thì quấn lấy thắt lưng Mập Mập, lại còn ma sát, cọ a cọ... và lửa hoá của Mập Mập chính thức được nhóm lên.

Hai tay vừa ôm vừa bế Tường Minh, Mập Mập cấp tốc di chuyển về hướng phòng ngủ. Cũng bởi vì không chú ý đến chiều cao của hai người, Tường Minh đã có một lần tiếp xúc thân thiết và mãnh liệt với khung cửa.

“A! Ta !@\$#!” Tường Minh ôm cái gáy, cảm tức trừng Mập Mập.

“Ách...” Mập Mập chột dạ, nhẹ nhàng đặt người ta lên giường xem như xin lỗi.

“Mẹ nó, không làm nữa! Đau muốn chết! Người không biết nhìn à?”

“Ta... không có chú ý...” Nghe thấy tiếng không làm nữa của Tường Minh, Mập Mập ủ rũ ngay lập tức, sao lần nào cũng đều như vậy a, thiệt là đau cái *** quá!

Không còn cách nào khác, Mập Mập ai oán nhìn Tường Minh một lát rồi xoay người chuẩn bị đi ra ngoài.

“Này, người đi đâu vậy hả?”

“Không phải người nói không làm nữa sao?”

“Kháo! Chuyện tốt như vậy mà cũng dám từ chối à? Bộ người là heo chắc?”

Mập Mập sưng sốt, ây da, đây là ý tứ gì? Chẳng lẽ đang cổ vũ hấn tiến lên? Là đàn ông thì đều có dã tâm, mặc dù phần dã tâm của Mập Mập chẳng được bao nhiêu...

Mập Mập quay phắt người lại, cấp tốc đề lên người Tường Minh, mỉm cười đầy đắc ý khiến Tường Minh có một loại cảm giác như vừa rơi vào hang cọp... Lúc này cho dù mình có kêu dừng phông chừng hấn cũng không chịu dừng đâu nhỉ?

Mập Mập nhẹ nhàng ôm lấy thất lưng Tường Minh, tinh tế hôn lên đôi môi y, hai cánh môi nhợt nhạt bị hấn liếm mát biến thành màu hồng như cánh hoa đào. Thỉnh thoảng, những tiếng ngân nga khe khẽ thoát ra từ khoe miệng Tường Minh bay thẳng vào tai Mập Mập.

Đụng chạm nơi đầu lưỡi làm Mập Mập hưng phấn muốn phát điên, từ khoe miệng hôn đến bên tai, sau đó một ngụm ngậm lấy vành tai đầy đặn của y vào miệng mình.

“A... Ách, Mập Mập...” Lỗ tai là điểm mẫn cảm của Tường Minh, bị đầu lưỡi của Mập Mập liếm qua liền cả người vô lực, cảm giác tê dại khiến cả người y run rẩy.

Nghe thấy thanh âm của Tường Minh, lửa nhiệt trong lòng Mập Mập lại càng bùng cháy, từ lỗ tai hôn một đường xuống cổ.

Hai tay ôm lấy đầu Mập Mập, hai mắt khẽ nhắm, Tường Minh thoải mái rướn cao cổ.

Đưa tay cởi từng chiếc nút áo, sơ mi màu lam nhạt đem thân thể Tường Minh phá lệ nổi bật, giống như một khối ngọc thạch ôn nhuận mềm mại.

Bàn tay to thô ráp vuốt ve khối thân thể nhỏ nhắn bên dưới, đến một chỗ kia bỗng nhiên dừng lại, bắt đầu xoa nắn niệp niết.

“A... người...” Tường Minh bị kích thích hơi cong người lên, hé mắt ra liền thấy được hình ảnh Mập Mập trước mặt đang nhìn mình trêu mếu. Trong nháy mắt, sắc mặt Tường Minh trở nên đỏ ửng.

Mập Mập thấp giọng cười, cúi người ngậm một lấy một vật nho nhỏ, nhưng hấn cũng bỏ không quên vật còn lại, ngón tay linh hoạt vuốt ve qua lại.

Chậm rãi cởi quần áo, hai thân thể dính sát lấy nhau hơn, nhiệt độ truyền qua làn da càng thêm nóng bỏng.

Giận dỗi gì cũng đều bị khoái cảm hoà tan.

“Hân...” Tường Minh ôm lấy cổ Mập Mập, khẽ hô lên một câu.

Mập Mập ngẩng đầu, thấy Tường Minh đang cắn chặt đôi môi, khoe mắt dâng đầy nước, thật là làm tâm Mập Mập nhói một cái.

Lại một lần nữa hôn trụ đôi môi của Tường Minh, chống người đề lên y, để hạ thể hai người ma sát lẫn nhau, cùng nhau cảm nhận từng cơn khoái cảm như thủy triều.

Rốt cuộc thì Mập Mập cũng nhịn hết nổi, kéo quần lót Tưởng Minh xuống, thấy được tiểu đệ đệ của ai đó đang tinh thần phấn chấn mà dựng đứng liền vươn bàn tay bao lấy nó.

“A... Nha~ Người, động... động đi...” Cả người Tưởng Minh ửng đỏ như bị tra tấn, dục vọng bị người khác cầm trong lòng bàn tay, mà bàn tay ấy lại đang bất động không làm gì cả, cảm giác ấy thật muốn làm cho y điên lên.

Cúi đầu, ngậm vào miệng.

“Người...” Tưởng Minh bất ngờ bật người dậy. Trong lúc Mập Mập còn đang liếm dục, đầu lưỡi đôi khi trườn lên kích thích phần đỉnh, đôi tay hấn đồng dạng xoa nắn hai quả cầu nhỏ phía dưới.

Vô lực thả người xuống giường, hai chân Tưởng Minh không biết khi nào đã vắt ngang trên vai Mập Mập. Y thở hổn hển, hai mắt nhắm nghiền lại, thân thể này dường như không còn là của y nữa rồi. Cái loại khoái cảm tuyệt vời này thật khiến người ta muốn ngừng cũng ngừng không được.

“Hân, a... nhẹ một chút a! Không cần cần...”

Mập Mập vừa lòng nhìn biểu tình đầy dục vọng trên gương mặt người được hấn hầu hạ, chỉ cần y cảm thấy khoái hoạt, ta làm cái gì cũng được.

Hai bàn tay to lớn lập tức bao lấy hai gò mông trắng nõn mà dùng sức xoa nắn, tưởng tượng ra mình đang nhào bột, Mập Mập cố gắng nặn ra càng nhiều hình dạng càng tốt.

Đặt một nụ hôn lên làn da non nớt phía đùi trong của Tưởng Minh, hương vị này làm Mập Mập nhịn không được mà há mồm cắn một ngụm.

“A... Mập Mập chết tiệt, người cắn ta làm gì... A~”

Mập Mập cười trộm trong lòng, ai biểu da người nộn nộn như vậy a.

Rốt cuộc cũng phải làm đến bước cuối cùng, Tưởng Minh cắn răng lật người lại, vênh cái mông cao cao lên.

Mập Mập vuốt ve hai cánh hoa mềm mại, nhẹ nhàng tách ra, lộ ra một màu hồng nhạt dụ hoặc. Hấn bỗng có chút do dự, cái nơi nhỏ như vậy có thể thừa nhận dục vọng của bản thân mình hay sao?

Tưởng Minh quỳ gối vênh mông nửa ngày trời cũng không thấy động tác tiếp theo của đối phương, trong lòng đã bắt đầu sốt ruột. Chết tiệt, không phải cứ như vậy không làm tiếp đấy chứ?

Bỗng Mập Mập bật dậy chạy đi đâu mất.

“Uy! Người chạy đi đâu a?” Tưởng Minh sững sốt.

Chỉ thấy Mập Mập chạy đến bên giường, mở ngăn kéo tủ, lôi ra một tuýp dầu bôi trơn. Tưởng Minh buồn bực, cái này là từ thời y và Trương Khải Khải làm còn dư lại, cũng chẳng biết có còn hạn sử dụng hay không nữa...

Mập Mập bóp một ít ra lòng bàn tay, xoa nhẹ lên xung quanh đoá hoa cúc của Tưởng Minh rồi từ từ xoa bóp.

Tưởng Minh bị kích thích mà dụi đầu vào nệm giường, dục vọng dâng trước trước đau dữ dội.

Mập Mập cẩn thận đưa một ngón tay vào, liền bị vách tường ẩm áp bên trong gắt gao hút chặt lấy.

Tưởng Minh nhịn không được hừ nhẹ một tiếng, ngay lập tức y liền che miệng mình lại. Cái loại cảm giác này... không phải là không thoải mái, chỉ là có chút trướng trướng kì quái...

Ngón tay bắt chước dục vọng nhẹ nhàng ra vào, làm cho thân thể Tưởng Minh cũng khẽ lay động trước sau.

Từ từ đưa thêm vào một ngón tay nữa, hai ngón tay hoàn toàn lấp đầy tiểu cục hoa.

Tưởng Minh không thấy đau, là do Mập Mập hết sức ôn nhu, nhưng cảm giác trướng trướng khó chịu khiến y không tự giác buột chặt mắt sau, kẹp lấy ngón tay Mập Mập.

Mập Mập thấy được kiên nhẫn của hắn đang dần bị đốt sạch, hạ thân hắn đã sớm cứng rắn như thép, trong đầu hắn bây giờ chỉ mong sao có thể ấn Tưởng Minh xuống mà trừu sáp, nhưng chút lí trí ít ỏi còn sót lại đủ để hắn nhận ra làm như thế sẽ tổn thương đến y.

Sau khi khuếch trương một lúc lâu, Mập Mập mới lại lấy một ít dầu bôi trơn vẽ loạn lên phân thân của chính mình.

Tưởng Minh len lén quay người lại, thấy được cái cực đại của Mập Mập, y bỗng có cảm giác không rét mà run... Thiên a! Sẽ không nứt vỡ ra chứ?

Đỡ lấy thất lưng Tưởng Minh, bài khai hai cánh móng trắng nõn, phân thân Mập Mập mang theo nhiệt độ nóng bỏng cứng rắn đặt trước nhụy hoa, từ từ đẩy mạnh vào.

Tiểu cúc hoa bị bắt ép mạnh mẽ nở rộ, những nếp uốn xung quanh do mở ra quá độ mà căng chặt. Tưởng Minh thống khổ cắn chặt lấy ra giường... Con mẹ nó, An Tập, ta mà tin người lần nữa thì ta mang họ của người luôn!

Cố gắng hết sức Mập Mập mới đem nguyên căn tiến vào được, mà Tưởng Minh lúc này đã đau đến bất tri bất giác, hạ thân đã không còn là của y nữa rồi.

Bắt lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Tưởng Minh, Mập Mập nhẹ nhàng trừu sáp. Ma sát với tràng vách tường mang đến khoái cảm không gì sánh được... Tưởng Minh chịu đau, cố gắng không đánh gãy hứng thú của Mập Mập, y cũng là nam nhân, đương nhiên biết được lúc này phải dừng lại có bao nhiêu tàn nhẫn.

Mập Mập mỗi lần thúc vào đều hung hăng đập vào tuyến tiền liệt của Tưởng Minh...

“A~” Tưởng Minh nhịn không được kêu lên, cái loại vừa đau vừa ngứa này làm cho y hồng mắt.

Tìm được chỗ mẫn cảm của Tưởng Minh, Mập Mập càng không ngừng tấn công vào chỗ đó, đánh cho Tưởng Minh phải buông giây đầu hàng.

“Mập Mập... A, Hân... sâu quá... Ta... ta chịu... không nổi...”

Mập Mập vươn tay bắt được dục vọng của Tưởng Minh, bắt đầu cao thấp triệt lộng. Kích thích cả trước lẫn sau làm cho Tưởng Minh bật ra tiếng nức nở, thanh âm này đánh sâu vào tai Mập Mập, làm hắn suýt chút nữa không khống chế được mà tiết ra.

Điên cuồng đóng đưa eo, lại thêm cái tay đang triệt lộng nhanh dần, Tưởng Minh đã sắp chịu hết nổi, thật là dục tiên dục tử mà, vừa như thiên đường lại vừa như địa ngục.

Không lâu sau, Tưởng Minh liền buông súng đầu hàng, bắn ra ướt cả bàn tay Mập Mập. Quá độ cao trào khiến mặt sau cũng buộc chặt, ép đến Mập Mập gầm nhẹ một tiếng, mãnh liệt trừu sáp thêm chục cái rồi cũng thoả mãn tiết ra.

Dục vọng qua đi khiến hai người nằm xụi lơ, cặp đùi mịn màng của Tưởng Minh vẫn duy trì tư thế mở ra, giữa móng như có thứ gì chặn lại, làm y không khép nổi hai chân mình vào.

Mập Mập ngồi dậy, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cái miệng nhỏ nhắn đằng sau vẫn chưa khép lại được, thỉnh thoảng sẽ có một dòng chất lỏng chảy xuôi theo ngón tay đang vuốt ve của hắn. Trong lòng bỗng thấy một niềm vui sướng mãnh liệt, y rất cuộc cũng là của hắn, là nam nhân của hắn, từ nay về sau sẽ chỉ của mình hắn.

Tưởng Minh xấu hổ nắm chặt lấy ra giường, y không dám mở mắt nhìn hình ảnh hiện tại của bản thân.

Mập Mập ôm Tưởng Minh vào phòng tắm, rửa sạch thứ vừa bị hắn bắn vào thân thể y. Lần đầu tiên làm tình không khỏi thiếu sót kinh nghiệm, hắn nghe nói để cái này bên trong sẽ khiến thân thể không thoải mái.

Ngón tay cứ co gập trong thân thể làm Tưởng Minh xấu hổ mà không biết phải giấu mặt đi đâu. Cưng nhien lại làm thật... Y chưa bao giờ nghĩ đến mình cũng có ngày nằm phía dưới, tuy rằng ban đầu đúng là rất đau, nhưng về sau cũng có khoái cảm, hơn nữa loại cảm giác này... tuyệt vời đến không nói nên lời...

Đau, nhưng rất khoái hoạt...

60. Chương 60

Ánh mặt trời sáng sớm xuyên qua khung kính cửa sổ chiếu rọi đến bên giường.

“Mập Mập, còn không đứng lên nấu cơm? Ta đói bụng... Mập Mập... Mập Mập...” Tưởng Minh mở to mắt. Di? Người đâu mất rồi? Ngồi bật dậy.

“A...” Mặt sau cảm giác dị thường đau đớn làm y kêu to lên.

“Người tỉnh?” Nghe được tiếng kêu Mập Mập lập tức chạy vào. Làn da trắng nõn của Tưởng Minh dưới ánh nắng ban mai lại càng thêm diễm lệ, chói lóa cả mắt Mập Mập.

Tưởng Minh vẫn chưa tỉnh hoàn toàn, y lười nhác lim dim đôi mắt: “Mập Mập, buổi sáng nay ăn cái gì nha? Ta đói gần chết rồi!”

“Ăn cháo, đói thân thể người mới có lợi.”

Tưởng Minh tỉnh ngủ ngay lập tức. Ăn cháo? Cháo mà cũng ăn được hả? Nhặt nhèo vô vị muốn chết luôn! Không được, kiên quyết không ăn cháo, tuyệt đối không ăn!

“Mập Mập, ta không muốn ăn cháo...” Tưởng Minh thả người trở lại giường, lăn lộn qua lại, không may đụng trúng bộ phận khó nói khiến y đau đến nhe răng trợn mắt.

Nhìn thấy Tưởng Minh giả trang làm nũng, Mập Mập thật muốn phì cười. Cho y một ánh mắt yêu thương trìu mến, Mập Mập buông cái muỗng trong tay, đem cả Tưởng Minh lẫn ổ chăn bế lên, cánh tay vô ý đặt ngay dưới cái mông đang sưng của ai đó.

“A~ Nha nha nha nha

” Tưởng Minh ăn đau rú lên một tràng. Mập Mập thì khó hiểu, y la cái gì nha?

“Mập Mập, người mau thả ta xuống! Mông đau a!”

Mập Mập lúc bấy giờ mới sực nhớ ra, vội vàng đặt y xuống giường nhẹ nhàng xoa bóp.

Tưởng Minh thì từ đáy lòng hận chết An Tịch, cái gì mà kiên quyết lừa y sẽ không đau, này còn không phải đau gần chết rồi đấy thôi!!!

Tưởng Minh quỳ gối trên ghế, nước mắt lưng tròng cầm chén cháo húp sột soạt. Bởi vì thật sự ngồi không nổi, cái mông y hình như cũng nở hoa luôn rồi.

Hôn lễ hai người đã được định vào ngày 12 tháng 6 âm lịch, ngày tốt cho việc cưới xin. Thời gian chỉ còn có một tuần, hai người phải lo đặt vé máy bay ra nước ngoài chuẩn bị trước, đâu thể nào đợi nước đến chân mới nhảy.

Cái ngày đi đăng kí, hai người cầm trong tay tờ chứng nhận kết hôn cùng lời chúc phúc từ mọi người xung quanh mà đỏ cả hốc mắt.

Trên đường lớn người đến người đi, Mập Mập bỗng nhiên nắm lấy vai Tưởng Minh, cúi đầu hôn trụ đôi môi y. Tưởng Minh mới đầu cũng sững sốt, có chút kích động, có chút bùi ngùi, lại có cả một chút thương cảm... mặc dù y không hiểu vì sao lại là thương cảm. Đây là lần đầu tiên Mập Mập để lộ ra cái loại giác ngộ “chỉ cần trong mắt có người ấy liền mặc kệ cả thế giới”. Đời này chỉ cần hai ta được cùng một chỗ, những thứ khác có là gì, ai thêm quan tâm.

Tưởng Minh ôm chầm lấy Mập Mập. Nam nhân này, cả đời này y cũng không buông tay.

Thiệp mời cho hôn lễ hai người đã phát hết, nhẫn cũng đã chọn xong: hai chiếc nhẫn kim cương đơn giản, kiểu dáng giống nhau, khác nhau mỗi kích thước. Lễ phục cũng đã đâu vào đấy, hai bộ vest màu đen giống hệt nhau được đặt may riêng, cẩn thận tỉ mỉ.

Hết thấy đều sẵn sàng, chỉ còn chờ kết hôn nữa là xong.

Ngày mai sẽ chính thức tiến hành hôn lễ, ngày hôm qua bọn Mục Kiền đã có mặt để tiện giúp đỡ một vài chỗ. Dù sao thì người ta cũng đã kết hôn rồi, còn Tưởng Minh và Mập Mập lại chưa, có nhiều chỗ không thể không thỉnh giáo người có kinh nghiệm.

Buổi tối, An Táp và Tiêu Kỳ cũng mò đến. Điều làm Tưởng Minh nghi hoặc không thôi chính là hai người ưa náo nhiệt bình thường có bao giờ đến trễ như thế này đâu.

Rồi Tạ Cường cũng dẫn “con” hần tới. Đã qua ba đợt trị liệu, người cũng đã hồi phục không tệ, trên cơ bản đã đạt đến trình độ của người bình thường, chỉ duy có một tật xấu sửa thể nào cũng không khỏi. Đó là Trương Khải đã nghiêm nhiên nhận định Tạ Cường làm ba ba, mở mồm là ba ba mà ngậm miệng cũng ba ba, kêu riết đến nổi Tạ Cường cũng hình thành bóng ma tâm lý. Bây giờ thì đến hần cũng nhận định Trương Khải làm con, cái này cái kia chả làm ăn gì được, bởi mỗi lần chuẩn bị làm hần đều có cảm giác loạn luân...

Cả đám người ăn ý cho hần một ánh mắt đồng tình. Có thể nào thì cũng là nam nhân nha, ai mà chẳng biết nam nhân có nhu cầu gì, cứ ghen hoài như vậy người tốt cũng mắc bệnh thần kinh.

Cha mẹ Tưởng Minh thì đã đến từ sớm, cùng đi còn có Lý Tuyết. Trên đường đi khỏi phải nói cặp vợ chồng già này có bao nhiêu thích nằng, thiện lương hiểu chuyện, có tri thức lại có lễ nghĩa, bà Tưởng một phút cao hứng đã nhận luôn nằng làm con nuôi. Tưởng Minh đối với chuyện này chỉ có thể cười khổ không ngớt, y lại nhiều thêm một cô em gái a...

Ngày mai là đến hôn lễ rồi... Tưởng Minh thở dài, miệng ngậm điều thuốc, tắt đèn trong phòng ra ban công ngắm cảnh. Có cảm giác một giây trôi qua lâu thật lâu... Mập Mập bị mọi người kéo ra ngoài uống rượu rồi, có mình y bị bắt ở nhà trông “đứa nhỏ”.

Lại thở dài bất đắc dĩ, Tưởng Minh ngẩng đầu ngắm sao, thật là khóc không ra nước mắt nga.

“Tưởng Minh, chúc phúc người.”

“!!!!!!!!!!!!!!” Má của ta ơi!! Tưởng Minh chỉ cảm giác gió lạnh sau đầu quất tới tấp. Vươn tay chỉ vào Trương Khải Khải, Tưởng Minh run rẩy không ngừng, suýt chút nữa là ngã lộn cổ xuống lầu.

“Không cần sợ, ta đâu phải là quỷ.” Trương Khải Khải cười.

“Người... người đã khoẻ?”

“Àn, tốt lắm.”

“Khi nào thì tốt? Sao người không nói với Tạ Cường một tiếng?”

Trương Khải Khải thở dài, đến bên cạnh Tưởng Minh, rút điều thuốc y đang ngậm trong miệng ra đưa lên môi mình, hít một hơi, phun ra một luồng khói trắng, sau đó lại trả điều thuốc về vị trí vốn có của nó.

Tưởng Minh ngơ ngác mà nhìn, quên mất việc trên môi còn ngậm điều thuốc.

“Ta đã nghĩ khi nhìn thấy người kết hôn hần sẽ rất đau khổ...” Trương Khải Khải nói một cách mập mờ.

“À?” Điều thuốc trên miệng Tưởng Minh rơi xuống đất, y lấy chân đạp tắt nó, trong lòng lại hoang mang: khổ sở? Vì cái gì lại đi khổ sở nha?

“Nhưng là hần cũng chẳng khó chịu đau khổ gì...” Trương Khải Khải thở dài.

Đây là chuyện gì vậy? Tưởng Minh hồ đồ luôn rồi, nghe Trương Khải Khải nói chuyện cứ như đi lạc vào mê cung.

“Quý trọng Mập Mập đi.” Trương Khải Khải nói xong quay người trở lại phòng, còn không quên đóng cánh cửa sau lưng lại.

Tiếng cửa đóng lách cách mới làm Tưởng Minh giật mình hồi thần. Vừa rồi, Trương Khải Khải nói hần tốt lắm, nhưng vì cái gì lại phải giấu Tạ Cường? Hần rốt cuộc muốn làm cái gì? Tưởng Minh nhú mày suy nghĩ.

Bên này, Mập Mập lần đầu tiên uống rượu tận hứng như vậy. Vốn tâm tình đã tốt, lại thêm nhân phùng (gặp lại người quen) việc vui tinh thần sáng, Mập Mập càng thêm thích chí. Người khác kính hẩn một ngụm, hẩn cũng bồi lại người ta một ly. Cũng may tửu lượng của Mập Mập không quá tệ, bằng không này giờ đã rất chật vật rồi.

Hò hét đến nửa đêm, đoàn người nhìn sắc trời thấy quá trễ rồi, ngày mai là ngày trọng đại không nên cập rập, vẫn là nên về thôi. An Táp và Tiêu Kỳ phụ trách kéo Mập Mập đang say khướt về nhà.

“Mập Mập! Mập Mập?”

“Uống, uống nào! Ha ha ha ha ha.... Cụng ly!”

“Kháo! Giờ này còn đòi uống! Ta hỏi người chuyện này... Lúc người và Tưởng Minh xxoo thì ai ở mặt trên?”

Tiêu Kỳ trừng mắt nhìn An Táp một cái, quan tâm cái chuyện gì thế này?

Mập Mập tròn to đôi mắt, mơ hồ nhìn An Táp: “Ai là ai a?”

“Khụ... thì lúc hai người làm tình ấy... khụ...”

“Hahaha, đương nhiên là..... không nói cho người!” Mập Mập hắng giọng bắt đầu hát. “Sông lớn chảy hướng đông, trên trời có sao Bắc Đẩu...” Thanh âm kia vang vọng như núi, làm hai người bên cạnh lỗ tai ong ong loạn xạ.

“Mập Mập! Người đừng có hát nữa!” An Táp nhịn không được đập cho hẩn một cước.

Mập Mập sững sốt, đẩy An Táp ra ngoài, tay bắt thành hình Lan Hoa Chỉ chĩa thẳng vào hẩn mà mắng: “Muội người! Lớn mật! Đi thẳng đi, đi thẳng phía trước đi! Không được phép quay đầu lại!”

An Táp suýt bị Mập Mập đổ lên người, mặt mày đưa đám lại lần nữa vác Mập Mập mang về cho Tưởng Minh.

Mập Mập cả quãng đường luôn sáng tác âm thanh gây ô nhiễm tiếng ồn trầm trọng, may mắn lúc đến khách sạn thì yên tĩnh lại. Giao người cho Tưởng Minh xong, cả An Táp lẫn Tiêu Kỳ đều thở ra một hơi.

Lúc gần đi, An Táp túm chặt lấy áo Tưởng Minh: “Uy! Mập Mập nhà người đúng là cái thằng muộn tao điển hình!” Nói xong tiêu sái đẩy cửa đi mất.

Tưởng Minh chẳng hiểu gì cả: Mập Mập muộn chỗ nào? Tao chỗ nào? Bọn họ đây chắc chắn là hằm mộ ghen tị hận mà thôi! Lại tiếp tục vật lộn với cái khối thân thể của Mập Mập để mang hẩn vào bồn tắm. Người này, uống bao nhiêu rượu a? Đến cả mồ hôi còn nghe mùi rượu...

61. Chương 61

Bảy giờ sáng Dương Vũ Thanh và Triệu Trác mới đến, trong khi hôn lễ sẽ chính thức tiến hành lúc chín giờ. Hai chiếc áo rằn ri giống nhau, quần thể thao màu đen, trên lưng mỗi người là một cái túi du lịch cực to, nhìn cánh tay và cơ ngực là đủ để biết hai người này đem hết núi sông của Tổ quốc đều đập dưới chân ít nhất một lần rồi. Do thường xuyên vật lộn trong những nơi hoang dã, hai người vốn đã tương đối cao nay thân hình lại càng thêm dẻo dai săn chắc, từ xa nhìn lại quả không khác vận động viên chuyên nghiệp là mấy.

Ngồi trong phòng thay đồ, Mập Mập xoay tới xoay lui trước gương. Tóc vừa mới cắt qua, râu – buổi sáng nay Tưởng Minh đã giúp hẩn cạo rồi, răng – đã kiểm tra xong, không có dính đồ ăn. Thay bộ lễ phục, nhìn thể nào cũng thấy rất đẹp, Mập Mập mặc nó vào đặc biệt có tinh thần, lại thêm một ít phong thái hiếm gặp.

Ở bên kia, Tưởng Minh đang bị vây trong trạng thái kích động. Kết hôn a! Đây là chuyện cả đời y cũng chẳng nghĩ đến, từ năm cấp hai biết mình thích nam nhân, chưa bao giờ y có thể tưởng tượng được rồi sẽ có một ngày mình bước chân vào giáo đường thần thánh để kết hôn...

“Được rồi, đừng có sẫm soi nữa! Chỉ là một buổi lễ kết hôn thôi mà...” An Táp đứng bên cạnh bữu môi, tay cũng không ngừng vuốt tóc tạo kiểu.

“Ha ha, người ghen tị? Nếu vậy kêu lão Tiêu cũng tổ chức hôn lễ đi!”

“Không thêm nữa người, mấy hôm trước hai chúng ta đã đăng kí kết hôn ở Ba Lan xong hết rồi, sắp tới sẽ về nước chơi một chút.” An Tịch ghé vào tai Tưởng Minh thì thầm chọc ghẹo.

Tưởng Minh nghe xong liền sững sốt, hai người này tốc độ nhanh thật chứ! Lại bỗng nhiên nhớ đến một chuyện khác, mặt y liền đen đi mấy phần. Thừa dịp An Tịch không chú ý, Tưởng Minh ra tay bóp chặt cổ hắn.

“Uy! Người là zombie hả? Tự nhiên bóp cổ ta làm cái gì?” An Tịch đẩy Tưởng Minh ra, ho sù sụ.

“Hừ! Còn không phải tại người hết sao? Chẳng phải người đã nói làm mất dưới không đau sao?” Tưởng Minh đứng bật dậy, phui phui bụi trên bộ quần áo.

“A ha, người với Mập Mập làm rồi? Cảm giác thế nào a?” An Tịch chụp lấy Tưởng Minh, ra sức mà lắc.

“Người kích động cái khỉ gì a!”

An Tịch cười thầm trong lòng, có thể không kích động được sao, rốt cuộc cũng có người đến trấn áp cái khối chuyên gây họa nhà người a, muahahahaha.... Đường nhiên mấy lời này hắn không có can đảm nói ra miệng, sẽ bị Tưởng Minh bóp chết đó!

“Rất đau sao?” Nghi hoặc hỏi.

“Hỏi thừa! Bộ lúc làm người không thấy đau sao?” Tưởng Minh xấu hổ mặt đỏ bừng, cùng người khác thảo luận cái vấn đề này hình như quá là *** đi...

“Lúc ta làm thì hoàn hảo a, chỉ là khi mới vừa dứt vào thì đặc biệt đau, sau động vài cái thì hết rồi. À, mà cái kia của Mập Mập có lớn không? Có dững mãnh không? Hắc hắc hắc...”

“Người cút đi!” Tưởng Minh chỉ hận không thể một cước đá hắn về lại Trung Quốc, đỡ phải trưng cái mặt ra làm xấu hổ người khác.

“Cốc cốc cốc!” Có người gõ cửa, hai tên ở bên trong cười đùa một hồi lễ phục đã nhả mất rồi. Tưởng Minh nhú nhú mày đau lòng, đá một cái vào mông An Tịch: “Còn không ra mở cửa?”

An Tịch không cam lòng dựng thẳng ngón giữa rồi mới lóc cóc chạy ra mở cửa. Bên ngoài là Lý Tuyết – bạn gái cũ của Mập Mập, và bây giờ là em gái của Tưởng Minh.

“Tưởng Minh... Ta... đưa cho người... cái này...” Đưa cho Tưởng Minh xong Lý Tuyết liền xoay người bước đi.

Tưởng Minh thắc mắc, đưa cái gì mà giả bộ thần thần bí bí như vậy? Trong tay là một cái gói bao giấy đỏ, nặng trĩu.

Mở ra, bên trong tự nhiên là một cái dây chuyền nhỏ bằng vàng, mặt trên có khắc hai chữ “Trăm năm”. Hai chữ... đây hiển nhiên là dây chuyền đôi, vậy “Hảo hợp” hai chữ kia chắc chắn sẽ ở chỗ Mập Mập.

Cầm sợi dây chuyền trong tay, Tưởng Minh thật không biết nói gì cho phải. Kì thật, có thêm một cô em gái hình như đâu có tệ.

Lý Tuyết chạy ra ngoài, cảm xúc trong lòng lửng lơ không rõ. Khổ sở sao? Hình như không có... chỉ mong bọn họ “trăm năm hảo hợp, thiên trường địa cửu” thôi. Hai sợi dây chuyền đôi này tốn của nàng gần cả năm tiền lương, thế nhưng đó không phải điều nàng bận tâm. Hiện tại, Tưởng Minh xem như là anh trai của nàng, mà anh trai đi kết hôn em gái đưa món lễ vật ấy có khi còn đơn bạc quá cũng nên, nhưng có thành ý là được rồi.

Tám giờ năm mươi, Tưởng Minh và Mập Mập đều chuẩn bị xong, ra khỏi phòng thay đồ, chính thức gặp mặt nhau lần đầu tiên trong ngày.

Trên môi ai cũng là nụ cười, nụ cười xuất phát từ nội tâm. Âm nhạc đã bật, cả hai cùng tiêu sái tiến vào lễ đường.

Trang phục giống nhau, trẻ tuổi giống nhau, hạnh phúc giống nhau. Mập Mập và Tưởng Minh như cặp sinh đôi, tay nắm tay cùng nhau tiến đến trước mặt cha xứ.

Cũng là những câu những chữ như trong bao bữa tiệc kết hôn khác, nhưng vào tai mỗi người ở mỗi hoàn cảnh khác nhau lại hoàn toàn bất đồng. Khi Mập Mập trịnh trọng nói rõ ràng câu “I do” với mình, Tưởng Minh bật khóc, vừa cười vừa khóc ôm chầm lấy cổ Mập Mập, giống như đã định sẽ đem cả đời mình cho nam nhân này.

Mập Mập phối hợp ôm lấy Tưởng Minh xoay vòng vòng, tiếng pháo vang vọng khắp sảnh đường, những cánh hoa đỏ tung bay ngợp trời. Giờ khắc này, hẳn không thêm bận tâm đến bất kì thứ gì nữa.

Mọi người bên dưới đứng dậy vỗ tay, bà Tưởng cũng gục người vào lòng chồng mình mà rơi lệ. Đứa con bảo bối duy nhất của bà, bà nhìn nó lớn lên từng ngày, nay nó đã lớn khôn có gia đình riêng của mình, trong lòng thật đúng là ngũ vị tạp trần, có cao hứng lại cũng có mất mát.

Xa xa, một chiếc xe taxi đậu nơi đó, ba người trong xe lặng im nhìn quang cảnh hạnh phúc. Mẹ Mập Mập khẽ lau giọt nước mắt sắp lăn dài trên má. Bao nhiêu năm đã qua, đến giờ bà mới hiểu được, thì ra xuất ngoại cái gì cũng không trọng yếu, chỉ cần con cái mình khỏe mạnh hạnh phúc, đó mới chính là hạnh phúc lớn nhất của bậc cha mẹ.

Ông Trữ vỗ vai bà vợ mình, khẽ thở dài. Những việc làm bấy lâu nay của ông xem ra đã thấy được báo ứng. Đến tuổi về già thì mất đi đứa con gái, hai thằng con trai lại không có cách nào sinh con để cái để mà nối dõi tông đường, đúng là già rồi mới nhìn thấu cuộc đời. Nhưng cũng có tác dụng gì đâu? Điều muộn rồi! Có lẽ quãng đời còn lại của ông bà là để sám hối lại những tội lỗi trước kia đi.

Xa chậm rãi lăn bánh. Ông Trữ quay đầu nhìn với theo, trong lòng lại thở dài lần nữa. Ông, rốt cuộc vẫn không có dũng khí xuống xe đến chúc phúc bọn nhỏ.

Một ngày sau buổi hôn lễ, ai nên về nhà hay về nước đều tự mình đóng gói hành lý chuẩn bị vé tàu xe. Tạ Cường và Trương Khải Khải lúc gần đi thì được Tưởng Minh và Mập Mập ra tiễn. Trước lúc chia tay, Tưởng Minh nhìn Tạ Cường muốn nói rồi lại thôi, y không biết có nên nói ra hay không, nói ra rồi lại sợ tổn thương tình cảm giữa bọn họ. Rốt cuộc, y chỉ quăng một cái nhìn khó hiểu về phía Trương Khải Khải rồi ngậm chặt miệng, không nói tiếng nào.

Nhìn bọn họ đi qua cửa soát vé, Tưởng Minh kéo cánh tay Mập Mập quay trở về.

“Làm sao thế? Sao người đi nhanh vậy?”

Tưởng Minh đứng lại, thở dài một hơi: “Hân này, nếu có một ngày ta biến thành bộ dáng giống như Trương Khải Khải, người có còn cần ta nữa không?”

“Nói bậy cái gì vậy? Người làm sao lại giống y được? Đừng suy nghĩ lung tung nữa, chúng ta trở về đi.”

Bắt xe trở lại khách sạn, bọn Tưởng Minh thấy cha mẹ mình cũng đang thu dọn hành lý.

“Ba mẹ, hai người cũng phải đi ngay à? Sao không ở lại với chúng con vài ngày nữa?”

Bà Tưởng vỗ vai hai đứa con: “Không chơi nữa, phải trở về lo liệu việc công ty. Đến năm mới sẽ chuyển giao việc kinh doanh lại cho hai đứa con quản lý, hai chúng ta cũng chuẩn bị nghỉ hưu.”

“A!?” Cả Mập Mập lẫn Tưởng Minh đều sửng sốt. Giao cho bọn họ quản lý? Cái này còn không phải giao trứng cho ác sao? Vậy mà hai người cũng an tâm cho được hả?

“Không cần lo lắng đâu, hiện tại cha mẹ đã thuê người giúp các con quản lý công ty. Chờ đến lúc các con thành thực rồi trực tiếp điều hành cũng không muộn.” Ông Tưởng nhìn hai đứa con vui vẻ nói. Thật tâm, ông rất thích thằng nhỏ Mập Mập này, tuy rằng không được thông minh nhưng tính tình kiên định, vừa nhìn đã biết là một người đứng đắn đàng hoàng. Dem con mình giao cho hẳn ông cũng thấy yên tâm vài phần.

Hai người nguyên bản đang đắm chìm trong cuộc sống tân hôn khoái hoạt, nay không khỏi vì sự vụ kinh doanh năm sau mà sầu lo.

“Mập Mập, chúng ta đến Maldives hưởng tuần trăng mật đi!”

“Àn... Hảo.” Tuy rằng không biết Maldives là cái địa phương nào, nhưng nhìn bộ dạng vui vẻ của Tưởng Minh thì chắc là không tồi.

62. Chương 62

Tướng Minh thoải mái rúc vào lòng Mập Mập không muốn dậy, đây là lần thứ hai trong đời y thấy Mập Mập ngủ nướng như vậy.

Đêm hôm qua thật sự là mệt gần chết mà! Hai người cứ một lần lại một lần dây dưa cùng một chỗ, một phút đồng hồ cũng không nguyện tách rời. Đã được ăn thịt một lần rồi nên Mập Mập có kinh nghiệm thực chiến hơn hẳn, không còn lúng túng như lần đầu nữa. Tuy mạnh mẽ hữu lực nhưng không hề thiếu sự ôn nhu mỗi lần đỉnh đến điểm mãn cảm của Tướng Minh, làm cho y muốn ngừng mà ngừng không được, quần quýt lấy Mập Mập đòi làm thêm vài lần.

Tướng Minh như một con mèo nhỏ cọ đến cọ đi trong lòng hắn, hai chân cuộn lại giữa hai chân Mập Mập, tay cũng ôm chặt lấy người hắn.

“Tỉnh rồi?” Mập Mập mơ mơ màng màng mở to mắt, thấy được Tướng Minh trong lòng, lại cười cười nhắm mắt lại.

“Ừ, tỉnh rồi.”

“Chúng ta khi nào thì về nước thế?” Mập Mập cúi đầu nhìn Tướng Minh, vươn một bàn tay ra xoa mặt y.

“Chơi chán rồi sao?”

“Không, nhưng nhớ nhà rồi.”

“Nhớ nhà? Người nhớ cái nhà nào?” Tướng Minh nghi hoặc.

“Túp lều rách của hai chúng ta chứ gì nữa.” Mập Mập đứng dậy, kiểm cái áo ba lỗ với quần cộc tròng vào người, xong cứ thế chạy đến nhà bếp làm cơm.

Tướng Minh còn lại một mình trên giường thì lẩn qua lẩn lại, kì thật y cũng nhớ nhà lắm rồi, nhớ cái phòng y và Mập Mập từng ngủ chung, trở về rồi sửa chữa lại một chút, vừa lúc Triệu Trác với Dương Vũ Thanh cũng đã về, có thể lại kí hợp đồng lần nữa, cùng nhau kinh doanh cái câu lạc bộ nho nhỏ ấy.

Ngồi trên bàn cơm, Tướng Minh buồn bực nhìn đủ loại mỹ thực trước mắt. Gần đây Mập Mập đang buồn chán chẳng có gì để làm, để xem, thế là hắn cùng người ta đi học nấu ăn, tay nghề đạo này càng ngày càng lên, làm cho y có cảm giác mình đang bị vỗ béo a...

“Mập Mập, không thể ngày nào cũng nuôi ta như vậy. Cứ như thế ta sẽ béo phì đấy!” Buồn bực nhéo nhéo vòng mỡ thừa dưới bụng, Tướng Minh quyết định tuyệt thực một ngày.

Mập Mập vừa nghe liền không thấy đồng tình được rồi. Bảo bồi nhà hắn mà bị đói thì không biết lòng hắn đau cỡ nào đâu!

“Không có việc gì đâu a, béo một chút ôm mới có thịt, vậy tốt lắm mà!”

“Thật không?” Tướng Minh nhìn lại đồ ăn trên bàn, nuốt nước miếng đánh ực một cái. Nếu Mập Mập đã không chê y mập... vậy kệ xác nó đi ai thèm quan tâm chứ, cứ ăn cho no trước cái đã.

Mập Mập dạo này vì lo lắng hôn lễ, xong lại đi du lịch hưởng tuần trăng mật gì đó mà gầy đi mấy cân. Đã thế còn thích nằm dài phơi nắng, làn da chuyển sang một màu đồng gợn cảm, thêm cơ thể cường tráng kia vào, thật không biết đã hấp dẫn biết bao em gái ngoại quốc.

Tuy vậy, Mập Mập căn bản nghe không hiểu ngoại ngữ, bị người khác chào mời cũng chỉ biết ngây ngô cười.

Tướng Minh nằm bên cạnh tâm đã sớm chịu không nổi, ngay trước mặt lão tử mà cũng dám thông đồng với nam nhân của lão tử à? Chê cuộc đời quá dài sao?

Nghĩ thế, Tưởng Minh vội vàng chạy qua: “Hello mỹ nữ, thời tiết hôm nay thật là đẹp nha!”

Ba cô em gái nhìn tới nhìn lui Tưởng Minh, sau đó cười cười nói: “Thật xin lỗi, nhưng chúng ta không hứng thú với loại em trai nhỏ.” Nói xong lại bắt đầu tìm cách mời chào Mập Mập.

Lúc này thì Tưởng Minh hoàn toàn phát cáu lên rồi! Cư nhiên dám nói y là cái loại em trai nhỏ!! Chẳng qua là người châu Á trẻ lâu mà thôi, đâu đến nỗi trông như trẻ em chưa lớn chứ! Tưởng Minh thở hồng hộc kéo Mập Mập quay trở về.

“Người làm sao vậy?” Mập Mập thật sự không hiểu gì hết, vừa này còn đang chơi vui vẻ, sao dùng một phát đòi về rồi?

“Hừ, chúng ta cần thu dọn hành lý chuẩn bị về nước. Ta thấy nhớ nhà rồi.”

Mập Mập cười cười, người là đang ghen tị mới đúng. Kì thật thì người lo lắng thừa rồi, đến cô gái Trung Quốc hẳn còn không thích, vậy con gái ngoại quốc lo làm gì a...

Sắp xếp hành lý xong, hai người mua hai chiếc vé máy bay trở về ngay trong ngày luôn.

Câu lạc bộ vẫn là bộ dáng cũ, chẳng có gì thay đổi. Lâu lắm rồi mới có cái loại cảm giác được trở về nhà như thế này. Cả hai cùng lên lầu, bởi có người quét dọn nên không thấy bụi bẩn gì cả.

Tưởng Minh và Mập Mập đang xem TV thì di động vang, Tưởng Minh với lấy điện thoại nhìn liếc qua cái tên đang nhấp nháy, trên mặt nổi lên vẻ thắc mắc: Tạ Cường? Hắn ta gọi điện cho mình làm cái quái gì chứ?

“Uy? Có chuyện gì mà nhớ đến gọi điện cho ta thế?”

“Các người hiện tại đang ở đâu?”

“Ở trong nước, có chuyện gì không?”

“... Tiểu Khải mất tích rồi...”

“Cái gì?” Từ trên sofa Tưởng Minh nhảy dựng lên. “Mất tích khi nào? Mất tích bao lâu rồi?”

“Buổi chiều ngày hôm qua cho đến chiều nay, suốt một ngày... Ta đã cố gắng... cố gắng đi tìm... thế nhưng ta tìm không thấy... không thấy hắn đâu cả...”

“Người đừng có sốt ruột, xem thử xem hắn có mang cái gì đi không?”

Miệng nói vậy nhưng trong lòng Tưởng Minh cũng lo gần chết. Tuy rằng bệnh tình của Trương Khải Khải đã khỏi hoàn toàn, nhưng dù sao thì đó cũng là nước Mỹ, không phải Trung Quốc, có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn cũng thật bình thường...

“Ta tìm hết rồi, hắn chẳng lấy thứ gì cả, quần áo vẫn còn trong ngăn tủ, tiền cũng không thiếu... Người nói xem hắn hiện giờ bộ não chỉ như đứa trẻ, chạy ra ngoài biết đi đâu nữa đây?”

“Tạ Cường này... ta hẳn là nên nói cho người biết... kì thật hẳn ta đã hồi phục rồi...” Tưởng Minh ngắc ngứ.

“Người nói cái gì?” Tạ Cường nháy mắt đó nghĩ rằng hẳn nghe lầm, hoặc là tai hắn có vấn đề thật rồi... Trương Khải Khải đã hồi phục? Làm sao có thể?

“Trong dịp hôn lễ của ta với Mập Mập, là y chính miệng nói cho ta biết.”

“Tít... tít... tít...” Điện thoại rơi khỏi tay, Tạ Cường quỳ rạp xuống đất, đôi tay run rẩy lục tung bao đựng hộ chiếu. Quả thật là đã hồi phục... bởi hộ chiếu của y không còn nữa...

“Uy? Uy!!!” Cúp máy rồi. Tưởng Minh ngồi trên ghế sofa mà lòng bất an, thay Tạ Cường lo lắng cho Trương Khải Khải.

“Có chuyện gì vậy?” Mập Mập nghi hoặc hỏi.

“... Ày chà, Trương Khải Khải mất tích rồi. Ta đoán hơn phân nửa là do y tự mình chạy về nước.”

“Y không phải là...” Mập Mập chìa tay lên đầu ra dấu.

“Đã sớm khỏi bệnh rồi, đều giả bộ đóng kịch hết đây.”

“A?” Mập Mập thật không hiểu nổi, giả ngu làm gì nha? Có là một tên thô kệch như Mập Mập cũng nhìn ra được tình cảm của Tạ Cường đối với y.

Tính tình cả hai đều thích yên tĩnh, tuy rằng một kẻ cầu thả còn một kẻ lại tỉ mỉ đến phát sợ. Trương Khải Khải có thể nói như một con mèo, người nuôi mèo không quen tay thì cho dù người có bỏ tâm bỏ sức ra bao nhiêu, rồi cũng có ngày nó bỏ người ra đi không thèm quay đầu lại lưu luyến.

Tưởng Minh bỗng cảm thấy bị ai thay cho Tạ Cường, may mắn Mập Mập là loại người dịu dàng, hắn thà tự chịu thương tổn cho riêng mình còn hơn đi thương tổn người khác, chính điều này làm Tưởng Minh cảm thấy rất thoải mái.

“Buổi trưa muốn ăn cái gì?” Mập Mập đưa điều khiển TV cho Tưởng Minh.

“Trời ạ! Lại ăn nữa hả?” Hiện tại mặc dù Mập Mập không mập, nhưng chính y mỗi ngày bị hấn dùng mỹ thực dụ dỗ, rất nhanh rồi cũng biến thành một con heo mập mắt.

.

.

.

Trương Khải Khải ngồi trong quán bar Nốt nhạc xanh mà uống rượu, bên cạnh là Tiêu Kỳ đang cau mày nhăn mặt. Quán bar này hắn mới mua được mấy hôm trước, chẳng ngờ lại gặp ngay người quen ở đây.

“Người đã khỏe? Tạ Cường đâu? Người tự mình về nước đấy à? Tạ Cường có biết không? Hắn hiện tại ở đâu?” Tuy rằng Tiêu Kỳ cùng Tạ Cường không được tính là thân quen gì cho lắm, nhưng Trương Khải Khải miễn cưỡng cũng xem như bằng hữu. Trước kia, hắn và Trương Khải Khải, còn có Tưởng Minh và An Táp thường hay đi uống rượu cùng nhau, ai ngờ bây giờ lại ra cái dạng này...

“Ha ha ha, người hỏi nhiều như thế ta biết trả lời cái nào đây?” Buông ly rượu trong tay, Trương Khải Khải buồn cười nhìn Tiêu Kỳ.

“Xem ra người đã trở lại như trước... Tự mình vụng trộm chạy về nước mà không báo cho Tạ Cường, phải không?”

“Bingo!” Trương Khải Khải búng tay cái tách.

“Vì cái gì?” Tiêu Kỳ khó hiểu.

“Vì cái gì? Vì cái gì đây? Kì thật chính ta cũng không biết vì cái gì nữa. Chắc là chán đi, dù sao tính ta cũng không có nhiều kiên nhẫn...” Khẽ lắc ly rượu trong tay: “Người nha, thật đúng là oan hồn không tan! Chạy đến quán bar nào cũng là của người, bây giờ còn bị người bắt gặp...”

Tiêu Kỳ nhớ lại mà buồn bực. Lần trước y cùng người ta yêu đương vụng trộm cũng là ở ngay cái quán bar mình vừa khai trương, kết quả của chuyện đó là một trong những nguyên nhân Tưởng Minh đòi chia tay y.

“Người không thể an phận một chút sao?”

“An phận? An phận là cái gì đây? An phận là...” Buông một tràng cười quỷ dị, Trương Khải Khải tiến về hướng quầy bar.

Tiêu Kỳ liếc mắt về phía quầy bar, ngoài ý muốn phát hiện một thanh niên ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, tương đối dễ nhìn.

Tác giả đại khái muốn lý giải nguyên nhân cặp Tạ Cường-Trương Khải Khải BE: cuộc đời mà, có đôi khi bỏ lỡ rồi thì cái gì cũng vẫn hồi không được nữa.

Editor: Nói chung là bạn Khải hiểu lầm từ nụ hôn không thành giữa Tưởng Minh với Tạ Cường, xong tự kỉ từ đấy, tự mình cắt đứt hoàn toàn với Tạ Cường mà không cần lời giải thích. Thật ra cũng chẳng có cơ hội cho ai giải thích cả. Cá nhân ta không thích cả bạn Khải lẫn bạn Cường nên sao cũng được.

63. Chương 63

Ngày ngày hôm sau, Tạ Cường liền tức tốc bay từ Mỹ về nước, nhìn thấy Tưởng Minh chỉ thở dài chứ không nói gì. Mập Mập vỗ vai hắn tỏ ý thông cảm, dù sao thời gian dài như vậy mà giữa hai người bọn họ chẳng có ai tin ai thì đúng là rất thương tâm a.

“Người chuẩn bị đi tìm y sao?” Ngồi trên xe, Tưởng Minh hỏi.

Tạ Cường châm một điếu thuốc, vẻ mặt tiêu tụy, mái tóc rối bời, đến râu cũng chưa kịp cạo, nhìn qua như già đi cả chục tuổi.

“Ừ...”

“Sau đó thì sao? Người sẽ làm thế nào? Tha thứ y, khẩn cầu y làm hoà trở lại?”

Tạ Cường lắc đầu: “Ta chỉ muốn hỏi rõ, vì có gì không một tiếng rời đi ta, vì có gì lại gạt ta...” Hắn thống khổ nhắm mắt lại, điếu thuốc trong miệng đã bị cắn nát từ khi nào không biết.

“... Đừng quá đau buồn...” Mập Mập thật không biết phải an ủi làm sao, nhìn hắn khổ sở trong lòng cũng thấy khổ sở theo, dù sao cũng là bằng hữu với nhau.

“Reng reng...” Tạ Cường lôi di động trong túi ra, là Tiêu Kỳ gọi đến. Hắn có chuyện gì cần gọi cho mình sao?

“Ừ, Tiêu Kỳ à?”

“Àn, Trương Khải Khải về nước rồi... Người biết chưa?” Đầu dây bên này, Tiêu Kỳ cầm lấy tay An Tịch, phân vân không biết có nên nói hay không.

“Ta biết.”

“Ừm... ta có thấy y ngày hôm qua...”

“.....”

“Y đến quán của ta uống rượu, ta có khuyên nhưng y không nghe... Tốt nhất là người đến khuyên nhủ y...” Nói xong hai người cúp điện thoại.

Tạ Cường trầm mặc thả người vào lưng ghế, nhắm mắt lại suy tư, ngay cả tàn thuốc rơi trên quần cũng không biết.

Tưởng Minh thả Tạ Cường xuống nhà cũ của hắn, rồi tự lái xe đưa mình và Mập Mập trở lại câu lạc bộ. Tuy rằng trong lòng lo lắng như kiến bò mặt chảo nhưng y vẫn tự biết chuyện của hai người bọn họ mình không tiện nhúng tay vào. Có khi y xen vào lại càng làm mọi chuyện rối hơn.

.

Hôm nay, Mập Mập và Tưởng Minh sẽ tổng vệ sinh nhà ở. Vốn đã thuê công ty chăm sóc nhà ở đến dọn dẹp nhưng không biết vì sao người ta còn chưa đến, thế là cả hai đơn giản cầm khăn lau bắt đầu xắn tay áo dọn dẹp.

Mặc một chiếc tạp dề, đeo thêm đôi bao tay, Tưởng Minh thấy mình đã được trang bị đầy đủ liền bắt tay vào việc.

Lần đầu tiên: Xoảng! “Ai nha nha!!!”

“Làm sao vậy? Làm sao vậy?” Mập Mập tay còn cầm cây lau nhà chạy vội đến.

Tưởng Minh đang ngồi xổm, tay chỉ vào hài cốt chiếc đồng hồ bên cạnh, vô tội nhún vai. Y vốn muốn mang cái đồng hồ xuống chà rửa một chút, ai mà ngờ được nó nặng đến thế đâu, vừa trượt tay một cái đã rơi xuống đất rồi bỏ mình ngay tắp lự...

Mập Mập buồn bực, lau đồng hồ cũng đem đồng hồ đập bể được, quá ngu ngốc! Để y đi quét nhà vậy, cái này quá dễ nên chắc không có vấn đề gì đâu.

Tướng Minh cầm cái chổi trên tay, quét bên này một ít lại lượt bên kia một ít.

Lần thứ hai: Thành thịnh... “Nha~”

“Lại có chuyện gì thế?” Mập Mập bỏ mặc xô nước chạy ra ngoài. Sách rơi đầy đất???

“Người làm cái gì vậy?” Chĩa chĩa một quyển sách.

“Ta vốn muốn quét phía đằng sau cái kệ sách, kết quả là... như vậy đó...” Tướng Minh mở to một đôi mắt long lanh thuần khiết còn hơn cả hoa sen, làm cho Mập Mập chẳng nhẫn tâm trách cứ được.

“Đây, khăn lau cho người, đi chùi mấy cái tủ kệ đi!” Công việc này chắc là an toàn đi?

Năm phút đồng hồ sau, lần thứ ba xuất hiện: Choeng! “Ai u

~”

“Làm sao vậy? Làm sao nữa vậy?” Mập Mập bất đắc dĩ chia tay với cái bồn cầu đang cọ được một nửa để chạy vào phòng.

Vào đến nơi thì cái bình hoa đặt kế bên giường đã vỡ tan từng mảnh, làm Mập Mập lòng đau như cắt. Cái bình này chính hần và Tướng Minh cùng nhau đi mua mà, tới hơn hai ngàn tệ lận... trong nháy mắt đã thành rác trong phòng mất rồi.

“Người, đưa cái khăn cho ta! Rửa tay đi, xong ra phòng khách, lên sofa ngồi, xem TV đi.”

“Nga...” Tướng Minh bĩu môi, chuyện này đâu thể trách y được chứ, có bao giờ y phải định tay vào mấy thứ nội trợ thế này đâu.

.

Lý Tuyết theo cha mẹ Tướng Minh đến nước Mỹ, lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên nàng được xuất ngoại, tuy không phải nhu cầu cần thiết gì nhưng xem như có thêm một trải nghiệm mới mẻ.

Cuộc sống ở nước ngoài rất mới lạ, bà Tướng hầu như mỗi ngày đều kéo tay nàng đi mua quần áo, mua đồ trang sức mỹ phẩm. Có thể nói bà xem nàng như cô con gái ruột mà thương mà chiều chuộng, làm cho Lý Tuyết thật cảm động. Bởi trong nhà nàng đâu phải con một, hướng chi gia cảnh không giàu có, những thứ cha mẹ có thể lo đến không thể gọi là nhiều, mà những thứ xa xỉ thế kia chỉ khi đi làm nàng mới dành dụm tiền tự lo cho mình.

Trong lúc nàng đang dắt con cún nhỏ của bà Tướng đi dạo thì một giọng Trung Quốc lơ lơ vang lên bên tai khiến nàng nhảy dựng: “Hello, cô gái Trung Quốc!”

Quay đầu lại chính là một anh chàng ngoại quốc tóc vàng mắt xanh tương đối dễ nhìn.

Đối với người ngoại quốc, Lý Tuyết không có ấn tượng đặc biệt gì, một là vì ngôn ngữ không thông, mà hai là do nàng chung quy cảm thấy bọn họ cứ là lạ.

“Không nhớ rõ tôi sao? Tôi... cái người hỏi đường đấy...” Anh chàng vội vàng moi tấm bản đồ ra – tấm bản đồ Trung Quốc gần khu vực Lý Tuyết ở.

Nhìn bản đồ, lại nhìn nhìn anh chàng... Lý Tuyết thấy hình như có gặp qua nhưng nhớ không ra, trong mắt nàng thì người ngoại quốc nào trông cũng na ná nhau.

“Đúng rồi! Lần trước tôi thấy cô là lúc... cô đang khóc.” Adam khoa tay múa chân diễn tả cho lời nói của mình.

Lý Tuyết bấy giờ mới nhớ ra, ngượng ngùng nở nụ cười. Thật không nghĩ tới hai người thế mà gặp lại nhau ở nước ngoài, có thể xem đây là duyên phận hay không a!

Thấy Lý Tuyết cười rộ lên, Adam liền bắt gờ: khuôn mặt nhỏ bé sáng bừng lên, khi cười sẽ lộ ra hai cái má lúm đồng tiền nho nhỏ, cùng với đuôi mắt phượng đặc thù của người Trung Quốc làm cho anh chàng ngẩn ngơ rồi.

“Ồ... Cô là người ở đây sao? Ý tôi là nhà cô ở đâu?”

“Không phải, tôi ở Trung Quốc cơ. Nhưng cha mẹ nuôi của tôi thì ở đây.” Kì thật trong lòng nàng đã xem cha mẹ Tưởng Minh như cha mẹ mình, nhưng dù sao thì nàng cũng không quen cuộc sống ở nơi đất khách quê người thế này, huống chi Trung Quốc mới là Tổ quốc của nàng, mẹ ruột của nàng còn ở lại đó mà chờ đợi nàng. Nghĩ đến đây bỗng cảm thấy nhớ nhà quá!

“À, vậy cô sẽ trở lại Trung Quốc phải không?”

“Đương nhiên, một ngày nào đó tôi sẽ phải trở về.”

Adam lại ngắt người lần nữa: một ngày nào đó thì chính xác là ngày nào? Cách nói chuyện của người Trung Quốc quả là mơ hồ khó hiểu.

Hai người hàn huyên một lát rồi Adam nhân cơ hội mời Lý Tuyết đi ăn trưa, thế nhưng nàng từ chối, nhất quyết dẫn Minh Minh quay người đi về.

Nhìn hình bóng xinh đẹp càng ngày càng mất hút, Adam đứng bần thần một chỗ. Cô gái này, ta nhất định phải cưới về làm vợ!

Về đến nhà, Lý Tuyết cảm thấy thời gian mình du lịch nước ngoài cũng đã nhiều, hẳn là nên về nước thôi.

Vừa nói chuyện này cho bà Tưởng bà liền đồng ý, còn tính cùng với cô con gái nuôi đi thăm mẹ ruột của nàng, ngay cả ông Tưởng cũng muốn đi theo nhưng bị bà Tưởng từ chối, nói là chuyện của phụ nữ ông quan tâm làm gì.

Ông Tưởng ghen một bụng uỷ khuất đành ra TV bật kênh tài chính và kinh tế lên xem, cho bà vợ bất cần của mình về nước một mình ông không yên lòng chút nào.

Lúc gần đi, ông còn căn dặn Lý Tuyết không dưới trăm lần phải trông chừng bà Tưởng kĩ lưỡng, không được để bà đi lạc... Lý Tuyết miễn cưỡng cười cười, cha nuôi đây là chộc nàng sao, người lớn như vậy đi lạc thế nào được?

Ông Tưởng lo lắng đến sắp bạc cả đầu mà không biết nói thế nào. Có một lần hai vợ chồng ông sang Ai Cập đi du lịch, bà vợ ông chẳng biết chạy đi đâu mất mà tìm hoài không thấy, làm ông sốt ruột thiếu chút nữa lên cơn tăng xông. Phải ba ngày sau ông mới tìm thấy vợ mình, kết quả người ta còn đang còn đang say sưa tám chuyện với mấy người Ai Cập hăng say, nói cười ha ha, còn nốc vài ly rượu, tiêu tiêu sái sái chẳng lo chẳng ngại cái chi, làm ông có một loại xúc động muốn đập đầu vào tường.

Cũng từ đấy về sau, không bao giờ ông để cho bà tự do chạy loạn nữa.

Lần này về nước bà Tưởng không có thông báo cho Tưởng Minh biết, xuống sân bay xong hai người liền đến thẳng quê nhà của Lý Tuyết. Ngôi nhà của Lý Tuyết có vẻ hẻo lánh, nằm lọt thỏm giữa vùng nông thôn.

Lần đầu đến vùng thôn quê nên bà Tưởng nhìn cái gì cũng thấy mới lạ: “Tuyết Nhi! Tuyết Nhi, đây là con ngỗng phải không? Thật là xinh đẹp nha! Bạch mao phù lục thủy, hồng chướng bát thanh ba.”

[Đại khái là “lông trắng bơi trong nước, chân đỏ rẽ sóng yên]

Lý Tuyết hi hi cười, trong lòng thầm cảm thán người mẹ nuôi này của nàng là lần đầu tiên thấy con ngỗng?

Thật ra thì bà Tưởng đã từng thấy con ngỗng rồi chứ, nhưng là thấy trên TV thôi, ngoài đời thực thì đúng là chưa thấy qua lần nào.

“Oa! Trâu a! Tiếng trâu kêu cũng thật dễ thương quá đi a! Nhưng mà cũng thật bẩn, trên người nó sao toàn dính phân trâu vậy a...”

Vốn đang định vươn tay đi sờ sờ con trâu, nhưng khi vừa nhìn thấy phân trâu bà Tưởng liền đá bay cái ý niệm đó trong đầu.

Trong một căn nhà nhỏ nằm ngay đầu thôn tây.

“Mẹ, con đã trở về đây!” Mẹ Lý Tuyết đang ở trong sân nhặt rau, nghe thấy tiếng của đứa con gái cưng liền tất tả chạy ra đón.

“Cái con nha đầu này, người đúng là không có lương tâm mà, còn biết đường mà trở về đây hả? Gọi điện thoại cho người mấy lần người cũng không thèm nghe máy, muốn ta lo đến chết hả?” Chạy ra ngoài đón con gái thì thấy được bà Tường liền không khỏi sửng sốt, người phụ nữ này là ai?

“Mẹ à, để con giới thiệu một chút, đây là người mẹ nuôi của con. Mẹ nuôi, đây là mẹ ruột của con.” Lý Tuyết ôm lấy người mẹ mình.

Cuộc sống nông thôn chân lấm tay bùn đã biến một người phụ nữ già đi nhanh chóng, mà từ sau khi chồng mình qua đời, dấu ấn thời gian lại càng hiển hiện rõ nét hơn.

“Chị à, là ta tự tiện nhận Lý Tuyết làm con gái nuôi. Ta vốn chỉ có một mụn con trai, từ lâu đã ao ước có được một cô con gái, thấy Lý Tuyết thông minh hiểu chuyện như vậy liền cảm lòng không được mà nhận nàng.”

Bà Lý vừa nghe liền rất cao hứng. Đứa con của mình được người khác khen là hiểu chuyện, làm bậc cha mẹ nào cũng thấy thật tự hào.

Vào phòng trong, gian nhà ngói được dọn dẹp đặc biệt sạch sẽ khiến bà Tường trầm trồ hâm mộ không ngớt. Bởi bản tính hậu đậu của mình, bà chẳng bao giờ được giao nhiệm vụ thu dọn nhà cửa, mà cái tính ấy cũng di truyền sang cho Tường Minh luôn.

Cứ việc bà Tường đã cường điệu rằng mình sắp 48 rồi, nhưng bà Lý vẫn cảm thấy đây là chuyện cực kì khó tin, nhìn qua cùng lắm thì chỉ khoảng ba mươi thôi mà!

“Chị à, đó là do em dưỡng da từ sớm thôi. Chị mà cũng có điều kiện như em thì chắc chắn là còn trẻ hơn em, đẹp hơn em gấp mấy lần đó.”

Bà Lý ngượng ngùng nở nụ cười. Cho dù những dấu vết theo tháng năm vất vả chẳng thể xóa đi, nhưng yêu cái đẹp và muốn làm đẹp luôn là thiên tính của mỗi người phụ nữ.

64. Chương 64

“Tiểu Khải này, ta mệt mỏi rồi... chúng ta chia tay đi.”

Trong quán bar yên lặng như thế, một câu nói này của Tạ Cường lại giống như tiếng sấm bên tai Trương Khải Khải.

Tạ Cường không biết Trương Khải Khải uống rượu ở quán bar nào, hắn tìm hết quán này sang quán khác, càng tìm tâm lại càng lạnh, thống khổ không sao chịu nổi. Cuối cùng, hắn cũng tìm được Trương Khải Khải trong một quán bar tương đối nhỏ.

Buông ly rượu trong tay, quay đầu nhìn Tạ Cường: chiếc áo sơ mi đã ngả màu bụi đường, gương mặt hốc hác trắng bệch, râu tóc lía chĩa loạn thất bát tao... Người rất lo lắng cho ta đi? Không nghĩ tới hắn nhanh như vậy đã từ nước Mỹ đuổi đến nơi này, chắc là do Tiêu Kỳ báo cho hắn biết nhỉ... Trương Khải Khải lơ đãng cười cười.

“Tốt, vậy chia tay thôi.” Cái biểu tình vô thường vô phạt trên mặt Trương Khải Khải làm Tạ Cường cảm giác mình chỉ như thảng thốt. Liều mạng chạy đi tìm y, tìm được rồi thì lại là cái kết quả này.

Gật gật đầu, dứt khoát xoay người ly khai. Không biết hắn mất bao nhiêu khí lực mới ra khỏi quán bar được nữa, đứng ở nơi phố xá sa hoa tràn ngập ánh đèn, hai hàng nước mắt bỗng tuôn rơi. Cứ đơn giản như thế là không còn yêu nữa sao? Hay là từ lúc ban đầu người đã xem nó như một trò chơi? Trương Khải Khải, người con mẹ nó đúng là đồ hỗn đản!

Sau khi Tạ Cường rời đi, Trương Khải Khải vẫn ngồi đấy, yên tĩnh uống rượu.

“Hey, cậu đẹp trai, một mình à?” Một người đàn ông khoảng ngoài ba mươi tiến đến.

“Ha ha, đang chờ người.”

“Ồ, thôi vậy, chào nhé.”

Ôm lấy ngực, từng giọt từng giọt nước mắt cứ thế tuôn như mưa... Mãi đến khi nhin không được gục xuống mặt bàn, y thống khổ cắn môi, cắn nát đôi môi đến đổ máu.

Sao phải khổ như vậy chứ? Rõ ràng là yêu đến mức có thể vì hấn mà chết, lại làm bộ như không sao cả... Thế nhưng, hai chúng ta đâu thể cùng một chỗ được a...

.

.

.

Dương Vũ Thanh và Triệu Trác lại lần nữa trở về câu lạc bộ. Hiện tại mọi công việc sự vụ gì phát sinh cơ hồ đều do Dương Vũ Thanh ra tay quản lý, Tưởng Minh từ sau khi kết hôn đều dán dính lấy Mập Mập không buông tay, quăng luôn cả câu lạc bộ không thêm chỉnh lý.

Triệu Trác cực kì không đồng ý với việc này. Dương Vũ Thanh bận tối mắt tối mũi, hấn cũng chẳng có người ở bên, buồn bực vô cùng a!!!

Đơn giản là trừ bỏ thời gian lên thực đơn làm đồ ăn ra, tất cả khoảng thời gian của y đều là chui vào văn phòng của Dương Vũ Thanh mà khanh khanh ta ta.

.

.

.

Việc kinh doanh của Tiêu Kỳ càng ngày càng lớn, thời gian xã giao bên ngoài càng ngày càng nhiều, tuy là không hề sợ y ở bên ngoài làm chuyện xấu nhưng An Táp vẫn thấy lo lo trong lòng.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ rồi, vậy mà người vẫn chưa trở về. Nhấn mặt nhúu mày tắt TV, chạy ra sofa nằm chờ.

Chỉ chốc lát sau đã nghe tiếng cửa xoèn xoẹt mở ra.

“Người... còn chưa đi ngủ à?”

“Àn, đang chờ người đây.” Đưa tay dụi dụi mắt, chết tiệt, lại đi uống rượu!

Tiêu Kỳ cởi áo khoác trực tiếp vào nhà tắm. Vài phút sau, tắm rửa sạch sẽ xong đi ra ngoài liền bị An Táp chạy nhào qua ôm lấy.

“Uy, người làm cái gì vậy?”

“Chúng ta đã lâu lắm rồi chưa... Đêm nay được không?”

“Ta mệt lắm, để hôm khác đi.” Tiêu Kỳ ngáp một cái như để chứng minh y thật sự mệt chết đi được.

An Táp bất đắc dĩ chỉ có thể ôm Tiêu Kỳ lên giường, đắp chăn cho y.

“Ngủ đi.” Khi đứng dậy muốn đi thì Tiêu Kỳ bắt lấy cổ tay hấn.

“Người... đi đâu?”

“Ta đi tắm một cái.”

Mặt Tiêu Kỳ đỏ bừng lên, khe buông tay hấn ra. An Táp thấy thế chỉ có thể thở dài, xoay người vào phòng tắm.

Nghe tiếng nước ào ào, Tiêu Kỳ bỗng thấy ngực mình thật khó chịu. Tự bản thân y cũng biết trong khoảng thời gian này mình bẽ bộn nhiều chuyện mà lơ là hấn...

Đứng dậy bước vào phòng tắm.

“A! Người... người vào đây làm chi?” An Táp xấu hổ vội giơ tay che đi hạ thân mình còn đang trướng đại, nước lạnh làm cả người hấn run run.

Tiêu Kỳ nâng tay vịn tắt vòi nước, cởi áo sơ mi ra ôm lấy An Táp: “Ngốc ạ, ta biết mấy ngày nay không quan tâm đến người, rất khó chịu phải không?”

“Àn.” An Táp cũng quay người ôm chặt lấy Tiêu Kỳ.

“Vậy là người cứ tắm nước lạnh như vậy sao? Cứ làm vậy hoài rồi sẽ bị liệt dương đó.”

“A? Nghiêm trọng đến thế à?”

“Đương nhiên, về phòng đi.”

“Ừ.” Ôm lấy Tiêu Kỳ, hung hăng hôn một ngụm.

An Táp là một con động vật đơn bào, chỉ cần Tiêu Kỳ thương hắn, không bỏ bê hắn, vẫn nói lời thương yêu với hắn, thì thế giới này vẫn đẹp.

.

.

.

“Gọi ba ba nào.”

“A... ba... ba”

“Oa, thật ngoan!” Tề Thiên ôm lấy bé con xoay một vòng, nhưng cảm giác chóng mặt khiến y loạng choạng suýt ngã.

Từ đằng sau một đôi bàn tay to lớn ôm choàng lấy cả hai.

Bé con này là hai người nhận nuôi từ cô nhi viện, mới chỉ có một tuổi, trắng nõn mập mạp, đáng yêu đến mức làm cho người ta không muốn buông tay. Vì sao lại có người nhẫn tâm đem bé con đáng yêu như thế bỏ lại cô nhi viện chứ?

“A Kiền...”

“Cẩn thận chứ, ngốc quá!” Mục Kiền khẽ nhéo cái mũi Tề Thiên.

“Nga, ha ha... Thất Thất đã có thể gọi ba ba rồi đấy, không tin ta để nó gọi cho người xem.”

“Thất Thất, gọi ba ba nào.”

“Ba... a, ba...”

“Ng Sloan, cục cưng Sloan lắm!”

“Thất Thất gọi ta là ba ba, vậy nó gọi người là cái gì?”

“Ồ...” Hai người cúi đầu nhìn bảo bối trong lòng, bé con đang trừng lớn đôi mắt to ngây thơ nhìn lại cả hai.

“Ma...ma”

“A?!?” Mục Kiền lẫn Tề Thiên đồng thời sửng sốt, chẳng ai dạy bé con cái này hết nha, sao bé biết tự gọi mama? Nghĩ tới nghĩ lui, chắc là do mấy cô ở cô nhi viện dạy.

Mục Kiền nhìn hai bảo bối thiên hạ trước mắt, trong lòng bỗng thấy ngọt ngào đến khó tả, liền vươn tay kéo cả hai vào lòng.

“A, cẩn thận cục cưng a!” Tề Thiên bất ngờ vội ôm chặt lấy bé con bảo bối.

“Ta sẽ cẩn thận.” Mục Kiền cười ái muội.

Thất Thất nằm trong lòng Tề Thiên, đôi mắt to cứ đảo qua đảo lại hai vị đại nhân to lớn.

.

.

“Người nói xem người đến tốt cùng là muốn đùa vui đến khi nào đây a? Mỗi ngày đều đến đây đùa ta...” Lý Tuyết đang ngồi trong sân đan áo len. Bà Tưởng đã về Mỹ từ bao giờ rồi, nàng cũng lên thành phố, trở về với ngôi nhà thuê quen thuộc của mình. Kết quả là ngày đầu tiên trở về liền nhìn thấy anh chàng hàng xóm đối thành một cậu chàng ngoại quốc từ lúc nào không biết. Mà cậu chàng ngoại quốc này nào có phải ai xa lạ gì, chính là Adam.

“Tôi... tôi muốn cưới cô làm thê tử...”

Đầu kim đâm vào tay nàng: “Ai da! Người làm ơn đừng có đem mấy câu chọc ghẹo nước ngoài ra áp dụng ở Trung Quốc được không? Ta với người không thân cũng chẳng quen, tên nhau còn chưa biết nói gì đến kết hôn?”

“Tên tôi là Adam, còn cô là Lý Tuyết. Tôi có đi hỏi mọi người xung quanh rồi.” (bạn này dễ thương quá =)))

“Này, người không phải nói thật đấy chứ?”

“Đương nhiên là thật! Tôi có thể thề với Thượng Đế.”

Buông chiếc áo len trong tay, Lý Tuyết đứng lên, nhìn Adam từ trên xuống dưới, sau đó xoay người vào nhà, chỉ chốc lát sau đã đi ra, trên tay vác theo cây củi dày cả tấc.

“Cô... cô muốn làm gì a? A! Không được bạo lực gia đình! Oh~ Oh my God!” Xoa xoa cái mông bị đánh đau, Adam nở một nụ cười đắc ý. Con gái Trung Quốc thật sự rất đáng yêu, lúc tức giận lên thì nhìn y như búp bê – mặt nghiêm lại, ánh mắt trừng lớn, lại còn rất bạo lực nữa~~ Ấy da, đây là báu vật nha, cô gái như vậy biết đi đâu tìm cho được người thứ hai giống vậy đây, phải canh chừng cho tốt, không được để người khác đoạt đi mất!

Thế là từ nay về sau, cả khu phố đều biết Lý Tuyết có người bạn trai mắt xanh mũi lõ, vui vẻ thiện lương lại hay giúp đỡ người khác.

Mà mấy bà cô nguyên bản còn định giới thiệu con cháu trong nhà cho nàng cũng dần dần đánh mất cái ý niệm này trong đầu.

.

.

“Mập Mập, mau lại đây xem bóng đá nha! Là Tây Ban Nha với Argentina đó.”

“Nga, chờ ta một lát.” Mập Mập lưu lại chương trình học tiếng Anh trên máy rồi mới tắt vi tính, chạy ra phòng khách.

Sang năm cả hai sẽ cùng bay sang Mỹ, thế nhưng ngay cả những câu giao tiếp bằng tiếng Anh cơ bản nhất hẳn còn thấy lao lực, có đi cũng chắc chắn không thể thích ứng được cuộc sống bên đó.

“Mập Mập này, người nói xem đội nào sẽ thắng?”

“Không biết...” Ngồi xuống sofa cùng xem bóng đá với Tưởng Minh. Kì thật đối với việc cả chục người cùng đua nhau chạy khắp sân chỉ để giành một trái bóng, hẳn không thấy hứng thú.

“Người đoán thử xem?”

“Ờ thì... ta đoán là Tây Ban Nha.”

“Hừ, ta đoán là Argentina.”

Xem một hồi hai mí mắt Mập Mập bắt đầu đánh nhau, hẳn liền đơn giản gối đầu lên chân Tưởng Minh mà gật gù.

Tướng Minh sững sốt, chỉnh âm thanh TV xuống mức thấp nhất, lại với tay lấy cái điều khiển máy điều hoà tăng độ âm lên một chút.

Chăm chú quan sát Mập Mập, Tướng Minh vươn tay vuốt ve mái tóc đen thẫm của hắn. Thì ra là tóc Mập Mập dài ra, mà hắn lại lười và tiếc tiền đến salon cắt lại, chỉ đơn giản ra tiệm kêu người ta cắt ngắn, thành ra một cái đầu đinh luôn. Nhưng dù sao thì Mập Mập vẫn soái đến miến bàn, giờ lại nổi thêm vẻ nam tính đơn giản.

Có thể là sô pha quá nhỏ, Mập Mập ngủ không quá thoải mái. Cả người co quắp như con tôm, hai tay vòng qua eo Tướng Minh, còn mặt thì gắt gao chôn ở bộ vị trọng điểm của y.

Tướng Minh phát giác ra thì kinh hãi, mặt đỏ quạch, đến thở cũng không dám thở mạnh. Hít sâu vào, thở ra, lại hít vào thở ra, một lúc sau mới áp chế được dục hoả đang dâng lên cuộn cuộn. Ngẩng đầu nhìn lên thì TV thì trận đấu đã xong tự bao giờ. Cảm giác thất vọng không kéo đến, bởi y còn có thể xem chiếu lại mà.

Tắt TV, Tướng Minh cũng ngả người lên sô pha, nhắm mắt đi vào giấc mộng.

Ánh nắng ban mai chiếu len vào qua tấm rèm cửa, chiếu rọi hai thân ảnh còn đang say giấc. Đời này cứ như vậy đi, ai xa cách ai cũng không được.

— Hoàn —

65. Chương 65: Phiên Ngoại 1: Mục Kiền X Tề Thiên

“Ta thích người... Tuy rằng ta biết người là lão bản của ta, nhưng ta vẫn thích người...Người có thể cho rằng ta biến thái, thậm trí đuổi việc ta, nhưng ta vẫn muốn nói với người, ta rất thích người!”

Tề Thiên đứng trước cái gương trong WC luyện tập mấy lần...Đêm nay là đêm quan trọng nhất trong cuộc đời hắn! Bởi vì hắn sắp đến gặp lão bản Mục Kiền của hắn tổ tình!

Không sai, người kia là đàn ông, bản thân hắn cũng là đàn ông. Tề Thiên vốn không phải trời sinh là đồng tính luyến ái, nhưng cũng không xác định là dị tính luyến, bởi vì lớn đến như vậy hắn căn bản chưa từng nói qua chuyện yêu đương... Cảm tình đến muộn này khiến hắn không biết phải làm sao; lần đầu tên trông thấy lão bản của mình hắn đã bị mê hoặc thật sâu... Loại cảm giác bức thiết muốn cho đối phương biết tâm tình của mình của mình dằn vặt khiến hắn không cách nào làm việc bình thường được. Nếu không phải lấy nhầm văn kiện, thì lại photo nhầm bản ghi. Đối với một nhân viên mới như hắn mà nói, mỗi sai lầm nhỏ nhỏ như vậy đều là sai lầm trí mạng! Rất có khả năng sẽ bị đuổi việc...

Sau một thời gian dài suy nghĩ, Tề Thiên rút cuộc cố lấy hết dũng khí, nhất định phải thổ lộ với người kia, nếu như thành công... Có khả năng không? Nếu như thất bại, thì trực tiếp từ chức, như vậy ít ra sẽ tránh được ngày ngày sâu nào.

“Cốc, cốc, cốc...”

“Mời vào” thanh âm trầm thấp đầy từ tính khiến tâm Tề Thiên muốn căng cứng. Tay cầm tay nắm cửa, chỉ là đẩy ra thôi cũng thật khó khăn.

Mục Kiền ngẩng đầu, lông mày nhíu lại, người bên ngoài sao lại không vào?

Tề Thiên rút cục hạ quyết tâm, đi vào! Cùng là nam tử hán, cùng lắm thì ra đi thôi!

“Cái kia... Cái kia... Ta... Người...” Tề Thiên khần trương đến chẳng biết phải nói gì, lắp ba lắp bắp mãi vẫn chưa nói được nguyên cớ mình tới đây.

Mục Kiền tắt máy tính, đứng dậy, rời đi...

“A?!” Y cứ nhiên như vậy mà đi? Ngay cả bắt chuyện cũng không muốn? Tề Thiên nắm chặt tay, cắn môi, dùng sức đánh vào đầu mình “Ngu ngốc! Ngu ngốc! Ngu ngốc! Ngay cả dũng khí tỏ tình cũng không có! Người quả thực là đại ngu ngốc!” Bản thân vô cùng buồn bực, rõ ràng sắp được rồi, đã tập luyện nhiều lần như vậy, sao lại thành như thế này?

Mục Kiền đứng trước cửa thoáng nhìn mặt một cái, lại dân ra ngay, khước miệng hơi nhếch lên, xoay người ly khai.

“Tiểu Tề, báo cáo cuối năm chỉnh xong chưa?”

“Nga, chỉnh xong rồi.”

“Vậy mang đến phòng quản lý đi.”

“Àn...”

Tề Thiên sắp xếp lại báo cáo theo trình tự, rồi ôm lên lầu.

“Buổi tối? Chỗ cũ hả, ha hả, hồ đồ, cứ như vậy đi, bye.” Mục Kiền cúp điện thoại xem chừng tâm tình đặc biệt tốt, dựa vào ghế, xoay một vòng.

Tề Thiên đứng bên ngoài sững sốt nửa ngày mới tiến đến gõ cửa. Đặt văn kiện xuống bàn, đứng đợi.

“Lão bản... ta...thích...”

“Đi, lấy cho ta ly nước.”

“A?...Nga, được rồi.” Tề Thiên cầm cái ly đi lấy nước.

Mục Kiền giả vờ cầm báo cáo tùy tiện quay đi, nhưng ánh mắt lại đặt trên người Tề Thiên. Áo len nhỏ màu nâu, quần tây màu xám giản dị, bên dưới phối với một đôi giày thể thao, rất đơn giản lại tạo cảm giác thoải mái. Còn có vòng eo thon gọn...

“Nước của người.”

“Nga...A...” Tiếp nhận ly nước lại tùy tiện lật qua vài tờ. “Người ra ngoài trước đi.”

“Àn...” Tề Thiên lại một lần ra về thất bại, đầu đầy phiền muộn khiến hắn muốn đập đầu vào tường! Vì sao lần nào cũng thất bại! Tề Thiên người có phải đàn ông không! Không thành công liền muốn xả thân! Sợ cái gì? Y cũng không phải thú dữ hay nước lũ! Nhất định phải cho y biết người thích y! Người thích y!

“Linh linh linh...” cầm lấy di động, là mụ mụ, bắt đầu dĩ nhấc máy.

Buổi tối, trong quán bar đông người đến khác thường, đều là đến vui chơi phóng túng...

“Minh, các người tới trước?” Cởi áo khoác đặt lên sofa bên cạnh.

“Đúng vậy, người thế nào bây giờ mới tới? Chờ người đến nửa tiếng đồng hồ rồi.” Tưởng Minh hưng phấn kêu phục vụ mang rượu đến.

“Sắp đến cuối năm rồi, công việc tương đối nhiều, An Tập đâu?”

Tưởng Minh ngừng một chút, chỉ chỉ phía quầy bar. An Tập đang cầm ly rượu đùa giỡn với chuyên viên pha chế.

“Hắn ai cũng có thể tán tỉnh được à?”

“Ai biết...cả ngày chỉ biết tán tỉnh rồi làm tình như mèo đực.” Tưởng Minh bĩu môi, đưa ly rượu lên uống.

“Tiểu Khải, gần đây học hành thế nào?”

“Àn, cũng được, đến lễ mừng năm mới sẽ chuẩn bị làm luận án, đã chọn được người hướng dẫn rồi.” Trương Khải Khải cười cười, dựa sát lại gần Tưởng Minh thêm một chút. Tưởng Minh cũng thuận thế khoác vai hắn kéo vào lòng.

Tề Thiên uống rượu giải sầu, một chén lại một chén. Hôm nay thật khó chịu! Phi thường khó chịu! Bởi vì mụ mụ hắn gọi điện nói muốn hắn trở lại, làm việc trong công ty gia đình.

Phụ thân của Tề Thiên sở hữu một công ty, tuy rằng không tính là lớn, nhưng cũng không quá nhỏ, bọn họ có thể coi là doanh nghiệp lớn trong khu vực. Phụ thân Tề Thiên muốn hắn trở về từ từ thích ứng, dù ông không mấy tin tưởng khả năng của con trai mình, nhưng dù sao cũng là sản nghiệp gia tộc, truyền tới tay ngoại nhân làm sao tốt bằng người nhà mình. Để cho nhi tử bồi dưỡng dần dần, làm quen được thì sẽ tốt

thôi... Thế nhưng Tề Thiên căn bản là không muốn trở lại, hẳn với chuyện nội bộ công ty hoàn toàn không có hứng thú. Chí hướng không cao, mỗi ngày đi làm, đúng giờ tan ca là tốt rồi, nếu như bảo hẳn quản lý công ty, còn không lo bị mất sạch không còn một mảnh.

“Này, anh đẹp trai, có hứng thú uống một chén không? Một nam nhân ngoài hai mươi tuổi tới gần, nắm lấy tay Tề Thiên.

Bỏ tay nam nhân ra, nhú mày nói: “Người là ai?” Tề Thiên nháy mắt mấy cái, giọng hẳn hiện rõ sự ảm đạm, vậy cũng phí công.

“Ta là người yêu của người a.” Nam nhân ôm lấy Tề Thiên nhỏ giọng nói bên tai hẳn.

“Đáng ghét, tránh ra!” Mùi rượu xông vào mũi khiến Tề Thiên khó chịu. Dùng sức đẩy nam nhân ra. Khuôn mặt đỏ ửng, nhãn thần mê ly, làm nam nhân không thể không bị mê hoặc. Tiểu sơn dương, đêm nay đại gia muốn người!

Nửa ôm nửa kéo mang Tề Thiên ra cửa, Tề Thiên đã uống say căn bản không thể phân rõ phương hướng trong miệng liên tục lầm bầm “Buông, ta phải về nhà...” Rốt cục một chiếc xe taxi dừng lại, mở cửa xe, vừa định kéo Tề Thiên vào trong.

“Uy! Người buông hẳn ra!”

Nam nhân sửng sốt, vội vàng đem Tề Thiên kéo vào trong xe, giục tài xế mau lái đi.

Mục Kiền vừa thấy, nóng nảy, vội vàng chạy tới, đem cửa xe giật lại (siêu nhân?), túm lấy cổ áo nam nhân kéo ra.

“Người người người... Người muốn làm gì? !” Nhìn vẻ mặt muốn giết người của Mục Kiền, lại càng hoảng sợ, dù sao đi ra ngoài chơi là muốn tìm chút khoái nhạc a, thật không muốn gây ra chuyện gì ầm ĩ, chính là như vậy a.

“Người trên xe là người của ta.” Lạnh lùng nói xong liền bỏ qua hẳn, lên xe.

“Tài xế, nhà cũ của Mục gia.”

Lấy điện thoại di động ra “Uy, Minh, ta hơi khó chịu, cuối tuần sẽ đến phòng tập của người.” Cúp điện thoại. Tưởng Minh có chút phiền muộn nâng ly rượu, uống một hơi.

“Làm sao vậy?” Trương Khải Khải thấy sắc mặt Tưởng Minh không tốt lắm.

“A?... Nga không có việc gì, là Mục Kiền... thật mất hứng, hẳn cư nhiên về trước.”

“...Hắn về rồi...” Nói xong nhìn Tưởng Minh, cũng đưa ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Trên xe taxi, Tề Thiên hai má hồng như trái táo, Mục Kiền nhịn không được muốn nhéo một cái. Chết tiệt, cư nhiên một mình chạy đến nơi này ngoạn? Không sợ gặp chuyện không hay sao! Nếu hôm nay không có mình vừa vặn nhìn thấy, có khi nào con tiểu bạch dương này, sẽ bị đại hôi lang ăn tươi không!

Tề Thiên ngật ngật ngưỡng ngưỡng bị đưa đến Mục gia.

Mục Kiền ôm lấy Tề Thiên nhẹ nhàng đặt ở trên giường, vuốt mũi hẳn một cái rồi quay người đi ra ngoài.

Ngồi trong thư phòng, nhìn tài liệu trong tay, không khỏi mỉm cười, tốt nghiệp loại suất sắc đại học XX, tính cách thành thật nhu nhược, mà điểm quan trọng nhất là... cư nhiên chưa từng trải qua chuyện tình ái. Thực như tư liệu này viết a? Thực sự là... Nhớ lại cảm giác ôm hẳn vừa nãy, thân thể thật mềm mại, rất nhẹ. Ngủ chẳng khác một đứa trẻ.

Rón rén trở lại phòng ngủ, hẳn còn đang ngủ... Xoa nhẹ mái tóc loạn thất bát tao, kéo lại chăn. Đóng cửa hướng khách phòng đi tới (cái phòng dành cho khách nha)

Mặc dù chẳng phải là chính nhân quân tử gì cho cam, thế nhưng những chuyện lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn y tuyệt đối sẽ không làm.

Mục Kiền trước đây cũng có mấy người bạn giường, nhưng đều là để giải quyết vấn đề sinh lý khi cần. Y là một nam nhân khiết phích (ưa sạch sẽ), không thích bị người khác chạm vào.

Tề Thiên cũng hợp khẩu vị của y, không nóng vội, cũng sẽ không à ời như nữ nhân. Hay là cho hắn một cơ hội, cũng là cho mình một cơ hội...

Sáng hôm sau, Tề Thiên thức dậy mới phát hiện, mình cứ nhiên không phải đang ở nhà!! Ở trên một chiếc giường xa lạ, mặc một bộ y phục xa lạ... Còn có tiếng nước ào ào trong phòng tắm... Tề Thiên gấp đến muốn khóc. Tối qua uống mấy chén rượu, không nghĩ tới? Không nghĩ tới...

Y phục của mình đâu? Xốc chăn lên tìm, quần đâu?... Không tìm thấy. Vô lực ngồi dưới đất cắn môi, nước mắt từng giọt từng giọt bắt đầu rơi... Chết tiệt, đều tại mình, cứ nhiên chạy đến nơi đó, lúc này thì hay rồi!

Tiếng bước chân chậm rãi tới gần “Ngồi đây làm gì?”

“A?!...” Âm thanh quen thuộc, ngẩng đầu lên... Cứ nhiên nhìn thấy... Mục Kiền! Y cứ như vậy quần khăn tắm bước ra. Tóc vẫn còn ướt, bọt nước theo tóc chảy xuống, quét qua ngực, đến chỗ khăn tắm liền biến mất vào...

Tề Thiên nuốt một ngụm nước miếng,, cúi đầu, khuôn mặt bắt đầu nóng rực lên.

“Cái kia ta... Cái kia người... Cái kia...”

“Tối qua người uống say, không biết nhà người ở đâu, không thì cũng không nhọc công vác người về đây”

“A?”

Tối qua là Mục Kiền mang hắn về đây? Hắn nhớ rõ ràng là có một nam nhân xa lạ... sau đó lờ lờ kéo kéo mình... Cuối cùng? Chẳng lẽ là ảo giác?

“Quần áo trong phòng tắm, thay đi, ta lái xe đi làm, người đi cùng đi, vừa lúc cũng tiện đường.” Nói xong liền trở lại phòng ngủ, từ trong tủ lấy ra một bộ quần áo, chẳng kiêng kị gì Tề Thiên trong phòng cứ như vậy bắt đầu thay.

Tề Thiên len lén đưa mắt qua...liền đứng dậy chạy vội vào phòng tắm. Đóng cửa lại...Cáp! Trời ơi! Cứ nhiên nhìn thấy cơ thể của Mục Kiền! Cạc cạc cạc cạc dạt! (cái này cứ liên tưởng đến thở dốc là được) Quá hưng phấn mà! Cởi áo sơ mi rộng thùng thình trên người ra. Hón hử đi tắm, thay vào quần áo của chính mình.

Mục Kiền cười trộm, vừa rồi là y cố ý ở trước mặt Tề Thiên thay quần áo, không nghĩ tới hắn sẽ thành ra cái bộ dạng kia. Ngấm lại thực tức cười mà.

Tề Thiên thay xong y phục theo Mục Kiền đến cùng nhau ngồi xuống bên bàn ăn.

Hai phần bữa sáng. Tề Thiên cẩn cẩn dục dục cầm lấy hai chiếc đũa gấp đồ ăn. Tối hôm qua chỉ lo uống rượu, một chút đồ linh tinh cũng chưa có ăn, hiện tại đói muốn chết.

“Uống chút cháo.”

Mục Kiền múc một chén cháo đưa qua. Đây...bữa sáng này đều là do y nấu, bình thường y lười để mất, nhưng hôm nay nấu, cũng vì trong lòng có chút hứng thú.

“A. nga cảm ơn, ta tự làm được.” Bưng bát cháo lên húp một hơi. Cháo rất thơm, dạ dày cũng có cảm giác dần ấm áp, thoải mái hơn.

Ăn xong bữa sáng hai người cùng nhau lái xe đến công ty.

“Uy! Tiểu Tề”

“A, có chuyện gì?” Tề Thiên còn đang trong khoảnh khắc màu hồng vừa rồi lại bị đồng nghiệp vỗ, văn kiện liền rơi xuống mặt đất.

“Hắc hắc, ta hôm nay thấy người ngồi xe lão bản tới nga~ đưa tới tận đây, nói, tối hôm qua đã làm gì?”

“A?không...không có...” càng giải thích mặt càng đỏ lên, đồng nghiệp lại càng không tin.

“Ai nha, tiểu Tề, có gì đâu, thích lão bản thì có sao, ta ủng hộ hai người! Nhất định phải cưa đổ lão bản! Bóc lột hắn! Áp bách hắn! Biết không! Phải công phải công phải công!”

“Tiểu Vương, cầm lấy văn kiện này.”

“Nga biết rồi, phải công, nghe không?” Nói xong như tên thần kinh cười hề hề dời đi.

Tề Thiên nghe xong như bị lọt vào một tầng sương mù, cái gì công a công...Thực là một người kỳ quái...

Buổi chiều tan tầm.

“Tề Thiên, người lưu lại, những người khác có thể về trước.” Nghe quản lý tuyên bố xong, mọi người nhảy dựng lên lục tục ra về. Tề Thiên cảm thấy thật kỳ quái, sao mình lại phải ở lại? Quản lý cũng nhún nhún vai biểu thị hắn không biết.

Qua một giờ, Tề Thiên buồn chán ngồi chơi bài trên máy tính.

“Đi thôi...”

“A?!” Đột nhiên bị gọi một tiếng lại càng hoảng sợ. Ngẩng đầu lên cư nhiên nhìn thấy Mục Kiền...”Đi làm gì?

“Ta mời người ăn.” Nói xong liền đi trước. Tề Thiên lập tức tắt máy tính đuổi theo phía sau.

Ngồi trên xe, Tề Thiên nghĩ thế nào cũng không ra vì sao lão bản lại mời hắn ăn... Chẳng lẽ là Hồng Môn Yến? Bị chính suy đoán của mình dọa đến nhảy dựng. Làm cái gì a!

“Tề Thiên.”

“Ân?” Xoay người qua nhìn người đang chuyên chú lái xe.

“Chúng ta hẹn hò đi.”

“Nga... A? ! Người người người người... Người nói cái gì?”

“Kets

~~” Y dừng xe lại. Đỗ ngay ven đường. Đầu Tề Thiên đập mạnh vào cửa kính.

“Ta nói chúng ta hẹn hò..., người không sao chứ.”

“Đau quá...” Tề Thiên vừa kêu vừa xoa đầu. Không cài dây an toàn, đúng là không tốt. Mục Kiền vươn tay qua, bấm vào tay Tề Thiên, xoa xoa quanh đầu hắn.

Tề Thiên cảm thấy mình như đang bị ảo giác... Đầu bị đụng đến phát ngốc rồi.

“Vẫn còn đau sao?” Mục Kiền nhíu mày nhìn hắn chờ người ra. Hài tử này làm sao vậy.

“Ta thích người!” không biết mình nói sai ở đâu, Tề Thiên thuận miệng đem câu này nói ra.

“Ta biết.” Mục Kiền nhàn nhạt mỉm cười, khoe miệng vẽ thành một độ cong tuyệt đẹp.

Y biết?... Y làm sao mà biết được? Chẳng lẽ thái độ của hắn lại biểu hiện lỗ liễu đến vậy?! Không có khả năng a, chính hắn cho đến bây giờ vẫn luôn che dấu... như thế nào lại.

Mục Kiền nhớ lại một tuần trước, trong một nhà vệ sinh nào đó, một người đàn ông kiên nhẫn đứng trước gương nói ra câu kia “Ta thích người... mặc dù ta biết người là lão bản của ta, nhưng ta vẫn thích người...Người có thể nói ta biến thái, có thể đuổi việc ta, nhưng ta vẫn muốn nói với người, ta rất thích người!”

Nghe xong nhiều lần như vậy, nếu còn không biết người người nói thích là ta, ta đây không phải thành thẳng ngu sao?

Đương nhiên Mục Kiền sẽ không nói cho hắn biết bí mật này. Tự mình biết là được rồi.

Cúi xuống ngậm lấy cánh hoa non mịn, vươn đầu lưỡi vẽ bên ngoài.

Người nào đó còn đang chờ ra...

Không hài lòng với sự không phối hợp của hắn, Mục Kiền cắn nhẹ môi hắn một chút.

“Ân...” Hé miệng. Thuận lợi xâm nhập vào trong khoang miệng hắn. Quán quýt lấy đầu lưỡi hắn cùng nhau vũ lộng. Tề Thiên nhắm mắt lại, ôm lấy Mục Kiền, điều này thực sự khiến hắn kinh ngạc. Hắn hiện tại là đang nằm mơ sao?

Lời tác giả: Hắc hắc, miệng Tiểu Thiên rất là đáng yêu nga... Mua hahahahaha

66. Chương 66: Phiên Ngoại 2: An Tập X Tiêu Kỳ

“Anh đẹp trai, uống một chén đi.” An Tập cười hèn hạ nâng chén huyết sa đưa qua.

“Xin lỗi đang trong thời gian công tác tôi không thể uống rượu... Nhưng uống lúc tan tầm thì, không thành vấn đề.” Tiêu Kỳ ngăn chén rượu, tiếp tục phối rượu. Trong lòng không được tự nhiên, nam nhân này đã mời rượu hắn liên tục vài ngày rồi, nếu không thì nhất định sẽ ghé vào quầy bar nhìn hắn phối rượu, nói không nên lưỡi là cảm giác gì. Quán bar này không hoàn toàn là gaybar, cũng có phụ nữ thường lui tới, đương nhiên gay cũng không ít, nhưng Tiêu Kỳ thực sự là bị một tên gay dây dưa.

An Tập nhún nhún vai, mỗi lần đều từ chối như vậy, sau đó lại mượn cớ thay quần áo, len lén trốn mất. Lẽ nào mị lực của mình chưa đủ? Quay đầu nhìn về phía một chàng thanh niên, cười quyến rũ một cái. Thanh niên kia lập tức cầm ly rượu tiến lại đây... An Tập bắt đầu tiếp tục uống rượu, xem ra cái chính không phải anh không đủ mị lực, mà là người này căn bản không tiếp nhận tín hiệu anh phóng ra.

Uống hết một ly Maracujitan. Đơn giản ghé vào quầy bar bắt đầu ngủ. Tối hôm qua An Tập cùng bọn họ nháo tới hơn 3h sáng, hôm nay lại chạy tới Clubbing, khổn muốn chết.

“Uy, tỉnh tỉnh, không phải nói muốn uống rượu sao, đi thôi.” Tiêu Kỳ đã thay y phục, một thân y phục gọn gàng, để lộ dáng người đặc biệt thon dài.

“Ân?... Nga, người không chạy? Ha hả đi thôi.” An Tập vô cùng hưng phấn, không nghĩ tới hôm nay cậu cư nhiên không có len lén chạy mất, còn tưởng rằng cậu sẽ như mọi khi.

Bởi vì Tiêu Kỳ tan ca lúc 2h sáng, hầu hết quán bar đều đã đóng cửa, tìm hơn nửa ngày, rốt cục tìm được Blue, là một bargay, Tiêu Kỳ đương nhiên không biết, An Tập lại trộm cười, quán bar này chính là nơi hắn thường hay đến, mấy thằng bé bên trong thực sự rất ngon miệng...

Bước vào, cảm giác của Tiêu Kỳ hoàn toàn không sai, chỉ ít cách bài trí bên trong khá hợp với sở thích của cậu. Trần nhà màu lam thẫm, quầy bar cùng màu, phía trên treo đèn thủy tinh màu lam, cả quán bar đều phỉm một màu xanh lam, rất phù hợp với tên gọi.

Hai người đến bàn gần nhất ngồi xuống, gọi hai ly Margaret màu lam, loại này cũng chính là rượu cực phẩm làm nên tên tuổi cho nơi này, vị lạnh giá, làm cho cơ thể và tinh thần thư sướng.

Tiêu Kỳ nhấp một chút, mùi vị so với lúc mình phối không giống nhau, dường như ngon hơn của mình phối, hương rượu nồng hơn, do lượng tequila sao? Nhưng vị chanh cũng không bị nhạt đi, xem ra trình độ mình còn thua xa người ta.

“Uy, người là Tiêu Kỳ phải không, người còn không biết tên ta.”

Tiêu Kỳ sững sốt “Tên người là gì?”

“An Tập, An của an ổn, tập của xe tập.” (không hiểu nổi cái chữ tập của anh luôn)

“Phốc...” Tiêu Kỳ nhịn không được phun ra một ngụm rượu, cư nhiên có người tự giới thiệu mình như thế sao.

Hai người uống hết ly này đến ly khác, thẳng đến khi Blue đóng cửa, phải ra ngoài.

An Tập gặp được đối thủ ngang cơ, trước đây hắn cùng Tưởng Minh và Mục Kiền uống rượu, tửu lượng hắn tốt nhất, vốn hôm nay muốn chúc say Tiêu Kỳ, mang về nhà, sau đó phát sinh chuyện gì... không cần nghĩ tới nữa.

“Hắc hắc hắc hắc...”

“Nhà người ở đâu?”

“Hắc hắc hắc hắc...”

“Người không định về nhà à?”

“Hắc hắc hắc hắc...”

“Ta vứt người lại đây nhé.” Tiêu Kỳ nhìn khắp nơi, không có ai, đỡ An Tịch đặt ở ghế dài ven đường.

“Người ở đây tỉnh rượu, rồi tự mình về nhà.”

“Hắc hắc hắc hắc...”

An Tịch giống như một tên thiếu năng, mặt đỏ hồng, hai mắt ngập nước, nhìn Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ suy nghĩ nửa ngày, đẩy An Tịch ra, đi về nhà. Đi một hồi, cảm thấy có chút lo lắng... Lại do dự nửa ngày (thể là hết một ngày r zai ạ), hắn đã uống say rồi, như vậy có gặp nguy hiểm không... Thôi coi như giả làm người tốt, mang hắn về nhà một đêm vậy? Không nên bỏ hắn ở đây...

Suy nghĩ một hồi, quyết định, quay lại, người trên ghế đâu rồi?!!! Uống thành như vậy còn chạy đi đâu? Tìm tới tìm lui chung quanh, trên mặt đất có một chiếc áo khoác... áo jacket mà xám tro, không sai, chính là chiếc An Tịch đã mặc.

Người đâu? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ, càng nghĩ càng lo sợ, lập tức bắt đầu tìm kiếm. Con hẻm nhỏ đang xa.

“Ô ô ô ô, buông, con bà người... A, cấp...”

Tiêu Kỳ sửng sốt! Hình như là thanh âm của người kia! Vội vã chạy tới, chỉ thấy y phục của An Tịch bị một lão nhân hèn hạ xé mở, làn da trắng nõn lộ ra ngoài ánh sáng. Kích thích khiến Tiêu Kỳ run lên. Lập tức phản hận một cước đạp bay lão nhân hèn hạ trên người An Tịch, kéo hắn dậy, giúp hắn chỉnh lại y phục, thở dài, “Đi thôi.”

An Tịch cứ nhiên đang ngủ! Kháo! Lão tử không nên tâm huyết dâng trào gọi hắn đi uống rượu! Bày ỗ cho hắn ăn rồi còn phải đi đổ vỏ (chém!)...

Mất sức chín trâu hai hổ, rốt cục mang được hắn về nhà mình, phòng trọ của Tiêu Kỳ, một phòng một sảnh một chiếc giường đơn, ngay cả sofa cũng không có.

Mang An Tịch vào bên trong, thay áo ngủ cho hắn, rồi bỏ lên giường ngủ ở ngoài.

Cậu cũng không định nằm đất ngủ, nền xi măng lạnh muốn chết a... Hai người chen chúc trên chiếc giường đơn. Hình như nhớ lại thời học sinh, mấy người chen nhau trên một cái giường, ha ha, Tiêu Kỳ tắt đèn không suy nghĩ gì nữa, ngủ.

An Tịch ngủ thẳng đến nửa đêm thì mắc tiểu mà tỉnh dậy. Ngồi dậy, kinh hách đến nhảy dựng, cái gì đây? Bên cạnh có người?! An Tịch nằm úp sấp xuống tỉ mỉ ngẫm lại một chút... Cứ nhiên là Tiêu Kỳ!! Ha ha ha ha, trời giúp ta, cứ nhiên ngủ cùng một chỗ lâu như vậy...

Cẩn cẩn dục dục bò xuống giường, tìm WC, giải quyết xong, lại lạng lẽ bò lên giường.

Kỳ thực lúc này Tiêu Kỳ đã tỉnh, nằm ở mép giường, người nằm bên động một cái, tự nhiên sẽ cảm giác được. Nhắm mắt lại, giả vờ ngủ.

Sau khi bò lên giường, cởi áo ra, cởi trần, tiến vào ổ chăn, chậm rãi nhích tới gần Tiêu Kỳ, nghiêng người, vươn tay qua thắt lưng cậu, ôm lấy. Đầu đặt trên ngực Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ cả kinh nổi hết cả da gà...Hắn đang là gì? Chết tiệt, muốn ăn đậu hũ của mình! Nếu như tay còn lộn xộn... Tuyệt đối đuổi hắn ra ngoài!

Nhưng An Tịch lại không hề nhúc nhích thêm, cứ như vậy an ổn ngủ...

Ách? Chỉ như vậy?... Tiêu Kỳ quay đầu sang xác nhận An Tịch đã ngủ. Kéo kéo chăn, vẫn ngủ ngon lành.

Ngày hôm sau, An Tạt tỉnh lại, nhìn người bên cạnh còn đang ngủ. Mỉn cười, cúi đầu hôn lên môi cậu, đứng dậy bước xuống đất, mở tủ lạnh, ha ha rất nhiều thứ a. Làm món sủ trường, trứng chiên.

Tùy tiện hâm lại một chút cơm, đặt trong nồi, bên cạnh lưu lại một mảnh giấy, len lén rời đi.

“Lạch cạch” cửa đóng lại.

Tiêu Kỳ mở mắt... đưa tay sờ sờ môi mình, chết tiệt! Cư nhiên hôn trộm ta, hừ hừ. Đứng dậy mặc quần áo, tới phòng tắm đánh răng. Di? Trên bàn có tờ giấy?

“Ăn ngon nhớ, đêm qua cảm ơn người, ngủ rất thoải mái...”

Kiss.”

Tiêu Kỳ vò tờ giấy trong tay, cắn chặt bàn trái, khuôn mặt đỏ lên một cách đáng ngờ. Đừng để ta trong thấy người nữa, nếu không coi như người xong rồi. Tờ giấy bị xé nát bầy, theo gió phiêu tán...

An Tạt mang bộ dáng con đường vinh quang rộng mở trở về nhà, đã quên nói. Nhà An Tạt là khu nhà cao cấp cách nhà trọ của Tiêu Kỳ không đến 200m.

“Sao vậy Tiểu Tạt, nhật được tiền à? Vui vẻ một đêm, đến cả miệng cũng không ngậm lại được rồi?” Tưởng Minh đi tới giả vờ nhìn mồm hân.

“Phi, vừa đi chơi về.” An Tạt nghĩ tới cảm giác tươi đẹp đêm qua, quả thực quá tuyệt diệu ~ a ha ha ha ha, tuy rằng cuối cùng không có làm gì cả, nhưng... cảm giác ôm mỹ nhân, hay cho một chữ sướng a!

“Tưởng Minh, công nhớ bartender quán MAHE không?”

“Nga, nhớ, là người lần trước bị người đùa giỡn, làm sao vậy?”

“... cái kia, ta... muốn theo đuổi hân.”

“Hả?... Người không đùa đấy chứ, loại người ở những nơi như vậy có thể không va chạm tốt nhất đừng chạm, còn có không nên đùa quá hóa thật, cẩn thận ngay cả tro cốt cũng không còn đâu.”

“Kháo, người đừng khinh người quá, thật vất vả mới coi trọng một người, người cư nhiên nói như vậy.” Nhìn đồng hồ, mới 4 rưỡi, thời gian a thời gian, sao người trôi chậm quá vậy? Quán bar 6h tối mới mở cửa, An Tạt chuẩn bị hôm nay đến sớm một chút, hảo xem cậu... Nhớ tối tối qua, ôm thất lưng cậu, rất nhỏ a... Hắc hắc.

“Uy Tưởng Minh hôm nay không tới à?”

“Haha, mình người đi thôi, ta cũng không muốn làm bóng đèn.” Kỳ thực đêm nay còn có việc khác, Mục Kiên mời hân cùng Trương Khải Khải đến nhà ăn sủ cảo. Mục Kiên làm sủ cảo là tuyệt nhất a, dù hân rất lưỡi, nhưng ăn xong lại không thể quên được.

“Hắc, chúng ta tới rồi, sủ cảo gói xong chưa?” Tưởng Minh cùng Trương Khải Khải cao hứng bừng bừng tiến đến.

“Nga, chưa gói, chờ các người đến chúng ta cùng gói.”

“Ân, được...ê? Ai vậy?”

Tề Thiên từ trong WC đi ra, rửa tay “Người là Tưởng Minh sao, xin chào ta là Tề Thiên, là...”

“Bạn trai ta.” Mục Kiên đi tới, ôm Tề Thiên, thân mật vuốt tóc y “Ta dạy người làm sủ cảo.”

“Ân được”

“Ha ha... Mục Kiên, người có bạn trai từ khi nào, sao không nói cho mọi người một tiếng? Thật nhỏ mọn, che dấu mãi.” Tưởng Minh vỗ Mục Kiên một cái, lại vội vàng nghiêm túc trở lại, ái ngại biểu tình cứng ngắc của người kia.

“Này, Ta không gói đâu.” Trương Khải Khải nắm bột mì đực mặt ra.

“Ta cũng không...” Tưởng Minh đồng dạng bỏ nắm bột, hai người người nhìn ta ta nhìn người, chẳng biết làm thế nào.

“Tè eeeee

Tè eeeee

~ tè eeeeeeee, ta đi nghe điện thoại.” Tưởng Minh cầm lấy điện thoại ra ngoài lan can.

“Tiểu Tạp, làm sao vậy?”

“Tưởng Minh, cùng ta đi uống rượu...”

“A?” Xảy ra chuyện gì?”

“Ô ô ô... ta thất tình rồi...”

“Đáng đời, quán nào?”

“Blue.”

Tưởng Minh cúp máy. “Xin lỗi, ta có việc phải đi trước, các người hảo hảo ăn nha, không cần chờ ta.” nói xong xoay người chuẩn bị dời đi.

“Minh, người muốn đi đâu?” Trương Khải Khải vội vã chạy theo.

“Ách, An Tạp có việc tìm ta, người ở lại đây ăn, xong thì về trước đi.”

“Nga...” Tưởng Minh nói xong liền ly khai. Trương Khải Khải sững sờ nhìn cánh cửa đóng trước mắt.

“Tiểu Khải, lại đây, ta dạy người làm sủi cảo.”

“Nga, hảo...”

Bắt xe tới Blue, thấy An Tạp một mình ngồi uống rượu.

“Uy, người không sao chứ.”

“Tiểu Minh, Minh Minh ~ A Minh...” An Tạp một bộ dáng khóc không ra nước mắt túm lấy tay Tưởng Minh, chùi nước mắt nước mũi.

“Uy, ta kháo... Người có thể đừng như vậy hay không? Đây là làm sao vậy?”

“Là tiểu thẳng nam kia! Người biết không? Hắn không phải đồng tính ~ ta phải làm thế nào đây a!”

“Tiểu thẳng nam?”

“Chính là bartender kia a, rất cao rất tuấn tú đó.”

“Vậy tổ tình đi a, dùng khí của người để đâu rồi? Sức chiến đấu của người đâu? Tiểu vũ trụ của người đâu? (cái tiểu vũ trụ này ta hem hiểu bạn nào biết giúp dùm ha) Bạo phát hết đi, ta đau đầu về nhà trước.”

“Minh, người không thể vứt bỏ ta như vậy, oa oa oa oa ~ Minh...” mặc dù An Tạp lần nữa đau khổ cầu xin, Tưởng Minh vẫn bỏ về, nằm trên giường suy nghĩ sự việc xảy ra ngày hôm nay.

“Người là Tưởng Minh a, xin chào ta là Tề Thiên, là... bạn...” “Bạn trai ta” thở dài, Mục Kiền nhìn vô cùng nghiêm túc, trước đó, hắn chưa bao giờ thừa nhận bất kỳ người bạn trai nào, thế nhưng ngày hôm nay...

An Tạp vẫn ngồi ở đó mà xót xa, hôm nay hắn tới quán rượu rất sớm, vốn định gặp lại Tiêu Kỳ, hai người lại hòa hợp **, tái ... ra ngoài cùng uống chén rượu...sau đó. Thế nhưng hắn cứ nhiên thấy, Tiêu Kỳ cùng một nữ nhân khác nắm tay! Nắm tay a! Có bao nhiêu không thuần khiết! Xem ra cậu ta căn bản là không thích mình, đều là mình tự mình đa tình.

Ghé vào trên bàn, lẽ nào tâm mình thực sự không được hồi đáp? Phải cùng mình chơi đùa một thời gian, gia hỏa này mới biết thế nào là nghiêm túc? Chết tiệt!

Khí trời hôm nay tương đối xấu, vì vậy MAHE đóng cửa rất sớm. Tiêu Kỳ có thói quen sinh hoạt ban đêm, về sớm cũng rất buồn chán, đơn giản một mình đi đến quán bar Blue kia uống rượu, đâu phải nơi nào cũng

phối được hương vị đặc biệt như vậy, chính cậu cũng hiểu có một loại quy tắc bất di bất dịch mỗi người khác nhau không thể phối ra hương vị giống nhau. Bởi vậy càng hiểu rõ lý do loại thức uống này được yêu thích đến vậy.

Đi vào tùy tiện tìm một chỗ ngồi, gọi một ly Mandala đen. Đây là loại rượu tương đối mạnh, uống vào sẽ làm cả người phát nhiệt.

Tinh tế nhấp một ngụm, vì sao từ bên trong toát ra một tia mát lạnh? Rất... đặc biệt. Được rồi tên ngu ngốc kia hôm nay sao còn chưa tới? Hay bị mình từ chối nên bỏ cuộc rồi? Nhưng loại người mặt dày như hắn, hắn sẽ không dễ dàng như vậy.

Uống xong ly rượu định tính tiền rồi đi, bỗng nhiên, thấy bên trong, có một thân ảnh rất quen thuộc, đi qua đó... Cư nhiên chính là tên ngu ngốc kia? Thế nào lại chạy đến đây uống rượu? Lại còn uống say đến không biết trời đất gì.

“Ừ, tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh, uống thành như vậy?”

An Tịch mơ mơ màng màng bị nâng dậy. Đầu choáng váng tựa như không còn là của chính mình nữa, mọi thứ xung quanh đều xoay tròn.

“Ừ, Con mẹ ngươi, đêm nay cậu ấy là của ta!”

Thanh âm phía sau đột nhiên vang lên dọa Tiêu Kỳ nhảy dựng, buông An Tịch ra, đi tới trước mặt nam nhân “Ngươi! Nói! Cái! Gì!”

“... Vậy ngươi cứ chơi đi... Ta không tranh với ngươi là được, hạnh! Cẩn thận chơi ra bệnh!” Nói xong nam nhân cầm y phục nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Tiêu Kỳ sững sờ ở đó, câu hắn vừa nói là có ý tứ gì? Cẩn thận đừng đùa ra bệnh...? Lẽ nào An Tịch... Là loại người này?! Bất quá thế nào cũng không giống a, tuy rằng lớn lên rất... quyến rũ, thế nhưng...

Tắm rửa xong, mặc một cái boxer chui vào chăn, tùy tiện đẩy An Tịch vào bên trong, y phục cũng đã thay, chăn cũng không có được (hem hiểu)

Tiêu Kỳ trong lòng cân nhắc những lời nam nhân kia nói, lẽ nào hắn thực sự là loại người kia?

Cũng như lần trước, đúng nửa đêm An Tịch tỉnh lại... Nhìn bốn phía, khung cảnh quen thuộc, bên cạnh, con người quen thuộc... Xong rồi, lẽ nào hắn vượt qua rồi?! Lại nhớ đến đêm qua? Bất quá hình như có chỗ nào không đúng, y phục mình mặc không phải bộ ngay hôm qua.

Cẩn cẩn dục dục đứng dậy đi đến WC, khi trở lại nhẹ nhàng cởi quần áo tiến vào chăn, bàn tay vươn qua... Cái gì? Bóng loáng nhẵn nhụi! Cư nhiên không mặc quần áo!

An Tịch có điểm nhiệt huyết sôi trào, tới gần thêm một chút, ôm lấy Tiêu Kỳ, nhiệt độ cơ thể hai người chênh lệch rất lớn, ngủ cùng một chỗ, An Tịch hưng phấn cùng nhớ nhung đến muốn hét chói tai.

Đưa đầu qua, đang tới gần miệng Tiêu Kỳ thì...

“Ngươi muốn làm gì?!”

“A! Ngươi không ngủ a...” An Tịch bị dọa nhảy dựng, có tật giật mình vội xoay người, dán chặt lên tường.

Tiêu Kỳ tới gần An Tịch, ngực dính sát vào lưng hắn, môi đưa tới bên tai An Tịch “Ha ha, nói đi, đến tội cùng ngươi muốn làm gì?”

An Tịch bị khơi mào dục hỏa, tim bắt đầu đập loạn nhịp. “A, ha ha... Ha ha, không có gì a...”

“Ngươi là gay, còn... còn chuyên bán thân phải không?”

“Ngươi nói cái gì!” An Tịch mạnh mẽ xoay người, làm Tiêu Kỳ giật nảy.

“Chẳng lẽ không đúng? Cái thứ chuyên dành cho đàn ông đùa bỡn?” Tiêu Kỳ lơ đãng cười rộ lên chế nhạo.

“Ha ha ha...” An Tịch, không cảm thấy tức giận, hắn chỉ cảm thấy buồn cười, cư nhiên đem hắn tưởng tượng thành...? Ha ha, ngạo thật hay, thật có sức tưởng tượng.

“Ha ha ha, đúng vậy... Tà là người như vậy, làm sao, người tới ngoạn ta a?” An Táp cười hề tiện, ôm Tiêu Kỳ, ngực ma sát vào ngực cậu.

Tiêu Kỳ sửng sốt, không nghĩ tới hắn sẽ thừa nhận như vậy, ‘Pa!’ “Uy! Người định làm gì!” Bị một cước đạp xuống đất, An Táp bưng cái móng đau nhức, há miệng.

“Cút đi!” Chẳng biết vì sao, Ngực Tiêu Kỳ nổi lên một cổ hỏa khí, nhất là khi nghe hắn nói, đúng vậy, chính là câu nói kia, quả thực khiến cậu muốn đánh chết kẻ trước mắt!

An Táp nhún vai, nhặt lại y phục của mình rồi ly khai.

Đi trên đường lớn, cả người phát lạnh, cậu ấy như thế nào lại cho rằng mình là loại người kia? Ngẫm lại thật tức cười, mình không thiếu tiền, càng không bị coi thường, tại sao lại luân lạc (lưu lạc; suy bại; suy đồi; trầm luân) đến như vậy? Thật không có đầu óc.

An Táp vừa đi, Tiêu Kỳ cũng cảm thấy chính mình dường như có chút quá đáng, tại quán bar gặp người như vậy một lúc lâu, loại người kia cũng không phải chưa từng gặp qua, cùng An Táp cách biệt một trời một vực, như thế nào lại hiểu lầm hắn, hắn hẳn là kẻ rất có tiền, làm loại nghề nghiệp kia lại càng là chuyện không thể tin a! Còn có những bằng hữu của hắn, nếu không phải lão bản công ty cũng phải là chức nghiệp gì đó tương tự... Minh thật khờ, nghe hắn nói như vậy liền không khống chế được bản thân, vì sao...

Hôm nay hắn chưa có tới, hẳn là sinh khí rồi, mình nói hắn như vậy, nửa đêm còn đuổi hắn ra ngoài... Hắn mà không giận mới là có chuyện nha, hanh! vốn là tâm mình bị hắn quấy rối!

Ngày hôm sau, Tiêu Kỳ mang tâm trạng buồn chán mà phối rượu, nhìn đám người ồn ào, không hiểu sao sinh ra chút phiền táo, ngẩng đầu xem cũng đã là 11h đêm, còn mấy tiếng nữa sẽ tan ca, về nhà rồi thì sao? Lại xem TV, nghe nhạc? Vì sao gần đây thường có cảm giác buồn chán.

“Tiểu Táp, người... chuyện của mẫu thân người xong xuôi rồi?”

“Àn...” An Táp lẳng lặng ngồi trên sofa, vùng lưng mảy nhăn tít, vẻ mặt thống khổ không cần nói cũng biết.

Tướng Minh đi tới, vỗ vỗ hắn, loại bi thương này, vô pháp dùng ngôn ngữ xoa dịu... “Đêm nay chúng ta đi uống rượu đi.”

“Àn...”

Ba mẹ An Táp cũng ở Mỹ, cùng nhà Tướng Minh không xa nhau mấy. Vài hôm trước An Táp đột nhiên nhận được tin bệnh tim của mẫu thân tái phát, lập tức quay về Mỹ, đáng tiếc vẫn không thấy được mặt mẫu thân lần cuối... Ngực có cảm giác cực kỳ khó chịu. Nhiều năm như vậy, về nước dốc sức làm việc, lo là chăm lo phụ mẫu, đợi được mất thì, mới biết được có bao nhiêu hối hận. Tại sao bình thường không quay về thăm bọn họ, chỉ là gọi điện thoại thôi cũng tốt a...

Quán bar vẫn ồn ào như trước, An Táp một chén lại một chén uống không ngừng... Tướng Minh không đếm xỉa đến hắn, cũng liu lợu uống.

“Tướng Minh... Sau này nên thường xuyên quay về Mỹ thăm hai bác biết không?”

“Àn... Người cũng đừng quá khó khăn, cái gì nên tới ắt sẽ tới, muốn tránh cũng không được.”

“Những... cái này ta đều minh bạch, ngực khó chịu, hối hận... Cứ nhiên ngay cả nhìn mặt lần cuối cũng không thể thấy... cha ta nói, bà lúc trước khi ra đi vẫn nhắc đi nhắc lại Tiểu Táp vì sao lại vô lương tâm như thế, cũng không quay về gặp ta... Tà, ta thực sự... không có biện pháp tha thứ chính mình... bà thân thể không khỏe... vậy mà tới 3 năm không quay về thăm bà... Ta thực sự là hỗn đản! Đại hỗn đản!” An Táp bị thống rũ đầu xuống, đưa rượu lên mà tu ừng ực.

Tướng Minh trầm mặc, hắn đã bao lâu rồi không có trở về? Sắp tới chọn một ngày trở về thăm thôi.

An Táp vừa vào, Tiêu Kỳ đã nhìn thấy hắn xuất hiện cùng một nam nhân, người này cậu biết, là chủ CLB thể hình. Hai người chưa nói lời nào, liền gọi một đồng rượu mạnh... Làm gì đây? Mượn rượu tiêu sầu?

Uống đến cuối cùng, hai người ngay cả khí lực cầm chén cũng không còn.

An Tạt trống bàn lão đảo đứng lên, hướng WC đi đến... Mỗi một bước, Tiêu Kỳ đều kinh hồn bạt vía theo sau, sợ hãi không cẩn thận đụng vào bàn người khác.

Cuối cùng đơn giản đỡ hẳn chạy tới WC.

Tiến vào trong WC... đợi nửa ngày, thế nào không có tiếng nào? Mở cửa, An Tạt đang cố gắng cởi thắt lưng. Tiêu Kỳ bất đắc dĩ đi tới giúp đỡ.

Sau khi cởi xong, An Tạt hướng cậu mê man cười, móc ra kê kê bắt đầu xuy xuy... (xi tè ề)

Tiêu Kỳ sững sốt, mắt liếc một cái, quay đầu, chỉ chốc lát An Tạt hoàn toàn giải quyết xong, khóa quần cũng không buồn kéo...

Đỡ lấy hẳn, giúp hẳn kéo khóa quần, thắt lại đai lưng, người kia cứ như vậy mà ghé vào vai cậu ngủ.

Thở dài mang hẳn trở lại chỗ ngồi ban nãy... Hơ? Bạn hẳn đâu? Kéo một nhân viên phục vụ lại hỏi, nguyên lai hẳn đã được bạn trai đón đi. Ôi chào~ được rồi, khổ thân thằng bé, người bị người ta bỏ rơi, ta đành hảo tâm đem người nhặt về nhà...

Hôm nay xin về sớm, đem An Tạt về nhà, đặt trên giường, lần này là lần thứ mấy cậu thở dài rồi? Thở dài, như vậy sau này mình liệu có bị hẳn truyền nhiễm thành gay? Chán chết! Chết tiệt mình đang suy nghĩ cái gì?

Lời editor: Ta đến phát điên với cái PN này mất!!!

67. Chương 67: Phiên Ngoại 3: Tạ Cường X Trương Khải Khải

“Sắp tới ta định quay về Mỹ, khi nào có thời gian sẽ trở lại gặp người.” Tạ Cường cà lơ phát phơ nhả một ngụm khói, về mặt bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Thật sự định buông tay như thế, sẽ không hối hận?” Tưởng Minh ngồi trên ghế giám đốc, hôm nay Mập Mập nói phải ra ngoài tìm việc làm, cũng không biết liệu có tìm được hay không.

“Minh, kỳ thực có đôi khi ta ao ước được như người, có một người yêu thật đơn thuần, Tiểu Khải Khải mà có một nửa sự đơn thuần của Mập Mập, có lẽ cũng không đến cỡ sự ngày hôm nay.”

“Kháo, người mới đơn thuần.”

“Oh, còn học được bệnh vực nhau nữa.”

“Phi phi~”

Tạ Cường rụi tắt điều thuốc, phúi tàn thuốc trên quần, “Bảo trọng, sau này gặp lại.”

“Ha ha, người cút đi.”

Tạ Cường đi, hôm sau lên máy bay. Trước khi lên máy bay, quay đầu nhìn lại nơi sắp phải ly khai, sẽ có ngày trở về chứ? Sẽ không sao... không sao...

“Ngài hiện tại nếu không nhập viện điều trị, bệnh tình sẽ ngày càng nghiêm trọng.” Bác sĩ đẩy đẩy kính mắt, nhìn nam nhân gầy như que củi trước mặt, trong lòng mơ hồ một chút đồng tình. Những bệnh nhân mắc loại bệnh này, phải có người nhà, gia đình bệnh nhân hỗ trợ điều trị, khả năng phục hồi khá lớn.

Trương Khải Khải lắc đầu “Tiếp tục kê thuốc cho ta là được rồi, cái khác không cần...”

Bác sĩ bất đắc dĩ, bệnh nhân không chịu phối hợp điều trị, chính là cũng không có cách nào.

Lúc trở về, trong tay nắm một lọ thuốc nhỏ. Một mối, ngồi ở bồn hoa bên cạnh, lắc lắc lọ thuốc, phát ra những tiếng lanh canh lanh canh. Ánh mặt trời thật ấm áp, chiếu lên thân thể lười biếng của hẳn, muốn ngủ một giấc. Không muốn về nhà, nơi lạnh lẽo, chỉ có một mình, người kia chẳng mang theo thứ gì, mỗi tối ôm lấy y phục, rất ấm áp, dường như lại được ôm ấp người kia, chỉ có như vậy mới không gặp ác mộng, ngủ thẳng giấc tới hừng đông.

“Uy, tỉnh tỉnh, Trương Khải Khải...?”

Mập Mập đi ngang qua bệnh viện, thấy có người nằm trên bồn hoa... Đi tới xem, không nghĩ tới lại thấy Trương Khải Khải, thế nào lại buồn thành như vậy?

Trương Khải Khải cảm giác có người lay hấn, giật mình tỉnh giấc, mở mắt cứ nhiên nhìn thấy Mập Mập... Sao y lại ở đây?

“Ta thấy người đang ngủ ở đây, mới tới đây gọi người, về nhà ngủ đi, kéo lại cảm lạnh.”

Đứng lên, cầm lấy lọ thuốc bỏ vào túi rồi ly khai.

Mập Mập vẫn đứng đó ngại ngùng, lắc đầu, trước đây thấy hấn, tuy rằng cảm thấy hấn cũng rất kỳ quái, thế nhưng, như bây giờ, thật khiến cho người ta... không thể giải thích được.

Về đến nhà, thay vì ngồi xuống nghỉ ngơi, y đem rau vừa mua về thả xuống.

“Tiểu Minh, bữa tối ăn thịt kho tàu nhé?”

“Oa oa oa oa, Hấn, ta yêu người quá đi mất~” Tưởng Minh từ trong phòng ngủ chạy ra, ôm Mập Mập hôn một cái, lại chạy vào, đáng tiếc trò chơi đã gameover...

“Được rồi Minh, hôm nay ta trông thấy Trương Khải Khải.”

“Chết tiệt, cứ nhiên hại ta! A? Người nói cái gì?” Tưởng Minh một bên tiếp tục chơi, một bên nghe Mập Mập nói chuyện.

“Ta đã gặp Trương Khải Khải, nhưng hình như tình hình hấn không được tốt lắm...” Mập Mập khua dao, đang đang đang xắt rời từng miếng thịt.

Tưởng Minh tay cứng đờ, nhân vật lại chết rồi, bực bội tắt máy tính, đi tới phòng bếp.

“Người thấy hấn ở đâu?”

“Ở bồn hoa cạnh bệnh viện, hấn nằm ở đó ngủ, sợ hấn cảm mạo nên tới lay hấn tỉnh.”

“Nga? Sau đó?” Tưởng Minh từ phía sau ôm lấy thắt lưng Mập Mập, khuôn mặt dán lên lưng y.

“Sau đó... Hấn bỏ đi. À trước khi đi hấn đem một lọ thuốc dầu vào trong túi, ta không thấy rõ tên thuốc.”

“Thuốc! Hấn bị ốm?” Tưởng Minh sững sốt, sao có thể như vậy.

“Nhìn qua có thể là bị ốm, trông hấn gầy đi rất nhiều.” Thái xong thịt, bật bếp, bắt đầu đảo dầu xào rau.

Tưởng Minh buông Mập Mập ra, trở ra phòng khách.

“Uy, An Táp, gần đây người có liên lạc với Trương Khải Khải không?”

“Không, làm sao vậy? An Táp cùng Tiêu Kỳ đang dùng bữa.”

“Có chuyện gì vậy? Táp?” Tiêu Kỳ gấp đồ ăn bỏ vào bát An Táp. An Táp khoa tay múa chân ‘hư’ một cái thủ thế.

“Hôm nay Mập Mập nói, thấy hấn ở cửa bệnh viện, tình hình có vẻ không tốt lắm.”

“Bệnh viện?... Hấn bị bệnh?” An Táp kinh ngạc

“Ta cũng không rõ lắm, ta nghĩ... chúng ta có nên tới thăm hấn không?”

“Được, ngày mai đi, chúng ta cùng đi.”

Cúp máy, An Táp trong lòng suy nghĩ, này có phải Trương Khải Khải vì muốn nháo Tạ Cường mà bày ra không? Nói sao thì cx đã chia tay rồi? (không hiểu lắm)

“Tưởng Minh gọi điện tới?”

“Àn... Hấn nói Trương Khải Khải hình như bị bệnh.”

Tưởng Minh ngồi trên sofa, cảm giác việc này dường như có gì đó không đúng lắm, liệu có phải Tạ Cường là bởi vì Trương Khải Khải bị bệnh mà vứt bỏ hấn? Thao! Nếu vậy ta tuyệt đối không tha cho kẻ kia...Bất

quá, ngấm lại một chút, Tạ Cường tuy rằng nhân cách không tốt, nhưng cũng sẽ không khổ nạn đến mức đó.

California – Usa, Swing, great! Những người phía sau vỗ tay.

“Jane, người có tiến bộ đấy.” Một cậu bé người Mỹ xinh đẹp ngồi trên bãi cỏ nhìn Tạ Cường lần nữa đánh bóng.

Lấy tay che ánh mắt nhìn ra xa... trông theo đường bay một quả bóng.

“Same, ta phải đi, người không về nhà sao?”

Cậu bé đứng lên, chậm rãi đi tới, “Jane, người không phải nói quay về tìm tình yêu đích thực sao, tại sao lại đột nhiên quay lại đây?”

Tạ Cường nhún vai, “Không tìm được.”

“Nga... Cho ta một cơ hội được không?” Cậu bé đi tới, kéo tay Tạ Cường.

“Ách... xin lỗi, ta tạm thời chưa nghĩ tới.” nói xong liền xoay người ly khai.

Cậu bé ở phía sau yên lặng chăm chú nhìn hắn bỏ đi... Ngay cả một cơ hội cũng không có đúng không... mỉm cười tự đắc. Đưa lưng về phía người kia rồi đi.

Tạ Cường về đến nhà, buồn chán mở máy tính, nhìn thấy Trương Minh cư nhiên đang online.

“Hello~” Tạ Cường post lên một khuôn mặt cười.

“ ... ”

“Làm sao vậy?”

“ ... ”

“Mời nói tiếng người dùm, 3Q”

“Trương Khải Khải bị bệnh...”

Tay Tạ Cường run lên, nhu nhu huyết thái dương, nếu đã chia tay, nghĩa là bọn họ không còn quan hệ nữa.

“Không muốn biết hắn bị bệnh gì sao?!” Trương Minh bên này đã đạt tới cảnh giới của sự phẫn nộ. Hôm nay, hắn cùng An Tập đi tìm Trương Khải Khải, nhưng trong nhà cư nhiên không có người, bất đắc dĩ, hai người chẳng thể làm gì khác hơn là đến bệnh viện Mập Mập đã gặp hắn thăm dò. Ép buộc tinh thần đang hỗn loạn, nếu tiếp tục đi xuống nữa, nói không chừng, hắn rất có khả năng sẽ điên mất, hoặc cũng là ...tâm thần phân liệt.

Điều tra bệnh án, cư nhiên từ 8 năm trước đã chẩn đoán ra là mắc bệnh. Thế nhưng bác sĩ điều trị hiện tại cũng không phải bác sĩ chủ trì điều trị cho hắn, cho nên đối với bệnh của hắn cũng không hoàn toàn rõ ràng, chỉ là mấy tháng gần đây, Trương Khải Khải thường xuyên đến đổi thuốc, khiến bác sĩ chú ý, loại bệnh này không có khả năng điều trị dứt điểm, cho dù chữa được, sau này nhất định sẽ tái phát. Nếu có sự khuyến nủ, thúc đẩy từ phía gia đình, may ra mới có thể có hy vọng khống chế sự phát triển của bệnh...

“Ân hạnh~ hắn có bị bệnh hay không, hình như không mấy liên quan đến ta.” Tạ Cường suy nghĩ cả buổi mới phun ra được những lời này.

“Người tên hồn dân! Uống công ta tín nhiệm người như vậy, giao Tiểu Khải cho người, người nếu như thực sự không thương hắn, a... A, được! Người nếu có gan, nếu thực sự... thương hắn, người sẽ hối hận cả đời!” Đánh xong những lời này Trương Minh cũng offline luôn... Nằm trên giường lật qua, trở lại, không làm sao ngủ yên.

Mập Mập nhìn Trương Minh “Tâm trạng người ta hiểu, không nên quá khổ sở mà ảnh hưởng đến sức khỏe.” Vỗ nhẹ lên người Trương Minh.

“Cũng không phải...Ta cảm giác hình như mình đặc biệt ngốc, đặc biệt ngu ngốc, rõ ràng cảm thấy hai người đó không phù hợp, đến cự tuyệt cũng không hảo hảo suy nghĩ. Ta có phải rất ích kỷ... một chút quan tâm đối với bằng hữu cũng không có.”

“Ngốc... Có một số việc, không phải người không muốn là có thể ngăn nó xảy ra, con đường tình ái của bọn họ, ta và người đều không thể thay bọn họ suy nghĩ, cũng như chuyện của chúng ta, chỉ có bọn họ mới có thể cởi ra cái nút thắt của mình, hiểu không?”

Tưởng Minh ngẩng đầu, nhìn Mập Mập, đột nhiên cảm thấy... Kỳ thực, y một chút cũng không ngốc, càng không ngu, chỉ là, không trực tiếp để lộ ra mà thôi, giống như người ta vẫn nói, đại trí giả ngu!

“Được rồi, ngủ đi.” Tắt đèn ngủ, kéo chăn đắp lên người Tưởng Minh, tiến nhập mộng đẹp.

Tạ Cường ở đây đầu óc mê mang... Trương Khải Khải rốt cuộc mắc phải bệnh gì? Cư nhiên khiến Tưởng Minh phần nộ như vậy... Không phải là bệnh nan y chứ! Càng nghĩ càng sợ, lại liên tưởng đến những bộ phim truyền hình xem trước đây, nữ chính thường mắc bệnh nan y, sau đó nói dối nam chính rằng mình không thương hắn, sau đó nam chính một mạch đi tìm người khác... Cuối cùng khi biết được nữ chính lừa dối hắn... thì người kia đã chết rồi.

Tạ Cường nhảy dựng lên (nguyên văn), chạy tới phòng ngủ lấy vali, thu thập quần áo và đồ dùng cá nhân, chạy tới sân bay, mua vé máy bay, về nước! Lòng bị câu nói “người sẽ hối hận cả đời” kia của Tưởng Minh quẩn lầy, ngồi trong khoang máy bay mà thống khổ như bị đâm vài nhát dao, chết tiệt, chẳng phải đã sớm nhìn ra hắn có gì đó không bình thường sao! Vì sao đến bây giờ mới phát hiện ra? Tiểu Khải rốt cuộc bị làm sao? Nếu như mọi thứ thực sự diễn ra như trong phim, như vậy, thực sẽ hối hận cả đời!

Chuyến bay kéo dài mấy tiếng, rốt cục 7h tối cũng đáp xuống thành phố.

Gọi xe, đi thẳng tới căn hộ hai người đã từng ở chung. Tới dưới lầu, ngẩng đầu nhìn lên, cư nhiên không có bật đèn... Hắn không có ở nhà sao? Từ trong túi móc ra chìa khóa, do dự một chút, đi lên.

Trong bóng tối, Trương Khải Khải ngồi chồm hổm trên sàn nhà, dựa vào sofa, hai mắt vô thần mình vào bóng đêm.

Đột nhiên từ cửa truyền tới tiếng xoay chìa khóa, Trương Khải Khải nghiêng đầu nhìn qua.

Tạ Cường đi vào trong phòng, đen kịt một mảng, với tay bật đèn, lại càng hoảng sợ, Trương Khải Khải đang ngồi dưới đất, như u hồn yên lặng nhìn Tạ Cường.

“Tiểu Khải người ở nhà? Sao không bật đèn?” Buông hành lý, hướng hắn đi tới.

“Người đã về rồi, hôm nay sớm hơn hôm qua a, ôm ta đi ngủ đi, ta nằm một mình không ngủ được.”

“Tiểu Khải?... Tiểu Khải người làm sao vậy?”

“Hôm nay người làm cá hồi ngon lắm, ngày mai lại làm cho ta ăn có được không?” Trương Khải Khải mở lớn đôi mắt vô thần, mỉm cười nhìn Tạ Cường.

“Tiểu Khải, người đừng làm ta sợ... Người rốt cuộc làm sao vậy?” Tạ Cường chạy tới, ôm lấy Trương Khải Khải, sao lại nhẹ như vậy? Suy yếu thành như vậy?! Hắn không tự chiếu cố mình sao? Ngu ngốc! Đại ngu ngốc! Tại sao có thể như vậy! Tạ Cường cảm thấy tim mình như bị xé nát, đau đến thở cũng khó khăn.

“A

oaiiiiiiiiiiiii~” Trương Khải Khải đánh cái ngáp dài.

“Cường, ta mệt rồi, ôm ta ngủ.” Nói xong dựa vào trong lòng Tạ Cường lẳng lặng ngủ. Hai mắt trũng sâu, xương gò má nổi cao, bộ dạng suy yếu.

Trương Khải Khải đã bốn ngày không ăn gì, mấy ngày gần đây tinh thần lại hoảng loạn nghiêm trọng, mỗi ngày có khi chỉ có vài giờ thanh tỉnh, còn lại đều sống trong thế giới của riêng mình, không có bị thương, không có phản bội, không có vứt bỏ...chỉ có vui vẻ khoái hoạt.

Ban ngày thanh tỉnh thì thống khổ, hoàn toàn dùng thuốc để duy trì, nếu không hắn sẽ phát điên, sẽ không chịu được nỗi đau đớn rối loạn trong tim!

Tạ Cường che chở nâng niu hần như bảo vật quý giá nhất ôm về giường... Chăn đệm đều gấp xếp ngay ngắn... Hần đã không ngủ bao lâu rồi?! Không lẽ mình đi rồi hần liền không hề lên giường ngủ?!

Bởi vì cách gấp chăn của Tạ Cường với Trương Khải Khải hoàn toàn bất đồng, mà... chăn này là ngày đó, trước khi đi y đã gấp...

Cẩn cẩn dục dục đặt hần lên giường, Tạ Cường định đi rửa mặt, vừa định đi, một bàn tay lại nắm lấy tay y.

“Cường... đừng đi, mỗi lần đều như vậy, đợi ta ngủ rồi ly khai, chờ ta tỉnh lại người đã biến mất, lần này người cũng sẽ không lưu lại? Chúng ta đã lâu không làm... cái kia.” Nói xong Trương Khải Khải mặt đỏ hồng chui vào trong chăn.

Khuôn mặt vốn tái nhợt, lại hiện lên nhàn nhạt ửng hồng, khiến Tạ Cường muốn bóp nát trái tim chính mình, mình thật đáng thiên đao vạn quả! Luôn mồm nói yêu thương hần, nhưng thương hần ở đâu? Ngoài thân thể hần, mình còn biết cái gì? Ngay cả hần sinh bệnh cũng không biết!

“Hảo, ta... không đi, ta không... đi, ngoan.” Tạ Cường ngen ngào vỗ về hần, cởi áo khoác ngoài nằm xuống.

“Cường, chúng ta làm đi, chúng ta đã lâu chưa làm, ta muốn người ôm chặt ta.” Không biết cố gắng lấy biết bao nhiêu dũng khí, Trương Khải Khải ở trên người y cọ qua cọ lại.

Tạ Cường xoay người ôm lấy hần, toàn thân đều là da bọc xương... ngay cả cái mông cong cong cũng không thấy đau nữa.

“Ngốc, người không đói bụng sao? Không biết ăn sao?”

“Ăn? Ta có ăn a, sáng sớm người cho ta ăn cháo trứng muối, buổi trưa ăn gà sốt cà chua, buổi tối ăn cá hồi, đúng rồi, tất cả ta đều thích ăn.” Trương Khải Khải ôm cổ Tạ Cường, nheo mắt cười.

“Đừng nói nữa... đừng... Tiểu Khải đói không? Có muốn ăn khuya không?” Tạ Cường cắn môi, kiềm nén nước mắt chảy ra...

“Ăn khuya? Cường làm đồ ăn khuya cho ta, hảo, muốn ăn muốn ăn.”

Tạ Cường dậy mở đèn, đeo tạp dề, mở tủ lạnh, sau khi mình đi, rau dưa đã héo cả rồi.

Còn có mấy quả trứng muối, làm chút cháo.

“Tiểu Khải, sao lại đi chân không vậy? Lạnh đó.”

“Ta... ta sợ người lại bỏ đi...” Trương Khải Khải nằm úp sấp trong lòng Tạ Cường ô ô khóc.

“Bại hoại!... Ô ô đại phôi đản! Lần nào ... cũng đột nhiên rời đi! Ta... tìm khắp nơi... đều không tìm thấy, người đừng rời khỏi ta...được không?”

“Ngốc, ta sao có thể rời khỏi người... Tiểu Khải, Tiểu Khải? Tiểu Khải! Người làm sao vậy tỉnh tỉnh a!”

Tại bệnh viện, Tạ Cường nắm lấy cánh tay vô lực của Trương Khải Khải, vuốt ve mặt hần. Bác sĩ vừa nói, chỉ là hần không ăn gì trong thời gian dài, dẫn đến suy dinh dưỡng. Truyền vài bình dinh dưỡng là được rồi.

Sáng sớm mặt trời chiếu vào trong phòng bệnh, nhìn mảng trắng toát trước mắt mình. Mình cứ nhiên sao lại ở trong bệnh viện? Tối qua rõ ràng mơ thấy Tạ Cường trở về... Còn nấu đồ ăn khuya cho mình... Sau đó? Cái gì cũng không nhớ rõ nữa.

Tay trái tê dại, quay đầu... Cứ nhiên nhìn thấy Tạ Cường! Hần sao lại ở chỗ này? Lẽ nào tối qua không phải nằm mộng?!

Tay run run khiến Tạ Cường giật mình tỉnh giấc.

“Tiểu Khải người tỉnh rồi. Đói không? Ta đi mua cơm cho người...”

“Người sao lại ở đây?” Trương Khải Khải ngây ngốc nói.

“...Ách, Tiểu Khải...”

“Chúng ta không phải chia tay rồi sao, như vậy không cần trở lại nữa. Thấy người khiến ta rất bức bối.”

“Tiểu Khải...” Tạ Cường mạnh mẽ bỏ nhào tới, ôm chặt lấy hắn “Sẽ không, ta không bao giờ... để ngươi lại một mình nữa... Ngươi đánh ta, mắng ta, ta cũng không rời khỏi ngươi nữa...”

Trương Khải Khải trầm mặc nhắm mắt, hai giọt lệ từ khóe mắt trào ra rơi trên gối đầu...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-tru-thien-nhat-dung-tru-nhat-the>